BESTSELLER INTERNAȚIONAL
PESTE 100 DE MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE

V.C. ANDREWS

SEMINȚELE TRECUTULUI

Conacul Foxworth

Şi iată cum s-a întâmplat, în vara în care eu aveam cincizeci şi doi de ani, iar Chris, cincizeci şi patru, ca promisiunea de bogăţie a mamei, făcută de mult, pe când eu aveam doisprezece ani, iar Chris, paisprezece, să se realizeze în sfârşit.

Stăteam amândoi şi priveam lung la casa uriaşă, depriman-tă, pe care nu crezusem că aveam s-o revăd vreodată. Chiar dacă nu era o replică fidelă a vechiului conac Foxworth, m-am înfiorat totuşi. Ce preţ fuseserăm nevoiţi să plătim eu şi Chris, ca să stăm unde eram acum, stăpâni vremelnici ai unei case gigantice, care ar fi trebuit lăsată să rămână o ruină carbonizată. Odată, cu foarte mult timp în urmă, crezusem că el şi cu mine aveam să trăim în casa aceea ca un prinţ şi o prinţesă, şi aveam să împărţim între noi atingerea de aur a regelui Midias, cu mai multă chibzuială însă.

Nu mai credeam în basme.

Ca şi cum totul s-ar fi întâmplat abia ieri, îmi era vie în minte noaptea răcoroasă de vară, scăldată în lumina mistică a lunii şi cu stele magice pe un cer de catifea neagră – noaptea când ne apropiaserăm pentru prima dată de aceste locuri, aşteptân-du-ne doar la ce era mai bun. Găsisem aici doar răul.

Pe vremea aceea, eu şi Chris eram atât de tineri, de inocenţi şi de plini de speranţă, crezând în mama noastră, iubind-o, crezând, pe când ne ducea de mână, pe noi şi pe gemeni, fratele şi sora mea de cinci ani, prin noaptea întunecată şi oarecum

înfricoşătoare, spre casa imensă, ce purta numele conacul Foxworth, că începând de atunci toate zilele noastre aveau să fie colorate în verde, pentru bogăţie, şi în galben, pentru fericire.

Cât de oarbă fusese încrederea noastră, pe când mergeam în urma ei ca nişte căţeluşi.

Închişi în camera aceea întunecoasă şi mohorâtă de la etaj, jucându-ne în mansarda prăfuită, plină de mucegai, ne-am hrănit cu credinţa în promisiunile mamei – că într-o zi conacul Foxworth şi toate bogăţiile lui fabuloase aveau să fie ale noastre. Cu toate astea, în ciuda promisiunilor ei, mai era acolo şi un bunic crud şi nemilos, a cărui inimă haină, dar încăpăţânată refuza să-şi curme bătăile, doar pentru ca patru inimi tinere şi pline de speranţă să trăiască; aşa că am aşteptat, şi am tot aşteptat, timp de trei ani foarte lungi, iar mămica tot nu şi-a ţinut promisiunea.

Şi abia în ziua în care ea a murit – şi i-a fost citit testamentul –, conacul Foxworth a intrat în cele din urmă pe mâinile noastre. Îi lăsase vila lui Bart, nepotul ei favorit, copilul meu cu cel de-al doilea ei soţ, dar până ce el împlinea douăzeci şi cinci de ani, proprietatea urma să fie administrată de Chris.

Conacul Foxworth fusese comandat pentru reconstrucţie chiar înainte ca ea să se mute în California ca să ne caute, dar numai după moartea ei au fost făcute ultimele retuşuri la noul conac Foxworth.

Timp de cincisprezece ani, casa a rămas pustie, supravegheată de paznici, administrată legal de o echipă de avocaţi care uneori îi scriau sau îi telefonau lui Chris, ca să discute cu el problemele care se mai iveau. Un conac care aştepta, jelind poate, ziua în care Bart va fi decis să meargă să se stabilească acolo, aşa cum noi ştiuserăm dintotdeauna că avea s-o facă. Acum ne oferea nouă casa, pentru o scurtă perioadă, urmând a fi a noastră până când ajungea el şi prelua totul.

În fiecare ofertă tentantă se ascunde întotdeauna un şiretlic, îmi şoptea mintea mea veşnic bănuitoare. Simţeam acum atracţia, întinzându-şi tentaculele ca să ne prindă din nou în capcană.

Oare eu și Chris călătoriserăm atât de mult doar ca să ne întoarcem la început, ca într-un cerc închis?

Și care avea să fie de data asta șiretlicul?

Nu, nu, îmi tot spuneam, firea mea întotdeauna suspicioasă, neîncrezătoare îmi juca probabil feste. Aveam aurul fără murdăria de pe el... îl aveam! Doar trebuia să ne primim răsplata dreaptă într-o bună zi. Noaptea se sfârșise – în cele din urmă sosise și ziua noastră, iar noi stăteam acolo, în lumina strălucitoare a visurilor care se împlinesc.

Noi chiar eram acolo, făcându-ne planuri de a locui în casa aceea restaurată, iar mie mi s-a pus din nou în gât acel nod pe care îl știam atât de bine. Toată plăcerea mea a dispărut. Trăiam de fapt un coșmar care nu se termina nici atunci când deschideam ochii.

Am alungat gândul acela, i-am zâmbit lui Chris, i-am strâns ușor degetele și m-am uitat țintă la conacul Foxworth, renovat, renăscut din cenușa celui vechi, ca să ne stea din nou în drum și să ne copleșească prin măreția lui, dimensiunea lui formidabilă, cu aerul lui de rău indestructibil, cu puzderia de ferestre și obloanele lor negre, ca niște pleoape grele peste ochii negri de piatră. Se contura amenințător, înalt și vast, întinzându-se pe mai multe pogoane, de o grandoare magnifică și în același timp intimidantă. Era mai mare decât majoritatea hotelurilor, construit în forma unui T uriaș, doar că întretăiat la fiecare capăt pentru a crea un sector central gigantic, cu aripi ieșite în afară spre nord și sud, est și vest.

Era construit din cărămidă trandafirie. Numeroasele obloane negre se potriveau cu acoperișul de ardezie. Patru coloane corintice albe, impresionante susțineau, la fațadă, un portic elegant. Un vitraliu cu medalion solar încadra ușile duble, negre din față. Șilduri uriașe de alamă decorau ușile, conferindu-le mai degrabă eleganță decât sobrietate.

Poate că asta ar fi fost suficient să mă înveselească, dacă soarele n-ar fi dispărut deodată după un nor întunecat care tocmai trecea pe deasupra. Am privit în sus, spre un cer care devenea furtunos și rău prevestitor, prorocind ploaie și vânt. Copacii

din pădurea dimprejur începură să se legene, iar păsările își luară speriate zborul, țipând în timp ce-și căutau adăpost. Gazonul verde, păstrat atât de imaculat, fu repede presărat cu crenguțe rupte și frunze căzătoare, iar florile îmbobocite, aranjate în straturi geometrice, fură biciuite fără milă și culcate la pământ.

Tremuram și m-am gândit: Spune-mi iar, Christopher Doll, că totul o să fie bine. Spune-mi iar, pentru că aproape că nu mai cred asta, acum că soarele s-a dus și furtuna se apropie.

Aruncă și el o privire în sus, presimțind angoasa mea crescândă, lipsa mea de dorință de a merge până la capăt, în ciuda promisiunii făcute lui Bart, cel de-al doilea fiu al meu. Cu șapte ani în urmă, psihiatrii lui ne spuseseră că tratamentul administrat de ei a fost un succes, că Bart era destul de normal și putea să-și trăiască viața fără a avea nevoie de terapie în mod regulat.

Ca să mă aline, Chris își ridică brațul, împresurându-mi umerii. Buzele lui coborâră să-mi atingă ușor obrazul.

– O să ne fie bine tuturor. Știu că așa va fi. Nu mai suntem păpușile din Dresda, încuiate într-o cameră de sus, așteptându-i pe cei mari să facă ceea ce trebuie. Acum suntem adulți, deținând controlul asupra vieților noastre. Până când Bart ajunge la vârsta la care poate intra în posesia moștenirii, tu și cu mine suntem proprietari. Doctor și doamna Christopher Sheffield din Marin County, California, și nimeni nu ne va ști aici ca frate și soră. Nu vor bănui că suntem de fapt descendenți ai familiei Foxworth. Am lăsat toate necazurile în urmă. Cathy, asta e șansa noastră. Aici, în casa asta, putem repara răul făcut nouă și copiilor noștri, mai ales lui Bart. Vom conduce nu cu voință de fier și pumn de oțel, ca în stilul lui Malcolm, ci cu dragoste, compasiune și înțelegere.

Pentru că brațul lui Chris mă cuprindea, ținându-mă strâns lângă el, am căpătat destulă putere ca să privesc casa într-o lumină nouă. Era frumoasă. De dragul lui Bart, aveam să stăm aici până la ziua lui de naștere, când avea să împlinească douăzeci și cinci de ani, apoi eu și Chris aveam să o luăm pe Cindy și să zburăm în Hawaii, acolo unde am vrut dintotdeauna să ne

petrecem viața, aproape de mare și de plaje albe. Da, așa trebuia să fie. Așa cum trebuia să fie. Zâmbind, m-am întors spre Chris.

– Ai dreptate. Nu mi-e teamă de casa asta sau de oricare altă casă.

El râse pe înfundate și își coborî brațul pe mijlocul meu, îndemnându-mă să înaintez.

Curând după terminarea gimnaziului, fiul meu cel mare, Jory, zburase la New York ca să fie cu bunica lui, madame Marisha. Acolo, în compania ei de balet, fusese repede remarcat de critici și primise roluri principale. Iubita lui din copilărie, Melodie, plecase și ea în est, ca să i se alăture lui Jory.

La vârsta de douăzeci de ani, Jory al meu se căsătorise cu Melodie, care era doar cu un an mai tânără. Cuplul se zbătuse și muncise din greu ca să ajungă în vârf. Formau acum cel mai remarcabil cuplu de dansatori din țară, o pereche cu coordonare perfectă, minunată, ca și cum își puteau citi unul altuia gândurile și comunicau printr-o străfulgerare de privire. De cinci ani pluteau pe valul succesului. Fiecare spectacol le aducea cronici și aprecieri măgulitoare din partea criticilor și a publicului. Filmările televizate le dăduseră acces la o audiență mai mare decât ar fi putut câștiga vreodată doar prin apariții personale.

Madame Marisha murise în somn, cu doi ani în urmă, deși ne puteam consola cu gândul că trăise până la optzeci și șapte de ani și muncise până în ziua în care se stinsese.

În jurul vârstei de șaptesprezece ani, al doilea fiu al meu, Bart, se transformase, ca prin magie, dintr-un elev mediocru într-unul strălucit. La vremea aceea, Jory plecase deja la New York. Îmi trecuse prin minte atunci că absența lui Jory îl scosese pe Bart din cochilia lui și îi trezise interesul pentru studiu. Doar cu două zile în urmă, absolvise Facultatea de Drept de la Harvard, ca șef de promoție.

Eu și Chris ne întâlniserăm cu Melodie și cu Jory la Boston, și, în uriașa sală de conferințe a Facultății de Drept de la Harvard, l-am privit pe Bart când i se înmâna diploma de absolvire. Doar Cindy, fiica noastră adoptivă, lipsea. Era la cea mai bună

prietenă a ei, în Carolina de Sud. Asta mă făcuse să simt o durere nouă la gândul că Bart nu putea renunța la invidia lui față de o fată care făcuse tot posibilul să-i intre în grații – mai ales că el nu făcuse niciodată nimic ca să intre în grațiile ei. Suferința mea se dublase când aflasem că nici Cindy nu putea să treacă peste antipatia ei față de Bart, nici măcar cât să-l ajute să sărbătorească.

– Nu! țipase ea la telefon. Nu-mi pasă că mi-a trimis invitație! E doar felul lui de a o face pe grozavul. Poate să-și treacă zece titluri înaintea numelui, că tot n-o să-l admir și nici n-o să-l plac – nu după tot ce mi-a făcut. Explică-le lui Jory și lui Melodie, ca să nu se simtă jigniți. Dar Bart n-o să aibă nevoie de explicații. O să știe.

Ședeam între Chris și Jory și îl priveam pe Bart, uimită că un fiu care acasă era atât de rezervat, de irascibil și lipsit de orice dorință de a comunica, se putea ridica în fruntea generației lui, fiind desemnat șef de promoție. Cuvintele lui entuziaste creau o vrajă puternică. I-am aruncat o privire lui Chris, care nu-și mai încăpea în piele de bucurie și de mândrie și care apoi zâmbi la mine.

– Uau, cine ar fi crezut? E extraordinar, Cathy. Nu ești mândră? Eu cu siguranță sunt.

Da, da, bineînțeles, eram foarte mândră să-l văd pe Bart acolo. Cu toate astea, știam că Bart, cel de pe podium nu era Bart, cel pe care îl știam acasă. Poate că era în siguranță acum. Complet normal – doctorii lui așa spuneau.

În ce mă privește, erau multe indicii mărunte care arătau că Bart nu se schimbase atât de mult pe cât credeau doctorii lui. Îmi spusese, chiar înainte să plecăm:

– Trebuie să fii acolo, mamă, când o să-mi intru în drepturi.

Nici un cuvânt despre Chris, care avea să fie acolo cu mine.

– E important pentru mine ca tu să fii acolo.

Întotdeauna trebuia să facă un efort ca să rostească numele lui Chris.

– O să-i invităm și pe Jory și pe soția lui și, desigur, și pe Cindy.

Făcuse o grimasă doar pronunțându-i numele. Depășea înțelegerea mea cum putea cineva să antipatizeze o fată atât de drăguță și de scumpă, cum era iubita noastră fiică adoptivă. Nu aș fi putut-o iubi mai mult pe Cindy nici dacă ar fi fost carne din carnea mea, sânge din sângele lui Christopher Doll al meu. Într-un fel, de când venise la noi, la vârsta de doi ani, ea era copilul nostru, singura despre care puteam spune că era cu adevărat a amândurora.

Cindy avea acum șaisprezece ani și era mult mai voluptuoasă decât fusesem eu la vârsta ei. Dar la urma urmei, Cindy nu fusese la fel de supusă privațiunilor ca mine. Își luase vitaminele din aer curat și din lumina soarelui, care nouă, patru copii ținuți captivi, ne fuseseră refuzate. Mâncare bună și exerciții fizice... ea avusese tot ce era mai bun. Noi primiserăm tot ce era mai rău.

Chris mă întrebă dacă aveam de gând să stăm acolo, afară, toată ziua și să așteptăm ca rafalele de ploaie să ne ude până la piele înainte să mergem înăuntru. Mă trase după el, îndemnându-mă cu încrederea lui optimistă.

Treptat, în pas domol, pe când tunetele începură să bubuie și să se apropie cu repeziciune, sub bolta cerului apăsat de nori grei, despicat de fulgere înspăimântătoare, ne-am apropiat de marele portic de la conacul Foxworth.

Am început să observ detalii care înainte îmi scăpaseră. Dușumeaua porticului era alcătuită din plăci de mozaic în trei nuanțe de roșu, aranjate pentru a forma un complicat model solar, care se potrivea cu medalionul de pe ușile duble de la intrare. M-am uitat la geamurile cu model solar și m-am bucurat. Nu fuseseră aici înainte. Poate că era exact așa cum prezisese Chris. Nu avea să fie la fel, după cum nici doi fulgi de zăpadă nu sunt identici.

Apoi m-am încruntat – în fond, cine a văzut vreodată diferențele dintre fulgii de zăpadă care cad?

– Încetează să mai cauți ceva care să ne răpească plăcerea zilei de azi, Catherine! Văd asta pe fața ta, în ochii tăi. Îți dau cuvântul meu de onoare că vom pleca din casa asta imediat

prietenă a ei, în Carolina de Sud. Asta mă făcuse să simt o durere nouă la gândul că Bart nu putea renunța la invidia lui față de o fată care făcuse tot posibilul să-i intre în grații – mai ales că el nu făcuse niciodată nimic ca să intre în grațiile ei. Suferința mea se dublase când aflasem că nici Cindy nu putea să treacă peste antipatia ei față de Bart, nici măcar cât să-l ajute să sărbătorească.

– Nu! țipase ea la telefon. Nu-mi pasă că mi-a trimis invitație! E doar felul lui de a o face pe grozavul. Poate să-și treacă zece titluri înaintea numelui, că tot n-o să-l admir și nici n-o să-l plac – nu după tot ce mi-a făcut. Explică-le lui Jory și lui Melodie, ca să nu se simtă jigniți. Dar Bart n-o să aibă nevoie de explicații. O să știe.

Ședeam între Chris și Jory și îl priveam pe Bart, uimită că un fiu care acasă era atât de rezervat, de irascibil și lipsit de orice dorință de a comunica, se putea ridica în fruntea generației lui, fiind desemnat șef de promoție. Cuvintele lui entuziaste creau o vrajă puternică. I-am aruncat o privire lui Chris, care nu-și mai încăpea în piele de bucurie și de mândrie și care apoi zâmbi la mine.

– Uau, cine ar fi crezut? E extraordinar, Cathy. Nu ești mândră? Eu cu siguranță sunt.

Da, da, bineînțeles, eram foarte mândră să-l văd pe Bart acolo. Cu toate astea, știam că Bart, cel de pe podium nu era Bart, cel pe care îl știam acasă. Poate că era în siguranță acum. Complet normal – doctorii lui așa spuneau.

În ce mă privește, erau multe indicii mărunte care arătau că Bart nu se schimbase atât de mult pe cât credeau doctorii lui. Îmi spusese, chiar înainte să plecăm:

– Trebuie să fii acolo, mamă, când o să-mi intru în drepturi.

Nici un cuvânt despre Chris, care avea să fie acolo cu mine.

– E important pentru mine ca tu să fii acolo.

Întotdeauna trebuia să facă un efort ca să rostească numele lui Chris.

– O să-i invităm și pe Jory și pe soția lui și, desigur, și pe Cindy.

Făcuse o grimasă doar pronunțându-i numele. Depășea înțelegerea mea cum putea cineva să antipatizeze o fată atât de drăguță și de scumpă, cum era iubita noastră fiică adoptivă. Nu aș fi putut-o iubi mai mult pe Cindy nici dacă ar fi fost carne din carnea mea, sânge din sângele lui Christopher Doll al meu. Într-un fel, de când venise la noi, la vârsta de doi ani, ea era copilul nostru, singura despre care puteam spune că era cu adevărat a amândurora.

Cindy avea acum șaisprezece ani și era mult mai voluptuoasă decât fusesem eu la vârsta ei. Dar la urma urmei, Cindy nu fusese la fel de supusă privațiunilor ca mine. Își luase vitaminele din aer curat și din lumina soarelui, care nouă, patru copii ținuți captivi, ne fuseseră refuzate. Mâncare bună și exerciții fizice... ea avusese tot ce era mai bun. Noi primiserăm tot ce era mai rău.

Chris mă întrebă dacă aveam de gând să stăm acolo, afară, toată ziua și să așteptăm ca rafalele de ploaie să ne ude până la piele înainte să mergem înăuntru. Mă trase după el, îndemnându-mă cu încrederea lui optimistă.

Treptat, în pas domol, pe când tunetele începură să bubuie și să se apropie cu repeziciune, sub bolta cerului apăsat de nori grei, despicat de fulgere înspăimântătoare, ne-am apropiat de marele portic de la conacul Foxworth.

Am început să observ detalii care înainte îmi scăpaseră. Dușumeaua porticului era alcătuită din plăci de mozaic în trei nuanțe de roșu, aranjate pentru a forma un complicat model solar, care se potrivea cu medalionul de pe ușile duble de la intrare. M-am uitat la geamurile cu model solar și m-am bucurat. Nu fuseseră aici înainte. Poate că era exact așa cum prezisese Chris. Nu avea să fie la fel, după cum nici doi fulgi de zăpadă nu sunt identici.

Apoi m-am încruntat – în fond, cine a văzut vreodată diferențele dintre fulgii de zăpadă care cad?

– Încetează să mai cauți ceva care să ne răpească plăcerea zilei de azi, Catherine! Văd asta pe fața ta, în ochii tăi. Îți dau cuvântul meu de onoare că vom pleca din casa asta imediat

după aniversarea lui Bart, şi vom zbura în Hawaii. Iar dacă se abate vreun uragan pe-acolo şi ne aruncă vreun val gigantic peste casă tocmai când ajungem noi, asta o să se întâmple pentru că tu te aştepţi să fie aşa.

Mă făcu să râd.

– Nu uita vulcanul, i-am spus chicotind încet. Ar putea să arunce cu lavă fierbinte în noi.

El zâmbi şi, în joacă, îmi trase o palmă uşoară peste fund.

– Opreşte-te! Te rog, te rog! Zece august ne va prinde în avion – dar pariez că îţi vei face griji pentru Jory, pentru Bart şi te vei întreba ce face el complet singur în casa asta.

Atunci mi-am amintit ceva ce uitasem. Înăuntru, aşteptând în conacul Foxworth, era surpriza pe care Bart ne-o promisese. Cât de ciudat arătase faţa lui când îmi spusese asta!

– Mamă, o să te uimească atunci când o să vezi – făcuse o pauză, zâmbise şi păruse stânjenit. Am zburat acolo în fiecare vară doar ca să supraveghez lucrurile şi să văd că nu e neglijată casa sau lăsată să se degradeze. Le-am dat dispoziţii decoratorilor de interior să o facă să arate exact ca pe vremuri, cu excepţia biroului meu. Pe acela îl vreau modern, dotat cu toate facilităţile electronice de care am nevoie. Dar... dacă vrei, poţi schimba câte ceva, ca să o faci mai primitoare...

Primitoare? Cum ar putea o casă ca asta să fie vreodată primitoare? Ştiam ce înseamnă să fii închis între pereţii ei, înghiţit de ea, captiv pentru totdeauna. M-am cutremurat auzind pocnetul tocurilor mele înalte, alături de sunetul înfundat al pantofilor lui Chris, pe când ne apropiam de uşile negre, cu şildurile lor decorate cu blazoane. M-am întrebat dacă Bart examinase genealogia familiei Foxworth şi găsise titlurile aristocratice şi blazoanele acestea nobiliare, pe care le dorea cu disperare şi de care părea să aibă nevoie. Pe fiecare uşă neagră erau inele grele de alamă, iar între uşi, un buton mic, aproape de neobservat, care suna un clopoţel undeva înăuntru.

– Sunt sigur că această casă e plină de gadgeturi moderne, care ar fi un şoc pentru veritabilele case tradiţionale din Virginia, şopti Chris.

Fără îndoială că avea dreptate.

Bart era îndrăgostit de trecut, dar era încă și mai îndrăgostit de viitor. Nu apărea vreun gadget electronic nou pe piață pe care el să nu-l cumpere.

Chris căută în buzunar cheia de la ușă, pe care mi-o dăduse Bart chiar înainte să plecăm din Boston. Chris îmi aruncă un surâs înainte să introducă în broască uriașa cheie de alamă. Dar înainte de a putea încheia mișcarea de rotire, ușa se mișcă fără zgomot spre interior.

Surprinsă, am făcut un pas înapoi.

Chris mă trase din nou în față, vorbind politicos cu bătrânul care ne făcu semn cu mâna, invitându-ne înăuntru.

– Intrați, spuse el cu voce slabă, dar aspră, aruncându-ne o privire rapidă. Fiul vostru a sunat și mi-a spus să vă aștept. Sunt un angajat – ca să zic așa.

M-am uitat fix la bătrânul uscățiv care se aplecase înainte, în așa fel încât capul îi stătea într-o poziție ciudată, de parcă urca niște dealuri chiar și când stătea pe o suprafață plată. Părul lui era decolorat, nici gri, nici blond. Ochii lui erau de un albastru pal, spălăcit, obrajii, scofâlciți, ochii, băgați în orbite, ca și cum ar fi avut o foarte lungă suferință. Era ceva în legătură cu el... ceva familiar.

Picioarele mele de plumb nu voiau să se miște. Vântul fioros îmi biciuia rochia cloș albă, de vară, suficient cât să-mi scoată în evidență șoldurile în timp ce pășeam înăuntru, în impozantul vestibul al phoenixului numit conacul Foxworth.

Chris rămase lângă mine. Îmi dădu drumul la mână și își puse brațul în jurul umerilor mei.

– Domnul doctor și doamna Christopher Sheffield, făcu el prezentările în stilul lui amabil. Dumneavoastră?

Bătrânul zbârcit păru să șovăie înainte de a întinde mâna dreaptă și de a o strânge pe cea puternică, bronzată a lui Chris. Buzele lui subțiri, severe afișau un surâs cinic, pieziș, completând ridicătura unei sprâncene stufoase.

– E o plăcere să vă întâlnesc, doctor Sheffield!

Nu-mi puteam lua ochii de la bătrânul gârbovit cu ochi albaştri, spălăciţi. Era ceva în zâmbetul lui, în părul lui rar cu multe şuviţe argintii, în ochii aceia cu gene surprinzător de negre. Tăticul!

Arăta aşa cum ar fi putut arăta tatăl nostru dacă ar fi trăit până la vârsta bărbatului din faţa noastră – şi ar fi trecut prin toate chinurile cunoscute omenirii.

Tăticul meu, iubitul meu tată frumos, care fusese bucuria copilăriei mele. Cât mă rugasem să-l mai văd o dată într-o bună zi.

Chris strânse ferm mâna bătrână, uscăţivă, şi abia în acel moment bătrânul ne spuse cine era.

– Unchiul vostru cel de mult dispărut, aparent pierdut în Alpii elveţieni, acum cincizeci şi şapte de ani.

Joel Foxworth

Chris rosti imediat toate cuvintele potrivite, ca să mascheze şocul ce cu siguranţă se citea pe feţele amândurora.

– Aţi speriat-o pe soţia mea, explică el politicos. Vedeţi, numele ei de fată era Foxworth... şi până acum a crezut că toate rudele ei materne sunt decedate.

Câteva zâmbete pieziş trecură ca nişte umbre pe faţa „unchiului Joel", înainte ca acesta să-şi pună masca binevoitoare, pioasă a unui om cu suflet neprihănit.

– Înţeleg, spuse bătrânul cu vocea lui şoptită, care suna ca o adiere de vânt foşnind neplăcut printre frunzele moarte căzute.

Adânc, în fundul ochilor spălăciţi ai lui Joel, sălăşluiau umbre întunecate, de rău augur. Ştiam, dinainte de a scoate vreun cuvânt, care ar fi reacţia lui Chris: mi-ar spune că imaginaţia mea o lua din nou razna.

Nici o umbră, nici o umbră, nici o umbră... în afară de cele pe care le făceam eu însămi.

Ca să mă ridic deasupra bănuielilor acestui bătrân care pretindea că era unul din cei doi fraţi mai mari ai mamei, ambii decedaţi, am privit cu interes în jur, în foaierul care fusese folosit de atâtea ori drept sală de bal. Am auzit vântul înteţindu-se pe măsură ce tunetele se apropiau tot mai mult, dându-ne de veste că furtuna era chiar deasupra capetelor noastre.

Ah... Un suspin pentru ziua în care aveam doisprezece ani şi priveam cu jind ploaia, dorindu-mi să dansez în sala aceasta

de bal cu bărbatul care era cel de-al doilea soț al mamei mele și care mai târziu avea să fie tatăl celui de-al doilea fiu al meu, Bart.

Un suspin pentru cea care fusesem atunci, atât de tânără și de plină de încredere, atât de optimistă, de încrezătoare că lumea era un loc frumos și prietenos.

Ceea ce mi se păruse atât de impresionant pe când eram copil ar fi trebuit să pălească în comparație cu tot ceea ce văzusem de atunci, întrucât călătorisem împreună cu Chris peste tot în Europa și vizitasem Asia, Egiptul și India. Cu toate astea, foaierul îmi părea de două ori mai elegant și mai impresionant decât pe vremea când aveam doisprezece ani.

Ah, ce păcat că încă puteam fi copleșită! Am privit în jur cu o admirație șovăielnică, o durere stranie ițindu-mi-se în inimă, făcând-o să bată mai tare și sângele să-mi gonească prin vene, grăbit și fierbinte. Mă uitam lung la cele trei candelabre de cristal și aur, care aveau lumânări adevărate. Fiecare dintre ele măsura jumătate de metru în diametru, cu șapte rânduri de lumânări. Câte rânduri fuseseră înainte? Cinci? Trei? Nu-mi aminteam. Mă uitam lung la oglinzile imense cu rame de aur, care umpleau pereții vestibulului, reflectând mobila elegantă stil Ludovic XIV, pe care cei care nu dansau se puteau așeza, privi și purta o conversație.

Nu ar fi trebuit să fie așa! Lucrurile pe care ni le amintim nu se ridică niciodată la înălțimea realității, și atunci de ce oare acest al doilea conac Foxworth mă copleșea chiar mai mult decât cel original?

Atunci am văzut altceva – ceva ce nu mă așteptam să văd.

Scările acelea două în spirală, una pe partea dreaptă, cealaltă pe partea stângă a imensității de marmură roșu cu alb. Nu erau aceleași scări? Restaurate, dar aceleași? Nu văzusem eu focul care mistuise conacul Foxworth până ce rămăseseră numai cărbuni aprinși și fum? Toate cele opt șeminee rezistaseră; la fel și scările din marmură. Coloanele cu model complicat ale balustradei și balustrada din palisandru arseseră fără îndoială și fuseseră înlocuite. Am înghițit nodul greu care îmi rămăsese

în gât. Mi-aș fi dorit să fie o casă nouă, cu totul nouă... să nu mai fi rămas nimic din cea veche.

Joel mă urmărea, dându-mi de înțeles că fața mea dezvăluia mai multe decât a lui Chris. Când ochii ni se întâlniră, el își mută repede privirea în altă parte, făcându-ne apoi semn să-l urmăm. Joel ne conduse prin toate camerele frumoase de la etajul întâi, în timp ce eu rămâneam înmărmurită și fără cuvinte; Chris era cel care punea toate întrebările, până când, în cele din urmă, ne-am oprit într-unul din saloane, iar Joel începu să-și depene propria poveste.

De-a lungul itinerariului nostru, se oprise în bucătăria imensă, suficient cât să ne încropească o gustare pentru prânz. Refuzând propunerea lui Chris de a-l ajuta, adusese o tavă cu ceai și sendvișuri apetisante. Nu prea aveam poftă de mâncare, dar, cum era de așteptat, Chris era lihnit, și doar în câteva minute dăduse gata șase sendvișuri minuscule și tocmai se întindea după al șaptelea, când Joel îi turnă a doua ceașcă de ceai. Eu am mâncat doar unul dintre sendvișurile minuscule, lipsite de gust, și am sorbit de două ori din ceai, care era fierbinte, aburind și foarte tare, așteptând cu nerăbdare povestea pe care urma să ne-o spună Joel.

Vocea lui era slăbită, cu acele tonalități joase, care dădeau impresia că era răcit și făcea eforturi ca să vorbească. Și, totuși, am uitat repede sunetul neplăcut al vocii lui pe măsură ce relata atât de multe lucruri pe care voisem întotdeauna să le știu despre bunicii noștri, despre mama noastră pe când era copil. Aproape imediat deveni evident faptul că își urâse tatăl foarte mult, și doar atunci am început să mă apropii de el.

– Îi spuneai tatălui tău pe numele de botez?

Era prima mea întrebare de când își începuse povestea; vocea îmi era doar o șoaptă speriată, de parcă Malcolm însuși ne dădea târcoale și era undeva prin apropiere, cât să ne audă.

Buzele lui subțiri se strâmbară într-o încercare grotescă de zâmbet.

– Bineînțeles. Fratele meu, Mel, era cu patru ani mai mare decât mine, și întotdeauna vorbeam despre tatăl nostru spunându-i

pe numele mic, dar niciodată în prezența lui. Nu aveam atâta curaj. Să-i spunem „tăticul" părea ridicol. Nu i-am fi putut spune tată, pentru că nu era un adevărat tată. „Tati" ar fi indicat o relație caldă și apropiată, pe care nu o aveam și pe care nici nu ne-o doream. Când era nevoie, îi spuneam „tată". De fapt, amândoi încercam să nu fim văzuți sau auziți de el. Dispăream când știam că trebuia să sosească acasă. Avea un birou în oraș, de unde își dirija cea mai mare parte a afacerilor, și un alt birou aici. Întotdeauna era la lucru, așezat în spatele biroului masiv, care pentru noi era o barieră. Chiar atunci când era acasă, reușea să se țină deoparte, inabordabil. Nu lua niciodată pauză, mereu sărea să răspundă la convorbirile telefonice interurbane în biroul lui, ca să nu putem trage cu urechea la tranzacțiile lui financiare. Cu mama noastră nu prea vorbea. Ei nu părea să-i pese. Rareori, îl vedeam ținând-o în poală pe sora noastră, bebeluș pe atunci, și atunci ne ascundeam și-i priveam, cu dorințe ciudate în suflet.

Obișnuiam să vorbim despre asta după aceea, întrebându-ne de ce eram geloși pe Corrine, de vreme ce ea era pedepsită la fel de groaznic ca și noi. Doar că tatălui nostru îi părea întotdeauna rău când o pedepsea pe ea. Ca să se revanșeze pentru vreo umilință, vreo bătaie, sau pentru că o închidea în mansardă, unul din modurile lui preferate de a ne pedepsi, îi aducea lui Corrine o bijuterie costisitoare sau o păpușă scumpă ori o jucărie. Avea tot ce și-ar fi putut dori o fetiță – dar dacă făcea un lucru greșit, îi lua lucrul acela, care știa că îi era ei cel mai drag, și îl dădea bisericii al cărei binefăcător era. Ea plângea și încerca să-i recâștige afecțiunea, dar el se putea întoarce împotriva ei la fel de ușor cum îi lua partea.

Când eu și Mel încercam să obținem asemenea cadouri de consolare de la el, el ne întorcea spatele și ne spunea să ne comportăm ca niște bărbați, nu ca niște copii. Eu și Mel obișnuiam să ne gândim că mama ta știa cum să-l ia pe tatăl nostru, ca să obțină ce voia. Noi nu știam să ne arătăm afectuoși, sau cum să fim seducători, ori să facem pe modeștii.

În mintea mea o puteam vedea pe mama în vremea când era copil, alergând prin casa aceasta frumoasă, dar sinistră, deprinzându-se treptat să aibă tot ce era mai luxos şi scump, aşa că atunci când s-a căsătorit cu tăticul, care avea un salariu modest, tot nu dădea importanţă cheltuielilor pe care le făcea pentru orice lucru.

Stăteam acolo cu ochii mari, în timp ce Joel continua să vorbească.

– Corrine şi mama noastră nu se plăceau una pe alta. Pe măsură ce creşteam, vedeam tot mai bine faptul că mama noastră era geloasă pe frumuseţea propriei fiice, şi pe toate farmecele ei, datorită cărora putea învârti pe degete orice bărbat. Corrine era o frumuseţe. Chiar şi noi, fraţii ei, îi puteam simţi puterea, pe care într-o zi avea să fie în stare să o mânuiască ca pe o armă.

Joel îşi deschise palmele subţiri, palide pe picioare. Mâinile lui erau diforme şi noduroase, dar mai aveau o urmă de eleganţă, poate pentru că le mişca cu graţie sau pentru că erau atât de albe.

– Priveşte în jur la toată splendoarea şi grandoarea asta – şi imaginează-ţi o casă cu oameni chinuiţi, luptându-se cu toţii ca să scape din lanţurile în care ne încătuşase Malcolm. Chiar şi mama noastră, care moştenise o avere de la proprii părinţi, era ţinută sub un control strict.

Mel a fugit de afacerile bancare, pe care le ura şi spre care fusese împins de Malcolm, sărind pe motocicletă şi făcând curse prin munţi, unde stătea într-o cabană din bârne de lemn, pe care o construiserăm împreună. Ne invitam acolo prietenele şi făceam intenţionat tot ce ştiam că tatăl nostru n-ar fi aprobat niciodată, pur şi simplu ca o sfidare la adresa autorităţii lui absolute.

Într-o zi teribilă de vară, Mel a căzut într-o prăpastie; a fost nevoie să-i recupereze corpul din râpă. Avea numai douăzeci şi unu de ani. Eu aveam şaptesprezece. Mă simţeam eu însumi pe jumătate mort, atât de pustiit şi de singur, acum că fratele meu nu mai era. Tatăl meu a venit la mine după înmormântarea lui Mel şi mi-a spus că va trebui să-i iau locul fratelui meu mai

mare și să lucrez într-una din băncile lui, ca să învăț totul despre lumea finanțelor. Mai bine mi-ar fi spus că trebuie să-mi tai mâinile și picioarele. Am fugit chiar în acea noapte.

În jurul nostru, casa imensă părea să aștepte, foarte liniștită, mult prea liniștită. Furtuna de afară părea să-și țină și ea respirația, cu toate că puteam vedea cum cerul plumburiu devine tot mai amenințător. M-am mutat puțin mai aproape de Chris, pe canapeaua elegantă. În fața noastră, într-un fotoliu cu aripi laterale, Joel ședea tăcut, ca și cum era prins în lanțul triștelor amintiri, iar eu și Chris încetaserăm să existăm pentru el.

– Unde te-ai dus? întrebă Chris, punând jos ceașca de ceai și lăsându-se pe spate înainte să-și încrucișeze picioarele. Mâna lui se întinse după a mea. Trebuie să-ți fi fost greu, un băiat de șaptesprezece ani, de unul singur...

Joel tresări, revenit în prezent și aparent surprins să se afle înapoi în casa copilăriei sale, pe care o ura așa de mult.

– N-a fost ușor. Nu știam să fac nimic practic, dar eram foarte talentat la muzică. Am prins un cargobot cu aburi și am muncit ca marinar ca să-mi plătesc drumul până în Franța. Pentru prima oară în viață aveam bătături în palme. Odată ajuns în Franța, mi-am găsit o slujbă într-un club de noapte, unde câștigam câțiva franci pe săptămână. Curând m-am săturat de turele lungi și m-am îndreptat spre Elveția, gândindu-mă că aveam să văd lumea întreagă și n-aveam să mă mai întorc niciodată acasă. Mi-am găsit o altă slujbă ca muzicant într-un club de noapte, la un mic han elvețian de lângă granița italiană, și în scurt timp mă alăturam grupurilor de schiori în Alpi. Majoritatea timpului liber mi-l petreceam schiind, sau, în timpul verii, cutreierând munții, pe jos sau cu bicicleta. Într-o zi, niște prieteni buni m-au rugat să merg cu ei într-o excursie destul de riscantă, schiind pe versant de pe un vârf foarte înalt. Aveam pe atunci nouăsprezece ani, și ceilalți patru din față râdeau și strigau unii la alții, fără să bage de seamă că eu îmi pierdusem controlul și mă dădusem peste cap, căzând într-o râpă adâncă, înghețată. În cădere, mi-am rupt piciorul. Am zăcut acolo trei zile și jumătate, parțial în șoc, până când doi călugări, călare

pe niște măgari, mi-au auzit strigătele anemice după ajutor. Au reușit să mă scoată de-acolo – dar nu-mi amintesc foarte multe despre asta, pentru că eram slăbit de foame și pe jumătate înnebunit de durere. Când mi-am revenit în simțiri, eram la ei în mănăstire, și niște fețe prietenoase, blajine îmi zâmbeau. Mănăstirea lor era pe partea italiană a Alpilor, iar eu nu știam nici un cuvânt în italiană. M-au învățat latina lor, și piciorul mi s-a vindecat, iar apoi s-au folosit de neînsemnatul meu talent artistic ca să-i ajut să facă picturi murale și să decorez manuscrise cu ilustrații religioase. Uneori, cântam la orga lor. În vreme ce piciorul mi se vindeca, și eu puteam iar să umblu, mi-am dat seama că îmi plăcea viața lor tihnită, lucrările artistice pe care mi le dădeau să le fac, muzica pe care o cântam la răsăritul și la apusul soarelui, rutina tăcută a zilelor liniștite pe care le duceau, în rugăciune, cu muncă și abnegație. Am rămas acolo și în cele din urmă am devenit unul dintre ei. În mănăstirea aceea, sus în munți, mi-am găsit în sfârșit liniștea.

Povestea lui ajunsese la sfârșit. Ședea uitându-se la Chris, apoi își întoarse spre mine ochii lipsiți de culoare, și totuși aprinși.

Șocată de privirea lui pătrunzătoare, am încercat să nu mă dau mai în spate și să nu-mi arăt repulsia pe care nu puteam să nu o simt. Nu-mi plăcea de el, chiar dacă semăna vag cu tatăl pe care îl iubisem atât de mult și cu siguranță nu aveam nici un motiv să-mi displacă. Bănuiam că era vorba de propria mea neliniște și de teama că el știa totul despre Chris – că, de fapt, Chris era fratele, și nu soțul meu. Îi spusese oare Bart povestea noastră? Văzuse cât de mult semăna Chris cu cei din familia Foxworth? Nu puteam spune cu exactitate. Îmi zâmbea, apelând la propriul lui șarm, care nu reușea să mă atragă de partea lui. Era destul de înțelept ca să știe că nu pe Chris trebuia să-l convingă...

– De ce te-ai întors? întrebă Chris.

Din nou, Joel încercă să zâmbească.

– Într-o zi, a apărut la mănăstire un jurnalist american, care voia să scrie un articol despre cum e să fii călugăr în lumea

modernă de azi. Pentru că eu eram singurul care vorbea engleză, m-au folosit pe mine ca reprezentant al tuturor. Am întrebat, într-o doară, dacă auzise cumva de familia Foxworth din Virginia. Auzise, pentru că Malcolm strânsese o avere colosală și era adesea implicat în politică, și abia atunci am aflat de moartea lui și de cea a mamei mele. După ce jurnalistul a plecat, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la casa asta și la sora mea. Nu mai faci distincție între ani pe măsură ce trec, când zilele sunt toate la fel, iar la mănăstire nu ne uitam pe calendar. În cele din urmă, a venit o zi în care m-am hotărât că vreau să mă întorc acasă și să vorbesc cu sora mea, să încerc să o cunosc. Jurnalistul nu menționase dacă se căsătorise sau nu. Doar după ce am ajuns în sat, cu aproape un an în urmă, și m-am cazat într-un motel, am auzit că vechea casă arsese într-o noapte de Crăciun, iar sora mea fusese internată într-un ospiciu, și că toată averea aceea fabuloasă îi fusese lăsată ei moștenire. Abia când a venit aici Bart, în aceeași vară, am aflat și restul poveștii – cum a murit sora mea, cum a moștenit-o el.

Își plecă privirea cu modestie.

– Bart este un tânăr remarcabil; îmi place compania lui. Înainte să vină el, mi-am petrecut o bună parte din timp aici, vorbind cu administratorul. El mi-a spus despre Bart și despre vizitele lui dese pentru a discuta cu constructorii și decoratorii, că își exprimase dorința ca noua casă să arate exact la fel ca vechiul conac. Mi-am pus în cap să fiu aici data următoare, când avea să vină Bart. Ne-am întâlnit, i-am spus cine sunt, iar el a părut încântat... și asta e tot.

Oare? L-am privit cu atenție. Nu cumva se întorsese, crezând că urma să intre în posesia părții lui din moștenirea pe care o lăsase Malcolm? Putea să atace testamentul mamei și să-și însușească o bună parte din avere? Și dacă putea, mă întrebam de ce Bart nu era mai degrabă foarte deranjat să afle că el era încă în viață.

Nu mi-am exprimat cu voce tare nici unul dintre aceste gânduri, doar ședeam acolo, în timp ce Joel se cufundă într-o tăcere lungă, ursuză. Chris se ridică în picioare.

– A fost o zi lungă pentru noi, Joel, și soția mea este foarte obosită. Ne-ai putea arăta camerele pe care o să le folosim, ca să ne odihnim și să ne revigorăm?

Într-o secundă, Joel fu în picioare, scuzându-se că nu fusese o gazdă bună, apoi ne conduse spre scări.

– M-aș bucura mult să îl văd din nou pe Bart. A fost foarte generos să-mi ofere o cameră în casa asta. Dar toate camerele îmi amintesc prea mult de părinții mei. Camera mea e deasupra garajului, aproape de locuințele servitorilor.

Chiar în acel moment, sună telefonul. Joel îmi întinse receptorul.

– E fiul vostru cel mare; sună din New York, preciză el cu vocea aceea încordată, aspră. Puteți folosi telefonul din primul salon, dacă vreți să vorbiți amândoi cu el.

Chris se grăbi să ridice receptorul celuilalt telefon, în timp ce eu îl salutam pe Jory. Vocea lui fericită mai risipi întru câtva tristețea și disperarea pe care le simțeam.

– Mami, tati, am reușit să-mi anulez câteva reprezentații, iar eu și Mel suntem liberi să luăm avionul încolo și să fim cu voi. Amândoi suntem obosiți și avem nevoie de o vacanță. Pe de altă parte, ne-ar plăcea să aruncăm o privire la casa aia despre care am auzit atâtea. Chiar e la fel cu originalul?

O, da, doar că prea asemănătoare. Eram mai mult decât bucuroasă că Jory și Melodie veneau să stea cu noi, iar când Cindy și Bart vor fi sosit și ei, aveam să fim din nou o familie completă, locuind cu toții sub același acoperiș, ceva ce nu se mai întâmplase de multă vreme.

– Nu, bineînțeles că nu mă deranjează să renunț la spectacole o perioadă, îmi răspunse el vesel la întrebare. Sunt istovit. Până și oasele mi le simt slăbite de oboseală. Amândoi avem nevoie de odihnă... și avem niște vești pentru voi.

Nu vru să spună nimic mai mult despre asta.

Am închis, iar eu și Chris ne-am zâmbit unul altuia. Joel se retrăsese ca să nu ne tulbure intimitatea, și acum reapăru, deplasându-se cu greutate în jurul unei mese în stil franțuzesc, care avea pe ea o urnă uriașă din marmură, încărcată cu un

aranjament de flori uscate, şi vorbind despre apartamentul pe care Bart îl aranjase pentru mine. Ne aruncă amândurora, pe rând, câte o privire, înainte să adauge:

– Şi pentru dumneavoastră, de asemenea, doctor Sheffield.

Joel îşi îndreptă ochii decoloraţi spre mine, ca să-mi studieze expresia feţei, părând să vadă acolo ceva care îl satisfăcu.

Petrecându-mi braţul peste al lui Chris, am înfruntat cu curaj scările care ne duceau sus, sus de tot, înapoi la acel etaj al doilea, unde începuse totul – iubirea aceasta minunată, păcătoasă, pe care eu şi Chris o găsiserăm în mansarda prăfuită, putredă, într-un loc întunecat, plin de acareturi şi de mobilă veche, cu flori de hârtie pe pereţi şi promisiuni încălcate chiar sub ochii noştri.

Amintiri

Pe la jumătatea scărilor, m-am oprit ca să mă uit în jos, vrând să observ ceva ce poate îmi scăpase până atunci. Chiar atunci când Joel ne relatase povestea lui, iar noi serviserăm prânzul frugal, mă uitasem în jur cu atenție, la tot ce văzusem doar de două ori în viață până atunci, și niciodată îndeajuns. Din camera unde stătuserăm odinioară, puteam privi cu ușurință în vestibulul cu puzderia lui de oglinzi și cu mobila franțuzească de calitate, al cărei amplasament rigid în grupuri restrânse de piese încerca, fără succes însă, să confere decorului o atmosferă intimă. Podeaua de marmură strălucea ca sticla de la atâta lustruit. Simțeam o dorință copleșitoare de a dansa fără oprire, de a mă învârti până la epuizare ...

Cum eu zăboveam și mă târam anevoie înainte, Chris deveni nerăbdător și mă trase în sus după el, până când, în cele din urmă, am ajuns în marea rotondă: și iată că mă uitam din nou spre foaierul sălii de bal de jos.

– Cathy, te-ai pierdut în amintiri? murmură Chris, puțin indispus. Nu cumva e timpul să uităm amândoi trecutul și să mergem înainte? Haide, știu că ești foarte obosită.

Amintirile... ele veneau peste mine cu viteza fulgerului. Cory, Carrie, Bartholomew Winslow – îi simțeam pe toți în jurul meu, șoptindu-mi, șoptindu-mi. I-am aruncat din nou o privire lui Joel, care ne făcuse precizarea că nu voia să-i spunem unchiul Joel. Păstra acest titlu prețios pentru copiii mei.

El trebuie să fi semănat cu Malcolm, doar că ochii lui erau mai blânzi, mai puţin pătrunzători decât cei pe care îi văzuserăm în portretul uriaş, în mărime naturală, din camera „trofeelor". Mi-am spus că nu toţi ochii albaştri sunt cruzi şi nemiloşi. Cu siguranţă că eu ar fi trebuit să ştiu asta mai bine decât oricine altcineva.

Cercetând făţiş chipul îmbătrânit din faţa mea, încă puteam vedea reminiscenţele tânărului care fusese odată. Un bărbat care trebuie să fi avut părul blond ca inul şi o figură foarte asemănătoare cu a tatălui meu – şi a fiului lui. De aceea, m-am destins deodată şi m-am forţat să fac un pas înainte şi să-l îmbrăţişez.

– Bine ai revenit acasă, Joel!

I-am simţit încordat şi rece trupul bătrân şi firav. Obrazul lui era uscat precum pergamentul când buzele mele au izbutit cu greutate să depună un sărut pe el. Se retrase, de parcă l-aş fi contaminat cu atingerea mea, sau poate că îi era teamă de femei. M-am tras deoparte, regretând acum pornirea de afectivitate şi prietenie pe care o avusesem. În familia Foxworth, atingerile nu erau gesturi obişnuite decât între soţi. Neliniştită, ochii mei i-au căutat degrabă pe cei ai lui Chris. „Linişteşte-te", îmi spuneau ochii lui, „totul o să fie în regulă."

– Soţia mea este foarte obosită, îi reaminti cu blândeţe Chris. Am avut un program foarte încărcat, date fiind întâlnirea cu fiul nostru cel mai mic, care a absolvit facultatea, şi toate petrecerile, apoi călătoria asta...

Joel rupse în cele din urmă tăcerea lungă, încordată, care ne ţinea pe toţi în picioare în rotonda slab luminată de sus, şi ne preciză că Bart urma să angajeze servitori. Contactase deja o agenţie de recrutare şi, de fapt, chiar spusese că puteam să organizăm noi primele interviuri în numele lui. Mormăia atât de nedesluşit, încât nu am priceput jumătate din ce spunea, mai ales că mintea mea era ocupată cu tot felul de speculaţii, şi priveam spre aripa dinspre nord şi spre camera aceea izolată de la capătul holului, unde fuseserăm închişi. Oare şi camera aceea era la fel ca atunci? Bart comandase oare două paturi

duble, care să fie puse acolo, și toată grămada aceea de mobilă veche; masivă, sumbră? Speram și mă rugam să nu fie așa.

Pe neașteptate, dinspre Joel veniră niște cuvinte pentru care nu eram pregătită.

– Semeni cu mama ta, Catherine.

M-am uitat fix la el, fără expresie, ofensată de ceea ce el cu siguranță considera a fi un compliment.

Era țintuit locului, ca și cum aștepta o invitație mută de undeva, uitându-se la mine, apoi la Chris, și din nou la mine, înainte să încuviințeze din cap și să se întoarcă pentru a ne conduce spre camera noastră. Soarele, care strălucise așa de puternic în cinstea sosirii noastre, era acum o amintire îndepărtată, în timp ce ploaia ropotea ca o rafală grea, neîntreruptă de gloanțe pe acoperișul de ardezie. Tunetul se rostogolea și bubuia deasupra capetelor noastre, iar fulgerele despicau cerul, trosnind la intervale de câteva secunde, aruncându-mă în brațele lui Chris în același timp în care mă trăgeam înapoi dinspre ceea ce mi se părea a fi mânia lui Dumnezeu.

Pâraie de apă șiroiau pe sticla ferestrelor, prelingându-se de pe acoperiș în rigole, iar în scurt timp aveau să inunde grădinile și să distrugă tot ce era viu și frumos. Am oftat, nefericită să mă aflu din nou acolo, în locul unde mă simțeam iarăși tânără și groaznic de vulnerabilă.

– Da, da, murmură Joel ca și cum ar fi vorbit cu sine, leită Corrine.

Ochii lui mă cercetară critic încă o dată, iar apoi își lăsă capul în jos și rămase pe gânduri, foarte mult timp – cinci minute, cred. Sau cinci secunde.

– Trebuie să despachetăm, interveni Chris cu mai multă convingere. Soția mea e epuizată. Are nevoie de o baie și apoi de odihnă; călătoriile o fac întotdeauna să se simtă obosită și murdară.

Mă întrebam de ce se ostenea să tot dea explicații.

Imediat, Joel se smulse din gândurile în care se cufundase. Poate că adesea călugării stăteau așa, cu capetele plecate, și se rugau, sau uitau de ei înșiși în meditații tăcute; poate că așa

se explica purtarea lui. Nu ştiam chiar nimic despre mănăstiri şi despre modul de viaţă pe care care îl duceau călugării.

În cele din urmă, nişte paşi înceţi, târşâiţi ne conduceau de-a lungul holului lung. Se întoarse din nou, şi, spre marea mea groază şi disperare, ne conduse spre aripa de sud, în care odinioară mama noastră locuise în încăperi somptuoase. Cât de mult îmi dorisem să dorm în patul ei superb, în formă de lebădă, să fac baie în cada ei de marmură neagră cu oglinzi fixate în plafon şi pe toţi pereţii laterali.

Joel se opri înaintea uşilor duble de deasupra celor două trepte late, mochetate, care se curbau spre exterior în formă de semicerc. Zâmbi ciudat.

– Apartamentul mamei tale, spuse brusc.

M-am oprit şi am început să tremur în faţa acestor uşi duble, atât de familiare. Descumpănită, mi-am întors privirea spre Chris. Ploaia se liniştise, fiind acum un ropot constant, sacadat. Joel deschise una din uşi şi intră în dormitor, dându-i lui Chris posibilitatea de a-mi şopti:

– Pentru el, noi suntem doar soţ şi soţie, Cathy – asta e tot ce ştie el.

Aveam lacrimi în ochi când am păşit în acel dormitor – şi apoi, dintr-odată, mă uitam încremenită la ceva ce credeam că arsese în incendiu. Patul! Patul în formă de lebădă, cu draperiile elegante, trandafirii, prinse graţios de vârfurile penelor de la aripi, care se terminau cu degete curbate. Capul acela graţios de lebădă avea aceeaşi răsucire a gâtului, acelaşi fel de ochi rubiniu, vigilent dar apatic, deschis pe jumătate pentru a-i veghea pe cei care dormeau în pat.

M-am uitat fără să-mi cred ochilor. Să dorm în patul acela? Patul în care mama mea dormise în braţele lui Bartholomew Winslow, al doilea ei soţ? Acelaşi bărbat pe care i-l furasem, ca să-i fie tată fiului meu Bart? Bărbatul care încă îmi bântuia visele şi mă umplea de vinovăţie. Nu! Nu puteam dormi în acel pat! Niciodată!

Odată, demult, îmi dorisem să dorm în acel pat cu Bartholomew Winslow. Cât de tânără şi de nesăbuită eram atunci

crezând că lucrurile materiale aduc fericirea și că tot ce-mi puteam dori era să-l am pe el.

– Nu-i așa că patul ăla e o minunăție? spuse Joel de undeva din spatele meu. Bart s-a dat peste cap să găsească meseriași care să sculpteze panoul frontal în formă de lebădă. Se uitau la el, așa mi-a spus, de parcă ar fi fost nebun. Dar a găsit câțiva oameni bătrâni care au fost încântați să facă ceva ce ei considerau o creație unică, cu satisfacții financiare. Se pare că Bart a avut descrieri detaliate în ce privește poziția capului lebedei. Ochiul apatic, incrustat cu rubin. Pene care se termină cu degete ca să țină perdelele transparente. O, ce scandal a făcut când nu le-a ieșit bine de prima dată! Și apoi mica lebădă de la piciorul patului, și pe asta a vrut-o. Pentru tine, Catherine, pentru tine.

Chris vorbi atunci pe un ton aspru.

– Joel, mai exact ce ți-a spus Bart?

Făcu un pas spre mine și își petrecu brațul pe după umerii mei, protejându-mă de Joel, de lumea întreagă. Împreună cu el, aș trăi într-o colibă acoperită cu stuf, într-un cort, într-o peșteră. El îmi dădea putere.

Zâmbetul bătrânului deveni vag și sardonic, observând atitudinea protectoare a lui Chris.

– Bart mi-a povestit întreaga istorie a familiei lui. Vedeți voi, a avut întotdeauna nevoie de un bărbat mai în vârstă cu care să discute. Făcu o pauză semnificativă, aruncându-i o privire lui Chris, care nu avea cum să nu priceapă aluzia. În ciuda autocontrolului lui, l-am simțit tresărind. Joel păru suficient de satisfăcut ca să continue. Bart mi-a spus cum mama lui și frații și sora ei au fost închiși mai bine de trei ani. Mi-a spus că mama lui și-a luat sora, pe Carrie, geamăna rămasă în viață, și au fugit în Carolina de Sud, și că tu, Catherine, ai avut nevoie de ani întregi în care să găsești cel mai potrivit soț, care să-ți satisfacă nevoile, și de aceea ești acum căsătorită cu... doctorul Christopher Sheffield.

Vorbele lui ascundeau atâtea insinuări, atâtea lucruri rămase nerostite. Suficient cât să-mi treacă un fior rece pe șira spinării.

*

Joel părăsi în cele din urmă camera şi închise încet uşa în urma lui. Abia atunci putu Chris să mă liniştească, să-mi dea asigurările de care aveam nevoie dacă trebuia să rămân acolo chiar şi o singură noapte. Mă sărută, mă ţinu în braţe, mă mângâie pe spate, pe păr, mă alină, până când am fost în stare să mă întorc şi să mă uit la tot ceea ce făcuse Bart pentru ca apartamentul acela să arate la fel de luxos precum fusese odinioară.

– E doar un pat, o reproducere a originalului, spuse Chris cu blândeţe, privindu-mă cu ochii lui calzi şi înţelegători. Mama noastră nu a dormit în patul ăsta, draga mea. Bart ţi-a citit manuscrisele, adu-ţi aminte. Se află aici pentru că tu i-ai realizat modelul pe care să-l urmeze. Ai descris acel pat-lebădă în detalii atât de minuţioase, încât el a crezut cu siguranţă că îţi doreai o cameră exact ca a mamei noastre. Poate că în subconştient încă îţi doreşti asta, iar el ştie. Iartă-ne pe amândoi pentru lipsa noastră de înţelegere, dacă greşesc. Gândeşte-te doar că a vrut să-ţi facă o plăcere şi şi-a dat osteneala, şi a cheltuit mulţi bani ca să decoreze camera asta aşa cum a fost.

Am clătinat din cap, năucă, negând că voisem vreodată ceea ce avea ea. El nu mă crezu.

– Visele tale, Catherine! Dorinţa ta de a avea tot ce avea ea. Ştiu asta. Fiii tăi ştiu asta. Aşa că nu ne învinovăţi pe noi că nu suntem în stare să-ţi interpretăm dorinţele chiar şi atunci când le maschezi în subterfugii inteligente.

Voiam să-l urăsc pentru că mă cunoştea aşa de bine. Dar braţele mele s-au întins spre el. Faţa mea s-a lipit de cămaşa lui, în timp ce tremuram şi încercam să ascund adevărul chiar şi de mine însămi.

– Chris, nu fi aspru cu mine, am suspinat. A fost o surpriză aşa de mare să văd camerele astea aproape la fel cum erau atunci când am venit să furăm de la ea... şi soţul ei...

Mă ţinu strâns la pieptul lui.

– Ce părere ai de fapt despre Joel? l-am întrebat.

După un răstimp de gândire, Chris răspunse:

– Îmi place de el, Cathy. Pare sincer şi foarte bucuros că suntem dispuşi să-l lăsăm să stea aici.

– I-ai spus că poate rămâne? am șoptit eu.

– Desigur, de ce nu? Noi vom pleca la scurt timp după ce Bart își serbează cea de-a douăzeci și cincea aniversare și „își intră în drepturi". Și gândește-te numai la ocazia excelentă pe care o vom avea să aflăm mai multe despre familia Foxworth. Joel ne poate spune mai multe despre mama noastră când era tânără, și cum era viața lor pe atunci, și poate că știind amănuntele astea, va fi posibil să înțelegem cum de ne-a putut trăda și de ce bunicul nostru ne voia morți. Trebuie să fi fost vreun adevăr groaznic ascuns în trecutul lui Malcolm, care i-a pervertit creierul atât de mult, încât să fie capabil să oprime instinctul natural al mamei noastre de a-și ține propriii copii în viață.

După părerea mea, Joel spusese suficient la parter. Nu voiam să știu mai multe. Malcolm Foxworth fusese unul dintre acei oameni ciudați, născuți fără conștiință, incapabili să simtă remușcare pentru răul pe care îl făceau. Nu exista nici o explicație în privința lui, și nici o cale de înțelegere.

Chris privi lung în ochii mei, rugător, inima și sufletul lui devenind vulnerabile în fața disprețului meu.

– Mi-ar plăcea să aud despre tinerețea mamei noastre, Cathy, ca să pot înțelege ce a făcut-o să se schimbe. Ne-a rănit atât de profund, încât simt că nici unul din noi nu-și va reveni complet până ce nu vom înțelege. Am iertat-o, dar nu pot uita. Vreau să înțeleg, ca să te pot ajuta pe tine să o ierți...

– Asta o să ajute? am întrebat sarcastic. E prea târziu ca să o înțelegem sau să o iertăm pe mama noastră și, ca să fiu sinceră, nu vreau să găsesc înțelegere – pentru că, dacă o găsesc, aș putea fi obligată să o iert.

Brațele lui căzură grele în jos. Întorcându-se cu spatele, se îndepărtă de mine.

– Mă duc acum să aduc bagajele. Fă o baie, și când termini, eu voi fi despachetat totul. Se opri în ușă, vorbind fără să se întoarcă în direcția mea. Încearcă, încearcă cu adevărat să profiți de oportunitatea asta ca să faci pace cu Bart. Nu e irecuperabil, Cathy. L-ai auzit pe podium. Tânărul ăla are un talent oratoric remarcabil. Cuvintele lui au sens. E un lider acum, Cathy,

el, care era atât de timid şi de introvertit. Putem spune că e o binecuvântare faptul că până la urmă Bart a ieşit din cochilie.

Mi-am plecat capul, smerită.

– Da, o să fac tot ce pot. Iartă-mă, Chris, că sunt atât de încăpăţânată – iarăşi.

El zâmbi şi plecă.

În baia „ei", care era lipită de un dressing magnific, mi-am dat încet hainele jos în timp ce cada de marmură neagră se umplea. Peste tot în jurul meu erau oglinzi cu rame de aur, care îmi reflectau goliciunea. Eram mândră de silueta mea, încă suplă şi fermă, şi de sânii mei care nu se lăsaseră. Dezbrăcată de toată îmbrăcămintea, mi-am ridicat braţele ca să-mi scot cele câteva agrafe. Ca într-un déjà-vu, mi-am imaginat-o pe mama cum trebuie să fi stat aşa, făcând acelaşi lucru, în timp ce se gândea la cel de-al doilea soţ al ei mai tânăr. Oare se întrebase unde era în nopţile pe care el le petrecea cu mine? Ştiuse, înainte de dezvăluirile mele de la petrecerea de Crăciun, cine era amanta lui Bart? Ah, sper că ştiuse!

Urmă o cină cu nimic ieşită din comun, care trecu repede.

Două ore mai târziu, eram în patul în formă de lebădă, care îmi stârnise atâtea fantezii, privindu-l pe Chris cum se dezbrăca. Se ţinuse de cuvânt şi despachetase totul, aranjase hainele lui şi pe ale mele în şifonier şi pusese în sertare lenjeria amândurora. Acum arăta obosit, oarecum posac.

– Joel mi-a spus că mâine vor veni servitorii pentru interviuri. Sper că te simţi pregătită pentru asta.

Mirată, m-am ridicat în capul oaselor.

– Dar credeam că Bart o să facă singur angajările.

– Nu, lasă asta în seama ta.

– Ah.

Chris îşi atârnă costumul pe cuierul-valet, făcându-mă din nou să mă gândesc la asemănarea izbitoare a acelui cuier cu cel pe care îl folosea tatăl lui Bart, pe când locuia aici – adică în celălalt conac Foxworth. Eram bântuită. Complet gol, Chris se îndreptă spre baia „lui".

– Fac un duș scurt și imediat vin lângă tine. Să nu adormi până termin.

Stăteam întinsă în lumina palidă și priveam lung în jurul meu, simțindu-mă, în mod bizar, deconectată de mine însămi. Ieșeam și intram în persoana mamei mele, simțind patru copii într-o cameră încuiată undeva sus, la mansardă. Simțind panica și vinovăția pe care ea trebuie să le fi trăit în timp ce tatăl acela bătrân, malefic continua să trăiască, amenințător chiar și atunci când nu era prin preajmă. Născut rău, vicios, necurat. Mi se părea că aud o voce șoptită, care îmi repeta asta fără încetare. Am închis ochii și am încercat să pun capăt nebuniei aceleia. Nu mai auzeam voci. Nu mai auzeam cântându-se muzică de balet, nu. Nu mai puteam respira aerul uscat, îmbâcsit al mansardei. Nu mai puteam. Aveam cincizeci și doi de ani, nu doisprezece, treisprezece, paisprezece sau cincisprezece.

Vechile mirosuri dispăruseră. Acum mirosea numai a vopsea nouă, a lemn nou, a tapet proaspăt lipit și a țesături. Covoare noi, carpete noi, mobilă nouă. Totul nou, în afară de antichitățile elegante de la primul etaj. Nu adevăratul conac Foxworth, doar o imitație. Și, totuși, de ce se întorsese Joel, dacă îi plăcea atât de mult să fie călugăr? Cu siguranță că nu-și dorea banii, de vreme ce se obișnuise cu austeritatea mănăstirii. Trebuie să existe un motiv întemeiat de a se afla aici, altul decât simpla dorință de a vedea ce a mai rămas din familia lui. Deșii sătenii îi spuseseră că mama noastră murise, el rămăsese totuși. Așteptând o șansă să-l întâlnească pe Bart? Ce descoperise la Bart de l-a determinat să rămână? Ba încă i-a îngăduit lui Bart să-l folosească pe post de majordom până aveam unul adevărat. Apoi am oftat. De ce făceam așa un mister din asta, de vreme ce la mijloc era o avere. Se pare că banii au fost întotdeauna motivația pentru a face orice, totul.

Am închis ochii, istovită. Am încercat să mă împotrivesc somnului. Aveam nevoie de răgazul acesta ca să mă gândesc la ziua de mâine, la acest unchi venit de nicăieri. Oare câștigaserăm până la urmă tot ce ne promisese mămica, doar ca să pierdem în favoarea lui Joel? Iar dacă el nu încerca să conteste

testamentul mamei, și noi reușeam să păstrăm ce aveam, nu exista oare și un preț de plătit?

În dimineața următoare, eu și Chris am coborât pe partea dreaptă a scării duble, gândindu-ne că în sfârșit primiserăm ce era „al nostru" și că dețineam, la urma urmei, pe deplin controlul asupra vieților noastre. Chris îmi luă mâna și mi-o strânse, simțind din expresia de pe chipul meu că această casă nu mă mai intimida.

L-am găsit pe Joel în bucătărie, ocupat să pregătească micul dejun. Purta un șorț lung, alb, iar pe vârful creștetului o bonetă înaltă de bucătar. Întru câtva părea caraghioasă purtată de un bărbat atât de slab, de înalt, de bătrân. Numai bărbații grași ar trebui să fie bucătari, am gândit eu, simțind în același timp recunoștință pentru faptul că îl aveam pe el să preia o treabă care mie nu-mi plăcuse, de fapt, niciodată.

– Sper că vă plac ouăle Benedict, spuse Joel, fără să privească în direcția noastră.

Spre marea mea surprindere, ouăle Benedict fură extraordinare. Chris mâncă două porții. Apoi Joel ne arătă camerele care nu fuseseră încă decorate. Zâmbit la mine în colțul gurii.

– Bart mi-a spus că preferați camerele intime, cu mobilă confortabilă, și că vrea să faceți din camerele astea goale un loc plăcut, în propriul vostru stil inimitabil.

Își bătea joc de mine? Știa că eu și Chris eram aici doar în vizită. Apoi mi-am dat seama că poate Bart voia să-l ajut cu decoratul și se sfia să-mi spună el însuși asta.

Când l-am întrebat pe Chris dacă Joel putea ataca testamentul mamei ca să obțină de la Bart banii pe care-i considera necesari ca să-și repare prejudiciul moral, Chris scutură din cap, admițând că nu înțelegea toate posibilitățile legale în cazul în care un moștenitor „decedat" revenea la viață.

– Bart i-ar putea da bani lui Joel, suficienți cât să-i ajungă pentru puținii ani pe care îi mai are de trăit, am spus, storcându-mi creierii să-mi amintesc fiecare cuvânt din ultimul testament al mamei. Nu fusese nici o mențiune despre frații ei mai mari, pe care îi credea morți.

Când mi-am mai adunat gândurile, Joel era din nou în bucătărie, găsind ceea ce căutase în cămara care era aprovizionată suficient cât să hrănească un hotel. Vorbi din nou, ca răspuns la o întrebare pe care o pusese Chris și pe care eu nu o auzisem. Vocea lui era sobră.

– Bineînțeles, casa nu e exact la fel, nimeni nu mai folosește nituri de lemn pe post de cuie. Am pus toată mobila veche în apartamentele mele. Nu sunt cu adevărat unul de-al casei, așa că o să stau în locuințele servitorilor de deasupra garajului.

– Am stabilit deja că nu trebuie să faci asta, spuse Chris încruntat. Nu ar fi corect să lăsăm un membru al familiei să trăiască în condiții atât de modeste.

Văzuserăm deja garajul uriaș, și camerele servitorilor ar fi putut fi cu greu numite modeste, poate doar mici.

Lasă-l! am vrut să strig, dar nu am spus nici un cuvânt.

Înainte să-mi dau bine seama ce se întâmplă, Chris îl mutase pe Joel la al doilea etaj din aripa de vest. Am oftat, regretând oarecum că Joel avea să locuiască sub același acoperiș cu noi. Dar avea să fie în regulă; de îndată ce ne vom fi satisfăcut curiozitatea, și Bart își serba ziua de naștere, aveam să plecăm cu Cindy în Hawaii.

În jur de ora două după-amiază, eu și Chris ne-am așezat în bibliotecă să intervievăm un bărbat și o femeie care veniseră cu referințe excelente. Nu le-am găsit nici un cusur, doar că ochii ambilor păreau că ascund ceva. Nesigură, m-am foit pe scaun din pricina felului atotștiutor cu care se uitau la noi amândoi.

– Îmi pare rău, a spus Chris, prinzând gestul negativ discret pe care îl făcusem, dar ne-am decis deja asupra altui cuplu.

Soțul și soția s-au ridicat să plece. Femeia se întoarse din ușă ca să-mi arunce o privire lungă, plină de subînțeles.

– Trăiesc în sat, doamnă Sheffield, spuse ea cu răceală. Sunt aici de numai cinci ani, dar amândoi am auzit destule despre acei Foxworth care locuiesc pe deal.

Vorbele ei m-au făcut să întorc capul.

– Da, sunt sigur că ați auzit, spuse sec Chris.

Femeia pufni înainte să trântească ușa după ei.

Următorul fu un bărbat înalt, aristocratic, cu ținută militară, îmbrăcat impecabil până în cele mai mici detalii. Intră cu pași mari și așteptă politicos până ce Chris îl invită să ia loc.

– Numele meu este Trevor Mainstream Majors, spuse el în stilul lui energic, britanic. M-am născut în Liverpool acum cincizeci și nouă de ani. M-am căsătorit în Londra la vârsta de douăzeci și șase de ani, iar soția mea a murit acum trei ani, și cei doi fii ai mei locuiesc în Carolina de Nord... așa că iată-mă aici, sperând să lucrez în Virginia și să-mi pot vizita fiii în zilele libere.

– Unde ai lucrat după ce ai plecat de la familia Johnston? întrebă Chris, uitându-se pe C.V.-ul bărbatului. Se pare că ai referințe excelente până acum un an.

Chris îl invitase deja pe englez să ia loc; Trevor Majors își întinse picioarele lungi și își aranjă cravata înainte să răspundă politicos.

– Am lucrat pentru familia Millerson, care s-a mutat de pe deal cu șase luni în urmă.

Tăcere. O auzisem de multe ori pe mama mea vorbind despre familia Millerson.

– Cât timp ai lucrat pentru familia Millerson? întrebă Chris pe un ton prietenos, chiar dacă surprinsese căutătura mea neliniștită.

– Nu mult, domnule. Cinci dintre copiii lor erau acolo, iar nepoții și nepoatele îi vizitau mereu, plus prietenii care veneau și ei în vizită. Eu eram singurul angajat. Găteam, făceam curățenie, spălam rufele, eram șoferul, iar mândria și bucuria unui englez sunt să fie grădinar. Pentru că duceam cinci copii la școală și înapoi, la ore de dans, la evenimente sportive, la filme și alte asemenea, petreceam atât timp pe drumuri, că nu mai aveam vreme să gătesc cum trebuie. Într-o bună zi, domnul Millerson s-a plâns că nu tunsesem iarba și nu plivisem grădina, și că nu mai mâncase o mâncare bună acasă de două săptămâni. Și-a ieșit din fire destul de rău pentru că am întârziat cu cina. Domnule, asta a cam pus capac, când de fapt soția lui mă ținuse pe drumuri, mă făcuse să aștept în timp ce ea era

la cumpărături, mă trimisese să iau copiii de la film... și apoi trebuia să pregătesc și masa la timp. I-am spus domnului Millerson că nu sunt un robot care să le facă pe toate – și mi-am dat demisia. A fost așa de nervos, încât m-a amenințat că n-o să-mi dea niciodată o recomandare bună. Dar, dacă așteptați câteva zile, s-ar putea să se calmeze suficient cât să-și dea seama că am făcut tot posibilul în împrejurări foarte dificile.

Am oftat, l-am privit pe Chris și i-am făcut un semn discret. Bărbatul acesta era perfect. Chris nici măcar nu se uită în direcția mea.

– Cred că ești foarte potrivit, domnule Majors. Te vom angaja pentru o perioadă de probă de o lună, și dacă la sfârșitul acelei perioade vom considera că nu ești satisfăcător, vom desface contractul de angajare. Chris se uită înspre mine. Adică, dacă și soția mea e de acord...

M-am ridicat în tăcere și am aprobat din cap. Aveam într-adevăr nevoie de servitori. Nu intenționam să-mi petrec vacanța ștergând praful și curățând o casă imensă.

– Domnule, doamnă, dacă doriți, spuneți-mi Trevor. Va fi o onoare și o plăcere pentru mine să servesc în această impozantă casă. Sărise în picioare în momentul în care mă ridicasem eu, apoi, pentru că și Chris se ridicase în picioare, își dădură mâna. Plăcerea e de partea mea, într-adevăr, reluă în timp ce ne zâmbea amândurora, privindu-ne aprobator.

În trei zile am angajat trei servitori. Era destul de ușor, ținând cont de faptul că Bart îi plătea cu mult peste prețul pieței.

În seara celei de-a cincea zile de când eram aici, stăteam lângă Chris în balcon, uitându-ne la aceeași bătrână lună care odinioară ne privea de sus atunci când stăteam întinși pe acoperișul vechiului conac Foxworth. Acel unic, uriaș ochi al lui Dumnezeu, după cum credeam când aveam cincisprezece ani. Alte locuri îmi dăruiseră imaginile unor luni romanice, lumină selenară superbă, care să-mi alunge fricile și vinovățiile. Aici simțeam că luna era un anchetator nemilos, gata să ne condamne din nou, iar și iar.

– E o noapte minunată, nu-i aşa? mă întrebă Chris, ţinând braţul în jurul taliei mele. Îmi place balconul ăsta pe care Bart l-a adăugat la apartamentul nostru. Nu afectează aspectul exterior de vreme ce nu e la faţadă, şi uite ce privelişte a munţilor ne oferă.

Munţii învăluiţi în ceţuri albăstrii reprezentaseră întotdeauna pentru mine un gard zimţat, ce ne ţinea captivi pentru totdeauna, prizonieri ai speranţei. Chiar şi acum vedeam piscurile lor rotunjite ca pe o barieră între mine şi libertate. Doamne, dacă eşti acolo sus, ajută-mă să trec cu bine de următoarele săptămâni!

A doua zi la prânz, eu şi Chris, împreună cu Joel, stăteam în porticul din faţă, urmărind Jaguarul roşu, cu garda la sol joasă cum gonea pe serpentinele abrupte ale drumului ce urcă spre conacul Foxworth.

Bart conducea cu viteză nesăbuită, ca la curse, ca şi cum provoca moartea să vină să-l ia. Mă treceau fiorii doar uitându-mă la felul în care gonea prin curbele periculoase.

– Dumnezeu ştie că ar trebui să aibă mai multă minte! bombăni Chris. Întotdeauna a fost predispus la accidente – şi uită-te la el cum conduce, de parcă ar fi vreun nemuritor.

– Unii chiar sunt, spuse Joel enigmatic.

I-am aruncat o privire interogativă, apoi m-am uitat din nou la mica maşină roşie, care costase o mică avere. În fiecare an, Bart îşi cumpăra o maşină nouă, niciodată de altă culoare în afară de roşu; încercase toate maşinile de lux, ca să-şi dea seama care-i plăcea cel mai mult. Aceasta era favorita lui de până acum, ne informase el într-o scurtă scrisoare.

Maşina se opri cu scârţâit de roţi – cauciucurile lăsară urme, stricând perfecţiunea curbei pe care o făcea aleea cu dâre lungi, negre. Făcându-ne mai întâi semn cu mâna, Bart îşi aruncă cât colo ochelarii de soare, scutură din cap ca să-şi rearanjeze părul negru ciufulit, ignoră portiera şi sări din maşina decapotabilă, scoţându-şi mănuşile pentru şofat şi azvârlindu-le neglijent pe scaun. Alergând pe scări, mă luă în braţele lui

puternice și îmi dădu câteva sărutări apăsate pe obraji. Eram uimită de salutul lui călduros. Am răspuns cu ardoare. În momentul în care buzele mele i-au atins obrazul, mă lăsă jos și mă dădu la o parte, de parcă deja se săturase de mine.

Stătea în plin soare; avea peste un metru optzeci înălțime, o inteligență strălucită, iar în ochii întunecați, de un castaniu-închis se deslușea forță; avea umeri lați, un trup cu mușchi bine definiți, care se subția spre șoldurile înguste și spre picioarele lungi. Era atât de chipeș în ținuta lejeră, sport, albă.

– Arăți grozav, mamă, chiar grozav! Ochii lui întunecați mă măsurară din cap până-n picioare. Îți mulțumesc că porți rochia asta roșie… e culoarea mea preferată.

M-am întins după mâna lui Chris.

– Îți mulțumesc, Bart, am îmbrăcat rochia asta special pentru tine.

Acum era momentul să-i spună ceva drăguț lui Chris, am sperat eu. Așteptam asta. Însă Bart îl ignoră pe Chris și se întoarse spre Joel.

– Bună, unchiule Joel! Nu-i așa că mama e pe atât de frumoasă pe cât ți-am spus?

Mâna lui Chris o strânse pe a mea așa de tare, că mă duru. Bart găsea întotdeauna o modalitate de a-l insulta pe singurul tată pe care și-l putea aminti.

– Da, Bart, mama ta e foarte frumoasă, spuse Joel cu vocea lui șoptită, aspră. De fapt, e exact așa cum mi-am imaginat că ar fi arătat sora mea Corrine la vârsta ei.

– Bart, salută-l…

M-am oprit. Voiam să spun pe tatăl tău, dar știam că Bart avea să nege cu vehemență. Așa că am spus pe Chris. Întorcându-și privirea întunecată, aproape neîndurătoare, într-o căutătură rapidă spre Chris, Bart scrâșni un salut aspru.

– Nu îmbătrânești chiar deloc, nu-i așa? spuse el pe un ton acuzator.

– Îmi pare rău pentru asta, răspunse Chris pe un ton egal. Dar timpul își va spune cuvântul în cele din urmă.

– Să sperăm.

Aş fi vrut să-l pălmuiesc pe Bart.

Întorcându-ne spatele, Bart nu ne mai dădu atenţie nici mie, nici lui Chris şi examină gazonul, casa, straturile luxuriante de flori, tufele bogate, potecile din grădină, bazinele cu apă pentru păsări şi celelalte sculpturi, şi zâmbi cu o mândrie de proprietar.

– E impresionant, cu adevărat impresionant! Exact cum speram să fie. M-am uitat peste tot în lume, şi nici un conac nu se poate compara cu Foxworth. Ochii lui se îndreptară, întâlnindu-i pe ai mei. Ştiu ce crezi tu, mamă, ştiu că încă nu e cu adevărat o casă fără pereche, dar într-o zi va fi. Am de gând să construiesc, să adaug aripi noi, şi, într-o bună zi, casa asta va eclipsa orice palat din Europa. Am de gând să-mi concentrez energia în planul de a transforma conacul Foxworth într-un adevărat reper istoric.

– Pe cine vei impresiona făcând asta? întrebă Chris. Lumea nu mai agreează case maiestuoase şi bogăţii uriaşe, după cum nici nu are respect pentru cei care le-au dobândit printr-o moştenire.

O, la naiba! Atât de rar i se întâmpla lui Chris să spună ceva lipsit de tact sau necuviincios. De ce spusese asta? Faţa lui Bart ardea sub pielea foarte bronzată.

– Am de gând să-mi măresc averea prin propriile forţe! izbucni Bart, făcând un pas spre Chris.

Pentru că era atât de uscăţiv, iar Chris luase în greutate, mai ales în zona pieptului, părea să-l domine pe Chris. L-am urmărit pe bărbatul la care mă gândeam ca la soţul meu cum se uita sfidător în ochii fiului meu.

– Am făcut deja asta pentru tine, spuse Chris.

Spre surprinderea mea, Bart păru încântat.

– Vrei să spui că în calitate de administrator mi-ai sporit partea din moştenire?

– Da, a fost destul de uşor, spuse Chris laconic. Banii fac bani, şi investiţiile pe care le-am făcut pentru tine au adus un câştig frumos.

– Zece la unu că eu o făceam mai bine.

Chris zâmbi ironic.

- Aș fi putut prevedea că o să-mi mulțumești în felul ăsta.

M-am uitat când la unul, când la celălalt, fiindu-mi milă de amândoi. Chris era un bărbat adult, care știa cine și ce era, și se descurca fără probleme datorită acestei încrederi, în timp ce Bart încă se lupta să se găsească pe sine și locul lui în lume.

Fiul meu, fiul meu, când vei învăța supunerea, recunoștința? Multe nopți îl văzusem pe Chris aplecat asupra cifrelor, încercând să decidă care sunt cele mai bune investiții, ca și cum ar fi știut că mai devreme sau mai târziu Bart avea să îl acuze de proastă gândire financiară.

– Destul de curând, vei avea ocazia s-o dovedești, răspunse Chris. Se întoarse spre mine. Hai, Cathy, să facem o plimbare în jos, spre lac!

– Stai puțin, strigă Bart, aparent furios că ne gândeam să plecăm, când el de-abia venise acasă.

Eram sfâșiată între dorința de a fugi împreună cu Chris și aceea de a-l mulțumi pe fiul meu.

– Unde e Cindy?

– Va veni în curând, i-am strigat înapoi. Acum e în vizită la o prietenă. Te-ar putea interesa să afli că Jory o s-o aducă pe Melodie aici, în vacanță.

Bart rămase acolo, uitându-se fix la mine, consternat poate de idee, apoi îi apăru pe față acea exaltare ciudată care șterse toate celelalte emoții de pe chipul lui frumos, bronzat.

– Bart, i-am spus, rezistând dorinței lui Chris de a mă duce departe de o sursă sigură de conflict, casa e într-adevăr frumoasă. Tot ce ai făcut ca să o modifici e o îmbunătățire extraordinară.

El păru din nou surprins.

– Mamă, vrei să spui că nu e exact la fel? Credeam că era...

– O, nu, Bart. Balconul din exteriorul apartamentului nostru nu era acolo înainte.

Bart se răsuci spre unchiul lui.

– Mi-ai spus că era balcon! țipă el.

Zâmbind sardonic, Joel păși înainte.

– Bart, fiule, nu am minţit. Eu nu mint niciodată. Casa originală avea un asemenea balcon. Mama tatălui meu a cerut să fie pus acolo. Profitând de balconul acela, putea să se furişeze acolo cu amantul ei, fără să o vadă servitorii. Mai târziu, a fugit cu amantul ăla fără să-şi trezească bărbatul, care ţinea uşa dormitorului lor încuiată şi cheia ascunsă. Malcolm a hotărât ca balconul să fie dărâmat când a devenit proprietar... dar chiar dă un plus de farmec aparte laturii ăleia a casei.

Satisfăcut, Bart se întoarse din nou spre Chris şi spre mine.

– Vezi, mamă, tu nu ştii absolut nimic despre casa asta. Unchiul Joel e expertul. Mi-a descris în amănunt toată mobila, tablourile, şi, în cele din urmă, voi avea ceva nu doar la fel cu originalul, ci chiar mai bun decât el.

Bart nu se schimbase. Era încă obsedat, încă dornic să fie o copie fidelă a lui Malcolm Foxworth, dacă nu în privinţa înfăţişării, atunci în privinţa personalităţii şi a hotărârii de a fi cel mai bogat om din lume, indiferent ce făcea ca să obţină acel titlu.

Al doilea meu fiu

Nu mult după sosirea acasă, Bart începu să facă planuri elaborate pentru petrecerea de ziua lui de naștere. Aparent, spre surpriza și încântarea mea, își făcuse mulți prieteni în Virginia în timpul vacanțelor de vară pe care le petrecuse aici. Sufeream mereu pentru faptul că petrecea foarte puține dintre zilele de vacanță cu noi în California, unde, credeam eu, îi era locul. Dar acum era evident că el cunoștea oameni de care noi nici nu auziserăm vreodată și că la facultate întâlnise băieți și fete pe care intenționa să-i invite aici, ca să sărbătorească împreună.

Petrecusem doar câteva zile la conacul Foxworth și deja monotonia zilelor – în care nu aveam altceva de făcut în afară de a mânca, a dormi, a citi, a mă uita la televizor și a colinda grădinile și pădurile – mă scosese din sărite și mă făcuse dornică să scap de acolo cât mai curând posibil. Liniștea adâncă a culmilor montane mă prindea în vraja lor de izolare și disperare. Liniștea mă călca pe nervi. Voiam să aud voci, multe voci, să aud telefonul sunând, să vină oameni în vizită și să spună „bună ziua", dar nu venea nimeni. Era acolo un grup alcătuit din membrii societății locale, care îi cunoscuseră bine pe cei din familia Foxworth, dar ei erau cei pe care eu și Chris doream să-i evităm. Aveam prieteni din New York și California pe care aș fi vrut să-i sun și să-i invit la petrecerea lui Bart, dar nu îndrăzneam s-o fac fără aprobarea lui. Colindam camerele uriașe fără astâmpăr, singură sau uneori cu Chris. Amândoi ne plimbam prin grădini, prin păduri, tăcute uneori, alteori gureșe.

El își reluase vechea pasiune de a picta cu acuarele, și asta îl ținea ocupat, dar eu nu mai aveam voie să dansez. Cu toate astea, îmi făceam în fiecare zi exercițiile de balet doar ca să mă mențin suplă și flexibilă, și îi pozam cu destulă bunăvoință, atunci când îmi cerea. Joel a nimerit peste mine odată, când exersam la un scaun din camera noastră de zi, într-un costum de balet roșu. I-am auzit icnetul dinspre ușa deschisă și m-am întors să-l văd holbându-se la mine de parcă eram goală.

– E ceva în neregulă? am întrebat îngrijorată. S-a întâmplat ceva rău?

Își desfăcu larg brațele subțiri, lungi, albe, fața lui expresivă cercetându-mi trupul cu dispreț.

– Nu ești puțin cam bătrână ca să încerci să fii seducătoare?

– N-ai auzit niciodată de exercițiu fizic, Joel? l-am întrebat iritată. Nu e nevoie să intri în aripa asta. Stai departe de camerele noastre, și ochii tăi nu vor fi atât de scandalizați.

– Ești lipsită de respect față de cineva mai bătrân și mai înțelept, spuse el cu asprime.

– Dacă sunt, îmi cer scuze. Dar vorbele și atitudinea ta mă jignesc. Dacă e să fie pace în casa asta în timpul vizitei noastre, stai departe de mine, Joel, cât timp sunt în aripa mea. Casa asta uriașă are spațiu mai mult decât suficient ca să avem fiecare intimitate, fără să fie nevoie să închidem ușile.

Se întoarse bățos, nu înainte ca eu să-i citesc indignarea din priviri. M-am grăbit să mă uit atent după el, întrebându-mă dacă nu cumva greșeam, și el era doar un bătrân inofensiv, care nu-și vedea pur și simplu de treaba lui. Dar nu am strigat după el ca să-mi cer scuze. În schimb, mi-am dat jos costumul de balet, mi-am pus pe mine niște pantaloni scurți și un tricou, și cu gândul la Jory și la soția lui care aveau să vină în curând să mă încurajeze, m-am dus să-l caut pe Chris. Am ezitat în fața ușii biroului lui Bart și l-am auzit vorbind cu furnizorul pentru petrecere și făcând planuri pentru cel puțin două sute de oaspeți. Numai auzindu-l m-a făcut să mă simt împietrită înlăuntrul meu. Ah, Bart, nu-ți dai seama că unii nu vor veni, iar dacă vin, Dumnezeu să ne ajute pe toți.

Stând în continuare acolo, l-am auzit rostind numele câtorva dintre invitații lui, și nu erau toți din țară. Mulți erau personalități din Europa, pe care îi întâlnise în călătoriile lui. În perioada studenției fusese neobosit în eforturile de a vedea lumea și de a întâlni oameni importanți, care conduceau și dominau fie prin putere politică sau inteligență, fie prin inginerii financiare. Credeam că neastâmpărul lui se datora inabilității de a fi fericit într-un singur loc și că de aceea tânjea mereu după un teren mai mănos, mai îndepărtat.

– Vor veni cu toții, îi spunea persoanei de la celălalt capăt al firului. Când vor citi invitația mea, nu vor putea să refuze.

Puse jos receptorul, apoi se roti cu scaunul ca să mă privească în față.

– Mamă! Tragi cu urechea?

– E un obicei pe care l-am căpătat de la tine, dragul meu.

Mă privi mânios.

– Bart, de ce nu transformi petrecerea asta într-o întrunire de familie? Sau invită-ți numai prietenii cei mai apropiați. Sătenii de pe aici nu vor vrea să vină. După cum povestea mama mea adesea, niciodată nu i-au plăcut pe cei din familia Foxworth, care aveau prea mult atunci când ei aveau prea puțin. Cei din familia Foxworth veneau și plecau, în timp ce sătenii erau nevoiți să rămână. Și te rog să nu incluzi și comunitatea locală, chiar dacă Joel ți-a zis că membrii ei sunt prietenii lui, și prin urmare ai tăi și ai noștri.

– Ți-e teamă că-ți vor ieși la iveală păcatele, mamă? întrebă el fără milă.

Eram obișnuită cu asta, totuși inima mi se strânse. Era oare chiar atât de groaznic că eu și Chris trăiam împreună ca soț și soție? Nu erau oare ziarele pline de nelegiuiri mult mai grave decât a noastră?

– Ei, hai, mamă, nu te uita așa la mine. Hai să fim fericiți, de dragul variației. Fața lui bronzată căpătă o mină veselă, exaltată, de parcă nimic din ce-aș spune eu nu i-ar putea tempera entuziasmul. Mamă, fii entuziasmată pentru mine, te rog! Comand tot ce-i mai bun din toate. Când se va duce vestea – și se

va duce, pentru că furnizorul meu e cel mai bun din Virginia și îi place să se fălească –, nimeni nu va putea rezista să nu vină la petrecerea mea. Vor auzi că am trimis la New York și la Hollywood pentru artiști, și mai mult decât atât, sunt sigur că toată lumea va dori să-i vadă pe Jory și pe Melodie dansând.

M-au cuprins uluirea și fericirea.

– I-ai întrebat?

– Nu, dar cum ar putea să mă refuze propriul frate și cumnata mea? Vezi tu, mamă, am de gând să țin petrecerea afară, în grădină, la lumina lunii. Tot gazonul va fi luminat cu globuri aurii. Voi pune peste tot fântâni, iar în apa cristalină vom avea jocuri de lumini multicolore. Vor fi lăzi întregi cu sticle de șampanie de import, și orice alt sortiment de băuturi alcoolice care-ți trec prin minte. Mâncarea va fi cea mai bună. O să cer să se construiască un teatru în mijlocul unui tărâm de basm, în care mesele vor fi acoperite cu țesături de toate culorile. Culoare, pretutindeni culoare. Florile se vor revărsa peste tot. Voi arăta lumii ce poate să facă un Foxworth.

Și continuă cu aceeași însuflețire.

Când am plecat din biroul lui și l-am găsit pe Chris vorbind cu unul dintre grădinari, mă simțeam fericită, liniștită. Poate că asta urma să fie vara în care Bart se descoperea în sfârșit pe sine însuși.

Avea să fie așa cum prevăzuse Chris dintotdeauna: Bart avea să moștenească nu doar o avere, ci și sentimentul de mândrie și de respect de sine, și avea să se regăsească pe sine... și dă Doamne să fie adevăratul sine.

Două zile mai târziu, eram din nou în biroul lui, așezată într-unul din fotoliile de piele adânci, luxoase, uimită să văd cât ce multe realizase în scurtul răstimp de când era acasă. În mod evident, tot echipamentul acela suplimentar de birou fusese gata și aștepta să fie instalat în momentul în care el avea să fie prezent ca să dirijeze amplasarea lui. Micul dormitor de după biblioteca pe care el o folosea ca birou, în care detestatul nostru bunic trăise până la moarte, fusese transformat într-o cameră cu fișete. Camera în care stătuseră asistentele medicale

ale bunicului nostru urma să devină biroul secretarei lui Bart, când, şi dacă, avea să găsească vreodată pe cineva care să se conformeze cerinţelor lui foarte riguroase. Un computer domina biroul lung, curbat, cu cele două imprimante ale lui, care tipăreau diverse scrisori, chiar şi în timp ce eu şi Bart purtam o conversaţie. Mă surprinsese să-l văd tastând mai rapid decât mine. Huruitul imprimantelor era înăbuşit de capace grele de plexiglas.

Îmi arătă cu mândrie cum păstra contactul cu lumea chiar stând acasă, apăsând doar pe nişte butoane şi conectându-se la un program numit „Sursa". Abia atunci am aflat că într-o vară făcuse, timp de două luni, cursuri de programare.

– Şi, mamă, pot să-mi organizez comenzile de vânzare-cumpărare şi să mă folosesc de informaţii tehnice şi date esenţiale, doar utilizând acest computer. O să-mi ocup timpul cu asta până ce o să-mi deschid propria firmă de avocatură.

Pentru o clipă, rămase pe gânduri, ba chiar neîncrezător. Încă eram convinsă de faptul că urmase facultatea la Harvard doar pentru că şi tatăl lui o urmase. Dreptul nu-i trezea deloc vreun interes real; ceea ce îl preocupa pe el era să facă bani, apoi şi mai mulţi bani.

– Nu ai deja destui bani, Bart? Există ceva ce nu poţi cumpăra?

Un sentiment plăcut, copilăros de nostalgie se iţi o clipă în ochii lui întunecaţi.

– Respect, mamă. Nu am nici un talent, ca tine, ca Jory. Nu pot dansa. Nu pot desena nici măcar cu o aproximare decentă o floare, darămite o formă umană. (Făcea aluzie, indirect, la Chris şi la pasiunea lui pentru pictură.) Când vizitez un muzeu de artă, sunt nedumerit să văd veneraţia tuturor. Nu văd nimic nemaipomenit la Mona Lisa. Văd numai o femeie cu figură apatică, arătând destul de obişnuit, care nu se poate să fi fost impresionantă. Nu apreciez muzica clasică, sau orice alt gen de muzică... deşi mi s-a spus ca am o voce destul de bună, dacă aş cânta. Obişnuiam să cânt când eram un puşti. Un puşti cam fraier, nu-i aşa? Cred că v-am dat milioane de motive să vă amuzaţi. Zâmbi ştrengăreşte, apoi îşi întinse braţele rugător. Nu am

nici un talent artistic, şi atunci revin la tipul de imagini pe care le pot înţelege, acelea reprezentând dolari şi cenţi. Mă uit prin muzee, şi singurul lucru pe care îl admir acolo sunt bijuteriile. În ochii întunecaţi îi apăru o sclipire. Strălucirea diamantelor, a rubinelor, a smaraldelor, a perlelor... toate astea, da, le pot aprecia. Aur, munţi de aur – asta pot înţelege. Văd frumuseţea aurului, a argintului, a cuprului şi a petrolului. Ştii că am fost în vizită la Washington, doar ca să văd cum se bat monedele de aur? Am simţit un fel de exaltare, ca şi cum tot aurul acela va fi într-o zi al meu.

Admiraţia mea păli şi mă cuprinse mila.

– Şi femeile, Bart? Iubirea? O familie? Prieteni buni? Copii? Nu speri să te îndrăgosteşti şi să te căsătoreşti?

Preţ de câteva clipe, se uită absent la mine, bătând darabana pe birou cu vârful degetelor lui puternice, cu unghii tăiate drept, apoi se ridică să stea în faţa unui perete întreg de vitralii, uitându-se pierdut la grădini şi, dincolo de ele, la munţii învăluiţi în ceţuri albăstrii.

– Am experimentat sexul, mamă. Nu mă aşteptam să-mi placă, dar mi-a plăcut. Corpul mi-a trădat voinţa. Dar nu am fost niciodată îndrăgostit. Nu-mi pot imagina cum ar fi să-i fiu devotat unei singure femei, când sunt atâtea altele, frumoase şi dornice. Văd o fată frumoasă trecând pe lângă mine, mă întorc să mă uit după ea, şi văd că se întoarce şi se uită la mine. E atât de uşor să le am în patul meu. Nu e nici o provocare. (Se opri şi întoarse capul ca să se uite la mine.) Mă folosesc de femei, mamă, şi câteodată mi-e ruşine de mine însumi. Le iau, le arunc, şi chiar mă prefac că nu le cunosc data următoare când le întâlnesc pe stradă. Toate sfârşesc prin a mă urî. Îmi întâlni privirea uimită şi mă provocă. Nu eşti şocată? întrebă afabil. Sau sunt doar tipul mojic care te-ai aşteptat dintotdeauna să fiu?

Am înghiţit în sec, sperând că de data asta puteam spune ceea ce trebuia. În trecut, se pare ca niciodată nu spusesem ceea ce trebuia. Mă îndoiam că exista cineva care putea rosti cuvintele care să-l schimbe pe Bart din ceea ce era, şi din ceea ce voia să fie... dacă măcar ştia asta.

– Bănuiesc că ești un produs al timpului tău, am început cu o voce blândă, fără să-l învinuiesc. Aproape că mi-e milă de generația voastră, pentru că pierde cea mai frumoasă parte din ceea ce înseamnă să te îndrăgostești. Unde e romantismul în ceea ce spui tu, Bart? Ce le oferi femeilor cu care te culci? Nu știi că asta cere timp, să construiești o relație bazată pe iubire, durabilă? Nu se întâmplă peste noapte. Aventurile de-o noapte nu dau naștere la devotament. Poți să privești un trup frumos și să-l dorești, dar asta nu e iubire.

Ochii lui arzători arătau atâta intensitate și interes, încât m-am simțit încurajată să continui, mai ales când m-a întrebat:

– Cum explici iubirea?

Era o capcană pe care el mi-o întindea, știind că iubirile vieții mele fuseseră toate fără noroc. Totuși, i-am răspuns, sperând să-l scutesc de toate greșelile pe care era clar că urma să le facă.

– Nu explic iubirea, Bart. Nu cred că o poate face cineva. Ea crește de la o zi la alta prin contactul pe care îl ai cu acea persoană care îți înțelege nevoile, și ale cărei nevoi le înțelegi tu. Începe cu fiori vagi care îți ating inima și te fac vulnerabil la tot ce înseamnă frumos. Vezi frumusețe acolo unde înainte vedeai urâțenie. Simți cum radiezi pe dinăuntru, fericit fără să știi de ce. Prețuiești ceea ce înainte treceai cu vederea. Ochii tăi întâlnesc ochii celui pe care-l iubești, și în ochii lui vezi reflectându-se propriile tale sentimente, propriile tale speranțe și dorințe, și ești fericit chiar numai fiind împreună cu acea persoană. Chiar și atunci când nu vă atingeți, încă simți căldura prezenței acelei persoane unice, care îți umple toate gândurile. Și într-o zi vă atingeți. Poate mâna lui, sau mâna ei, și e o stare de bine. Nici măcar nu trebuie să fie o atingere intimă. O emoție începe să crească, așa că vrei să fii cu acea persoană, nu ca să faci sex... doar să fii cu ea și să evoluați treptat unul spre celălalt, să vă cunoașteți. Vă împărtășiți viața în cuvinte, înainte să vă împărtășiți trupurile. Doar în acel moment începi să te gândești serios la a face sex cu acea persoană. Începi să visezi la asta. Totuși, amâni, așteptând, așteptând momentul

potrivit. Vrei ca dragostea aceea să dureze, să nu se termine niciodată. Aşa că păşeşti încet, încet, spre experienţa supremă a vieţii tale. Zi după zi, minut cu minut, secundă cu secundă, şi din clipă în clipă ghiceşti ce va face acea persoană, ştiind că nu vei fi dezamăgit, că acea persoană va fi loială, demnă de încredere... chiar şi atunci când nu e lângă tine, sau când tu nu eşti lângă ea. Există încredere, mulţumire, pace, fericire când te bucuri de iubire adevărată. Să iubeşti e ca şi cum ai aprinde o lumină într-o cameră întunecată. Dintr-odată, totul devine strălucitor şi limpede. Nu eşti niciodată singur, pentru că ea te iubeşte, şi tu o iubeşti.

M-am oprit să-mi trag suflul şi am văzut că interesul lui era încă viu, ceea ce mi-a dat curajul să continui.

– Îmi doresc asta pentru tine, Bart. Mai mult decât miliardele de tone de aur din lume, mai mult decât bijuteriile din seifuri, vreau să găseşti o fată minunată, pe care să o iubeşti. Uită de bani. Ai destui. Priveşte în jur, deschide ochii şi descoperă bucuria de a trăi, şi uită de goana după bani.

– Deci aşa gândesc femeile despre dragoste şi sex, spuse el dus pe gânduri. Întotdeauna m-am întrebat. Nu e un sentiment pe care să-l aibă un bărbat. Ştiu că... totuşi, ce ai spus tu e interesant. Se întoarse înainte de a continua. Ca să fiu sincer, nu ştiu ce vreau de la viaţă – în afară de mai mulţi bani. Oamenii îmi spun că voi fi un avocat excelent, pentru că ştiu să polemizez. Dar nu mă pot hotărî ce domeniu din drept să aleg. Nu aş vrea să fiu un avocat specializat în drept penal, cum a fost tatăl meu, pentru că ar trebui să apăr adesea oameni despre care ştiu că sunt vinovaţi. Nu aş putea face asta. Cred că dreptul comercial ar fi o plictiseală. M-am gândit la politică, şi ăsta e domeniul pe care îl găsesc cel mai interesant, dar am blestematul ăla de profil psihologic care îmi strică dosarul... deci, cum aş mai putea intra în politică? Ridicându-se din spatele biroului, înaintă suficient de aproape ca să-mi prindă mâna în a lui. Îmi place ce-mi povesteşti. Spune-mi mai multe despre iubirile tale, despre bărbatul pe care l-ai iubit cel mai mult. A fost Julian, primul tău soţ? Sau acel doctor minunat, pe

nume Paul? Cred că l-aş fi iubit dacă mi l-aş aduce aminte. S-a căsătorit cu tine ca să-mi dea numele lui. Mi-aş dori să-l văd în amintirea mea, ca Jory, dar eu nu pot. Jory își aduce bine aminte de el. Își amintește chiar că l-a văzut pe tatăl meu. Înfățișarea lui deveni pătimaşă şi el se aplecă să se uite drept în ochii mei. Spune-mi că pe tatăl meu l-ai iubit cel mai mult. Spune-mi că el a fost singurul şi unicul bărbat care ți-a răpit inima. Nu-mi spune că l-ai folosit doar ca pe o armă de răzbunare împotriva mamei tale! Nu-mi spune că te-ai folosit de dragostea lui ca să scapi de iubirea propriului tău frate.

Nu puteam vorbi.

Mă iscodea cu ochii lui întunecați, scrutători.

– Nu ți-ai dat încă seama că tu şi fratele tău ați reuşit întotdeauna să-mi distrugeți şi să-mi pângăriți viața, cu legătura voastră incestuoasă? Speram şi mă rugam ca într-o zi să-l părăseşti, dar asta nu se întâmplă niciodată. M-am obişnuit cu gândul că sunteți obsedați unul de altul şi că poate vă bucurați de relația asta mai mult din cauză că este împotriva voinței lui Dumnezeu.

Atrasă în capcană, din nou! M-am ridicat în picioare, ştiind că-şi folosise vocea duioasă ca să mă ademenească în capcana lui.

– Da, l-am iubit pe tatăl tău, Bart, niciodată să nu te îndoieşti de asta. Recunosc că am vrut să mă răzbun pentru tot ceea ce ne făcuse mama noastră, şi de aceea am pus ochii pe tatăl meu vitreg. Apoi, când a fost al meu, şi ştiam că îl iubesc, şi că el mă iubea pe mine, am simțit că m-am prins şi pe mine în capcană, împreună cu el. Nu se putea căsători cu mine. Pe mine mă iubea într-un fel – şi pe mama mea în alt fel. Avea inima sfâşiată între noi două. Am hotărât să-i forțez mâna, rămânând însărcinată. Dar chiar şi atunci el era indecis. Numai în noaptea în care m-a crezut că fusesem ținută captivă de propria lui soție, abia atunci s-a întors împotriva ei şi mi a spus că avea să se căsătorească cu mine. Am crezut că banii ei îl vor lega pentru totdeauna de ea, dar s-ar fi căsătorit cu mine.

M-am ridicat să plec. Bart nu spuse nici un cuvânt care să-mi dea vreun indiciu despre ceea ce gândea. În dreptul uşii, m-am

întors să mă uit din nou la el. Era din nou așezat în scaunul lui de birou, cu coatele pe registrul de încasări, cu capul plecat și sprijinit în palme.

– Mamă, crezi că mă va iubi vreodată cineva pentru ceea ce sunt, și nu pentru banii mei?

Am simțit că îmi stă inima.

– Da, Bart. Dar nu vei găsi pe aici vreo fată care să nu știe deja că ești foarte bogat. De ce nu te muți în altă parte? Stabilește-te în nord-est sau în vest. Și când vei găsi o fată, ea nu va ști că ești bogat, mai ales dacă vei lucra ca un avocat obișnuit...

Abia în momentul acela se uită înspre mine.

– Deja mi-am schimbat pe cale administrativă numele de familie, mamă.

Mă cuprinse teama, fiindcă nu era neapărat nevoie să întreb.

– Care e numele tău acum?

– Foxworth, răspunse el, confirmându-mi bănuiala. La urma urmei, nu pot fi un Winslow de vreme ce tatăl meu nu a fost soțul tău. Și ar fi incorect să păstrez numele de Sheffield. Paul nu a fost tatăl meu, și nici fratele tău nu a fost, slavă Domnului!

M-am cutremurat și o teribilă presimțire rea se abătu asupra mea. Acesta era primul pas... în transformarea lui într-un alt Malcolm, lucrul de care mă temusem cel mai mult.

– Mi-aș fi dorit să fi ales Winslow ca nume de familie, Bart. Asta i-ar fi făcut plăcere tatălui tău decedat.

– Da, sunt sigur, spuse el rece. Și m-am gândit serios la asta. Dar alegând Winslow, aș fi renunțat la dreptul meu legitim de a purta numele Foxworth. E un nume bun, mamă, un nume respectat de toată lumea, în afară de acei săteni, care oricum nu contează. Simt că îmi aparține cu adevărat conacul Foxworth, fără prihană, fără vinovăție. O licărire de fericire îi lumină ochii. Vezi tu, și unchiul Joel e de acord cu asta, nu toată lumea mă urăște sau crede că sunt mai puțin valoros decât Jory. Făcu o pauză ca să-mi studieze reacția. Am încercat să nu arăt nimic. Păru dezamăgit. Lasă-mă, mamă. Mă așteaptă o zi lungă de lucru.

Am riscat să-l înfurii, rămânând locului suficient cât să spun:

– Cât timp stai închis aici, în biroul ăsta, Bart, vreau să ții minte că familia ta te iubește foarte mult și că îți dorim cu toții ce-i mai bun pentru tine. Dacă mai mulți bani te vor face să te simți mai bine cu propria persoană, atunci îți doresc să devii cel mai bogat om de pe pământ. Doar găsește fericirea, asta e tot ce ne dorim pentru tine. Găsește-ți locul în care ești potrivit, ăsta e cel mai important lucru.

Închizând ușa biroului în urma mea, mă îndreptam spre scări, când aproape că m-am ciocnit de Joel. O privire vinovată îi tulbură pentru o clipă albastrul ochilor apoși. Mi-am dat seama că ascultase discuția mea cu Bart. Dar nu făcusem și eu același lucru, fără să vreau?

– Îmi pare rău că nu te-am văzut în umbră, Joel.

– N-am avut intenția să trag cu urechea, spuse el, cu o căutătură ciudată. Cei care se așteaptă să audă răul nu vor fi dezamăgiți...

O luă la fugă ca un biet sărman bătrân, care nu are cu ce să-și hrănească apetitul de a pricinui necazuri. Mă făcea să mă simt vinovată, rușinată. Bănuitoare, întotdeauna al naibii de bănuitoare în privința oricui purta numele Foxworth.

Nu că n-aș fi avut suficiente motive.

Primul meu fiu

Cu şase zile înaintea petrecerii, Jory şi Melodie aterizară pe un aeroport local. Eu şi Chris eram acolo ca să-i întâmpinăm, cu acel gen de entuziasm pe care li-l rezervi celor pe care nu i-ai văzut de ani de zile, şi doar ne despărţiserăm doar cu zece zile în urmă. Jory se întristă numaidecât din pricina faptului că Bart nu venise şi el să le ureze bun-venit în fabuloasa lui nouă casă.

– E ocupat cu grădinile şi ne-a rugat să vă prezentăm scuzele lui (deşi nu o făcuse).

Amândoi se uitară la mine ca şi cum ştiau prea bine adevărul. Am intrat repede în detalii despre felul în care superviza Bart hoarde de lucrători care veniseră să transforme pajiştile într-un paradis, sau, oricum, în ceva cât mai asemănător posibil cu acesta.

Jory zâmbi când auzi de o petrecere atât de pretenţioasă; el prefera petrecerile restrânse, intime, unde toţi participanţii se cunoşteau unii cu alţii.

– Nimic nou sub soare, spuse el cu destulă amabilitate. Bart e întotdeauna prea ocupat când e vorba de mine şi de soţia mea.

M-am uitat atent la faţa lui; îi semăna atât de mult primului meu soţ adolescent, Julian, care fusese şi partenerul meu de dans. Soţul, a cărui amintire încă mă durea şi mă umplea de aceeaşi veche vinovăţie chinuitoare. Încercam s-o dau uitării iubindu-i cel mai mult fiul.

– De fiecare dată când te văd semeni tot mai mult cu tatăl tău.

Noi doi ședeam unul lângă celălalt, iar Melodie, lângă Chris, adresându-i din când în când câte un cuvânt. Jory râse și își puse brațele în jurul meu, lăsându-și capul într-o parte capul ca să-mi atingă obrazul cu buzele lui calde.

– Mamă... spui asta absolut de fiecare dată când mă vezi. Când o să ating apogeul de a fi tatăl meu?

Râzând și eu, i-am dat drumul și m-am lăsat pe spate, încrucișându-mi picioarele și uitându-mă în zare la frumosul ținut rural. Dealurile vălurite, munții cețoși cu piscurile ascunse în nori. Aproape de înaltul văzduhului, mă tot gândeam. A trebuit să mă forțez să-i dau din nou atenție lui Jory, care avea atât de multe calități pe care Julian nu le avusese niciodată și nici nu le-ar fi putut dobândi. Din punctul de vedere al personalității, Jory semăna mai mult cu Chris decât cu Julian, deși și acest lucru mă umplea de vinovăție, pentru că lucrurile ar fi putut sta altfel între mine și Julian – dacă n-ar fi fost Chris.

La vârsta de douăzeci și nouă de ani, Jory era un bărbat extrem de atrăgător, cu picioare lungi, puternice, frumoase și cu fese ferme, rotunde, care le făceau pe toate femeile să se holbeze fără jenă atunci când dansa pe scenă, îmbrăcat în colanți. Părul lui des, ondulat, nu creț, avea reflexe albăstrii, atât de negru era; buzele lui erau excepțional de roșii, senzuale și bine conturate, nasul lui, o pantă perfectă cu nări care puteau fremăta cu furie sau pasiune. Avea un temperament nestăpânit, pe care învățase să-l controleze cu mult timp în urmă, mai ales pentru că avea nevoie de tot controlul ca să-l tolereze pe Bart. Frumusețea interioară a lui Jory iradia cu o forță electrică, o adevărată *joie de vivre*. Frumusețea lui era mai mult decât simpla înfățișare fizică; la aceasta se adăuga forța unei anumite aptitudini spirituale, iar în privința optimismului vesel pe care îl avea îi semăna lui Chris, nutrind credința că tot ce i se întâmpla în viață trebuia să fie spre bine.

Jory își purta succesul cu grație, cu o smerenie și o demnitate impresionante, fără a afișa nimic din aroganța care îl caracterizase pe Julian chiar și atunci când dansa prost.

Până acum, Melodie vorbise foarte puțin, de parcă era plină de secrete pe care era nerăbdătoare să le dezvăluie, dar dintr-un anume motiv era reținută, așteptând ocazia de a fi în centrul atenției. De obicei, eu și nora mea eram prietene bune. De nenumărate ori se răsuci pe scaunul din față al mașinii ca să-mi răspundă la zâmbet, fericită.

– Nu mă mai țineți pe jar, i-am dojenit. Care sunt veștile bune pe care aveți să ni le dați?

Privirea aceea încordată reapăru pe fața ei de îndată ce își aruncă ochii spre Jory, gata să explodeze dacă nu ne spunea curând.

– Cindy a ajuns deja? întrebă ea.

La răspunsul meu negativ, Melodie se întoarse din nou cu fața la parbriz.

– O să vă ținem în suspans încă puțin, pentru ca toată lumea să se poată bucura din plin de surpriză, spuse Jory. În plus, tati e atât de concentrat acum să ne vadă pe toți că ajungem cu bine acasă, încât nu ar da secretului nostru importanța pe care o merită.

După un drum de o oră, am virat spre drumul nostru privat, care urca în serpentine spre munte, întotdeauna cu râpe adânci și prăpăstii pe câte o parte, silindu-l pe Chris să conducă încă și mai atent decât de obicei.

Odată ce am ajuns în casă și le-am arătat parterul, iar ei scoaseră nenumărate sunete de uimire, Melodie se aruncă în brațele mele, cuibărindu-și capul, cu sfială, pe umărul meu, pentru că era cu câțiva centimetri mai înaltă decât mine.

– Hai, draga mea! o încurajă Jory cu blândețe.

Mă lăsă imediat și îi aruncă un zâmbet de mândrie lui Jory, care îi răspunse cu un alt zâmbet, liniștitor. Și apoi, dintr-odată, explodă.

– Cathy, am vrut să aștept să fie și Cindy și să vă spun tuturor odată, dar sunt atât de fericită încât o să explodez. Sunt însărcinată! Nici nu vă puteți da seama cât sunt de încântată, pentru că mi-am dorit copilul ăsta chiar din primul an în care

m-am căsătorit cu Jory. Sarcina a depășit cu puțin două luni acum. Copilul nostru o să se nască la începutul lui ianuarie.

Uluită, am reușit doar să mă holbez la ea, înainte să-i arunc o privire lui Jory, care îmi spusese de nenumărate ori că nu voia să înceapă o familie până nu făcea zece ani pe cea mai înaltă treaptă a carierei. Totuși, stătea acolo zâmbind și părând la fel de mândru ca orice alt bărbat în acel moment, ca și cum accepta foarte bine acest copil neașteptat și neplanificat.

Asta a fost de-ajuns ca să mă facă nespus de fericită.

– Ah, Melodie, Jory, sunt atât de încântată pentru amândoi! Un copil! O să fiu bunică.

Apoi am devenit serioasă. Chiar îmi doream să fiu bunică? Chris îl bătea pe Jory pe spate, de parcă ar fi fost primul bărbat care-și lăsase vreodată soția gravidă; apoi o îmbrățișă pe Melodie, punând întrebări despre starea ei de sănătate și dacă suferea de grețuri matinale – exact ca un doctor ce era.

Pentru că el vedea ceva ce eu nu observasem, m-am uitat mai atent la ea. Avea cearcăne sub ochii înfundați în orbite și era mult prea slabă pentru a fi însărcinată. Cu toate astea, nimic nu-i știrbea lui Melodie frumusețea clasică, blondă. Se mișca cu grație, princiară aș spune, chiar și atunci când ridica o revistă și o răsfoia – cum făcea acum. Eram nedumerită.

– Ce s-a întâmplat, Melodie?

– Nimic, zise ea, înlemnind brusc, aparent fără vreun motiv, dându-mi de înțeles cu asta că, de fapt, nimic nu era bine.

Ochii mei îi întâlniră doar o clipă pe cei ai lui Jory. El încuviință din cap, arătându-mi că avea să îmi spună mai târziu ce o îngrijora pe Melodie.

La întoarcere spre conacul Foxworth, mă temusem tot drumul de întâlnirea dintre Bart și fratele lui mai mare, de faptul că avea să fie o scenă urâtă și că lucrurile aveau să degenereze. M-am îndreptat cu pași mari spre o fereastră ce dădea spre o peluză laterală și l-am văzut pe Bart pe terenul de tenis, jucând de unul singur cu o asemenea intensitate și dorință de a învinge, de parcă avea un adversar pe care voia să-l facă praf în bătaie.

– Bart, am strigat, deschizând ușile franțuzești, fratele tău și soția lui sunt aici.

– Vin într-o clipă, îmi strigă înapoi și continuă să joace.

– Unde sunt toți muncitorii? întrebă Jory, uitându-se în jur la grădinile spațioase, în care acum nu mai era nimeni în afară de Bart.

I-am explicat că majoritatea plecaseră în jur de ora patru, ca să nu prindă traficul infernal de seară.

În cele din urmă, Bart își aruncă racheta și porni cu pași mari spre noi, arborând un zâmbet larg de bun-venit. Am pășit cu toții pe o terasă laterală, acoperită cu dale de piatră multicolore și decorată cu o sumedenie de plante verzi și cu o garnitură drăguță de mobilier de grădină, cu umbrele colorate care să ne protejeze de soare. Melodie păru să-și tragă răsuflarea și făcu un pas mai aproape de Jory. Dar de data asta nu avea nevoie de protecția lui. Pașii lui Bart măriră ritmul, așa că în curând aproape alerga, iar Jory se grăbi și el ca să-l întâmpine. Îmi simțeam inima pe punctul de a exploda... frați, în sfârșit! Cum fuseseră pe vremea când amândoi erau copii. Se bătură pe spate, își ciufuliră părul reciproc, apoi Bart îi strânse dintr-odată mâna lui Jory, bătându-l iar pe umăr, bărbătește. Se întoarse apoi să o privească pe Melodie.

Entuziasmul lui se stinse.

– Bună, Melodie! zise el scurt, apoi continuă să-l felicite pe Jory pentru succesele de pe scenă și pentru adorația de care se bucurau. Sunt mândru de voi amândoi, spuse cu un zâmbet straniu.

– Avem vești pentru tine, frate, spuse Jory. Ai în fața ochilor cel mai fericit cuplu din lume, pentru că vom fi părinți în ianuarie la anul.

Bart se uită spre Melodie, care îi evită privirea. Ea se întoarse pe jumătate spre Jory, soarele din spatele ei prefăcându-i părul blond ca mierea într-o flacără roșie, ce-i acoperea capul cu un voal auriu spre vârful firelor de păr, de parcă ar fi avut o aură. Pură ca o madonă, stătea în profil, pregătită de luptă. Grația gâtului ei lung, linia fină a nasului mic, buzele ei pline,

trandafirii, țuguiate acum, îi dădeau un aer de frumusețe eterică datorită căreia devenise una dintre cele mai frumoase și mai admirate balerine din America.

– Îți stă bine însărcinată, Melodie, spuse încet Bart, fără să-l mai asculte pe Jory, care îi povestea cum își anulase un an întreg de spectacole ca să poată fi alături de Melodie pe toată perioada sarcinii și să dea o mână de ajutor după ce se năștea copilul.

Bart se uită spre ușa batantă, unde Joel aștepta în tăcere, urmărind reuniunea de familie. Nu-mi plăcea că era acolo; dar apoi, stingherită, i-am făcut semn să vină, în același moment în care Bart îi strigă:

– Vino, haide să ți-i prezint pe fratele meu și pe soția lui.

Înaintând încet, Joel își târșâi picioarele pe dalele de piatră, care scoaseră câte un sunet la fiecare pas. Îi salută pe Jory și pe Melodie cu solemnitate, după prezentarea făcută de Bart, fără a le întinde mâna.

– Am auzit că ești dansator, îi spuse lui Jory.

– Da... Am muncit toată viața ca să pot fi numit astfel.

Joel se întoarse și plecă, fără vreun alt cuvânt adresat cuiva.

– Cine mai e și bătrânul ăsta ciudat? întrebă Jory. Mami, credeam că ne-ai spus că amândoi unchii din partea bunicii au murit în accidente, când erau foarte tineri.

Am ridicat din umeri și l-am lăsat pe Bart să explice.

În scurt timp, i-am aranjat pe Jory și pe soția lui într-un apartament decorat foarte luxos, cu draperii grele de catifea roșie, covor roșu și pereți cu lambriuri închise la culoare, care făceau apartamentul să pară extrem de masculin. Melodie aruncă o privire de jur împrejur și strâmbă din nas, cu aversiune.

– Luxos... drăguț... într-adevăr, spuse ea cu mare efort.

Jory izbucni în râs.

– Iubito, nu ne putem aștepta întotdeauna la pereți albi și covoare albastre, nu-i așa? Îmi place camera asta, Bart. Seamănă cu stilul tău de dormitor – elegant.

Bart însă nu-l asculta. Ochii lui erau încă ațintiți asupra lui Melodie, care se plimba agale de la o piesă de mobilier la alta,

trecându-și degetele lungi, grațioase peste blaturile netede, lucioase, înainte să se uite în salonul alăturat și să intre apoi într-o sală de baie magnifică, cu o cadă de modă veche, din lemn de nuc cositorit. Râse când dădu cu ochii de cadă.

– Ah, o să-mi placă asta! Uită-te la adâncimea ei – poți să stai în apă până la bărbie, dacă vrei.

– Femeile blonde par așa de teatrale în decoruri întunecate, spuse Bart, aproape fără să-și dea seama că vorbise cu voce tare.

Nimeni nu spuse un cuvânt, nici măcar Jory, care se uită urât la el.

În sala de baie se aflau și o cabină de duș și o măsuță de toaletă fermecătoare, cu o oglindă din trei foi, cu ramă aurită, în care, dacă stăteai pe taburetul tapițat cu catifea, te puteai vedea din trei unghiuri.

Am cinat devreme, apoi am stat afară pe terasă până la lăsarea serii. Joel nu ni se alătură, și îi eram recunoscătoare pentru asta. Bart nu avea prea multe de zis, dar nu-și putea lua ochi de la Melodie, îmbrăcată în delicata ei rochie albastră, care s modela pe fiecare curbă fină a coapsei, șoldului, taliei și bustu lui. M-au trecut fiorii văzându-l cum o studia atât de aten cu o dorință clară în ochii întunecați, înflăcărați.

La micul dejun, pe terasa de lângă sufragerie, pe masă era margarete galbene. Acum aveam speranță. Ne putem uita l galben, fără să ne fie teamă că nu mai vedeam vreodată soarel

Chris râdea la o povestioară hazlie povestită de Jory, în vre me ce Bart zâmbea doar, cu ochii încă fixați asupra lui Melodi care ciugulea fără poftă din mâncare.

– Orice aș mânca, dau afară mai devreme sau mai târzi explică ea cu o ușoară jenă. Nu mâncarea e de vină, ci eu. Ar tr bui să mănânc încet și să nu mă gândesc că o să-mi fie rău dar numai la asta mă gândesc.

Dincolo de umărul ei, în umbra unui palmier gigantic pla tat într-un ghiveci uriaș de ceramică, Joel stătea cu ochii aținț

tot asupra lui Melodie, studiindu-i profilul. Apoi se uită din nou la Jory, îngustându-și ochii.

– Joel, l-am chemat, vino mai aproape și ia micul dejun împreună cu noi.

Înaintă fără mare tragere de inimă, prudent, târșâindu-și pantofii cu talpă moale pe dalele de piatră, cu brațele încrucișate pe piept, de parcă purta straiele invizibile ale unui călugăr, o rasă cafenie, aspră, din postav țesut în casă, iar mâinile i-ar fi fost aproape ascunse de ochii lumii în mânecile largi. Părea un judecător trimis să ne cântărească păcatele în fața porților raiului. Vocea lui era slăbită, politicoasă, când îi salută pe Jory și Melodie, dând afirmativ din cap la întrebările cu care îl bombardau, pentru a afla cum e să trăiești ca un călugăr.

– Nu aș putea trăi fără femei, spuse Jory, fără muzică și mulțimi de oameni de toate soiurile în jurul meu. Iau câte puțin de ici, de colo. Am nevoie de sute de prieteni ca să fiu fericit. Deja mi-e dor de cei din compania noastră de balet.

– E nevoie de toate soiurile pentru ca lumea să se învârtă, spuse Joel, și Domnul dă înainte să ia înapoi. Apoi plecă, cu capul în piept, ca și cum ar fi murmurat rugăciuni și înșira mătănii. Domnul trebuie să fi știut ce face atunci când ne-a creat atât de diferiți, l-am auzit șoptind.

Jory se răsuci în scaun ca să se uite lung după Joel.

– Deci, el e străunchiul nostru, pe care îl crezusem mort într-un accident de schi. Mami, n-ar fi ciudat dacă ar apărea și celălalt frate?

Sărind în picioare, Bart luă foc.

– Nu fi ridicol! Fiul cel mare al lui Malcolm a murit când motocicleta lui a căzut într-o râpă; corpul i-a fost găsit și îngropat. E în cimitirul familiei, pe care l-am vizitat adesea. După cum spune unchiul Joel, tatăl lui a trimis detectivi care să-l caute pe cel de-al doilea fiu pierdut, și ăsta a fost unul dintre motive pentru care unchiul meu a stat ascuns între zidurile mănăstirii, până ce s-a obișnuit atât de mult, încât a început să-i fie frică de viața de afară. Clipi spre mine, ca și cum recunoștea faptul că și noi, pe când eram copii, ne obișnuiserăm cu

viața noastră de prizonieri, temându-ne de lumea de afară. El spune că atunci când ești izolat pentru perioade lungi, începi să vezi oamenii așa cum sunt – ca și cum distanța îți oferă o perspectivă mai bună.

Privirea mea și a lui Chris se întâlniră. Într-adevăr, știam câte ceva despre izolare. Ridicându-se, Chris îi făcu semn lui Jory și se oferi să-i arate împrejurimile.

– Bart are în plan grajduri pentru cai, ca să poată vâna vulpi, așa cum făcea Malcolm. Poate că într-o bună zi vom vrea și noi să-l însoțim în sportul acesta.

– Sport? întrebă Melodie, ridicându-se cu grație și grăbindu-se să-l ajungă pe Jory. O ceată de dulăi hămesiți fugărind o vulpiță drăgălașă și nevinovată – nu aș numi așa ceva sport adevărat, e o barbarie, asta e!

– Asta e problema cu cei din balet – prea sensibili pentru lumea reală, replică Bart, înainte să pornească furios în altă direcție.

Mai târziu în acea după-amiază, l-am găsit pe Chris în foaier, urmărindu-l pe Jory cum se antrena în fața oglinzilor, folosind un scaun pe post de bară. Cei doi bărbați aveau acel tip de relație pe care speram să o văd într-o zi înfiripându-se și între Chris și Bart. Tată și fiu, fiecare din ei admirându-l și respectându-l pe celălalt. Mi-am încrucișat brațele peste piept, îmbrățișându-mă. Eram atât de fericită să am întreaga familie laolaltă, sau cel puțin așa avea să fie când venea și Cindy. Iar copilul care urma să se nască avea să fie și el un liant care să ne consolideze legătura...

Jory se încălzise suficient și acum începea să danseze pe muzica din *Pasărea de foc*. Învârtindu-se atât de rapid, încât era tot numai un vârtej amețitor, lovindu-și picioarele unul de celălalt, sărind în aer ca să aterizeze apoi ușor ca o pană, încât nici nu-i auzeai picioarele atingând podeaua. Mușchii i se încordară din nou când sări iar și iar de pe un picior pe altul, depărtându-și picioarele atât de mult, încât cu vârful brațelor

întinse își atingea degetele de la picioare. Eram plină de emoție privindu-l dansând, știind că făcea spectacol doar pentru noi.

– Ai văzut *jeté*-urile alea? spuse Chris când mă văzu. Ei bine, se înalță de la pământ mai bine de trei metri și jumătate! Nu-mi vine să-mi cred ochilor!

– Trei metri, nu trei metri și jumătate, îl corectă Jory în timp ce se învârtea mereu, rotindu-se întruna, acoperind spațiul imens al holului în doar câteva secunde. Căzu fără suflare pe un covoraș matlasat, pus acolo special ca să aibă un loc unde să se odihnească, fără ca sudoarea corpului să decoloreze tapițeria delicată, pretențioasă a scaunelor.

– Podeaua asta ar fi al naibii de tare dacă pic... icni el, lăsându-se pe spate și sprijinindu-se în coate.

– Iar deschiderea picioarelor când sare, e incredibil cât poate fi de elastic la vârsta lui.

– Tati, am numai douăzeci și nouă de ani, nu treizeci și nouă! protestă Jory, care avea o problemă cu faptul că avea să îmbătrânească și să fie nevoit să iasă din lumina reflectoarelor în favoarea vreunui *danseur* mai tânăr. Mai am cel puțin unsprezece ani buni înaintea mea, abia dup-aia încep s-o iau la vale.

Știam exact la ce se gândea, stând așa lungit pe covor, semănând atât de mult cu Julian. Mă simțeam din nou de douăzeci, douăzeci și ceva de ani. Mușchii tuturor dansatorilor bărbați care se apropiau de patruzeci de ani începeau să se întărească și să se fragilizeze, așa încât trupurile lor, odinioară magnifice, nu mai păreau la fel de atrăgătoare publicului. Jos cu vechiul, înainte cu noul... teama oricărui artist, deși balerinele, având sub piele acel strat de grăsime, puteau să reziste mai mult. Prăbușindu-mă pe covor lângă Jory, m-am așezat turcește, în pantalonii mei roz.

– Jory, tu o să reziști mai mult decât cei mai mulți *danseurs*, așa că nu-ți mai face griji. Ai de parcurs un drum lung, strălucitor, până să ajungi la patruzeci de ani, și, cine știe, ai putea face chiar cincizeci înainte să te retragi.

– Mda, cu siguranță, spuse el, trecându-și mâinile în spatele capului și privind lung la tavanul îndepărtat. Al paisprezecelea

dintr-un lung şir de dansatori – ar trebui să fie un număr norocos, nu-i aşa?

De câte ori nu-l auzisem spunând că n-ar putea trăi fără dans? De când fusese un băieţel de doi ani, de atunci îi îndreptasem picioarele pe drumul pe care se afla acum.

Melodie pluti uşor pe scări în jos, arătând frumoasă şi proaspătă după o baie recentă, semănând cu o floare delicată de primăvară în costumul ei albastru de balet.

– Jory, doctorul mi-a spus că pot continua cu antrenamente uşoare, şi vreau să dansez cât mai mult posibil, ca să-mi menţin muşchii lungi şi flexibili... aşa că dansează cu mine, iubitule. Să dansăm şi iar să dansăm, şi apoi să mai dansăm încă o dată.

Într-o clipă Jory sări în picioare şi se îndreptă valvârtej spre baza scărilor, unde se lăsă într-un genunchi în poziţia romantică a unui prinţ care tocmai a văzut-o pe prinţesa visurilor lui.

– E o plăcere, doamna mea... şi, prinzând-o în braţe, se învârti cu ea, înainte să o lase jos cu obişnuinţa exersată şi graţia care o făceau să pară la fel de uşoară ca o pană.

Se învârtiră în jurul holului, dansând mereu unul pentru celălalt, aşa cum eu şi Julian dansam pe vremuri, pur şi simplu din plăcerea de a fi tineri, în viaţă şi în putere. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, stând acolo lângă Chris şi privindu-i.

Ghicindu-mi gândurile, Chris îşi petrecu braţul pe după umerii mei şi mă trase mai aproape de el.

– Sunt frumoşi împreună, nu-i aşa? Făcuţi unul pentru altul, aş spune. Dacă închid doar puţin ochii, ca să-i privesc ca prin ceaţă, te văd pe tine dansând cu Julian... doar că tu erai mai drăguţă, Catherine, mult mai drăguţă...

În spatele nostru, Bart pufni dispreţuitor.

Răsucindu-mă, l-am văzut pe Joel care îl urma pe Bart ca un căţel bine dresat şi care se opri chiar în picioarele lui, cu capul plecat, cu mâinile încă băgate în acele invizibile mâneci maro, din pânză de casă.

– Domnul a dat, Domnul a luat, murmură din nou Joel.

De ce naiba tot spunea asta?

Nesigură, mi-am luat ochii de la Joel și am surprins privirea admirativă a lui Bart pironită din nou asupra lui Melodie, care era în poziția arabesque, așteptându-l pe Jory să o ridice de pe podea, sus în brațele lui. Nu mi-a plăcut ce am văzut în privirea întunecată, pizmașă a lui Bart, dorința care ardea mai fierbinte cu fiecare oră ce trecea. Lumea era plină de femei nemăritate – nu avea nevoie de Melodie, soția fratelui său!

Cât de frenetic aplaudă Bart când dansul lor se încheie și cei doi se uitau transfigurați unul la altul, omițând faptul că mai eram și noi acolo!

– Trebuie să dansați așa la petrecerea de ziua mea! Jory, spune că tu și Melodie o veți face.

Fără tragere de inimă, Jory își întoarse capul ca să-i zâmbească lui Bart.

– De ce nu, dacă mă vrei pe mine, bineînțeles – dar nu și Mel. Doctorul îi dă voie să danseze doar puțin și să facă antrenamente ușoare, cum tocmai am făcut noi aici, dar nu genul de antrenament extenuant de care e nevoie pentru un spectacol profesionist, și știu că o să vrei doar ce-i mai bun.

– Dar o vreau și pe Melodie, protestă Bart. Îi zâmbi fermecător soției fratelui lui. Te rog, pentru ziua mea de naștere, Melodie, doar de data asta... și sarcina nu e așa de înaintată ca să bage cineva de seamă.

Părând indecisă, Melodie se uită lung la Bart.

– Nu cred că ar trebui s-o fac, spuse fără convingere. Vreau ca bebelușul nostru să fie sănătos. Nu pot risca să-l pierd.

Bart încercă să o convingă, și poate că ar fi reușit, dar Jory puse punct discuției.

– Ascultă, Bart, i-am spus agentului nostru că doctorul lui Mel nu vrea ca ea să danseze, și dacă o face aici, el ar putea să afle și ne-ar putea da în judecată. Pe lângă asta, e foarte obosită. Tipul ăsta de dans ușor, distractiv, pe care tocmai l-ai văzut, nu e cel pe care-l facem când luăm treaba în serios. O reprezentație profesionistă cere ore și ore de încălzire, antrenamente și

repetiţii. Nu mai insista, e penibil. Când o să vină Cindy, poate dansa ea cu mine.

– Nu! se răsti Bart, încruntându-se acum, pierzându-şi tot şarmul obişnuit. Ea nu poate dansa ca Melodie.

Nu, nu putea. Cindy nu era o profesionistă, dar se descurca destul de bine atunci când voia. Eu şi Jory o antrenaserăm de când avea doi ani.

La un metru şi ceva în urma lui Bart, ca o umbră uscăţivă, întunecată, mâinile lui Joel apărură din mânecile largi şi se uniră sub capul lui plecat, ca pentru închinăciune. Avea ochii închişi, ca şi cum se ruga din nou. Cât de iritant să îl avem tot timpul în preajmă!

În mod deliberat, mi-am luat gândurile de la el şi le-am îndreptat spre Cindy. De-abia aşteptam să o văd din nou. De-abia aşteptam să îi aud cleveteala neîntreruptă de adolescentă care vorbea despre banchete de absolvire şi întâlniri, şi despre băieţii pe care îi cunoştea. Toate lucrurile acelea care mă purta înapoi în propria tinereţe, la propriile dorinţe de a avea ceea ce trăia acum Cindy.

În lumina roşiatică a apusului, stăteam neobservată în umbrele unei arcade imense şi îl urmăream pe Jory din nou dansând cu Melodie în foaierul uriaş. Din nou în costumul de balet, de data asta unul violet, cu tunica străvezie fluturând ademenitor. Melodie îşi legase panglici de satin violet sub sânii mici, fermi. Părea o prinţesă care dansa cu iubitul ei. Ah, pasiunea dintre Jory şi Melodie îmi trezea un fior în vintre. Să fii din nou tânăr, cum erau ei... să ai şansa să o iei din nou de la capăt... să o faci bine de această dată...

Dintr-odată, mi-am dat seama că Bart era în alt alcov, ca şi cum de-abia aşteptase să spioneze... sau, ca să fiu mai generoasă, să privească aşa cum priveam şi eu. Iar lui nu-i plăcea baletul, şi nu-i păsa de frumuseţea muzicii. Se sprijinea nepăsător de cadrul unei uşi, cu braţele încrucişate pe piept. Dar ochii negri, arzători, care o urmăreau pe Melodie, nu erau nepăsători. Erau plini de dorinţa pe care o văzusem şi înainte. Bătăile inimii mi se opriră.

Când nu dorise vreodată Bart ceea ce-i aparținea lui Jory?

Muzica plutea în aer. Jory și Melodie uitaseră că puteau fi observați și deveniră atât de absorbiți de ceea ce făceau, încât dansau fără încetare, cu o pasiune nestăvilită, vrăjiți unul de celălalt, până ce Melodie alergă să sară în brațele lui larg deschise. Chiar din timpul saltului își presă buzele de ale lui. Buze care se despărțeau ca să se întâlnească iar și iar. Mâini care rătăceau ca să descopere toate locurile secrete. Eram la fel de captivată de amorul lor, precum Bart, incapabilă să mă desprind. Săruturile lor păreau să-i devoreze și pe unul, și pe altul. Mistuiți de arzătoarea dorință renăscută, se prăbușiră pe podea și se rostogoliră pe covor. Chiar în timp ce mă îndreptam spre Bart, le auzeam răsuflarea grea, tot mai sacadată.

– Hai, Bart, nu e corect să stai și să privești când dansul s-a terminat.

El tresări de parcă atingerea mea l-ar fi ars. Dorința mistuitoare din ochii lui mă răni și mă înspăimântă în același timp.

– Ar trebui să învețe să se controleze când sunt oaspeți în casa mea, spuse cu o voce răgușită, fără a-și lua ochii de la perechea neglijentă, care se rostogolea pe covor, cu mâinile și picioarele împletite, cu părul transpirat, jilav și atârnând în timp ce se sărutau.

L-am tras pe Bart în camera de muzică și am închis încet ușa în urma noastră. Nu era camera mea preferată. Fusese aranjată ca să satisfacă gustul foarte masculin al lui Bart. Se afla acolo un pian uriaș, la care nu cânta nimeni, deși îl văzusem o dată sau de două ori pe Joel trecându-și degetele pe deasupra clapelor, apoi retrăgându-și mâinile ca și cum clapele de fildeș îl frigeau din pricina păcatului. Dar pianul îl atrăgea în continuare, și de multe ori stătea pur și simplu și îl privea, deschizându-și și închizându-și degetele.

Bart păși spre un dulap care, deschis, dezvălui un bar luminat. Întinse mâna după o carafă de cristal și-și turnă un scotch zdravăn. Fără apă sau gheață. Îl dădu pe gât dintr-o înghițitură.

– Nouă ani de căsnicie. Şi încă nu s-au săturat unul de celălalt. Ce e chestia aia pe care tu şi Chris o aveţi, şi Jory a prins-o şi el, iar eu n-o am?

Am roşit înainte să-mi plec capul.

– Nu ştiam că bei de unul singur.

– Sunt o grămadă de lucruri pe care nu le ştii despre mine, mamă dragă. Îşi turnă încă un scotch: am auzit gâlgâitul uşor al lichidului fără să îmi ridic privirea. Chiar şi Malcolm mai bea câte un păhărel din când în când.

Curiozitatea nu-mi dădea pace.

– Încă te mai gândeşti la Malcolm?

Se prăbuşi pe un scaun şi îşi încrucişă picioarele, punând glezna pe genunchiul opus. M-am uitat în altă parte, gândindu-mă că, odinioară, al doilea fiu al meu avea cele mai enervante obiceiuri de a-şi pune picioarele pe orice lucru găsit la îndemână, distrugând cu cizmele lui pline de noroi multe scaune bune şi cuverturi de pat. Apoi, ochii mi s-au îndreptat spre pantofii lui. Cum de îşi păstra tălpile pantofilor atât de curate, de parcă nu călcaseră vreodată pe altceva decât pe catifea?

Treptat, Bart îşi pierduse stilul dezordonat de viaţă, în drumul spre vârsta adultă.

– De ce te uiţi la pantofii mei, mamă?

– Sunt foarte arătoşi.

– Chiar crezi asta? Se uită în jos spre ei, indiferent. Au costat şase sute de dolari, şi am mai plătit o sută pe un tratament pentru tălpi, să nu arate vreodată urme de frecare sau de praf. E la modă acum, ştii asta? Poartă pantofi cu tălpi curate.

M-am încruntat. Ce fel de mesaj psihologic transmitea asta?

– Pielea se va uza înaintea tălpilor.

– Şi ce dacă?

Eram nevoită să fiu de acord. Ce însemnau banii acum pentru oricare dintre noi? Aveam mai mulţi decât am putea cheltui vreodată.

– Când se duc feţele, o să-i arunc şi o să-mi cumpăr o pereche nouă.

– Şi atunci de ce te deranjezi să tratezi tălpile?

– Mamă, serios, spuse el iritat. Îmi place ca toate lucrurile să-și păstreze aparența de nou până când sunt pregătit să le arunc – o să-mi fie greu să mă uit la Melodie când o să se rotunjească în talie, ca o vacă de prăsilă...

– Voi fi fericită în ziua în care i se va vedea sarcina; poate că atunci vei putea să-ți iei ochii de la ea.

Își aprinse o țigară și îmi înfruntă calm privirea.

– Pun pariu că aș putea să i-o iau ușor lui Jory.

– Cum îndrăznești să spui așa ceva? am țipat furioasă.

– Niciodată nu mă privește, n-ai băgat de seamă? Nu cred că vrea să vadă că acum sunt mai arătos decât Jory, și mai înalt, și mai deștept, și de o sută de ori mai bogat.

Ne priveam în continuare în ochi. Am înghițit în sec agitată și mi-am scuturat o scamă invizibilă de pe haine.

– Cindy vine mâine.

Închise puțin ochii, strânse cu mai multă putere brațele scaunului, dar, în rest, nu arătă nici o reacție.

– Nu-mi place fata aia, reuși să spună în cele din urmă.

– Sper că n-o să fii rău cu ea cât timp e aici. Nu-ți mai aduci aminte cum obișnuia să se țină după tine? Te adora. Te iubea înainte să te întorci împotriva ei. Te-ar adora și acum, dacă n-ai tachina-o atât de brutal. Bart... nu-ți pare rău de toate lucrurile rele pe care i le-ai zis și i le-ai făcut surorii tale?

– Ea nu e sora mea.

– Este, Bart, este!

– Ah, Dumnezeule, mamă, niciodată n-o să mă gândesc la Cindy ca la sora mea. E adoptată, nu e cu adevărat una de-a noastră. Am citit câteva dintre scrisorile alea pe care ți le tot scrie. Nu-ți dai seama ce e? Sau citești doar ce scrie, și nu ce vrea de fapt să spună? Cum poate o fată să fie atât de populară și să nu se ofere pentru plăceri?

Am sărit în picioare.

– Ce e-n neregulă cu tine, Bart? am țipat. Nu-i recunoști pe Chris ca tată, pe Cindy ca soră, pe Jory ca frate. Nu ai nevoie de nimeni altcineva în afară de tine – și de bătrânul ăla plin de ură, care te urmărește peste tot?

– Am puțin din tine, nu-i așa, mamă? spuse el, îngustându-și ochii în niște fante subțiri, sinistre. Și îl am pe unchiul Joel, care este un bărbat foarte interesant și care, chiar în acest moment, se roagă pentru sufletele noastre.

Am văzut roșu în fața ochilor. M-am aprins pe dată de mânie.

– Ești un idiot dacă-l preferi pe bătrânul ăla înspăimântător singurului tată pe care l-ai avut vreodată! Încercam să-mi țin emoțiile în frâu, dar nu reușeam, cum nu reușeam niciodată când era vorba de Bart și de control. Ai uitat toate lucrurile bune pe care le-a făcut Chris pentru tine? Pe care încă le face?

Bart se aplecă în față, țintuindu-mă cu privirea lui tăioasă ca un diamant.

– Dacă n-ar fi fost Chris, aș fi avut o viață fericită. Dacă ai fi fost căsătorită cu tatăl meu adevărat, aș fi putut fi fiul perfect! Mult mai bun decât Jory! Poate sunt ca tine, mamă. Poate am nevoie de răzbunarea mea mai mult decât am nevoie de orice altceva.

– De ce ai nevoie tu de răzbunare? Vocea îmi trăda uluirea imensă, un anume fel de disperare. Nimeni nu ți-a făcut ție ceea ce am îndurat eu.

El se aplecă și mai mult în față și îmi replică iritat:

– Crezi că dacă mi-ai dat toate lucrurile necesare, toate hainele de care am avut nevoie, toată mâncarea pe care o puteam mânca, și o casă drept adăpost, te-ai convins pe tine că asta era destul – dar nu era. Știam că păstrai ce era mai bun din dragostea ta pentru Jory. Apoi, după ce a apărut Cindy, i-ai dat ei ce mai rămăsese din dragostea ta. Pentru mine nu mai era nimic în afară de milă – și te urăsc pentru că ți-e milă de mine!

O greață bruscă aproape că mă făcu să vărs. Eram bucuroasă că ședeam pe scaun.

– Bart, am început, străduindu-mă să nu plâng și să arăt exact acel tip de slăbiciune pe care el l-ar disprețui, poate că odinioară îmi era milă de tine, pentru că erai neîndemânatic, pentru că nu aveai încredere în tine. Cel mai mult îmi părea rău că-ți făceai rău ție însuți. Dar cum aș putea simți milă față

de tine acum? Ești foarte chipeș, inteligent, iar când vrei, și fermecător. Ce motiv aș putea avea să-mi fie milă de tine?

– Asta e ceea ce mă deranjează, spuse cu o voce scăzută. Mă faci să mă uit în oglindă, întrebându-mă ce vezi la mine. Am ajuns la concluzia că nu mă placi. Nu ai încredere în mine, nu crezi în mine. Citesc în ochii tăi chiar în clipa asta că nu crezi că sunt complet sănătos la cap. Dintr-odată, ochii lui, care fuseseră pe jumătate închiși, se deschiseră larg. Se uită cu o privire pătrunzătoare în ochii mei, care fuseseră întotdeauna ușor de citit. Râse scurt. Văd în ei, dragă mamă, aceeași suspiciune, aceeași teamă. Îți pot citi gândurile, să nu crezi că n-o pot face. Crezi că într-o zi o să fac ceva care să vă trădeze pe tine și pe fratele tău, când am avut destule ocazii să fac exact asta și n-am făcut nimic. Am păstrat păcatele voastre pentru mine. Mai bine ai fi sinceră și mi-ai mărturisi că nu l-ai iubit pe cel de-al doilea soț al mamei tale. Spune drept că l-ai folosit doar ca instrument al răzbunării tale. L-ai urmărit, l-ai avut, m-ai conceput pe mine, apoi el a murit. Credincioasă genului de femeie care ești, te-ai dus apoi direct la sărmanul acela de doctor din Carolina de Sud, care, fără îndoială, avea încredere în tine și te iubea mai presus de orice. Și-a dat seama că te-ai căsătorit cu el doar ca să-i dai un nume copilului tău bastard? A știut că l-ai folosit ca să scapi de Chris? Vezi cât de mult m-am gândit la motivațiile tale? Și acum am ajuns la o altă concluzie: vezi foarte mult din Chris în Jory – și asta e ceea ce iubești! Te uiți la mine și îl vezi pe Malcolm, și, deși la înfățișare și fizic semăn cu tatăl meu adevărat, tu ignori asta și vezi ce vrei să vezi în ochii mei. În ochii mei crezi că vezi sufletul lui Malcolm. Acum spune-mi că presupunerile mele sunt greșite! Haide, spune-mi că n-am zis adevărul.

Buzele mele s-au deschis ca să neg fiecare cuvânt, dar n-am scos nici un sunet.

Înlăuntrul meu eram panicată, voiam să alerg spre el și să-i trag capul la pieptul meu, așa cum îl alinam de atâtea ori pe Jory, dar nu-mi puteam face picioarele să se miște în direcția lui Bart. Îmi era cu adevărat frică de el. Așa cum era acum, groaznic

de rece şi dur, mă temeam de el, şi frica îmi transforma dragostea în repulsie.

El aştepta să vorbesc, să neg acuzaţiile, iar eu, în cele din urmă, am făcut cel mai rău lucru posibil – am fugit din cameră.

M-am aruncat pe patul meu şi am plâns. Fiecare cuvânt pe care îl spusese era adevărat! Nu ştiusem că Bart mă putea citi ca pe o carte deschisă. Acum eram îngrozită de ceea ce putea face într-o zi ca să ne distrugă nu doar pe Chris şi pe mine, dar şi pe Cindy, pe Jory şi pe Melodie.

Cindy

În jurul orei unsprezece, a doua zi, Cindy sosi într-un taxi și intră alergând în casă, ca o adiere primăvăratică, proaspătă, reconfortantă. Se aruncă în brațele mele, emanând un iz puternic al vreunui parfum exotic pe care îl consideram prea sofisticat pentru o fată de șaisprezece ani; dar știam că era mai bine să îmi țin părerea pentru mine.

– Ah, mami, strigă ea, sărutându-mă și îmbrățișându-mă iar și iar, e așa de bine să te văd din nou!

Revărsarea ei de afecțiune mă lăsă aproape fără suflare în timp îi răspundeam cu ardoare. În tot timpul acesta, chiar și când ne îmbrățișam, reuși să se uite de jur împrejur la încăperile mari cu mobilele lor elegante. Fără a-mi da drumul la mână, mă trase dintr-o cameră în alta, cu răsuflarea tăiată și exprimându-și uimirea de fiecare dată în fața frumuseții lucrurilor, atât de fine și de luxoase.

– Unde e tati? întrebă ea.

I-am explicat că Chris plecase în Charlottesville ca să returneze mașina închiriată în schimbul unui model mai luxos.

– Draga mea, sperase să se întoarcă înainte să ajungi tu aici. Ceva trebuie să-l fi reținut. Ai răbdare, și dintr-o clipă-n alta va intra pe ușă și-ți va ura bun venit.

Satisfăcută, exclamă din nou.

– Mami, uau! Ce casă! Nu mi-ai spus că o să fie așa. M-ai făcut să cred că noul conac Foxworth va fi la fel de urât și de înspăimântător ca primul.

Pentru mine, conacul Foxworth avea să fie întotdeauna urât și înspăimântător, dar era emoționant să privesc entuziasmul debordant al lui Cindy. Era mai înaltă decât mine, cu sânii ei tineri desăvârșiți și plini, cu talia foarte subțire, care îi scotea în evidență curba lină a șoldurilor frumos formate, cu abdomenul plat, în timp ce fesele îi umpleau partea posterioară a jeanșilor într-un mod încântător. Privindu-i silueta dintr-o parte, trebuia să o compar cu o floare care abia se deschide, atât de delicată, atât de fragilă în aparență – și, totuși, poseda o forță extraordinară.

Părul ei bogat și greu, lung, blond era pieptănat în stilul ei obișnuit. Îi flutura sălbatic în vânt pe când mergeam să-i privim pe Jory și pe Bart, care se înfruntau pe noul teren de tenis.

– Ah, Doamne, mami, chiar ai doi fii frumoși, șopti ea, în timp ce se uita la trupurile lor puternice, bronzate. Niciodată nu m-am gândit că Bart va crește și va fi la fel de chipeș ca Jory, cel puțin nu pe vremea când obișnuia să fie o mică brută hidoasă.

Uimită, am rămas cu ochii la ea. Bart fusese prea slab, mereu cu julituri și cicatrici pe picioare, iar părul lui negru nu era niciodată aranjat, dar fusese un copil frumușel, cu siguranță nu unul urât – doar se comporta urât. Și odată ca niciodată, demult, Cindy îl adorase pe Bart. Un cuțit mi se răsuci în inimă când mi-am dat seama cât adevăr conțineau spusele lui Bart din seara precedentă. Da, o pusesem pe Cindy înaintea lui. O crezusem perfectă și incapabilă să facă rău, și încă credeam asta.

– Încearcă să fii drăguță și înțelegătoare cu Bart, i-am șoptit, văzându-l pe Joel venind în direcția noastră.

– Cine e bătrânul ăla caraghios? întrebă Cindy, întorcându-se să se holbeze la Joel, care se apleca țeapăn să smulgă câteva buruieni. Nu-mi spune că Bart a angajat pe cineva ca el pe post de grădinar – abia poate să se îndrepte de spate după ce s-a aplecat.

Înainte de a putea răspunde, Joel era lângă noi, zâmbindu-ne atât de larg pe cât îi permiteau dinții falși.

– Ei bine, tu trebuie să fii Cindy, cea despre care vorbește Bart tot timpul, spuse el cu o vagă urmă de șarm, luând mâna

întinsă de Cindy fără prea mare tragere de inimă și ridicând-o la buzele lui uscate și încrețite.

Puteam vedea că ea voia să-și smulgă mâna, dar îi suportă atingerea buzelor. Soarele care sclipea prin părul aproape alb al lui Joel îl făcea să pară groaznic de slab. Dintr-odată, mi-am dat seama că nu-i povestisem lui Cindy despre Joel și m-am grăbit să fac prezentările. Ea păru fascinată de îndată ce află cine era bătrânul.

– Vrei să spui că l-ai cunoscut pe nesuferitul ăla de bunic, Malcolm? Chiar ești fiul lui? Dar bine, atunci trebuie să fii cu adevărat moșneag...

– Cindy, nu e frumos din partea ta...

– Îmi pare rău, unchiule Joel. Doar că atunci când îi ascult pe mama și pe tata povestind despre tinerețea lor, mi se pare că s-a întâmplat cu milioane de ani în urmă. Izbucni în râsul ei fermecător, zâmbindu-i lui Joel în semn de scuze. Știi ceva, semeni foarte mult cu tatăl meu în câteva privințe. Când o să fie într-adevăr bătrân, sunt sigură că o să arate ca tine.

Joel își întoarse privirea spre Chris, care tocmai ajunsese cu mașina și chiar atunci se dădea jos dintr-un frumos Cadillac nou, albastru, cu brațele încărcate de pachete. Ridicase cadourile care cerusem să fie gravate pentru ziua de naștere a lui Bart. Pentru ziua lui de naștere depusesem toate eforturile și îi dădusem tot ce era mai bun, așa cum se aștepta și el: o servietă diplomat din cea mai fină piele, cu cifru – din partea lui Chris. Butoni din aur de optsprezece carate, cu inițialele lui gravate în diamante și un portțigaret din aur, asortat cu ei, și acesta cu monogramă din diamante, piatra prețioasă pe care Bart o respecta cel mai mult – din partea mea. Tatăl lui purtase cu el o asemenea tabacheră, pe care i-o dăduse mama mea.

Lăsând pachetele să cadă pe un scaun din grădină, Chris își deschise larg brațele. Cindy se aruncă în îmbrățișarea lui de bun venit și îi acoperi fața cu o ploaie de mici sărutări, lăsându-i urme de ruj pe toată fața. Uitându-se direct la el, îl rugă.

– Asta o să fie cea mai frumoasă vară a vieții mele, tati, nu-i așa că putem sta până începe școala la toamnă, ca să aflu cum

e să trăieşti într-un conac adevărat, cu toate camerele alea frumoase şi băile luxoase? Deja ştiu pe care o vreau – pe cea cu toate lucrurile alea de domnişoară, cu roz, şi alb, şi auriu. El ştie că ador rozul, îl iubesc chiar, şi deja ador şi iubesc casa asta! Chiar o iubesc, o iubesc!

O umbră străbătu ochii lui Chris, care se întoarse către mine.

– Va trebui să mai vorbim despre asta, Cindy. După cum ştii, eu şi mama ta suntem aici doar ca să-l ajutăm pe Bart să-şi sărbătorească aniversarea de douăzeci şi cinci de ani.

M-am uitat în zare spre Bart, care lovea cu atâta forţă în mingea de tenis, încât mă miram cum de nu o face bucăţi. Alergând cât îl ţineau picioarele, precum un fulger de lumină albă, Jory izbi cu forţă mingea galbenă, trimiţându-i-o înapoi lui Jory, care alergă la fel de rapid ca să o ridice şi să o servească inteligent, cu aceeaşi forţă. Amândoi erau încinşi şi transpiraţi, cu feţele împurpurate din pricina efortului şi a soarelui arzător.

– Jory, Bart, i-am strigat, a venit Cindy! Haideţi să o salutaţi!

Imediat, Jory întoarse capul ca să ne zâmbească, ceea ce îl făcu să rateze următoarea servă care se îndrepta spre el. Nu reuşi să o returneze, iar Bart ţopăi de bucurie. Sări în sus şi dădu cu racheta scumpă de pământ, strigând:

– Am câştigat!

– Ai câştigat prin neprezentare, spuse Jory, azvârlind şi el racheta. Alergă spre noi, cu faţa numai un zâmbet. Îi aruncă din mers lui Bart: Victoria prin neprezentare nu se pune.

– Ba se pune! zbieră Bart. Ce naiba ne interesează pe noi dacă Cindy e aici sau nu? E doar un pretext ca să abandonezi jocul înainte ca punctajul meu să-l depăşească pe al tău.

– Fie cum zici tu, îi răspunse Jory.

Într-o clipă, o ridică pe Cindy în aer, învârtind-o întruna, făcându-i fusta albastră să zboare şi dând la iveală nişte bikini minusculi. Mă amuză să constat că Cindy încă se îmbrăca de la piele încolo într-o singură culoare.

Melodie se ridică de pe o bancă de marmură din grădină, de unde urmărise jocul de tenis, pe jumătate ascunsă, până în

acel moment, de tufele înalte. I-am văzut buzele strângându-se pe când observa primirea cam prea afectuoasă a lui Cindy.

– Așa mamă, așa fiică! murmură Bart din spatele meu.

Cindy se apropie cu precauție de Bart, cu atâta decență, că nu mai părea aceeași fată care îl sărutase pe Jory.

– Bună, frate Bart! Arăți foarte bine.

Bart o privea de parcă atunci o vedea pentru prima oară. Trecuseră doi ani și, la paisprezece ani, Cindy încă își prindea părul în coadă de cal, sau în codițe, și purtase aparat dentar. Acum dinții ei albi, imaculați erau perfect spațiați. Părul ei era o podoabă vălurită de aur topit. Nu exista în revistele pentru femei vreo fată care să fi avut o figură mai atrăgătoare sau un ten mai frumos, și nu am fost prea bucuroasă să observ că Cindy știa că arată senzațional în rochia ei strâmtă de tenis, albastru cu alb.

Ochii întunecați ai lui Bart zăboviră pe sânii ei plini, fără sutien, care săltau când mergea, cu sfârcurile ieșite clar în evidență. Ochii lui măsurară mijlocul ei tras prin inel înainte să se uite lung la zona ei pelviană; apoi își coborî privirea ca să cerceteze picioarele foarte lungi și frumoase, care se terminau cu sandale albe. Unghiile de la picioare îi date cu ojă de un roșu aprins, asortate cu degetele de la mâini și cu rujul de pe buze.

Îți tăia răsuflarea cât era de fermecătoare, într-un fel plăcut, pur și inocent, care se străduia din răsputeri să pară sofisticat. N-am crezut nici un moment că privirea lungă, intensă pe care i-o aruncă lui Bart putea însemna ceea ce aparent a crezut el că înseamnă.

– Nu ești genul meu, îi aruncă el disprețuitor, întorcându-se cu spatele la ea. În același timp, se uită lung și plin de înțeles la Melodie. Apoi se întoarse să se uite din nou la Cindy. Deși porți haine scumpe, nu ai deloc clasă.

M-a durut să-l aud încercând să distrugă în mod deliberat exuberanța tinerească a lui Cindy. Expresia ei radioasă păli. Ca o floare delicată, lipsită de admirația ploii, care să-i hrănească încrederea în sine, se ofilea sub ochii mei, și se întoarse să se refugieze în brațele lui Chris, care o așteptau.

– Cere-ţi scuze, Bart! îi ordonă Chris.

M-am tras înapoi, ştiind că Bart nu avea să-şi ceară niciodată scuze.

Bart îşi schimonosi buzele; dispreţul lui era atât de vădit, şi chiar îşi manifestă revolta şi mânia. Buzele lui se deschiseră ca să-l insulte pe Chris, ca de atâtea ori, dar apoi se uită în treacăt la Melodie, care se întorsese să îl privească într-un fel detaşat, aproape curios. O roşeaţă adâncă îi cuprinse faţa lui Bart.

– O să-mi cer scuze când ea o să înveţe să se îmbrace şi să se poarte ca o doamnă.

– Cere-ţi scuze acum, Bart! ordonă Chris.

– Nu da ultimatumuri, Christopher, spuse Bart, uitându-se cu subînţeles în ochii lui Chris. Eşti într-o poziţie foarte vulnerabilă. Şi tu, şi mama mea. Nu eşti un Sheffield, nu eşti un Foxworth – sau cel puţin nu poţi îngădui să se afle că eşti un Foxworth. Aşa că eşti cumva cineva important? Lumea e plină de doctori, prea mulţi doctori – iar unii dintre ei sunt mai tineri şi mai învăţaţi decât tine.

Chris îşi îndreptă spatele.

– Lipsa mea de cunoaştere în materie de medicină ţi-a salvat viaţa nu numai o dată, Bart. Şi a salvat vieţile multor altora. Poate că într-o zi vei recunoaşte asta. Niciodată nu mi-ai mulţumit pentru tot ce am făcut pentru tine. Încă aştept acea zi.

Bart păli, bănuiesc că nu neapărat din cauza a ceea ce-i spusese Chris. Mă gândeam că era stânjenit, pentru că Melodie privea şi asculta.

– Mulţumesc, unchiule Chris, spuse el sarcastic.

Cât de ironice şi lipsite de sinceritate erau vorbele şi tonul vocii lui. I-am privit pe cei doi bărbaţi antrenaţi într-o confruntare mută, văzându-l pe Chris tresărind la felul în care Bart accentuase cuvântul „unchi". Apoi, fără nici un motiv real, l-am privit în treacăt pe Joel.

Se mutase mai aproape, ca să se oprească exact în spatele lui Melodie, şi pe faţa lui era arborat cel mai binevoitor şi mai inofensiv zâmbet. Dar în ochii lui pândea ceva mai sumbru.

M-am mutat lângă Chris chiar în momentul în care Jory veni de cealaltă parte a lui.

Buzele mele se întredeschiseră, și voiam să înșir o listă lungă de lucruri pentru care Bart trebuia să-i fie recunoscător lui Chris, când, dintr-odată, Bart porni cu pași mari spre Melodie, ignorând-o pe Cindy.

– Ți-am spus tema petrecerii mele? Dansul pe care l-am ales pentru tine și Jory? O să facă senzație.

Melodie se ridică în picioare. Se uită direct în ochii lui Bart, cu un dispreț nedisimulat.

– Nu am de gând să dansez pentru invitații de la ziua ta de naștere. Cred că Jory ți-a explicat mai mult decât o dată că fac tot ce pot ca să am un copil sănătos – și asta nu include să dansez pentru amuzamentul tău și al unor oameni pe care nici măcar nu-i cunosc.

Vocea ei era rece. Antipatia față de Bart țâșnea din ochii ei de un albastru intens.

Plecă, luându-l cu ea pe Jory și lăsându-ne pe noi ceilalți să-i urmăm. Joel venea chiar în urma noastră, ca o coadă care nu știa încotro să se miște.

Înzestrată cu abilitatea de a-și reveni rapid după lovituri, Cindy se dezmetici ca întotdeauna după ripostele lui Bart și izbucni într-un torent de exclamații despre copilul multașteptat, care urma să o facă mătușă.

– Cât de minunat! De-abia aștept! O să fie un copil frumos, sunt sigură, pentru că are părinți precum Jory și Melodie, și bunici ca tine și tati.

Prezența încântătoare a lui Cindy compensa din plin caracterul respingător al lui Bart. Am strâns-o tare la piept, și ea se cuibări pe canapeaua de două persoane din salonașul meu privat și începu să-mi înșire în amănunt toate întâmplările din viața ei. Ascultam cu nesaț, fascinată de o fiică care mă recompensa pentru tot freamătul de care eu și Carrie fuseserăm lipsite.

În fiecare dimineață, eu și Chris ne trezeam devreme, ca să ne bucurăm de frumusețea diminețiIor răcoroase de munte,

parfumul trandafirilor și al celorlalte flori învăluindu-ne ca să ne răsfețe simțurile. Păsări cardinal de un roșu ca focul zburau în toate direcțiile, în timp ce gaițe albastre țipau, iar lăstuni albaștri cercetau iarba ca să găsească insecte. Mă surprindea să văd zeci de căsuțe pentru păsări, construite pe post de refugii pentru pitulici, lăstuni și alte specii, și bazine de piatră în grădină, unde păsările se distrau făcând câte o baie rapidă cât o zbatere de aripi. Mâncam pe o terasă sau pe alta, ca să ne bucurăm de priveliștile diferite, vorbind adesea de toate lucrurile acestea care ne fuseseră refuzate pe când eram tineri și care ar fi fost atunci mai apreciate chiar decât erau acum. Era trist, atât de trist să ne gândim la gemenii noștri micuți, și cum plânseseră ei să meargă afară, afară, iar singurul loc de joacă pe care îl aveau era grădina din mansardă, pe care le-o făcuserăm din carton și hârtie colorată. Și toate acestea fuseseră și atunci acolo, nefolosite, fără ca cineva să se bucure de ele, când doi copii de cinci ani ar fi fost în al nouălea cer dacă ar fi avut măcar o fărâmă din ceea ce ne bucura pe noi acum în fiecare zi.

Lui Cindy îi plăcea să doarmă până târziu; același lucru îl făceau și Jory, și mai ales Melodie, care se plângea foarte mult de greață și oboseală. Încă de la ora șapte și jumătate, eu și Chris priveam mașinile muncitorilor și ale decoratorilor pentru petrecere care urcau spre noi. Furnizorii veneau să pregătească cele necesare pentru petrecere, iar designerii de interioare soseau ca să definitiveze aranjamentele în unele dintre camerele neterminate, dar nici măcar un vecin nu ne vizită ca să ne ureze bun venit. Telefonul personal al lui Bart suna des, în schimb telefoanele de pe celelalte linii, rareori sau deloc. Ajunsesem pe cea mai înaltă culme, eram deasupra lumii, sau cel puțin așa ni se părea, singuri cu noi înșine; într-un fel era bine, dar în alt fel, puțin înfricoșător.

În depărtare, slab, ca prin ceață, puteam zări neclar două turle de biserici. Când nopțile erau calme fără nici o adiere de vânt, puteam auzi, slab, clopotele care numărau orele. Știam că una dintre biserici fusese sub protecția lui Malcolm, pe când trăia, și la un kilometru [illegible]

îngropați el și bunica noastră, unul lângă altul, cu niște pietre funerare lucrate cu migală și cu îngeri păzitori puși acolo de mama noastră.

Îmi umpleam zilele jucând tenis cu Chris, cu Jory, uneori chiar cu Bart, și atunci era momentul în care se părea că eram cel mai mult pe placul lui.

– Mă surprinzi, mamă! îmi striga peste fileu, lovind atât de tare mingea aceea galbenă, încât aproape că îmi străpungea racheta.

Cumva reușeam să mă grăbesc și să o lovesc înapoi, dar apoi genunchiul meu cu probleme a început să mă doară și am fost nevoită să abandonez. Bart se plânse că foloseam genunchiul drept scuză pentru a renunța să mai joc cu el.

– Găsești orice motiv ca să stai departe de mine, striga el, ca și cum vorbele lui Chris nu însemnau nimic. Nu te doare genunchiul... altfel, ai șchiopăta.

Chiar șchiopătam pe când urcam scările, dar Bart nu era acolo ca să mă vadă. Am stat o oră în cada cu apă fierbinte ca să-mi treacă durerea. Chris veni să îmi spună că iar făceam totul greșit.

– Gheață, Catherine, gheață! Genunchiul ți se inflamează și mai mult dacă îl ții în apă fierbinte. Acum, ieși de acolo cât îți pregătesc o pungă cu gheață pisată; să o ții pe genunchi douăzeci de minute. Mă sărută ca să mai atenueze înțepătura vorbelor lui. Ne vedem mai târziu, spuse el, fugind înapoi pe terenul de tenis ca să continue să joace cu Jory, în timp ce Bart pleca, cu Joel pe urmele lui.

Toate acestea le puteam vedea de pe balconul dormitorului nostru în timp ce țineam punga cu gheață pe genunchi; destul de repede, efectul de răceală avu efect, înlăturând durerea intensă, pulsândă.

Începusem un trusou pentru copilul pe care îl aștepta Jory. Asta necesita mai multe drumuri la cumpărături după ațe, andrele, croșete și vizite la magazine adorabile pentru copii. Adesea, mergeam cu mașina în Charlottesville la cumpărături, cu Cindy și Chris, și de două ori am mers mai departe, până

la Richmond, şi am făcut cumpărături acolo, am mers la film şi am petrecut noaptea în oraş. Uneori, Jory şi Melodie veneau cu noi, dar nu atât de des pe cât ne-am fi dorit. Deja farmecul conacului Foxworth pălea.

Dar dacă locul nu mai prezenta interes pentru mine, pentru Jory şi pentru Melodie, nu-şi pierduse încă farmecul pentru Cindy, care îşi adora camera, mobila franţuzească luxoasă, baia extrem de feminină, cu decorul ei în roz desăvârşit cu auriu şi verde pal. Strângându-şi braţele la piept, dansa peste tot.

– Ei şi, lui nu-i place de mine, râdea ea, făcând piruete în faţa oglinzilor imense, şi totuşi îmi decorează o cameră exact aşa cum mi-o doresc. Ah, mami, cum poate vreunul dintre noi să-l înţeleagă vreodată pe Bart?

Cine putea răspunde la această întrebare?

Pregătiri

Pe măsură ce se apropia ziua de naștere a lui Bart, aniversarea de douăzeci și cinci de ani, un fel de fervoare nebunească se pogori asupra conacului Foxworth. Diverşi decoratori veniră să ne măsoare peluzele, curţile interioare, terasele. Vorbeau în şoaptă. Organizaţi în grupuri, făceau liste, schiţe, încercau diverse culori pentru feţele de masă, purtau discuţii private cu Bart, discutau tema dansului şi îşi puneau în practică planurile secrete. Bart încă refuza să dezvăluie tema petrecerii – cel puţin faţă de membrii familiei. Secretele nu erau pe placul nimănui în afară de Bart. Noi, ceilalţi, devenirăm o familie foarte unită, din care Bart nu voia să facă parte.

Meseriaşi cu lemn, şi vopsele, şi alte materiale de construcţie începură să construiască ceea ce păreau a fi o scenă şi o platformă pentru orchestră. L-am auzit pe Bart lăudându-se unui tip din anturajul lui că avea să angajeze pentru petrecere staruri de operă, şi încă unele foarte faimoase.

De câte ori eram în aer liber, şi stăteam afară cât mai mult posibil, mă uitam atentă la ceaţa albăstruie a munţilor care ne înconjurau, şi mă întrebam dacă îşi aminteau de doi dintre şoarecii din mansardă, închişi acolo, sus, timp de aproape patru ani. Mă întrebam dacă vreodată aveau să transforme din nou o copilă obişnuită în cineva plin de visuri fantastice, pe care trebuia să le transpună în realitate. Iar pe câteva chiar le realizasem, în ciuda faptului că mai mult decât o dată nu am reuşit

să-mi țin soții în viață. Mi-am șters lacrimile și ochii mei au întâlnit privirea încă iubitoare a lui Chris, și am simțit aceeași tristețe veche, familiară înșfăcându-mă în ghearele ei. Cât de sănătos la minte ar fi fost Bart dacă Chris nu m-ar fi iubit – și dacă eu nu l-aș fi iubit pe el.

Puteam da vina pe vânt sau pe stelele sorții – dar eu o învinuiam încă pe mama mea.

În ciuda presimțirilor sumbre în privința a ceea ce ne aștepta, nu mă puteam abține să nu mă simt mai fericită decât fusesem de ceva vreme, doar privind agitația din grădini, care se transformau încet, încet în ceva parcă rupt dintr-o scenă de film. Am rămas fără suflare când am văzut ce voia Bart să facă.

Era o scenă biblică!

– Samson și Dalila, spuse sec Bart când l-am întrebat, tot entuziasmul lui dispărând pentru că Melodie refuza cu obstinație să danseze în rolul în care o voia el. L-am auzit adesea pe Jory spunând că abia așteaptă ocazia să-și realizeze propriile spectacole, și știu că rolul ăsta îi place cel mai mult.

Făcând o piruetă, Melodie se îndreptă spre casă fără să răspundă, cu fața lividă de mânie.

Din nou, ar fi trebuit să știu. Ce altă temă i-ar fi putut aprinde atât de rău imaginația lui Bart?

Cindy alergă să-și arunce brațele în jurul lui Jory.

– Jory, lasă-mă pe mine să dansez rolul Dalilei, pot s-o fac! Știu că pot.

– Nu vreau încercările tale amatoristice! țipă Bart.

Nebăgându-l în seamă, Cindy trăgea rugător de mâinile lui Jory.

– Te rog, te rog, Jory! Mi-ar plăcea atât de mult s-o fac. M-am ținut de orele de balet, așa că nu voi fi țeapănă, și rigidă, și neîndemânatică, și până la petrecere mă poți ajuta să-mi îmbunătățesc ritmul. O să repet dimineața, seara și la amiază!

– Nu e suficient timp să repeți, de vreme ce spectacolul e peste numai două zile, se plânse Jory, aruncându-i lui Bart o privire tăioasă, plină de furie. Dumnezeule mare, Bart, de ce

nu mi-ai spus mai înainte? Crezi că dacă am făcut coregrafia la baletul ăsta, îmi pot aminti toate mişcările complicate? Un rol ca ăsta necesită săptămâni întregi de repetiții, și tu aştepți până-n ultimul moment! De ce?

– Cindy minte, spuse Bart, uitându-se cu jind spre uşa pe care dispăruse Melodie. Era prea leneşă şi înainte ca să se țină de orele de balet; de ce ar fi făcut-o, când mama nu mai era acolo s-o oblige?

– Am făcut-o! Am făcut-o! strigă Cindy, emoționată din cale-afară şi mândră, căci şi eu ştiam cât ura antrenamentele epuizante.

Chiar înainte să împlinească şase ani, adorase tutuurile drăgălaşe, micii balerini flexibili, drăguți, din satin, micile tiare strălucitoare din giuvaieruri false, şi exuberanța spectacolelor fanteziste o pusese sub o vrajă de sub care crezusem atunci că nu avea să iasă niciodată. Dar Bart ridiculizase de prea multe ori interpretarea ei, şi ea se lăsase convinsă de el că era atât de nepotrivită, încât nu mai exista nici o speranță. Avea doisprezece ani când el îi furase plăcerea baletului. De atunci, nu se mai dusese la orele de dans. De aceea eram atât de uimită să aud că nu renunțase, de fapt, niciodată la dans, doar că nu îi mai permisese lui Bart să o vadă dansând.

Ea se întoarse spre mine, de parcă se ruga pentru însăşi viața ei.

– Serios, spun adevărul! De îndată ce am mers la şcoala privată de fete, şi Bart nu mai era prin preajmă ca să-şi bată joc de mine, am reînceput să dansez, şi de atunci m-am ținut de orele de balet, şi pot dansa şi step.

– Ei bine, spuse Jory, aparent impresionat, aruncându-i încă o privire rea lui Bart, putem să ne dedicăm timpul pe care-l mai avem repetițiilor, dar, Bart, te-ai înşelat amarnic crezând că nu trebuia să repetăm câteva săptămâni. Nu mă aştept să-mi fie prea greu, de vreme ce e un rol cu care m-am obişnuit – dar, Cindy, tu nici măcar n-ai văzut baletul ăsta.

Întrerupându-l nepoliticos, Bart întrebă cu mare nerăbdare:

– Mai ai lentilele, lentilele albe? V-am văzut pe tine și pe Melodie la New York, cu un an în urmă, și de sus de la orchestră păreai orb cu adevărat.

Încruntându-se la întrebarea aceasta neașteptată, Jory îl studie atent pe Bart.

– Da... am lentilele de contact cu mine, spuse el încet. Oriunde merg, lumea îmi cere să interpretez rolul lui Samson, așa că îmi iau lentilele cu mine. N-am știut că îți place atât de mult baletul.

Râzând, Bart îl bătu pe spate pe Jory, de parcă n-ar fi avut niciodată vreo neînțelegere. Jory se clătină sub forța acelei lovituri.

– Cele mai multe spectacole de balet sunt niște plictiseli stupide, dar ăsta chiar îmi stârnește interesul. Samson a fost un mare erou și îl admir. Iar tu, fratele meu, îl interpretezi extraordinar pe Samson. Ba chiar pari la fel de puternic ca el. Cred că e singurul balet care mi-a dat vreodată fiori.

Nu-l mai ascultam pe Bart. Mă uitam fix la Joel, care se aplecase în față. Mușchii din jurul buzelor lui subțiri se mișcau aproape spasmodic, mai să se transforme într-un rânjet sau într-un hohot de râs, nu puteam spune cu exactitate. Dintr-odată nu voiam ca Jory și Cindy să danseze acest balet, care includea scene foarte violente. Și asta fusese ideea lui Bart încă cu ani în urmă... nu el fusese de părere că opera avea să asigure muzica pentru ceea ce el considera că avea să fie cel mai senzațional balet dintre toate?

Întreaga noapte m-am gândit și am chibzuit îndelung cum să-l fac pe Bart să se răzgândească în privința acelui spectacol.

Pe când era copil nu fusese niciodată ușor de oprit.

Acum, că era bărbat în toată firea... nu știam dacă aveam vreo șansă. Dar îmi pusesem în gând să încerc.

Chiar a doua zi, m-am trezit devreme și am alergat în curte, să-l prind pe Bart înainte să plece. Mă ascultă fără răbdare, refuzând să schimbe tema petrecerii.

– Nu pot schimba acum, nici dacă vreau. Am comandat costumele speciale și sunt aproape gata, la fel și decorurile. Dacă

anulez totul, va fi prea târziu ca să organizez un alt balet. Pe de altă parte, lui Jory nu-i pasă, așa că de ce ți-ar păsa ție?

Cum puteam să-i spun că o voce șoptită, intuitivă îmi spunea să împiedic acest spectacol de balet să se joace atât de aproape de locul detențiunii noastre – cu Malcolm și soția lui în pământ, suficient de aproape ca muzica să le umple și lor urechile moarte.

Jory și Cindy se antrenau și repetau zi și noapte, amândoi prinși de un fel de entuziasm pe măsură ce lucrau împreună; și Jory își dădu seama că Cindy era bună; cu siguranță că nu dansa la fel de bine cum ar fi făcut-o Melodie, dar avea să danseze mai mult decât satisfăcător, și era atât de încântătoare cu părul legat strâns în coc în stilul clasic al balerinelor.

Dimineața aniversării lui Bart se vădi încă din zori luminoasă și senină, prevestind o zi de vară perfectă, fără ploaie sau nori.

Eu și Chris ne treziserăm devreme și ne plimbam amândoi prin grădini înainte de micul dejun, desfătându-ne cu parfumul trandafirilor care păreau să anunțe o zi de naștere minunată, perfectă pentru Bart. Întotdeauna își dorea petreceri de ziua lui de naștere, ca acelea pe care le organizam pentru Jory și Cindy, și, totuși, când avea parte de ele, reușea cumva să-și atragă antipatia fiecărui invitat, așa că mulți plecau devreme, și de obicei furioși.

Acum era un bărbat în toată firea, îmi repetam asta întruna, și de această dată avea să fie altfel. Chris îmi spunea același lucru, de parcă funcționa între noi un soi de telepatie, amândoi cu aceleași gânduri.

– O să-și intre în drepturi, am spus eu. Nu e ciudat cât de mult ține la expresia asta copilărească, Chris? Avocații vor citi din nou testamentul după petrecere?

Zâmbind și cu o mină voioasă, Chris clătină din cap.

– Nu, draga mea, vom fi prea obosiți cu toții. Citirea testamentului e stabilită pentru ziua următoare. O umbră îi întunecă

expresia chipului. Nu-mi pot aminti ceva din testamentul ăla care i-ar putea strica ziua de naştere a lui Bart, tu ce zici?

Într-adevăr, nici eu nu-mi aminteam, dar la momentul deschiderii testamentului mamei noastre fusesem prea supărată; plângeam, astfel că auzisem doar jumătate din cele citite, fără să-mi pese cu adevărat dacă nici unul din noi nu moştenea averea Foxworth, ce părea să vină la pachet cu un blestem.

– E ceva ce avocaţii lui Bart nu ne spun, Cathy... ceva care indică faptul că probabil nu am înţeles prea clar cum stau lucrurile atunci când a fost citit testamentul mamei noastre, la scurt timp după moartea ei. Acum, ei nu vor să vorbească despre asta pentru că Bart a cerut ca eu să nu fiu inclus în nici o discuţie legală. Se uită la el de parcă îi sperie sau îi intimidează. Mă surprinde să văd bărbaţi de vârstă mijlocie, cu ani de experienţă, cedând sub presiunea lui, ca şi cum ceea ce-şi doresc este ca el să-şi păstreze o părere bună despre ei, iar ce vreau eu nici nu contează. Mă deranjează, şi apoi mă întreb de ce naiba îmi pasă. În curând, vom pleca şi ne vom face o casă nouă, şi Bart îşi poate lua averea şi să domnească cu ea...

Mâinile mele se întinseră spre el, mâhnită că Bart refuza să-i acorde încrederea pe care o merita, pentru că administrase această avere enormă timp de atâţia ani, şi încă făcea o treabă al naibii de bună, în ciuda faptului că se ocupa de cabinetul medical care îi răpea atât de mult timp.

– Câte milioane va moşteni? am întrebat eu. Douăzeci, cincizeci, mai multe? Un miliard, două, trei – mai mult?

Chris izbucni în râs.

– Ah, Catherine, nu te-ai maturizat deloc. Exagerezi întotdeauna. Ca să fiu sincer, e dificil să calculezi valoarea netă a tuturor acelor societăţi, când ele sunt împrăştiate în atâtea arii de investiţii. Cu toate astea, ar trebui să fie mulţumit când avocaţii îi vor oferi o estimare aproximativă... e mai mult decât de-ajuns să satisfacă zece tineri lacomi.

Ne-am oprit în hol ca să-l privim pe Jory repetând cu Cindy, amândoi încinşi şi asudaţi de atâta efort. Alţi dansatori care urmau să danseze în balet erau cu ei, stând în picioare fără să

facă nimic, urmărindu-i pe Jory și pe Cindy sau holbându-se în jur la ceea ce puteau vedea din fabuloasa casă. Cindy se descurca excepțional de bine, și asta mă surprinse; mai ales când mă gândeam cum se ținuse de orele de balet fără să-mi spună. Cu siguranță își cheltuise o parte din banii de buzunar pe haine și cosmetice și pe tot felul de alte flecușteţe, de care avea nevoie mereu.

Una dintre dansatoarele mai în vârstă păși tacticos spre mine, zâmbindu-mi în timp ce îmi povestea că mă văzuse dansând de câteva ori în New York.

– Fiul tău seamănă foarte mult cu tatăl lui, continuă ea, aruncându-i o privire în urmă lui Jory, care dansa cu o asemenea pasiune, încât mă întrebam dacă mai avea destulă energie pentru spectacolul din seara aceea. Poate că n-ar trebui să spun asta, dar el e de zece ori mai bun. Aveam doar doisprezece ani când tu și Julian Marquet ați dansat în *Frumoasa din pădurea adormită*, dar a fost inspirația care m-a făcut să-mi doresc să fiu eu însămi balerină. Îți mulțumesc pentru că ne-ai dat un alt dansator minunat, ca Jory Marquet.

Cuvintele ei mă umplură de fericire. Căsnicia mea cu Julian nu fusese un eșec total de vreme ce din ea rezultase Jory. Acum mai trebuia doar să cred că și fiul lui Bartholomew Winslow avea să mă umple de aceeași mândrie pe care o simțeam acum.

Odată repetiția încheiată, Cindy veni la mine, cu răsuflarea aproape tăiată.

– Mami, cum m-am descurcat, a fost bine?

Pe chipul ei se citea nerăbdarea cu care aștepta aprobarea mea.

– Te-ai descurcat minunat, Cindy, serios. Acum, dacă ți-ai aminti doar să simți muzica... să ții ritmul, vei reuși să faci un spectacol remarcabil pentru o novice.

Ea îmi zâmbi.

– Întotdeauna profesoară, așa-i, mami? Bănuiesc că nu sunt nici pe departe atât de bună pe cât vrei să mă faci să cred, dar o să dau tot ce am în spectacolul ăsta, și dacă voi eșua, nu se va întâmpla pentru că nu am încercat.

Jory era înconjurat de admiratori, în timp ce Melodie ședea liniștită pe o canapea, alături de Bart. Nu păreau să vorbească unul cu altul, nici măcar nu păreau să-și arate vreun semn de prietenie unul altuia. Și, totuși, văzându-i pe amândoi pe acea canapea mică și îngustă, pentru doi îndrăgostiți, m-am simțit puțin tulburată. Trăgându-l pe Chris după mine, ne-am mutat mai aproape de perechea de pe canapea.

– La mulți ani, Bart! i-am spus veselă.

El ridică privirea și îmi zâmbi, un zâmbet de un șarm aparte.

– V-am spus că o să fie o zi excelentă, cu soare și fără nori.

– Așa e.

– Putem să mâncăm acum cu toții? întrebă el, ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna lui Melodie. Ea îl ignoră și se ridică fără ajutor. Mor de foame! continuă Bart, părând doar puțin contrariat de încă un refuz al ei. Gustările alea de dimineață pur și simplu nu-mi ajung.

La masa de prânz am fost cu toții veseli, mai puțin Joel, care ședea la măsuța lui rotundă de pe terasă, separat de noi ceilalți. Pretindea că eram prea gălăgioși și mâncam prea mult, ceea ce-i insulta obiceiurile mănăstirești, care îndemnau la cumpătare în privința mâncării și la rugăciuni lungi înainte și după masă. Chiar și Bart devenea deranjat de Joel când bătrânul făcea prea mult pe piosul, și mai cu seamă în această zi nerăbdarea lui ieși la iveală.

– Unchiule Joel, chiar trebuie să stai acolo de unul singur! Hai, vino să te alături familiei și să-mi urezi la mulți ani.

Joel scutură din cap.

– Domnul disprețuiește etalarea ostentativă de bogăție și de vanitate. Nu sunt de acord cu petrecerea asta. Ar trebui să-ți arăți recunoștința că ești în viață prin donații către organizații caritabile.

– Ce au făcut organizațiile caritabile pentru mine? Asta e momentul meu de aur, și voi străluci, unchiule, și chiar dacă răposatul Malcolm se răsucește în mormânt, în seara asta o să mă distrez pe cinste!

Eram copleșită de emoție. M-am aplecat imediat să-l sărut

– Ador să te văd aşa, Bart. Asta e ziua ta... şi cadourile pe care ţi le-am pregătit te vor face să deschizi ochii mari.

– Sper, spuse el numai zâmbet. Văd că se adună pe masa cu cadouri. O să le deschidem curând, după ce toţi invitaţii vor fi sosit, ca să putem continua cu distracţia.

Vizavi de locul unde stăteam, Jory se uita îngrijorat în ochii lui Melodie.

– Iubito, te simţi bine?

– Da, şopti ea, doar că mi-ar plăcea să dansez rolul Dalilei. Mi se pare ciudat să te privesc dansând cu altcineva.

– După ce se naşte copilul, o să dansăm din nou împreună, îi spuse el înainte de a o săruta.

Ochii ei îl urmăriră plini de adoraţie când el se ridică, ca să repete din nou cu Cindy.

În acel moment, mina fericită de pe chipul lui Bart dispăru.

Curierii băteau tot timpul la uşă, ca să-i aducă daruri lui Bart. Mulţi dintre colegii de la Harvard, membri în aceeaşi frăţie, veneau cu prietenele sau cu soţiile lor. Cei care nu putuseră ajunge trimiteau cadouri. Bart venea şi pleca, aproape în fugă, verificând fiecare detaliu al petrecerii. Buchete de flori soseau cu zecile. Furnizorii de alimente umplură bucătăria, aşa că m-am simţit ca un intrus când am vrut să-mi pregătesc gustarea mea obişnuită. Apoi Bart mă luă de braţ şi mă târî prin toate camerele, încărcate de flori.

– Crezi că prietenii mei vor fi impresionaţi? mă întrebă îngrijorat. Ştii, cred că m-am lăudat cam mult când eram la şcoală. O să se aştepte la un palat fabulos.

Am aruncat din nou o privire în jur. O casă pregătită pentru petrecere este deosebit de frumoasă, iar conacul Foxworth arăta nu numai festiv, ci chiar spectaculos, cu toate florile acelea proaspete, care să-i confere căldură şi farmec, nu doar frumuseţe. Toate cristalurile scânteiau, argintul strălucea, bronzul sclipea... o, da, casa aceasta putea rivaliza cu cele mai bune.

– Dragul meu, nu te mai frământa. Nu poţi rivaliza cu toată lumea. E o casă cu adevărat frumoasă, iar decoratorii au făcut

o treabă minunată. Prietenii tăi vor fi impresionați, nu te îndoi nici o clipă de asta. Cei care au avut grijă de casă au întreținut-o bine de-a lungul anilor și au aranjat foarte bine grădinile.

El nu mă asculta, se uita doar prin mine, puțin încruntat.

– Știi, mamă, spuse cu o voce joasă, o să-mi țiuie urechile singur pe aici după ce tu și fratele tău o să plecați, iar Melodie și Jory o să plece și ei. Măcar îl am pe unchiul Joel, care va rămâne aici până la moarte.

Am ascultat asta cu inima grea.

Numele lui Cindy nu fusese pomenit, pentru că, fără îndoială, el nu avea să îi simtă niciodată lipsa.

– Chiar îți place atât de mult de Joel, Bart? Azi-dimineață părea să te fi deranjat cu tabieturile lui călugărești.

Ochii lui deja întunecați se adumbriră, și fața lui frumoasă deveni mohorâtă.

– Unchiul meu mă ajută să mă regăsesc pe mine însumi, mamă, și dacă uneori mă enervează e pentru că sunt încă nesigur în privința viitorului meu. El nu poate să se descotorosească de obiceiuri formate de-a lungul tuturor acelor ani trăiți alături de călugări, care nu aveau voie să vorbească, doar să se roage cu voce tare și să cânte la slujbe. Mi-a povestit câte ceva despre viața lui acolo, trebuie să fi fost cumplită izolarea... și, totuși, el spune că și-a găsit pacea acolo, și credința în Dumnezeu și în viața veșnică.

Brațul meu căzu de pe mijlocul lui. S-ar fi putut îndrepta spre Chris și ar fi găsit acolo tot ce avea nevoie – pace, siguranță și credința care îl ținuse pe Chris în viață. Bart era orb când era vorba să vadă bunătatea unui om care încercase atât de mult să facă din el un fiu adevărat.

Dar relația mea cu fratele meu îl condamna, îl făcea pe Bart să nu mai vadă nimic în afară de asta.

L-am părăsit pe Bart plină de tristețe și am urcat scările ca să-l găsesc pe Chris în balcon, uitându-se atent la muncitorii din curte. Am mers lângă el acolo, simțind soarele fierbinte în creștetul capului. Am urmărit în tăcere toată forfota aceea,

în timp ce mă rugam ca această casă să ne ofere în cele din urmă şi altceva în afară de nefericire.

Am aţipit pentru două ore, apoi am luat o cină uşoară înainte de a ne întoarce în grabă ca să ne îmbrăcăm pentru petrecere. Am ieşit din nou în balconul care ne oferea atâta plăcere mie şi lui Chris. Văzduhul era scăldat în culorile apusului, trandafiriu aprins şi violet, brăzdat cu purpuriu şi portocaliu, iar păsări somnoroase zburau ca nişte lacrimi întunecate spre cuiburile lor. Păsări cardinal scoteau micile lor ţiuituri stridente. Când Chris veni lângă mine, jilav şi proaspăt după duş, nu ne-am vorbit şi nici nu am simţit nevoia să o facem; doar ne-am îmbrăţişat, uitându-ne în jos, până ce, în cele din urmă, ne-am întors şi am intrat în cameră.

Bart, copilul răzbunării mele, îşi intra în drepturi. Nu abdicam de la speranţele mele – îmi doream pentru el o petrecere reuşită, care să-i dea asigurarea că avea prieteni şi că era îndrăgit. Mi-am alungat temerile şi mi-am repetat întruna că asta era doar ceea ce i se cuvenea pe drept lui Bart, şi nouă, tuturor.

În spatele meu, Chris se mişca în garderobă, îmbrăcându-şi pantalonii smochingului, îndesându-şi marginile cămăşii, legându-şi singur papionul, apoi rugându-mă pe mine să i-l aranjez din nou.

– Fă-i marginile egale.

I l-am legat din nou, cu plăcere. Îşi pieptănă frumosul păr blond, care era doar puţin mai închis la spate decât pe vremea când avea patruzeci de ani. Fiecare decadă îl mai închidea puţin şi în acelaşi timp aducea un ton mai pronunţat de argint în părul nostru, al amândurora. Pe al meu aş fi putut să-l vopsesc cu uşurinţă, dar Chris refuza să facă asta. Părul blond avea multă importanţă pentru felul în care gândeam despre mine. Eram încă drăguţă la faţă. Arătam deopotrivă matură şi tânără.

Reflexia lui Chris în oglindă se mută mai aproape de masa mea de toaletă, suspendată deasupra umerilor mei. Mâinile lui, atât de familiare mie, se mişcară pe sub sutien ca să-mi cuprin dă sânii în palme, apoi buzele lui se lipiră de gâtul meu.

– Te iubesc! Dumnezeu știe ce m-aș face dacă nu te-aș avea pe tine.

De ce spunea mereu asta?

Ca și cum se aștepta ca într-o zi să plec sau să mor înaintea lui.

– Dragul meu, ai merge mai departe, asta ai face. Tu ești un om important pentru societate, eu nu.

– Tu ești singura care mă face să merg înainte, șopti el cu voce răgușită. Fără tine, n-aș ști cum să merg mai departe – dar fără mine, tu ai merge mai departe și probabil că te-ai căsători din nou.

I-am văzut ochii albaștri care așteptau plini de dor.

– Am avut trei soți și un iubit, e de-ajuns pentru o femeie. Dacă voi avea neșansa de a te pierde, voi sta zi de zi la fereastră, uitându-mă în gol și gândindu-mă cum eram împreună cu tine.

Ochii lui se îmblânziră, întâlnindu-i și fixându-i pe ai mei în timp ce eu am continuat:

– Arăți atât de frumos, Chris! O să-i faci invidioși pe fiii tăi.

– Frumos? Ăsta nu e un adjectiv potrivit pentru o femeie?

– Nu. E o diferență între chipeș și frumos. Unii bărbații pot să pară chipeși, dar să nu radieze frumusețe interioară – ca tine. Tu, dragostea mea, ești frumos – pe dinăuntru și pe dinafară.

Ochii lui albaștri se luminară din nou.

– Îți mulțumesc foarte mult. Și dacă îmi permiți, voi spune și eu că te văd de zece ori mai frumoasă decât mă găsești tu pe mine.

– Fiii mei vor fi geloși când vor privi la frumusețea lui Christopher Doll al meu.

– Da, cu siguranță, zise el cu un zâmbet prefăcut. Fiii tăi găsesc multe de invidiat la mine.

– Chris, știi că Jory te iubește. Și într-o zi Bart o să descopere că te iubește și el.

– Într-o zi, nava mea va sosi... cântă el încetișor.

– E și nava lui, Chris. Bart își intră în drepturi în cele din urmă. Și cu averea asta gestionată de el, mai degrabă decât de

tine, se va relaxa, se va regăsi pe sine și va vedea în tine cel mai bun tată pe care l-ar fi putut avea.

El zâmbi, căzut pe gânduri, un zâmbet slab, trist.

– Ca să fiu sincer, iubito, o să fiu fericit când Bart își va primi banii, iar eu voi ieși din ecuație. Nu e ușor să gestionezi atâția bani, deși aș fi putut angaja un specialist care să facă asta în locul meu. Ca tutore, bănuiesc că am vrut să-i dovedesc lui Bart cine sunt eu, că sunt mai mult decât un doctor, de vreme ce asta nu a părut niciodată îndeajuns pentru el.

Ce puteam spune? Nimic din ceea ce făcea Chris nu părea să schimbe felul în care îl privea Bart și ceea ce simțea pentru el. Din cauza singurului lucru pe care nu-l putea schimba – el era fratele meu –, Bart nu avea să-l accepte niciodată ca tată.

– La ce te gândești, dragostea mea, ceva cu siguranță urât, de te face să te încrunți așa?

– Nimic deosebit, i-am răspuns, și m-am ridicat în picioare.

Albul mătăsos al rochiei mele, strânse pe corp în stil clasic grecesc, îl simțeam foșnind senzual pe pielea mea goală. Părul meu era strâns într-un coc înalt în vârful capului, prins cu o agrafă cu diamante, singura bijuterie pe care o purtam în afară de verighete; o singură buclă lungă rămăsese liberă, curgând pe umăr.

În mijlocul dormitorului pe care îl împărțeam, eu și Chris ne-am întins brațele unul spre celălalt. Am stat așa, unul în brațele celuilalt, credincioși singurei certitudini durabile din toate cele pe care le-am avut: ne aveam unul pe celălalt. În jurul nostru, casa părea atât de liniștită. Puteam la fel de bine să fim pierduți și singuri în eternitate.

– Ei bine, spune-ți oful, rupse tăcerea Chris după câteva minute bune. Întotdeauna îmi dau seama când ești îngrijorată de ceva.

– Mi-aș dori ca lucrurile să fie altfel între tine și Bart, atâta tot, i-am replicat cu nonșalanță, pentru că nu voiam să stric seara.

– Simt că relația mea cu Jory și cu Cindy mă recompensează mai mult decât mă deranjează aversiunea lui Bart. Și, cel mai important, cred sincer că Bart nu mă urăște. Uneori simt că vrea

să se apropie de mine, dar ruşinea, conştientizarea relaţiei reale dintre noi îl împiedică de parcă ar fi prins în nişte lanţuri de oţel. Are nevoie de îndrumare, dar îi e ruşine să o ceară. Vrea un tată, un tată adevărat. Psihiatrii lui ne-au spus întotdeauna asta. Se uită la mine, mă găseşte groaznic de slab... aşa că se uită în altă parte. Mai întâi a fost Malcolm, străbunicul lui, mort şi îngropat. Apoi a fost John Amos, şi John l-a dezamăgit şi el. Acum se îndreaptă spre Joel, bănuind cu teamă că şi el ar putea avea defectele lui. Dar pot să-mi dau seama uneori că nu are cu adevărat încredere în unchiul lui. Şi pentru că încă poate gândi aşa, Bart mai poate fi salvat, Cathy. Mai avem timp să ajungem la el – pentru că suntem în viaţă, şi el la fel.

– Da, da! Ştiu asta, ştiu asta. Cât timp există viaţă, există întotdeauna şi speranţă. Spune-o încă o dată, şi încă o dată. Şi dacă o spui de suficient de multe ori, poate va veni şi ziua în care Bart îţi va spune „Da, te iubesc. Da, ai făcut tot ce ai putut. Da, tu eşti tatăl pe care l-am căutat toată viaţa" – şi cât de minunat ar fi!

Fruntea lui se cuibări în părul meu.

– Nu deznădăjdui. Ziua aceea va veni, Cathy. La fel de sigur ca faptul că tu şi cu mine ne iubim – şi îi iubim pe cei trei copii ai noştri –, ziua aceea va veni.

Ştiam că aş face orice e nevoie ca să-l aud într-o zi pe Bart spunându-i vorbe sincere de iubire tatălui lui! Aş putea trăi o eternitate ca să apuc ziua în care Bart nu doar îl accepta pe Chris, spunându-i că îl iubea, îl admira şi îi mulţumea, ci aş trăi şi ca să-l văd din nou ca un frate adevărat pentru Jory... şi pentru Cindy.

Câteva minute mai târziu, eram la capătul de sus al scărilor, începând să coborâm ca să ne alăturăm lui Jory şi Melodie, pe care îi puteam vedea lângă coloana de la baza scărilor. Melodie purta o rochie de seară lungă, neagră, simplă, care curgea în valuri până la pământ de la bretelele subţiri. Singura bijuterie pe care o purta era un şirag strălucitor de perle.

Auzind tocănitul pantofilor mei argintii, cu toc înalt, pe marmura scărilor, Bart păşi înainte ca să-l vedem în smochingul

lui făcut la comandă. Mi s-a tăiat respirația. Putea să fie tatăl lui, în clipa în care îl văzusem pentru prima dată.

Mustața lui – puful acela neînsemnat, pe care îl văzusem prima dată cu șapte zile în urmă – crescuse și era deasă. Părea fericit, și asta era suficient ca să-l facă și mai chipeș. Ochii lui erau plini pe admirație când îmi văzu rochia, părul și îmi simți parfumul.

– Mamă, strigă el, arăți nemaipomenit! Ți-ai cumpărat rochia asta albă special pentru petrecerea mea, nu-i așa?

I-am răspuns râzând afirmativ; bineînțeles, n-aș fi putut purta ceva vechi la o asemenea petrecere.

Fiecare dintre noi le făcea complimente celorlalți, cu excepția lui Bart, care nu îi adresă nici un cuvânt lui Chris, deși l-am surprins privindu-l pe furiș, ca și cum înfățișarea plăcută a lui Chris nu înceta să-l surprindă. Melodie și Jory, eu și Chris, împreună cu Bart și Joel, formam un cerc la baza scărilor, toți, în afară de Joel, încercând să vorbim în același timp. Apoi...

– Mamă, tati! strigă Cindy, coborând în fugă scările spre noi și ținându-și trena rochiei lungi, roșii ca para focului, ca să nu se împiedice.

M-am întors să mă uit la ea, nevenindu-mi să-mi cred ochilor.

Nu știu unde găsise Cindy rochia roșie provocatoare pe care o purta. Părea genul pe care l-ar fi ales o prostituată ca să-și etaleze nurii. Am simțit cum mă cuprinde o senzație de panică și de greață gândindu-mă la reacția lui Bart, și toată fericirea mea de până atunci dispăru. Chestia aia pe care o purta atârna pe ea ca un strat de vopsea stacojie, decolteul aproape că îi ajungea la buric, și era evident că nu purta nimic pe dedesubt. Sfârcurile sânilor ei bombați erau prea vizibile; iar când se mișca, se legăna într-un mod deranjant. Satinul se mula pe corp... ah, chiar se mula. Nu era nici o protuberanță sau formă care să trădeze vreun gram de grăsime, doar un corp tânăr, superb, pe care ea voia să-l etaleze în întregime.

– Cindy, mergi înapoi în cameră, i-am șoptit, și pune-ți rochia albastră pe care ai promis că o porți. Ai șaisprezece ani, nu treizeci.

– Ah, mami, nu mai fi așa demodată! Vremurile s-au schimbat. Nuditatea e la modă, mami, LA MODĂ. Și în comparație cu altele pe care le-aș fi putut alege, rochia asta e chiar rezonabilă, absolut decentă.

O singură privire spre Bart mi-a spus că el nu considera că rochia lui Cindy era decentă. Rămase ca lovit de fulger, cu fața roșie ca focul, cu ochii lui întunecați ieșiți din orbite, urmărind-o cum se deplasa cu pași mărunți, pentru că fusta îi era atât de strâmtă încât abia își putea mișca picioarele.

Bart se holbă la noi, apoi se uită din nou spre Cindy. Furia lui era atât de mare încât nici nu putea vorbi. În acele câteva secunde a trebuit să gândesc rapid cum să-l calmez.

– Cindy, te rog, fugi înapoi și schimbă-te în ceva decent.

Cindy era cu ochii pironiți asupra lui Bart. Evident că îl provoca să facă ceva care să o oprească. Părea să fie încântată de reacția lui, de ochii lui ieșiți din orbite, de gura lui căscată care îi arăta din plin indignarea și șocul. Se dădu și mai mult în spectacol, unduindu-și trupul, legănându-și șoldurile provocator. Joel veni mai aproape de Bart; ochii lui albaștri și spălăciți, reci și plini de dispreț o măsurau pe Cindy din cap până-n picioare, apoi se ridicară ca să-i întâlnească pe ai mei. Vezi, vezi ce ai crescut, îmi spunea fără cuvinte.

– Cindy, ai auzit-o pe mama ta? urlă Chris. Fă cum îți spune! Imediat!

Vizibil șocată, Cindy încremeni, uitându-se la el insolent, roșind, dar rămânând locului.

– Te rog, Cindy, am adăugat eu, fă cum zice tatăl tău. Cealaltă rochie este foarte drăguță și potrivită. Ce ai acum pe tine e vulgar.

– Sunt destul de mare ca să-mi aleg singură hainele, spuse ea cu o voce tremurândă, refuzând să se miște. Lui Bart îi place roșul, așa că port roșu!

Melodie se uită fix la Cindy, îmi aruncă o privire neajutorată și încercă să zâmbească. Jory părea amuzat, ca și cum totul nu era decât o glumă.

Cindy își încheiase farsa. Părea puțin descurajată când se opri în fața lui Jory, uitându-se fix în ochii lui cu speranță.

- Arăți absolut divin, Jory – și tu la fel, Melodie.

Era clar că Jory nu știa ce să spună și încotro să se uite, așa că privi într-o parte, apoi din nou la ea. O roșeață i se ridică dinspre gulerul cămășii elegante, băgate în pantaloni.

– Iar tu arăți ca... Marilyn Monroe...

Chipul întunecat al lui Bart se smuci într-o parte. Privirea lui fioroasă o străpunse din nou pe Cindy. Se făcu și mai roșu la față, gata să ia foc într-o clipă. Explodă, pierzându-și orice urmă de stăpânire de sine.

– Mergi imediat înapoi în cameră și pune pe tine ceva decent! ÎN CLIPA ASTA! MIȘCĂ-TE înainte să-ți dau ceea ce meriți! N-o să am pe nimeni în casa mea îmbrăcată ca o târfă!

– Mai du-te naibii, nesuferitule! i-o întoarse ea.

– CE-AI SPUS? urlă el.

– Am spus, DU-TE NAIBII, NESUFERITULE! O să port exact ceea ce am pe mine.

Am văzut-o tremurând. Dar de data asta, Bart avea dreptate.

– Cindy, de ce? Știi că rochia asta nu e potrivită și că toată lumea e îndreptățită să fie șocată. Acum, fă ce trebuie, du-te sus și schimbă-te. Nu crea mai multe probleme decât ai făcut-o deja – pentru că arăți exact ca o prostituată de la colțul străzii, și sunt sigură că tu știi foarte bine asta. De obicei, ai gusturi foarte bune. De ce ai ales chestia asta?

– Mami, se jelui ea, mă faci să mă simt prost!

Bart făcu un pas spre ea, cu o expresie amenințătoare. Imediat, Melodie se interpuse între ei, întinzându-și brațele albe, zvelte, între ei și întorcându-se apoi spre Bart, rugătoare.

– Nu vezi că face asta numai ca să te enerveze? Rămâi calm, altfel îi vei da lui Cindy exact satisfacția pe care o dorește.

Întorcându-se spre Cindy, îi spuse cu o voce calmă, dar autoritară:

– Cindy, ai obţinut efectul de şoc pe care ţi l-ai dorit. Aşa că de ce nu te duci acum înapoi ca să-ţi pui rochia aceea albastră drăguţă pe care ai ales-o s-o porţi de la bun început?

Bart ne ignoră şi pe mine, şi pe Chris, în timp ce se îndreptă cu paşi mari s-o înşface pe Cindy, dar ea sări înainte ca el să ajungă la ea, întorcându-se puţin ca să-şi râdă de el pentru că era încet şi nu la fel de agil pe cât era ea, chiar şi aşa, poticnindu-se în fusta aceea dreaptă strâmtă, mulată pe corp. Aş fi putut s-o pălmuiesc pe Cindy când am auzit-o spunând suav:

– Bart, dragule, eram atât de sigură că o să-ţi placă rochia asta stacojie... de vreme ce tu oricum crezi despre mine că sunt nerafinată, un gunoi, nu fac decât să mă ridic la înălţimea aşteptărilor tale, joc rolul pe care l-ai scris pentru mine.

Cu un salt rapid, el o ajunse. Palma lui deschisă se izbi de obrazul ei.

Durerea loviturii grele o trimise pe Cindy pe spate, aşa încât căzu destul de rău pe a doua treaptă. Am auzit cum fusta rochiei roşii de seară se rupse chiar pe cusătura din mijloc la spate. Mişcându-mă rapid, m-am grăbit să o ajut să se ridice. Lacrimile i se prelingeau pe obraji.

Ridicându-se în grabă, Cindy urcă scările cu spatele, încercând să se ţină demnă.

– Eşti un nesuferit, frate Bart. Un nebun pervers, care nici nu ştie ce e lumea reală! Pun pariu că eşti virgin sau homosexual!

Furia de pe chipul lui Bart o făcu să o ia la goană în sus pe scări. Am făcut o mişcare ca să-l opresc pe Bart să se ia după ea, dar el fu prea rapid.

Mă împinse la o parte fără milă, încât aproape că am căzut şi eu. Plângând ca un copil pedepsit, Cindy dispăru, cu Bart pe urmele ei.

Într-o cameră îndepărtată, l-am auzit slab pe Bart cum striga:

– Cum îndrăzneşti să încerci să mă faci de râs? Tu eşti un gunoi, pentru că a trebuit să te apăr de toate poveştile murdare pe care le tot aud despre tine. Am crezut că sunt nişte minciuni. Dar acum ai dovedit că eşti exact cum se vorbeşte că

ești! De îndată ce petrecerea se termină, nu vreau să te mai văd vreodată!

- DE PARCĂ EU AȘ VREA SĂ TE VĂD PE TINE! urlă ea. TE URĂSC, BART! TE URĂSC!

Am auzit-o țipând, strigând de durere... Am început să urc scările, deși Chris încerca să mă oprească. Eliberându-mă, reușisem să urc cinci trepte, când Bart apăru cu un rânjet satisfăcut pe fața lui de obicei atrăgătoare, dar în momentul acela era respingătoare. Îmi șopti în trecere:

- I-am dat ceea ce tu nu i-ai dat niciodată – o bătaie zdravănă. Dacă poate să stea confortabil până săptămâna viitoare înseamnă că are un fund de fier.

M-am uitat în urmă, tocmai la timp ca să-l văd pe Joel cum se strâmbă la auzul acelui cuvânt.

Ignorându-l de data asta pe Joel, zâmbind ca o gazdă perfectă, Bart ne alinie într-un comitet de primire și în curând invitații începură să sosească. Bart ne prezentă pe toți unor oameni pe care habar nu aveam că îi cunoaște. Eram impresionată de eleganța lui, de prestanța, de ușurința cu care se descurca cu fiecare în parte, făcându-i să se simtă bine-veniți. Camarazii de la colegiu veniră în număr mare, ca și cum doreau să vadă cu ochii lor ceea ce le tot povestise Bart. Dacă Cindy nu și-ar fi pus rochia aceea oribilă, m-aș fi simțit cu adevărat mândră de Bart. Dar așa, eram nedumerită, crezând că Bart putea fi orice îi servea scopului său.

Deocamdată, era hotărât să-i farmece pe toți. Și reuși, chiar mai mult decât Jory, care era evident că, în mod înțelept, alesese să facă un pas în spate și să-l lase pe Bart în centrul atenției. Melodie stătea aproape de soțul ei, ținându-l de mână, de braț, părând palidă, nefericită. Eram atât de captivată de spectacolul făcut de Bart, încât am tresărit când cineva mă trase de mânecă. Era Cindy, îmbrăcată cu rochia albastră, decentă, pe care o alesesem pentru ea. Arăta ca o copilă de șaisprezece ani, ingenuă.

- Serios, Cindy, nu-l poți învinui pe Bart, am dojenit-o eu. De data asta chiar ai meritat o chelfăneală.

– Să-l ia dracu'! reuşi ea să îngaime. O să-i arăt eu! O să dansez de zece ori mai bine decât a dansat vreodată Melodie! O să-l fac pe fiecare bărbat de la petrecere să mă dorească în seara asta, în ciuda rochiei ăsteia insipide de şoarece pe care mi-ai ales-o.

– Nu vorbeşti serios, Cindy.

Calmându-se, îmi căzu în braţe.

– Aşa e, mami, nu vorbesc serios.

Bart o văzu pe Cindy cu mine, îi cercetă în treacăt rochia copilărească, zâmbi sarcastic, apoi veni spre noi.

Cindy îşi îndreptă spatele.

– Acum, ascultă-mă bine, Cindy. O să-ţi pui costumul la momentul potrivit şi o să uiţi tot ce s-a întâmplat între noi. O să-ţi joci rolul la perfecţie, în regulă?

Îi ciupi obrazul în joacă. Atât de rău, încât îi lăsă o urmă de un roşu aprins pe obraz. Ea scoase un ţipăt şi ripostă. Tocul ei ascuţit i se înfipse în fluierul piciorului. El scoase la rândul lui un scâncet şi o pălmui.

– Bart! am rostit printre dinţi, opreşte-te! Nu o mai lovi! Ai făcut destul pentru o seară!

Chris îl trase pe Bart departe de Cindy.

– M-am săturat deja de tâmpenia asta, spuse el cu furie – iar Chris rareori se înfuria. Ai invitat la petrecere unii dintre cei mai importanţi oameni din Virginia – acum arată-le că ai maniere.

Smulgându-se violent din strânsoarea lui Chris, Bart îl privi sfidător, apoi se îndepărtă cu paşi rapizi, fără nici un comentariu. I-am zâmbit lui Chris, şi având-ul alături de mine, m-am îndreptat spre grădini. Jory şi Melodie o luară pe Cindy cu ei şi începură să o prezinte câtorva dintre tinerii care veniseră acolo cu părinţii lor. Erau acolo mulţi oameni pe care Bart îi cunoscuse prin intermediul lui Jory şi al lui Melodie, care aveau foarte mulţi prieteni şi fani.

Nu puteam decât să sper că totul avea să fie bine.

Samson şi Dalila

Pretutindeni globuri aurii luminau în noapte, iar luna urcase în înaltul cerului fără urmă de nori, spuzit de stele. Pe peluză erau câteva zeci de mese lipite laolaltă în forma unui U gigantic. Pe mesele acelea, mâncarea era aşezată pe platouri de argint. O fântână de şampanie împrăştia în aer stropi de şampanie de import, apoi o făcea să se prelingă în bazinele supraetajate care se scurgeau prin pipe minuscule. Pe masa din centru era o sculptură imensă, de gheaţă, înfăţişând conacul Foxworth.

Lângă mesele principale, încărcate cu tot ce se putea cumpăra cu bani, se aflau câteva zeci de mese separate, rotunde sau pătrate, acoperite cu feţe de masă în culori strălucitoare – verde cu trandafiriu, turcoaz cu violet, galben cu portocaliu şi alte combinaţii stridente. Feţele de masă erau fixate cu ghirlande de flori festonate de jur împrejur.

Deşi eu şi Chris fuseserăm prezentaţi oaspeţilor, mi se părea că cei mai mulţi dintre invitaţii lui Bart aveau mare grijă să ne evite. M-am uitat la Chris exact în momentul în care şi el se uita la mine.

– Ce se întâmplă? mă întrebă el în şoaptă.

– Invitaţii mai în vârstă nu vorbesc nici cu Bart, i-am răspuns. Uite, Chris, au venit doar ca să bea, să mănânce şi să se distreze; nu dau un ban nici pe Bart sau pe oricare dintre noi. Au venit aici doar ca el să le dea de mâncare şi de băutură.

– N-aş spune asta, replică Chris. Toată lumea pare să vrea să vorbească cu Jory şi cu Melodie. Unii vorbesc chiar şi cu Joel. Nu-i aşa că în seara asta arată ca un domn distins şi elegant?

Niciodată nu încetam să mă minunez de felul în care Chris găsea ceva de admirat în orice persoană.

Joel arăta ca un antreprenor de pompe funebre, cum se mişca aşa, solemn de la un grup la altul. Nu ţinea în mână un pahar, ca toţi ceilalţi. Nu se înfrupta din gustările care încărcau mesele în aranjamente care te lăsau fără suflare. Am ciugulit cu graţie dintr-un biscuit sărat uns cu pateu din ficat de gâscă şi m-am uitat în jur după Cindy. Ea era în centrul unui grup de cinci tineri, cu siguranţă regina balului. Nici măcar rochia ei albastră, serioasă nu putea ascunde faptul că era foarte seducătoare – mai ales că îşi dăduse la o parte volanul de pe umeri, dezgolindu-şi jumătatea superioară a pieptului.

– Arată aşa cum arătai tu odinioară, spuse Chris, care o urmărea şi el pe Cindy. Doar că tu aveai o frumuseţe mai eterică, ca şi cum picioarele tale nu erau niciodată bine înfipte în pământ, şi arătai ca şi cum nicicând nu vei înceta să crezi că miracolele se pot întâmpla. Făcu o pauză şi mă privi în felul lui special, care făcea ca dragostea mea pentru el să fie mereu vie şi puternică. Da, iubito, murmură el, miracolele se pot întâmpla, chiar şi aici.

Fiecare soţie sau soţ părea să încerce a înregistra un succes cu oricare alt membru al sexului opus în afară de partenerul lor. Doar eu şi Chris rămâneam nedezlipiţi. Jory dispăruse, iar acum Melodie stătea cu Bart. El îi spunea ceva care făcea ca în ochii ei să ardă văpăi. Ea se întoarse să se îndepărteze în grabă, dar el o prinse de braţ şi o trase înapoi. Ea se smulse, doar ca el să o prindă din nou şi să o atragă cu brutalitate într-o îmbrăţişare. Începură să danseze, Melodie încercând din răsputeri să-l împiedice să o strivească de pieptul lui.

Am dat să merg spre ei, dar Chris îmi prinse braţul ca să mă oprească.

– Las-o pe Melodie să se descurce cu el. Tu n-ai face decât să-l înfurii.

Oftând, am urmărit micul conflict dintre Bart și soția fra-telui său, constatând, spre uimirea mea, că el câștigă, pentru că ea se relaxă și în cele din urmă păru chiar să se bucure de dansu care în curând se încheie. Apoi el o conduse de la un grup la altul, de parcă era soția lui, nu a lui Jory.

Apucasem să gust doar câte puțin din diversele preparate, când o femeie frumoasă înaintă spre noi, zâmbindu-i întâi lui Chris, apoi mie.

– Nu sunteți cumva fiica lui Corrine Foxworth, cea care a venit la petrecerea aceea de Crăciun, și...

I-am tăiat-o brusc.

– Vă rog să mă scuzați, am câteva îndatoriri de care trebuie să mă achit, am spus, grăbindu-mă în altă direcție și ținân-du-mă strâns de Chris.

Femeia alerga în urma noastră.

– Dar, doamnă Sheffield...

Sunetul trompetelor mă scuti de obligația de a răspunde. Începu distracția, iar oaspeții lui Bart se așezară la mese, cu farfurii de mâncare și cu băuturi. Bart și Melodie veniră să ni se alăture, în timp ce Cindy și Jory merseră să își facă încăl-zirea în costume de repetiții, înainte să se schimbe în costume de scenă.

În curând, animatorii profesioniști mă făcură să râd la fel ca pe toată lumea.

Ce petrecere minunată! Adesea le aruncam câte o privire lui Chris, lui Bart sau lui Melodie, care ședeau lângă noi. Noap-tea de vară era perfectă. Munții din jurul nostru ne încadrau într-un prietenos cerc romantic, și am fost din nou uimită că puteam acum să îi văd altfel decât ca pe niște bariere formi-dabile, care făceau ca libertatea să fie de-a pururi imposibil de atins. Eram fericită să o văd pe Melodie râzând și, mai ales, să îl văd pe Bart că se distra cu adevărat. El își mută scaunul mai aproape de mine.

– Ai spune că petrecerea mea e un succes, mamă?

– Da, ah, într-adevăr, da, Bart, ai depășit orice altă petrecere la care am fost vreodată. E o petrecere minunată. Seara e atât

de frumoasă, încât îți taie respirația, cu stelele și luna deasupra noastră, și cu toate luminile colorate. Când începe baletul?

Zâmbi și își puse drăgăstos brațul pe după umerii mei. Vocea lui era caldă și plină de înțelegere când întrebă:

– Pentru tine, nimic nu are aceeași valoare ca baletul, nu-i așa? Nu vei fi dezamăgită. Așteaptă numai să vezi dacă New Yorkul sau Londra pot rivaliza cu spectacolul meu *Samson și Dalila*.

Jory mai dansase în acel rol doar de trei ori până atunci, dar de fiecare dată reprezentațiile lui atrăseseră atâtea urale, încât nu era de mirare că Bart era fascinat de acest rol. Muzicienii în negru își ocupară locurile, se întinseră după noile partituri și începură să-și acordeze instrumentele.

La câțiva metri distanță, Joel stătea țeapăn în picioare, cu o mină răutăcioasă și dezaprobare pe chip, ca și cum ar reflecta tot ceea ce stafia tatălui lui ar fi simțit în fața acestei extravagante risipe de bani.

– Bart, ai douăzeci și cinci de ani, la mulți ani! Îmi amintesc limpede când asistenta medicală mi te-a așezat pentru prima oară în brațe. Am avut o naștere foarte grea, și doctorii tot intrau și-mi spuneau că trebuie să fac o alegere, viața ta sau a mea. Am ales-o pe a ta. Dar am reușit, și am fost binecuvântată cu al doilea fiu... copie leită a tatălui său. Plângeai, iar cu mânuțele strânse în pumni loveai aerul. Picioarele tale îți ieșiseră din pătură, dar în momentul în care mi-ai simțit căldura corpului, și te-am ținut aproape de inima mea, te-ai oprit din plâns. Ochii tăi, până atunci închiși, s-au întredeschis. Păreai că mă vezi înainte să fi adormit.

– Sunt sigură că ai crezut că Jory fusese un bebeluș mai frumos, spuse el sarcastic, dar ochii lui erau blânzi, ca și cum îi plăcea să audă să vorbesc despre el pe când era copil.

Melodie mă privea cu cea mai ciudată expresie. Îmi doream să nu fi fost atât de aproape.

– Ai avut propria ta frumusețe, Bart, personalitatea ta, încă de la început. Mă voiai zi și noapte. Dacă te puneam în pătuț începeai să plângi. Cum te ridicam, te opreai din plâns.

– Cu alte cuvinte am fost o mare pacoste.

– Niciodată nu m-am gândit la asta. Te-am iubit din ziua în care te-am conceput. Te iubeam și mai mult când zâmbeai. Primul tău zâmbet a fost o încercare șovăielnică, de parcă te-ar fi durut fața din pricina lui.

Pentru o clipă dădu impresia că îl emoționasem. Mâna lui se întinse spre a mea, și a mea spre a lui. Dar chiar atunci, începu uvertura la *Samson și Dalila*, iar momentul acela de afecțiune dintre mine și cel de-al doilea fiu al meu se risipi în freamătul general de surpriză și emoție, când oaspeții lui Bart se uitară în program și văzură că Jory Marquet urma să danseze cel mai faimos rol al lui, iar sora lui, Cynthia Sheffield, urma să interpreteze rolul Dalilei. Mulți oameni se uitau la Melodie, întrebându-se de ce nu dansa ea în rolul Dalilei.

Ca întotdeauna când începea un spectacol de balet, m-am desprins de lumea reală, plutind undeva pe un nor și simțind atât de intens încât era dureros, frumos, și eram transportată într-o altă lume.

Cortina se ridică ca să înfățișeze interiorul unui cort de mătase colorată, așezat pe fundalul unei nopți înstelate în deșert. Erau acolo cămile împăiate, dar părând extrem de reale, iar palmierii se legănau încetișor. Pe scenă era Cindy, într-un costum diafan, ce dezvăluia silueta ei zveltă, dar cu forme bine definite. Purta o perucă neagră, legată cu îndemânare în jurul capului ei cu panglici din pietre prețioase. Începu un dans seducător, unduios, ademenindu-l pe Samson, care zăbovea chiar în afara scenei. Când intră Jory, invitații de la petrecere se ridicară și îl primiră cu ovații.

El rămase în așteptare până ce aplauzele încetară, apoi își începu dansul. Nu purta nimic în afară de o bucată de piele de leu în jurul coapselor, fixată în loc de o curea care îi tăia pieptul lat, musculos. Pielea lui perfect bronzată părea unsă cu ulei. Părul lui era lung și negru și perfect drept; mușchii i se încordau în timp ce se învârtea, executa *jeté*-uri, reproducând pașii Dalilei doar că mai viguros oarecum, de parcă lua în râs slăbiciunea ei femeiască, încântat de propria forță masculină

și agilitate. Puterea de care era nevoie ca să îl portretizezi pe Samson mă făcea să simt fiori reci pe șira spinării. Părea atât de potrivit pentru rol, dansa atât de bine, încât m-am cutremurat din nou, nu de frig, ci în fața frumuseții pure de a-mi vedea fiul acolo, dansând de parcă Dumnezeu îl dăruise cu un stil și o grație supraomenești.

Apoi, așa cum era inevitabil să se întâmple, ispititorul dans al seducției făcut de Dalila îi zdruncină rezistența, iar Samson cedă farmecului Dalilei, care își lăsă în jos cosițele negre împletite și începu să se dezbrace încet-încet... văl după văl lăsă să cadă înainte ca Samson să cadă deasupra ei și să o poarte în spate, pe grămada de piei de animale... iar scena pieri în întuneric înainte să se lase cortina.

Aplauzele tunară de îndată ce se lăsă cortina. Am observat o privire stranie pe fața palidă a lui Melodie – era oare invidie? Își dorea acum să o fi dansat ea pe Dalila?

– Tu ai fi fost cea mai bună Dalila, îi șopti Bart încet, buzele lui abia atingându-i cârlionții de deasupra urechii împodobite cu o perlă. Cindy nu se poate compara...

– Ești nedrept, Bart, răspunse Melodie. Dacă te gândești că n-a avut timp pentru repetiții, a dansat foarte frumos. Jory mi-a spus că a fost surprins de cât e de bună. Melodie se aplecă puțin ca să-mi vorbească mie. Cathy, sunt sigură că Cindy a făcut ore în șir de antrenamente, altfel, nu ar dansa atât de bine.

De vreme ce primul act al baletului trecuse atât de bine, m-am aplecat pe spate sprijinindu-mă de Chris, care își ținea brațul în jurul meu, și m-am relaxat.

– Mă simt atât de mândră, Chris. Bart se comportă minunat. Jory e cel mai desăvârșit *danseur* pe care l-am văzut vreodată. Sunt impresionată cât de bine se descurcă Cindy.

– Jory s-a născut pentru dans, spuse Chris. Dacă ar fi fost crescut de călugări, tot ar fi dansat. Dar îmi aduc bine aminte de o fetiță rebelă, care ura să-și întindă mușchii și să-i simtă durerosi.

Am râs în felul în care o fac de obicei cuplurile căsătorite de multă vreme, un râs intim, care exprima mai mult decât ne spuneam.

Cortina se ridică din nou.

În timp ce Samson dormea pe canapeaua colorată pe care o împărțeau el și Dalila, ea se ridică precaută, își puse pe ea un veșmânt adorabil din mătase delicată, apoi se furișă spre deschizătura cortului și făcu semn către un grup de șase războinici care stătuseră ascunși acolo. Toți aveau scuturi și săbii. Deja Dalila îi tăiase lui Samson părul lung și negru. Îl ridică în sus triumfătoare, dându-le încredere soldaților speriați.

Trezit brusc din somn, Samson sări din pat, execută un *jeté* înalt în aer și încercă să-și ridice arma. Ce mai rămăsese din părul lui lung era o tunsoare scurtă și inegală. Sabia îi păru prea grea. Țipă în tăcere când își dădu seama că toată forța lui era pierdută. Disperarea lui fu redată vizual când el se învârti deznădăjduit, bătându-și fruntea cu pumnii pentru a fi crezut în dragoste și în Dalila; apoi căzu la pământ unde se zvârcoli, zvârcolindu-se dintr-o parte în alta, aruncând priviri pline de ură spre Dalila, care îl chinuia cu râsul ei grotesc. O luă la goană spre ea, dar cei șase soldați săriră asupra lui și îl puseră la pământ. Îl legară cu lanțuri și frânghii în timp ce el se lupta din răsputeri să se elibereze.

Și în tot acest timp, din spatele scenei, cel mai faimos tenor al Operei Metropolitane interpreta cântecul rugător, plin de dragoste al lui Samson pentru Dalila, întrebând de ce îl trădase. Lacrimile îmi șiroiau pe față, văzându-mi fiul bătut și biciuit înainte de a fi ridicat cu forța în picioare, iar soldații să înceapă dansul torturii, în timp ce Dalila privea.

Chiar știind că toată această oroare era o simplă ficțiune, m-am tras înapoi spre Chris când fierul încins, alb de fierbinte ce era, fu adus aproape, tot mai aproape de ochii lui Samson. Decorul se scufundă în întuneric. Doar fierul încins lumina scena – și strălucirea fantomatică a corpului aproape gol al lui Samson. Ultimul sunet fu strigătul de agonie al lui Samson.

Cortina căzu peste cel de-al doilea act. Din nou, aplauze furtunoase și ovații.

Între acte, oamenii făcură conversație, se ridicară să-și mai ia niște băuturi, să-și umple din nou farfuriile, dar eu am rămas lângă Chris, aproape înlemnită de o groază inexplicabilă.

Lângă Bart, Melodie ședea la fel de încordată ca și mine, cu ochii închiși, așteptând.

Sosi timpul pentru al treilea act.

Bart își mută scaunul mai aproape de Melodie.

– Urăsc spectacolul ăsta, șopti ea. Întotdeauna mă înspăimântă, cruzimea lui. Sângele pare atât de real, prea real. Rănile îmi provoacă greață. Basmele mi se potrivesc mai bine.

– Totul va fi bine, o mângâie Bart, punându-și brațul în jurul umerilor ei.

De îndată, Melodie sări în picioare și din acel moment refuză să mai stea jos.

Cortina stacojie se ridică. Acum ne uitam la reprezentarea unui templu păgân. Coloane uriașe confecționate din carton năzuiau spre cer. Vulgarul zeu păgân, în poziție ghemuită, ședea deasupra capetelor tuturor, cu picioarele strâmbe în centrul scenei, cu ochii lui plini de cruzime, care priveau cu răutate în jos. Era sprijinit de două coloane principale la care se ajungea pe o mică rampă cu câteva trepte.

Semnalul muzical pentru al treilea act, actul final, începu.

Dansatorii reprezentând mulțimea care avea să îl privească pe Samson torturat de preoții din templu intrară dansând pe scenă, fiecare executând câte o scurtă reprezentație solo înainte de a se așeza pe scaune. Apoi, niște pitici traseră de lanțurile care îl târau pe Samson înspre scenă. Epuizat și arătând distrus, sângele țâșnindu-i din numeroasele răni improvizate, Samson se clătină orb în cercuri în timp ce piticii îl încurcau cu răutate, îi puneau piedici ca să cadă, doar ca să se străduiască să se ridice pentru a fi împins din nou. M-am aplecat în față, tulburată. Mâna lui Chris rămase pe umărul meu, încercând să mă calmeze.

Chiar putea Jory să vadă prin lentilele acelea aproape opace, care îl făceau să pară cu adevărat lipsit de vedere? De ce Bart nu se mulțumea cu o simplă eșarfă legată la ochi? Dar Jory pretinsese că Bart avea dreptate. Lentilele creau un efect mult mai real.

În aer plutea o o așteptare tensionată.

Bart își întoarse privirea spre Melodie, în timp ce Joel se apropie tot mai mult, de parcă voia să se așeze în așa fel încât să ne poată observa fețele.

Samson avea dificultăți în a umbla cu lanțurile care îi încătușau laolaltă gleznele puternice, târând după el o bilă imensă din fier contrafăcut. Doisprezece pitici alergau și săreau pe lângă el, îl împungeau în picioarele puternice cu săbii mici, cu lănci minuscule. (Piticii erau de fapt niște copii, costumați astfel încât să pară grotești.) Jory trase de lanțurile lui false, făcându-le să pară foarte grele, făcându-se pe sine destul de extenuat ca să le lase să cadă. La încheieturi purta ceva ce păreau a fi cătușe de fier.

Pe când se poticnea în arenă, învârtindu-se în cercuri oarbe, încercând să-și găsească drumul, o muzică săltăreață, dar care îți rupea inima, se auzea dinspre scenă. În dreapta scenei, în lumina albastră a propriul reflector, solista de operă începu să cânte aria cea mai celebră dintre toate în *Samson și Dalila*:

„Inima mea se deschide la auzul vocii tale..."

Orb și chinuit de loviturile de bici care îl făcuseră să sângereze, Jory începu un dans lent, fermecător sugerând chinul și pierderea credinței în dragoste, recâștigarea credinței lui în Dumnezeu, folosindu-se de falsele lanțuri de oțel. Nu mai văzusem niciodată o reprezentație atât de sfâșietoare.

Orb, sfâșiat de suferință, chinul lui Samson, care o căuta pe Dalila în timp ce ea se ferea de atingerea lui, îmi rupea inima, ca și cum toată această reprezentație era ceva real, nu doar un spectacol; atât de real, încât fiecare persoană din public uită să mănânce, să bea, să-i șoptească ceva partenerului.

Dalila purta un costum verde chiar mai grăitor decât celelalte. Giuvaierele sclipeau de parcă erau diamante şi smaralde reale, şi când am privit mai atent prin binoclu am văzut, îngrozită, că făceau parte din moştenirea Foxworth, strălucind şi scânteind suficient ca să creeze impresia că Dalila că ar fi mai îmbrăcată decât în realitate. Şi doar cu câteva ore înainte Bart explodase mânios pentru că Cindy era mai îmbrăcată decât acum.

Zburând prin templu, Dalila se ascunse în spatele unei coloane de marmură falsă. Braţele întinse ale lui Samson îi cereau ajutorul, chiar în timp ce tenorul îşi striga agonia trădării. I-am aruncat o privire lui Bart. El se aplecase în faţă, privind cu atâta intensitate, încât părea că nu-l mai interesează nimic pe lumea asta în afară de acest joc al suferinţei pe care el îl dorise între frate şi soră.

Din nou m-a cuprins o presimţire rea. Părea că în aer plutesc pericole.

Tot mai sus şi mai sus se ridică vocea sopranei. Samson începu să-şi târşâie picioarele, orbecăind spre ţinta lui – cele două coloane gemene pe care trebuia să le mute din loc şi să dea jos templul păgân.

Deasupra capului său, obscenul zeu gigantic rânjea malițios.

Iar cântecul acela de dragoste făcea ca totul să fie de o mie de ori mai dureros.

Pe când Samson îşi croia drum în sus, pe treptele mici, pe podeaua templului Dalila se zvârcolea, aparent regretând şi suferind văzându-şi iubitul tratat cu atâta cruzime. Mai multe gărzi încercară să o captureze, şi fără îndoială că aveau să o trateze la fel ca pe Samson. Cu toate astea, ea începu să se târască spre Samson, ţinându-şi corpul aproape de pământ, chiar sub lanţurile pe care le scutura atât de furios. Acum ea apucă glezna lui şi îşi ridică ochii spre el rugător. Părea că el avea să o lovească cu lanţurile lui, dar ezită, uitându-se în jos fără să vadă, înainte ca mâna lui încătuşată să se întindă pentru a-i mângâia tandru părul lung, întunecat, înainte să asculte vorbele pe care ea i le spunea, dar pe care noi nu le puteam auzi.

Cu un efect dramatic perfect calculat, cu credință reînnoită în Dumnezeu și în dragostea lui, Jory își ridică brațele, încordându-și bicepșii, și își rupse lanțurile!

Publicul își ținu răsuflarea în fața pasiunii pe care Jory o puse în acel act.

Se răsuci pe un picior cu frenezie, șfichiuind lanțurile rupte care-i atârnau de mâinile încătușate, încercând orbește să lovească, aparent, pe oricine din jur. Dalila sări ca să evite lanțurile grele care doborâră două gărzi și un pitic. Făcea, din încercările ei de a se da în lături, un dans de o asemenea emoție, încât toți oaspeții la petrecere erau complet captivați, privind într-o liniște absolută cum Dalila își conducea cu șiretenie iubitul orb exact în poziția de care avea nevoie, între cele două coloane uriașe care sprijineau templul zeului. Sărind într-o parte, provocându-l pe Samson din ce în ce mai mult cu gesturi zeflemitoare, mute, chiar în timp ce aria de operă îi declara dragostea eternă pentru el. Toate acestea erau menite să-i înșele pe preoți și mulțimea însetată de sânge, care voiau să-l vadă mort pe Samson.

Peste tot în jurul arenei, oamenii se aplecau în față, întinzându-se ca să vadă grația și frumusețea unuia dintre cei mai faimoși *premiers danseurs.*

Jory executa niște *jeté*-uri uimitoare, lansându-se cu o frenezie teribilă înainte de a pune mâna pe una din cele două coloane de marmură falsă; apoi, cu un gest și mai dramatic, o cuprinse și pe cealaltă.

Prăbușită la podea, Dalila îi sărută picioarele înainte de a-și bate din nou joc de el, chinuindu-l cu vorbe pe care ea nu le putea rosti. Păcălind mulțimea păgână, în timp ce el știa că Dalila îl iubește cu adevărat și că îl trădase din gelozie și din lăcomie. Cu mișcări complicate, impresionante, Samson începu să se căznească a dărâma întregul templu, împingându-și corpul în coloane! Vocea tenorului îl chemă pe Dumnezeu în ajutor pentru a-l răsturna pe zeul hulitor.

Soprana își reluă aria, seducându-l cu gingășie pe Samson, făcându-l să creadă că nu putea realiza imposibilul.

Ultima notă stăruitoare se stinse când, cu un efort imens, cu sudoarea prelingându-i-se pe faţă şi pe corpul uns cu ulei, care era deja brăzdat cu roşu, el străluci ca o fantomă. Ochii lui orbi, albi străluceau.

Dalila ţipă.

Semnalul.

Cu un efort teribil şi terifiant, Jory îşi ridică din nou braţele şi începu cu mare efort să împingă coloanele de „piatră". Îmi simţeam inima în gât văzând cum coloanele acelea de carton începeau să se clatine. Dumnezeu îi redase puterea lui Samson, aşa că templul avea să se prăbuşească, ucigând pe toată lumea!

Maşiniştii aranjaseră în mod inteligent o mulţime de cartoane pe spatele cărora atârnau tot felul de chestii zornăitoare, care să huruie şi să scoată tot felul de zgomote înspăimântătoare. Imitau tunetele prin mişcarea ondulatorie a unor bucăţi lungi, rectangulare de metal subţire, ca şi cum răzbunarea lui Dumnezeu ar fi fost una personală. În mod destul de bizar, când luminile se făcură roşii şi se făcu auzită înregistrarea cu oameni care ţipau, Cindy crezu, după cum avea să-mi povestească mai târziu, că simte ceva greu atingându-i umărul.

Chiar înainte să se lase cortina, l-am văzut pe Jory cum cădea sub un bolovan fals, care îl lovi în spate şi în cap.

Se prăbuşi cu faţa în jos pe podea, sângele ţâşnindu-i din răni! Îngrozită să văd că din coloanele rupte şi dărâmate nu se scurgea nisip inofensiv, am sărit în picioare şi am început să ţip. Într-o clipă, Chris fu în picioare şi alergă spre scenă.

Genunchii mi se înmuiară. M-am prăbuşit pe iarbă, având încă în faţa ochilor teribila imagine a lui Jory căzut cu faţa în jos, cu coloana sfărâmată pe partea de jos a spatelui.

O a doua coloană îi căzuse pe picioare.

Cortina era acum lăsată.

Aplauzele erau asurzitoare. Am încercat să mă ridic şi să ajung la Jory, dar picioarele nu îmi dădeau ascultare. Cineva mă prinse de cot şi mă ridică pe jumătate. M-am uitat în treacăt şi am văzut că era Bart. În curând, eram pe scenă, privind trupul zdrobit al primului meu fiu.

Nu puteam să-mi cred ochilor. Nu Jory al meu, Jory al meu care dansa. Nu băiețelul care mă întrebase când avea trei ani:

– Dansez, mami?

– Da, Jory, dansezi.

– Sunt bun, mami?

– Nu, Jory... ești minunat!

Nu Jory al meu, care excelase în orice activitate fizică, frumos și iubitor. Nu Jory al meu... fiul lui Julian al meu.

– Jory, Jory, plângeam, căzând în genunchi lângă el, văzând-o printre lacrimi pe Cindy, care plângea și ea. Ar fi trebuit să se ridice de acum. Zăcea acolo întins... și plin de sânge. Sângele „fals" pe care îl simțeam era lipicios, cald. Mirosea a sânge adevărat. Jory... nu ești rănit cu adevărat... Jory...

Nimic. Nici un sunet, nici o mișcare.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe Melodie ca prin capătul greșit al unui telescop, grăbindu-se spre noi, cu fața atât de palidă încât și ea, și rochia ei neagră păreau mai întunecate decât noaptea.

– E rănit. Rănit cu adevărat.

Cineva spuse asta. Eu oare?

– Nu! Nu-l mișcați din loc. Chemați o ambulanță.

– Cineva a făcut-o deja – tatăl lui, cred.

– Jory, Jory... nu poți fi rănit.

Strigătul lui Melodie care alerga spre noi. Bart care încerca s-o împiedice. Ea începu să țipe când văzu sângele.

– Jory, nu muri, te rog nu muri! spunea fără încetare, printre hohote de plâns.

Știam ce simțea. De îndată ce cortina se lăsa, fiecare dansator, după ce „murea" pe scenă, sărea imediat în picioare... iar Jory nu făcea asta.

Se auzeau strigăte din toate direcțiile. Mirosul sângelui era peste tot în jurul nostru. Iar eu mă uitam fix la Bart, care își dorise anume această operă transformată în balet. De ce acest rol pentru Jory? De ce, Bart, de ce? Plănuise accidentul cu săptămâni în urmă?

Cum îl regizase Bart? Am luat o mână de nisip şi am descoperit că era umed. M-am uitat crunt la Bart, care se uita în jos la corpul întins al lui Jory, ud de transpiraţie, lipicios din cauza sângelui, aspru din pricina nisipului. Bart nu-şi dezlipi ochii de la Jory când doi paramedici de pe ambulanţă îl ridicară cu grijă pe o targă şi îl urcară în spatele ambulanţei albe.

Alergând înainte, mi-am croit drum spre locul de unde puteam privi în interiorul ambulanţei.

– Va trăi? l-am întrebat pe tânărul doctor care îi lua pulsul lui Jory.

Pe Chris nu îl vedeam niciunde.

Doctorul zâmbi.

– Da, va trăi. E tânăr şi puternic, dar am motive întemeiate să cred că va trece mult timp până când va putea să danseze din nou.

Iar Jory repetase de milioane de ori că nu putea trăi fără dans.

Când petrecerea se sfârşeşte

M-am înghesuit în ambulanţă lângă Jory, şi în curând Chris era şi el lângă mine, amândoi aplecaţi peste trupul inert al lui Jory, imobilizat pe targă. Era inconştient, o jumătate a feţei îi era foarte lovită şi învineţită, iar numeroase răni mici sângerau. Nu puteam suporta să mă uit la rănile lui, care mă copleşeau, şi cu atât mai puţin să mă concentrez pe urmele acelea oribile pe care le văzusem pe spatele lui...

Închizând ochii, am întors capul ca să văd luminile strălucitoare de la conacul Foxworth, ca nişte licurici pe munte. Mai târziu, aveam să aud de la Cindy că, iniţial, invitaţii fuseseră îngroziţi, neştiind ce să facă sau cum să se comporte, dar apoi Bart se grăbise să le spună că Jory era doar puţin rănit şi că avea să îşi revină complet în câteva zile.

În faţă, aşezată între şofer şi un paramedic, era Melodie în rochia ei de seară, aruncând din când în când câte o privire în spate şi întrebând dacă Jory îşi revenise deja.

– Chris, va trăi? întrebă ea cu o voce pierită de spaimă.

– Bineînţeles că va trăi, spuse Chris, care depunea eforturi susţinute să îl readucă pe Jory în simţiri, distrugându-şi smochingul nou de atâta sânge. Nu mai sângerează, am oprit hemoragia.

Se întoarse spre intern şi ceru mai multe bandaje.

Ţipătul sirenei mă scotea din minţi, îmi inculca temerea că în curând aveam să fim cu toţii morţi. Cum putusem să mă

amăgesc că acel conac avea să ne ofere vreodată altceva decât suferință? Am început să mă rog, închizând ochii și repetând aceleași cuvinte, la nesfârșit. Nu-l lăsa pe Jory să moară, Dumnezeule, te rog nu-l lua! E prea tânăr, încă nu a trăit suficient. Copilul lui nenăscut are nevoie de el. Abia după ce am ținut-o așa câțiva kilometri, mi-am amintit că rostisem aproape aceleași rugăciuni pentru Julian – și Julian murise.

Melodie devenise deja isterică. Internul începu să-i injecteze vreun calmant, dar l-am oprit rapid.

– Nu! E însărcinată, și asta i-ar face rău copilului.

M-am aplecat în față și i-am spus lui Melodie printre dinți:

– Încetează cu urletele! Nu îl ajuți pe Jory, și nici pe copilul tău.

Ea țipă și mai tare, întorcându-se să mă lovească cu pumnii ei mici, dar puternici.

– Îmi doresc să nu fi venit aici niciodată... I-am spus că e o greșeală, să venim în casa aia, cea mai mare greșeală a vieții noastre, și acum el plătește, plătește, plătește...

Tot așa repetă fără încetare până ce vocea i se stinse, iar Jory deschise ochi și zâmbi la noi.

– Bună! ne spuse el cu voce slabă. Se pare că Samson nu a murit chiar de tot.

Am suspinat ușurată. Chris zâmbi și îi tamponă tăieturile din zona capului cu o soluție.

– O să te faci bine, fiule, o să te faci bine. Ai încredere.

Jory închise ochii înainte să șoptească foarte slab:

– A fost bun spectacolul?

– Cathy, spune-i ce părere ai, îmi sugeră Chris, cu cea mai calmă voce.

– Ai fost incredibil, dragul meu, i-am spus, aplecându-mă să-i sărut fața palidă, mânjită de machiaj.

– Spune-i lui Mel să nu-și facă griji, murmură el, ca și cum ar fi auzit-o plângând; apoi căzu într-un somn adânc, de la sedativul pe care Chris i-l injectă în braț.

•

Am umblat de colo colo în sala de așteptare de la spital, în fața sălii de operație. Melodie era de acum vlăguită, copleșită de spaimă, și privea în gol cu ochii larg deschiși.

– La fel ca tatăl lui... la fel ca tatăl lui, repeta ea aceleași vorbe la infinit, atât de mult încât mă gândeam că își fixa acea idee în cap – și în al meu.

Și eu aș fi putut țipa torturată de spaima că Jory ar putea muri. Mai mult ca să o fac să tacă, nu din alt motiv, am luat-o în brațe și i-am așezat capul pe pieptul meu, ținând-o strâns, mângâind-o matern, spunându-i vorbe de alint și dându-i asigurări, cu toate că eu nu eram sigură de nimic. Eram, încă o dată, prinși în ghearele nemiloase ale celor din familia Foxworth. Cum de putusem fi atât de fericită mai devreme, în acea zi? Cum de mă părăsire intuiția?

Bart își intrase în drepturi și, odată cu asta, îi luase lui Jory cel mai de preț lucru pe care îl avea – sănătatea lui de fier și trupul lui puternic, agil.

Câteva ore mai târziu, cinci medici chirurgi mi-au scos primul născut din sala de operație. Jory era acoperit cu pături până sub bărbie. Tot bronzul lui estival dispăruse, lăsându-l la fel de palid ca tatăl lui. Părul lui închis la culoare și cârlionțat părea ud. Avea vânătăi sub ochii închiși.

– Va fi în regulă acum, nu-i așa? întrebă Melodie, sărind în picioare ca să alerge după targa care se îndrepta rapid spre un lift. O să-și revină și o să fie ca nou, nu-i așa?

Disperarea făcea ca vocea ei să fie înaltă și ascuțită.

Nimeni nu spuse nici un cuvânt.

Îl ridicară pe Jory de pe targă cu ajutorul unui cearșaf și îl așezară cu grijă pe un pat, apoi ne cerură să părăsim încăperea, toți, în afară de Chris. În holul din fața salonului am strâns-o în brațe pe Melodie și am așteptat, am așteptat.

Eu și Melodie ne-am întors la conacul Foxworth dinspre ziuă, când starea lui Jory părea suficient de stabilă ca să mă pot relaxa puțin. Chris rămase la spital, dormind într-o cămăruță folosită de internii care făceau de gardă.

Voiam să rămân şi eu, dar Melodie devenea din ce în ce mai isterică, detestând faptul că Jory dormea încontinuu şi mirosul de medicamente din spital; le ura pe asistentele medicale care se agitau, intrând şi ieşind din salonul lui cu tăvi cu instrumente şi sticle, şi pe doctorii care nu voiau să ne dea, nici ei, nici mie, un răspuns clar.

Un taxi ne duse înapoi la conac, unde o lumină fusese lăsată aprinsă în faţa uşilor de la intrare. Soarele de-abia se iţea de dincolo de orizont, împurpurând cerul cu un roz delicat. Păsărelele se trezeau şi băteau din aripile abia crescute, în timp ce părinţii lor îşi disputau cu ciripituri drepturile teritoriale, înainte să-şi ia zborul ca să caute de mâncare. Am sprijinit-o pe Melodie să urce scările şi să intre în casă. Era atât de ruptă de realitate, încât se clătina pe picioare de parcă era beată.

Am urcat pe o parte a scării duble, încet, cu braţul meu în jurul mijlocului ei, gândindu-mă în fiecare secundă la copilul pe care îl purta şi la efectul pe care acea noapte l-ar putea avea asupra lui, sau a ei. Ajunsă în dormitorul pe care îl împărţea cu Jory, nu reuşi să se dezbrace, atât de rău îi tremurau mâinile. Am ajutat-o, apoi i-am tras o cămaşă de noapte peste cap, am pus-o în pat, am învelit-o şi i-am stins lumina.

– O să rămân cu tine dacă vrei, i-am spus, văzând-o cum zace acolo deprimată, cu privirea lipsită de speranţă.

Ea vru să stau cu ea, să vorbească despre Jory şi despre doctorii care nu ne dădeau nici o încurajare.

– De ce fac asta? plângea ea.

Cum puteam să-i spun că doctorii se protejau pe ei păstrând tăcerea, până când erau siguri de un rezultat clar? Le-am luat apărarea doctorilor, spunându-i lui Melodie că Jory era cu siguranţă bine, altfel, i-ar fi cerut să mai rămână.

În cele din urmă, căzu într-un somn agitat, tremurând, zvârcolindu-se, strigând numele lui Jory, deschizând des ochii ca să revină la starea de conştienţă şi să plângă din nou. Era atât de dureros să-i văd şi să-i aud suferinţa, încât am sfârşit prin a fi la fel de sleită de puteri ca ea.

O oră mai târziu, spre marea mea ușurare, căzu într-un somn adânc, ca și cum ar fi știut că trebuie să-și găsească acolo scăparea.

Am prins doar câteva minute de somn înainte ca Cindy să dea buzna în camera mea și să se aplece îngrijorată deasupra patului meu, așteptând să mă trezesc. Senzația saltelei lăsate, când ea se așeză ușor, fu suficientă să mă facă să deschid ochii. I-am văzut fața, mi-am desfăcut brațele și am ținut-o în timp ce plângea.

– O să fie în regulă, mami?

– Draga mea, tatăl tău e acolo cu el. Jory a trebuit să intre imediat în operație. Acum e într-un salon privat, e adormit și se odihnește confortabil. Chris va fi acolo când se va trezi. O să iau rapid micul dejun și o să merg cu mașina până în oraș ca să fiu și eu acolo. Vreau să stai aici cu Melodie și...

Deja hotărâsem că Melodie era mult prea isterică ca să mă însoțească la spital.

Imediat, Cindy începu să protesteze, spunând că vrea să meargă și să-l vadă ea însăși pe Jory. Am scuturat din cap, insistând că trebuia să rămână.

– Melodie e soția lui, draga mea, și ea a reacționat foarte rău la asta, și în starea ei nu ar trebui să se întoarcă la spital până când nu știm ceva sigur în legătură cu Jory. Niciodată n-am văzut o femeie atât de afectată de statul într-un spital. Ai impresia că le consideră la fel de rele ca și casele funerare. Acum stai aici și spune-i orice ca să o ții calmă, ai grijă de ea, ocupă-te să mănânce și să bea lichide. Dă-i liniștea de care are nevoie acum cu disperare... și eu o să telefonez de îndată ce aflu ceva.

Când am verificat, câteva minute mai târziu, Melodie dormea dusă, și am știut că luasem decizia corectă.

– Cindy, explică-i de ce nu am așteptat-o să se trezească, ca să nu creadă că vreau să îi iau locul...

Am condus cu viteză spre spital.

Deoarece Chris era doctor, petrecusem o bună parte din viața mea intrând și ieșind din spitale, conducându-l până acolo, luându-l când termina turele, în vizită la prieteni, la întâlniri

cu câțiva pacienți pe care îi plăcea în mod deosebit. Îl dusesem pe Jory la cel mai bun spital din zonă. Coridoarele erau largi, ca să faciliteze trecerea și întoarcerea tărgilor, ferestrele erau mari, împodobite cu plante curgătoare. Dar salonul în care dormea Jory era minuscul, cum erau toate saloanele de acolo. Singura fereastră era mai mult o firidă, încât era dificil să privești în exterior, iar când am făcut-o, nu am văzut nimic în afară de intrarea în spital și, undeva, în depărtare, o altă aripă.

Chris dormea încă, deși o asistentă mă informă că venise de cinci ori în cursul nopții ca să-l țină sub observație pe Jory.

– E un părinte devotat, doamnă Sheffield.

M-am întors să mă uit la Jory, care purta acum un corsaj de ghips greu pe tot corpul, cu un orificiu necesar pentru ca incizia să poată fi văzută și eventual tratată, dacă era cazul. Continuam să mă uit la picioarele lui, întrebându-mă de ce nu zvâcneau, nu se îndoiau, nu se mișcau – nu erau puse în ghips.

Dintr-odată, un braț mă cuprinse de mijloc, și niște buze fierbinți îmi atinseră ceafa.

– Nu ți-am cerut să nu vii aici până nu te chem eu?

Într-o clipă, m-am simțit ușurată. Chris era aici.

– Chris, cum aș putea să stau deoparte? Trebuie să știu ce nu e bine, altfel, nu pot dormi. Spune-mi adevărul, acum, când Melodie nu e aici ca să țipe și să leșine.

El oftă și își plecă capul. Abia atunci am văzut cât era de obosit, purtând încă smochingul boțit și murdar.

– Nu am vești bune, Cathy. Aș prefera să nu intru în prea multe detalii înainte să vorbesc din nou cu doctorii lui și cu chirurgul.

– Nu încerca să mă duci de nas! Vreau să știu! Nu sunt unul dintre pacienții tăi, care să creadă că doctorii sunt niște zei pe un piedestal și să nu poată pune întrebări. Jory are coloana ruptă? I-a fost afectată măduva spinării? Va putea merge din nou? De ce nu-și mișcă picioarele?

Întâi de toate, mă trase în hol, în caz că Jory era treaz, dar ținea ochii închiși. Închise încetișor ușa în urma lui și apoi mă conduse într-o încăpere mică unde era permis numai accesul

doctorilor. Îmi ceru să mă așez, el rămânând în picioare și dominându-mă cu statura lui; m-a făcut astfel să-mi dau seama că eram pe cale să aud niște vești grave. Abia atunci vorbi.

– Coloana lui Jory a fost ruptă, Cathy. Ai ghicit corect. Are o fractură în zona lombară, așa că putem fi recunoscători că lovitura nu a fost mai sus. Își va putea folosi mâinile și în cele din urmă își va redobândi controlul asupra vezicii urinare și a intestinelor, dar deocamdată organele interne sunt în șoc, ca să zic așa, de aceea are nevoie de tuburi și de saci colectori, până ce organismul lui își va relua aceste funcții.

A făcut o pauză, dar nu aveam de gând să-l las să scape atât de ușor.

– Măduva spinării? Spune-mi că nu a fost zdrobită.

– Nu, nu a fost zdrobită, dar a fost vătămată, spuse el aproape împotriva voinței lui. E destul de sever afectată ca să-i paralizeze picioarele.

Am încremenit.

– Ah, nu! Nu Jory! am strigat, cu nu mai multă stăpânire de sine decât Melodie. Nu va mai merge niciodată? am murmurat, simțind cum devin palidă, fără vlagă și puțin amețită.

Când am deschis ochii încă o dată, Chris îngenunchease lângă mine, ținându-mă strâns de mâini.

– Rezistă... e în viață, și asta e tot ce contează. Nu va muri – dar nici nu va mai merge vreodată.

Mă scufundam, mă înecam, mă înecam, mă prăbușeam din nou în acea veche baltă familiară a disperării lipsite de orice speranță. Același mic pește strălucitor, cu cap de lebădă, sări să-mi ciugulească din creier, luând bucăți din sufletul meu.

– Și asta înseamnă că nu va mai dansa niciodată... nu va mai merge, nu va mai dansa... Chris, ce va însemna asta pentru el?

Mă trase la pieptul lui și-și lăsă capul în părul meu, respirația lui făcându-mi șuvițele să se miște, în timp ce el vorbea cu o voce înecată.

– Va supraviețui, draga mea. Nu asta e ceea ce facem cu toții atunci când tragedia se abate peste viețile noastre? O acceptăm,

zâmbim și o îndurăm, și încercăm să ne descurcăm cât mai bine cu ceea ce ne-a rămas. Uităm ce am avut ieri și ne concentrăm pe ceea ce avem azi, și, când îl vom învăța pe Jory să accepte ceea ce s-a întâmplat, îl vom avea înapoi pe fiul nostru – infirm, dar în viață, inteligent, sănătos din punct de vedere organic.

Eram scuturată de suspine de plâns în timp ce el vorbea. Mâinile lui urcau și coborau pe spatele meu, buzele lui îmi atinseră ochii, buzele, găsind modalități să mă calmeze.

– Trebuie să fim puternici pentru el, draga mea. Plânge cât vrei acum, pentru că nu poți plânge când el va deschide ochii și te va vedea. Nu trebuie să arăți milă. Nu trebuie să manifești o compasiune exagerată. Când o să se trezească, o să se uite în ochii tăi și îți va putea citi gândurile. Orice temeri sau milă pe care le va citi în ochii tăi vor fi determinante pentru felul în care va privi și va simți în legătură cu handicapul lui. O să fie distrus, amândoi știm asta. O să-și dorească să moară. O să se gândească la tatăl lui și la felul în care Julian a ieșit din starea lui, nu trebuie să uităm nici asta. Va trebui să vorbim cu Cindy și cu Bart și să le explicăm rolurile pe care ei le vor juca în recuperarea lui. Va trebui să fim o familie unită ca să-l ajutăm să treacă prin acest chin, pentru că o să fie greu, Cathy, foarte greu.

Am dat din cap în semn de încuviințare, încercând să-mi stăvilesc lacrimile, simțindu-mă ca și cum eram înăuntrul lui Jory, știind că fiecare clipă de suferință pe care o avea înaintea lui avea să mă sfâșie și pe mine.

Chris vorbi iar, ținându-și în continuare brațele în jurul meu, pentru sprijin.

– Toată viața lui Jory a gravitat în jurul dansului, și nu va mai dansa niciodată. Nu, nu te uita la mine cu speranță. NICIODATĂ! Există o oarecare posibilitate că într-o zi va avea destulă putere încât să se ridice în picioare și să se deplaseze dintr-o parte în alta cu ajutorul unor cârje... dar niciodată nu va mai umbla normal. Acceptă asta, Cathy...

Va trebui să-l convingem că infirmitatea lui nu contează, că el e aceeași persoană care era și înainte. Și, foarte important,

va trebui să ne convingem pe noi înșine că e la fel de bărbat, la fel de uman... pentru că multe familii se schimbă când un membru devine infirm. Fie manifestă o compasiune exagerată, fie se îndepărtează, ca și cum handicapul ar schimba persoana pe care au iubit-o și au cunoscut-o odinioară. Trebuie să urmăm calea de mijloc și să îl ajutăm pe Jory să găsească puterea de a trece prin asta.

Am auzit prea puțin din ceea ce spunea.

Infirm! Jory al meu era infirm! Un paraplegic. Am scuturat din cap, refuzând să cred că soarta l-ar ține în acea condiție. Lacrimile mele căzură ca o ploaie pe cămașa murdară, șifonată a lui Chris. Cum avea să-și dorească Jory să trăiască când avea să afle că urma să-și petreacă tot restul vieții într-un scaun cu rotile?

Soartă crudă

La amiază, Jory încă nu deschisese ochii. Chris hotărî că aveam amândoi nevoie de o masă copioasă, iar mâncarea de spital era întotdeauna un fel de rumeguș fără nici un gust sau tare ca o talpă.

– Încearcă să tragi un pui de somn cât sunt eu plecat și ține-ți cumpătul. Dacă se trezește, încearcă să nu intri în panică, fii tare și zâmbește, zâmbește, zâmbește. Va fi puțin confuz și nu complet conștient de ceea ce se petrece în jurul lui. O să încerc să mă întorc repede...

N-aș fi putut dormi; eram prea preocupată să fac planuri cum să mă comport când Jory avea să se trezească pentru o perioadă destul de lungă ca să înceapă să pună întrebări. Chris nu închise bine ușa în urma lui, că Jory se mișcă, întoarse capul și îmi surâse.

– Hei, ai stat aici toată noaptea? Sau două nopți? Când a fost?

– Noaptea trecută, am șoptit răgușit, sperând ca el să nu observe tonul meu ezitant. Ai dormit ore întregi.

– Pari extenuată, spuse el fără putere, arătându-se, în mod înduioșător, mai preocupat de mine decât de el însuși. De ce nu te întorci la conac ca să dormi? Eu sunt în regulă. Am mai căzut și altădată, și, ca și până acum, în câteva zile o să fac iar piruete prin toată casa. Unde e soția mea?

De ce nu observa ghipsul care-i acoperea pieptul? Apoi am văzut că ochii lui nu focalizau bine și că nu ieșise complet

de sub efectul sedativelor care îi fuseseră administrate ca să-i ușureze durerea. Bine... numai de n-ar începe să pună întrebări la care voiam să răspundă Chris.

Închise ochii somnoros și ațipi, dar zece minute mai târziu era din nou treaz și punea întrebări.

– Mamă, mă simt ciudat. Niciodată nu m-am simțit așa până acum. N-aș putea spune că îmi place felul în care mă simt. Ce-i cu ghipsul? Mi-am rupt ceva?

– Coloanele de carton ale templului au căzut peste tine, i-am explicat cu glas stins. Te-au răpus. Ce stil de a încheia un spectacol de balet – prea real!

– Am dărâmat casa – sau cerul? glumi el, ochii lui deschizându-se și devenind mai strălucitori pe măsură ce dispărea efectul sedativului, care sperasem să-l țină confuz. Cindy a fost extraordinară, nu-i așa? Știi ceva, de fiecare dată când o văd e tot mai frumoasă. Și e într-adevăr o foarte bună balerină. E ca tine, mamă, devine mai bună cu vârsta.

M-am așezat pe mâini ca să le domolesc freamătul care mă trăda, același gest pe care îl făcea mama mea. Am zâmbit și m-am ridicat ca să torn apă într-un pahar.

– Ordinele doctorului. Trebuie să bei multă.

Sorbi apa în timp ce eu îi sprijineam capul. Era atât de ciudat să-l văd neajutorat, când el niciodată nu fusese la pat. Răcelile lui veneau și treceau în câteva zile, și niciodată nu lipsise de la școală sau de la vreo oră de balet, cu excepția ocaziilor când îl vizita pe Bart la spital după vreunul dintre nenumăratele accidente care nu-l lăsaseră pe Bart niciodată invalid pe viață. Jory își scrântise gleznele de zeci de ori, își rupsese ligamente, căzuse, se ridicase, dar nu avusese până acum vreun accident grav. Toți dansatorii petrec mai mult sau mai puțin timp îngrijind răni mărunte, uneori chiar mai serioase, dar spatele rupt, șira spinării vătămată – asta era cel mai groaznic coșmar al oricărui dansator.

Ațipi din nou, dar nu peste mult timp avea iar ochii deschiși și punea întrebări despre starea lui. Aplecată peste partea lui de pat, vorbeam și iar vorbeam tot felul de fleacuri, rugându-mă pentru întoarcerea grabnică a lui Chris. O asistentă

drăguță veni cu tava cu prânzul lui Jory, numai lichide. Asta îmi dădu o preocupare. Mi-am făcut de lucru cu un ambalaj de carton de lapte, am deschis iaurtul, am turnat laptele și sucul de portocale, i-am aranjat un șervet sub bărbie și am început cu iaurtul de căpșuni. Imediat se înecă și făcu o grimasă. Îmi dădu mâinile la o parte, spunând că se putea hrăni singur, dar nu avea poftă de mâncare.

Odată ce am luat tava de acolo, am sperat să adoarmă din nou. Însă el doar zăcea acolo, uitându-se la mine, cu ochii perfect lucizi.

– Îmi poți spune acum de ce mă simt atât de slăbit? De ce nu pot mânca? De ce nu-mi pot mișca picioarele?

– Tatăl tău a mers să aducă de mâncare – niște gustări care nu sunt bune pentru tine, dar care au un gust mai bun decât mâncarea de la bufetul de la parter. Lasă-l pe el să îți spună. El știe toți termenii tehnici pe care eu nu îi cunosc.

– Mamă, eu nu înțeleg termeni tehnici. Spune-mi în cuvintele tale de nespecialist – de ce nu-mi simt și nu-mi pot mișca picioarele? Ochii lui întunecați de safir mă pironiră. Mamă, nu sunt un laș. Pot accepta orice ai să-mi spui. Acuma, dă-i drumul, altfel o să presupun că spatele meu e rupt, și că picioarele îmi sunt paralizate, și că n-am să mai pot merge niciodată.

Bătăile inimii mele se înteţiră în timp ce mi-am plecat capul. Spusese toate acestea într-o manieră glumeață, ca și cum nimic din toate acestea n-ar putea fi adevărat... și își descrisese exact starea în care se afla.

Disperarea i se citea în ochi în timp ce eu șovăiam, încercând din răsputeri să găsesc cuvintele potrivite, cu toate că și cuvintele potrivite aveau să îi sfâșie inima. Chiar atunci, Chris intră pe ușă, ținând în mână o pungă de hârtie cu cheeseburgeri.

– Ei bine, spuse el cu vioiciune, aruncându-i lui Jory un surâs mulțumit, uite cine s-a trezit și vorbește. Scoase un burger și mi-l întinse. Îmi pare rău, Jory, tu nu poți mânca nimic solid timp de câteva zile, din cauza operației. Cathy, mănâncă chestia aia cât e fierbinte, îmi ordonă el, așezându-se și

despachetându-şi imediat burgerul lui. Am văzut că pentru el îşi cumpărase doi uriaşi. Muşcă din el cu poftă înainte să scoată băuturile răcoritoare. Nu aveau limonadă, cum voiai, Cathy. Ai aici Pepsi.

– E rece, cu multă gheaţă, asta e tot ce vreau.

Jory ne urmărea cu atenţie în timp ce mâncam. M-am forţat să mănânc cheeseburgerul, ştiind că el era bănuitor. Chris dădu gata cei doi burgeri şi o porţie de cartofi prăjiţi, în timp ce eu am reuşit să mănânc doar o jumătate de burger şi nu m-am atins de cartofii unsuroşi. Chris îşi mototoli şervetul şi îl aruncă la gunoi, împreună cu toate celelalte resturi.

În acel moment pleoapele lui Jory cădeau grele. Se străduia să rămână treaz.

– Tati... o să-mi spui acum?

– Da, orice vrei să ştii.

Chris merse să se aşeze pe marginea patului lui Jory şi îşi puse mâna puternică peste a lui Jory. Fiul său clipi ca să-şi alunge somnul.

– Tati, nu simt nimic de la talie în jos. Tot timpul cât tu şi mami mâncaţi, am încercat să-mi mişc degetele de la picioare şi n-am putut. Dacă mi-am rupt coloana, şi de aceea sunt în ghips, vreau să ştiu adevărul, tot adevărul.

– Am de gând să-ţi spun tot adevărul, zise Chris cu hotărâre.

– Coloana mea vertebrală e ruptă?

– Da.

– Picioarele îmi sunt paralizate?

– Da.

Jory clipi, părând uimit, şi îşi adună forţele pentru o ultimă întrebare.

– O să mai pot dansa?

– Nu.

Jory închise ochii, strânse buzele într-o linie subţire şi rămase complet nemişcat.

Am păşit mai aproape, ca să mă aplec deasupra lui, şi i-am dat la o parte, cu tandreţe, buclele negre care îi căzuseră pe frunte.

– Dragul meu, știu că ești distrus. Tatălui tău nu i-a fost ușor să-ți spună adevărul, dar trebuie să știi. Nu treci singur prin asta. Toți suntem implicați. Suntem aici ca să te ajutăm să depășești asta, ca să facem tot ce putem. Te vei acomoda. Timpul îți va vindeca trupul și nu vei mai simți durere, și în cele din urmă vei accepta ceea ce nu poate fi schimbat. Noi te iubim. Melodie te iubește. Iar în ianuarie vei fi tată. Ai ajuns în vârful carierei și ai stat acolo cinci ani... asta e mai mult decât ceea ce realizează cei mai mulți oameni într-o viață întreagă.

Îmi întâlni o clipă privirea. Ochii lui erau plini de tristețe, de mânie, de deznădejde, de o furie atât de cumplită, încât a trebuit să-mi feresc privirea. Era măcinat de revolta cumplită de a fi fost înșelat și de a-i fi fost răpit ceva înainte de vreme.

Când l-am privit din nou, ochii lui erau închiși. Chris avea degetele pe mâna lui, ca să-i ia pulsul.

– Jory, știu că nu dormi. O să-ți dau încă un sedativ ca să dormi, și când te vei trezi, o să te gândești cât de important ești pentru atâția oameni. Nu o să-ți plângi de milă și nici nu o să-ți îngădui să cazi în depresie. Sunt atâția oameni pe stradă care nu vor experimenta niciodată ceea ce tu ai trăit deja. N-au călătorit peste tot în lume, nici n-au auzit aplauzele asurzitoare și uralele la scenă deschisă. Nu vor cunoaște niciodată culmile care au fost ale tale și care pot fi ale tale din nou, în alt domeniu artistic. Lumea ta nu s-a sfârșit, fiule, ai doar un obstacol de trecut. Drumul spre succes e încă larg deschis în fața ta, doar că nu vei mai putea să alergi sau să dansezi pe el; dar vei cunoaște din nou succesul, pentru că ai spirit de învingător. Îți vei găsi un alt talent, o altă carieră, iar alături de familie îți vei găsi fericire. Și, reducând la esență, nu asta înseamnă viața? Vrem pe cineva care să ne iubească, care să aibă nevoie de noi, cu care să ne împărtășim viața... iar tu ai toate astea.

Fiul meu nu deschise ochii, nici nu răspunse. Zăcea acolo, ca și cum moartea îl luase deja în stăpânire.

Urlam în sinea mea, căci și Julian reacționase în același fel! Jory se închidea în el, în colivia îngustă, strâmtă a minții lui, care refuza o viață în care să nu poată merge și dansa.

Chris pregăti în tăcere o seringă pentru injecții subcutanate, înainte de a o înfige în brațul lui Jory, eliberând treptat lichidul în venă.

– Dormi, fiul meu. Când te vei trezi, soția ta va fi aici. Va trebui să fii curajos de dragul ei.

Mi s-a părut că-l văd pe Jory cutremurându-se.

L-am lăsat, dormind adânc, în grija unei asistente care primise instrucțiuni să nu-l lase nici o clipă singur. Chris merse cu mine la conacul Foxworth ca să facă un duș și să se bărbierească, să doarmă puțin, apoi să-și pună haine curate și să ne întoarcem la Jory. Ne așteptam ca Melodie să vină cu noi.

Ochii ei albaștri erau îngroziți și complet goi când Chris îi explică, cu multă blândețe, care era starea lui Jory.

Scoase un țipăt scurt și se prinse cu mâna de abdomen.

– Vrei să spui... nu va mai dansa niciodată? Nu va mai umbla? șopti ea cu voce tot mai pierită. Trebuie să poți face ceva ca să-l ajuți.

Chris îi spulberă de îndată și acea speranță.

– Nu, Melodie. Când coloana vertebrală e vătămată, picioarele nu mai pot primi mesaje de la creier. Jory își poate dori ca picioarele lui să se miște, dar ele nu vor primi mesajul. Trebuie să-l accepți așa cum e acum și să faci tot ce poți ca să-l ajuți să supraviețuiască probabil celui mai traumatizant eveniment pe care va trebui să-l înfrunte vreodată.

Ea sări în picioare, plângând cu disperare:

– Dar nu va fi la fel! Ai spus doar că refuză să vorbească – nu pot merge acolo și să pretind că nu contează, când de fapt contează! Ce va face? Ce voi face eu? Unde vom merge, și cum va supraviețui el fără să meargă și fără să danseze? Ce fel de tată va fi el acum, dacă trebuie să-și petreacă tot restul vieții într-un scaun cu rotile?

Ridicându-se, Chris vorbi cu fermitate.

– Melodie, nu e momentul să te panichezi și să faci crize de isterie. Trebuie să fii puternică, nu slabă. Îmi dau seama că și tu suferi, dar trebuie să-i arăți o față luminoasă, zâmbitoare, care îi va da siguranța că nu a pierdut-o pe soția pe care o iubește.

Nu te căsătoreşti doar pentru vremurile bune, ci şi pentru cele rele. Vei face o baie, te vei îmbrăca, te vei farda, îţi vei aranja părul şi vei merge la el; îl vei lua în braţe cât de bine poţi, şi îl vei săruta, şi îl vei face să creadă că are un viitor pentru care merită să rămână în viaţă.

– DAR NU ARE! ţipă ea. NU ARE!

Apoi, distrusă, plânse cu lacrimi amare.

– N-am vrut să spun asta... Îl iubesc, îl iubesc, dar nu mă faceţi să merg şi să-l văd cum zace acolo, aşa nemişcat şi tăcut. Nu pot suporta să-l văd până nu va fi zâmbitor şi până nu îşi acceptă soarta. Poate abia după aceea voi putea îndura ceea ce a devenit el... poate...

Am simţit aversiune faţă de ea, pentru că făcea dovada unei isterii lipsite de curaj, pentru că îl abandona pe Jory tocmai când el avea cea mai mare nevoie de ea. Păşind lângă Chris, mi-am petrecut braţul pe după al lui.

– Melodie, crezi, măcar pentru o clipă, că eşti prima soţie şi mamă gravidă care descoperă brusc că lumea s-a prăbuşit în capul ei? Nu eşti. Eram însărcinată cu Jory când tatăl lui a avut un accident de maşină fatal. Fii recunoscătoare că Jory e în viaţă.

Ea se afundă într-un fotoliu ca o păpuşă de cârpă, îşi lăsă capul în mâini şi plânse minute întregi înainte să privească în sus, cu ochii ei mai întunecaţi şi mai goi decât înainte.

– Poate că moartea e ceea ce ar prefera el – v-aţi gândit la asta?

Era gândul care mă chinuise ore întregi, că Jory avea să-şi ia viaţa, aşa cum făcuse şi Julian.

Nu aveam să îngădui să se întâmple asta. Nu încă o dată.

– Atunci stai aici şi plângi, i-am spus, cu o asprime involuntară. Dar eu nu am de gând să-l las pe fiul meu să lupte de unul singur. Voi sta cu el zi şi noapte, ca să fiu sigură că nu-şi pierde speranţa. Dar ţine minte un lucru, Melodie: tu porţi copilul lui şi asta te face cel mai important om din viaţa lui – şi din viaţa mea, de asemenea. Are nevoie de tine şi de sprijinul tău. Îmi

pare rău dacă par aspră, dar trebuie să mă gândesc în primul rând la el... tu de ce nu poți s-o faci?

Rămasă fără cuvinte, mă fixă cu privirea; chipul ei frumos era răvășit de durere, iar lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Spuneți-i că voi veni curând... spuneți-i asta, șopti ea cu glas răgușit.

I-am spus asta.

El își ținea ochii închiși și buzele strânse, semn că nu dormea, că pur și simplu ne îndepărta.

Jory refuza să mănânce, așa că îi fură puse tuburi în brațe, care să-l hrănească intravenos. Zilele de vară sosiră și trecură; zile lungi, pline și de cele mai multe ori triste. Câteva ore, când eram cu Chris și cu Cindy, aveam parte de mici plăceri, dar rareori aveam speranță.

Măcar dacă îmi începeam diminețile și îmi încheiam nopțile cu acele cuvinte. Măcar dacă aș putea să iau viața de la capăt, atunci, poate, i-aș salva pe Jory, pe Chris, pe Cindy, pe Melodie, pe mine însămi – și chiar pe Bart. Măcar dacă.

De n-ar fi dansat rolul acela...

Am încercat orice, precum Chris și Cindy, ca să-l scoatem pe Jory din locul acela teribil de însingurat în care se retrăsese. Pentru prima dată în viață nu puteam ajunge la el, nu-i puteam alina suferința.

Pierduse ceea ce conta cel mai mult pentru el – să-și folosească picioarele de dansator. Odată cu picioarele, avea să își piardă în curând și trupul puternic și talentat. Nu puteam să mă uit la picioarele acelea puternice, minunat sculptate, zăcând atât de inerte sub cearșaf, atât de inutile!

Avusese dreptate bunica când ne spusese că eram blestemați, născuți pentru eșec și durere? Oare ea ne programase pentru o tragedie, ca să ne fure fructul succeselor noastre?

Mai realizaserăm oare eu și Chris ceva cu adevărat valoros, acum când fiul nostru zăcea parcă lipsit de viață, iar cel de-al doilea fiu al nostru refuza să îl mai viziteze pe Jory? O singură dată o făcuse.

Bart stătuse în picioare și se uitase în jos la Jory, care zăcea neajutorat și nemișcat, cu ochii închiși, cu brațele drepte de o parte și de alta a corpului.

– O, Dumnezeul meu! șoptise el, înainte să fugă din salonul micuț.

N-am mai reușit niciodată să-l conving să-l viziteze din nou.

– Mamă, el nu știe că sunt acolo, așa că ce rost are? Nu pot suporta să-l văd așa. Îmi pare rău, îmi pare tare rău... dar nu am cu ce să-l ajut.

M-am uitat lung la el, întrebându-mă dacă nu cumva îmi dorisem atât de mult să-l ajut pe el încât riscasem viața iubitului meu Jory.

Acela a fost momentul în care am început să-mi spun că nu aveam de gând să cred că el nu avea să mai meargă și să mai danseze vreodată. Acesta era un coșmar prin care trebuia să trecem, dar în cele din urmă aveam să ne trezim, și Jory avea să fie din nou întreg, ca înainte.

I-am spus lui Chris planul meu de a-l convinge pe Jory că putea și avea să reușească să meargă din nou, chiar dacă nu avea să mai danseze vreodată.

– Cathy, nu-i poți da speranțe false, mă avertiză Chris, arătând teribil de îngrijorat. Tot ce poți face acum este să-l ajuți să accepte ceea ce nu poate fi schimbat. Dă-i puterea ta. Ajută-l – dar nu-l conduce pe cărări false, care îi vor aduce doar dezamăgiri. Știu că va fi dificil. Și eu trăiesc calvarul ăsta alături de tine. Dar, adu-ți aminte, calvarul nostru nu e nimic în comparație cu al lui. Noi îi putem oferi compasiune și putem simți un regret amarnic, dar nu suntem în pielea lui. Nu noi suferim pierderea lui – el trece de unul singur în asta. Înfruntând o suferință pe care tu și cu mine nu putem nici măcar s-o concepem. Tot ce putem face este să fim acolo când el se hotărăște să iasă din cochilia lui protectoare. Să fim acolo să-i dăm încrederea de care are nevoie ca să meargă mai departe... pentru că, la naiba, Melodie nu-i oferă nimic!

Era ceva aproape la fel de groaznic ca trauma lui Jory... faptul că propria lui soție fugea de el de parcă era un lepros. Și Chris, și eu ne rugam de ea să vină cu noi, chiar dacă nu spunea altceva decât „bună, te iubesc", trebuia să vină.

– Ce i-aș putea spune eu și n-ați spus-o deja voi? țipă ea. El nu vrea ca eu să vin să-l văd așa! Îl cunosc mai bine decât oricare dintre voi. Dacă ar fi vrut să mă vadă, ar fi spus-o. Pe lângă asta, mi-e frică să merg, mi-e teamă că voi plânge și voi spune cele mai nepotrivite lucruri, și chiar dacă stau liniștită, el ar putea să deschidă ochii și să vadă pe fața mea ceva ce l-ar face să se simtă mai rău; și eu nu vreau să fiu responsabilă de ceea ce s-ar putea întâmpla atunci. Nu mai insistați! Așteptați până vrea el să-l vizitez... și atunci, poate, îmi găsesc curajul de care am nevoie.

Fugea de Chris și de mine de parcă eram purtătorii unei molime ce ar putea contamina visul ei că acest coșmar avea un final fericit.

Stând în holul din fața camerei noastre, Bart o privea pe Melodie, citindu-i-se în ochi toate sentimentele.

– De ce nu o lăsați în pace? Eu am fost să-l văd, și mi-a sfâșiat inima. Cu siguranță că, în situația ei, are nevoie să găsească o fărâmă de siguranță, chiar dacă numai în vise. Doarme foarte mult, știți asta? În timp ce voi stați cu el, ea plânge, umblă ca prin vis, cu ochii tulburi. Abia dacă mănâncă. Trebuie să mă rog de ea să înghită, să bea lichide. Se uită fix la mine și mă ascultă ca un copil. Câteodată, trebuie să-i duc lingura cu mâncare la gură, să-i țin paharul ca să soarbă. Mamă, Melodie e în stare de șoc – și tu te gândești numai la prețiosul tău Jory, fără să-ți pese ce îi faci ei!

Cuprinsă de regret, am fugit după ea și am strâns-o în brațe.

– E în regulă. Înțeleg acum. Bart mi-a explicat că încă nu poți accepta asta... dar încearcă, Melodie, te rog încearcă. Chiar dacă nu deschide ochii să vorbească, e conștient de ceea ce se întâmplă în jur, de cine vine să-l vadă și cine nu.

Capul ei se odihnea pe umărul meu.

– Cathy... încerc. Dă-mi doar timp.

A doua zi de dimineaţă, Cindy intră în dormitorul nostru fără să bată la uşă, ceea ce îl făcu pe Chris să se încrunte. Ar fi trebuit să ştie regula. Dar am fost nevoită s-o iert după ce i-am văzut faţa palidă şi îngrozită.

– Mami... tati, trebuie să vă spun ceva neapărat, şi totuşi nu ştiu dacă ar trebui. Sau măcar dacă înseamnă ceva.

Am fost distrasă de la ceea ce spunea de costumul pe care-l purta: o pereche de bikini albi, atât de minusculi încât abia dacă erau vizibili. Piscina pe care o comandase Bart era acum gata, şi aceea era prima zi când era funcţională. Accidentul tragic al lui Jory nu avea să-l facă pe Bart să-şi schimbe cu ceva stilul de viaţă.

– Cindy, mi-aş dori să porţi ceva pe deasupra la piscină. Şi costumul ăsta e prea sumar.

Ea păru uimită, şocată şi jignită de faptul că îi criticam costumul. Uitându-se în jos la propriul corp, ridică din umeri indiferentă.

– Dumnezeule, mami! Unele dintre prietenele mele poartă bikini cu aţă – ar trebui să-i vezi pe ăia, dacă ai impresia că al meu e un costum indecent. Iar unele dintre prietenele mele nu poartă nimic...

Ochii ei mari, albaştri îi cercetară pe ai mei cu seriozitate.

Chris îi aruncă un prosop, pe care şi-l înfăşură în jurul corpului.

– Mami, trebuie să spun că nu-mi place felul în care mă faci să mă simt, cumva obscenă, la fel ca Bart – când am venit să-ţi spun ceva despre care l-am auzit vorbind pe Bart.

– Continuă, Cindy, o îndemnă Chris.

– Bart vorbea la telefon. Îşi lăsase uşa întredeschisă. L-am auzit vorbind cu o agenţie de asigurări. Făcu o pauză, se aşeză pe patul nostru nefăcut şi îşi lăsă capul în jos înainte să vorbească din nou. Părul ei moale, mătăsos îi ascundea expresia feţei. Mami, tati, se pare că Bart a făcut un fel de asigurare specială de „petrecere", în caz că vreunul dintre invitaţii lui ar fi rănit.

– Ei bine, asta nu e deloc neobişnuit, spuse Chris. Casa e acoperită de asigurarea proprietarului... dar cu două sute de oaspeți, Bart avea nevoie de o asigurare suplimentară pentru acea noapte.

Capul lui Cindy zvâcni în sus. Ea se uită lung întâi la tatăl ei, apoi la mine. Îi scăpă un suspin printre buze.

– Atunci cred că e în regulă. Am crezut doar că poate... poate...

– Poate ce? am întrebat cu asprime.

– Mami, ai adunat un pumn de nisip care s-a scurs din coloane atunci când s-au prăbuşit. Nisipul nu trebuia să fie uscat? Nu era uscat. Cineva îl făcuse să fie umed – şi din cauza asta a fost mai greu. Nisipul nu s-a scurs aşa cum trebuia. A făcut coloanele alea să stea drepte – iar nisipul a căzut pe Jory de parcă ar fi fost beton. Altfel, Jory n-ar fi fost rănit atât de grav.

– Ştiam de asigurare, spuse Chris cu voce egală, refuzând să se uite în ochii mei. N-am ştiut de nisipul umed.

Nici Chris, nici eu nu puteam găsi cuvintele care să-l apere pe Bart. Totuşi, cu siguranță că n-ar fi vrut să-l rănească pe Jory – sau să-l omoare? Într-un anume moment din viața noastră, trebuia să credem în Bart, să-i acordăm prezumția de nevinovăție.

Chris se plimba de colo colo prin dormitorul nostru, încrețind fruntea pe când ne explica cum unul dintre maşinişti ar fi putut să pună apă în nisip, sperând să facă coloanele mai stabile. Nu urma neapărat ordinele lui Bart.

Toți trei am coborât scările, sobri, şi l-am găsit pe Bart afară, pe terasa pentru micul dejun, împreună cu Melodie. Munții din spate, în depărtare, pădurile din fața lor, grădinile pline de flori înmiresmate alcătuiau un decor extrem de romantic. Lumina soarelui pătrundea prin frunzele dantelate ale pomilor fructiferi şi se furişa pe sub umbrela în dungi colorate, care trebuia să-i protejeze pe ocupanții terasei, aşezați la masa albă din fier forjat.

Spre surprinderea mea, Melodie zâmbea, iar ochii ei zăboveau pe liniile puternice ale feței lui Bart.

– Bart, părinţii tăi nu înţeleg de ce nu mă pot hotărî să merg să-l vizitez pe Jory la spital. Văd privirea plină de reproş a mamei tale. O dezamăgesc, mă dezamăgesc pe mine însămi. Sunt o laşă când vine vorba de boli. Întotdeauna am fost aşa. Dar ştiu ce se întâmplă. Ştiu că Jory zace în patul ăla, cu ochii pironiţi în tavan, refuzând să vorbească. Ştiu la ce se gândeşte. Şi-a pierdut nu numai picioarele, dar şi toate ţelurile pe care şi le propusese. Se gândeşte la tatăl lui şi la felul în care a murit. Încearcă să se retragă din lume, transformându-se într-o ființă de nimic, pentru ca noi să nu-i simţim lipsa când într-o zi se va sinucide, aşa cum a făcut tatăl lui.

Bart se uită imediat la ea, dezaprobator.

– Melodie, nu-l cunoşti pe fratele meu. Jory nu s-ar sinucide niciodată. Poate că acum se simte pierdut, dar îşi va reveni.

– Dar cum? se văită ea. A pierdut cel mai important lucru din viaţa lui. Căsătoria noastră se baza nu numai pe iubirea reciprocă dintre noi, ci şi pe carierele noastre. În fiecare zi îmi spun că pot merge la el, că pot zâmbi, că îi pot oferi ceea ce are nevoie. Apoi mă opresc, ezit şi mă întreb ce aş putea zice. Nu mă pricep la cuvinte ca mama ta, nu pot să zâmbesc şi să fiu optimistă ca tatăl lui...

– Chris nu e tatăl lui Jory, declară Bart lipsit de emoţie.

– Ah, pentru Jory, Chris e tatăl lui. Cel puţin tatăl care contează cel mai mult. Îl iubeşte pe Chris, Bart, îl respectă şi îl admiră, şi îi iartă ceea ce tu numeşti păcatele lui.

Ea continuă în timp ce noi trei stăteam în umbră, aşteptând să auzim mai multe despre motivele care o făceau să reacţioneze în felul acela.

Şi mărturisirea finală ţinu loc de concluzie.

– Mi-e ruşine să spun asta, dar nu pot să merg să-l văd aşa cum e acum.

– Şi atunci ce ai de gând să faci? întrebă Bart cinic.

Îşi sorbi cafeaua în timp ce se uita ţintă în ochii ei. Dacă ar fi întors doar puţin capul, ne-ar fi văzut pe noi trei, urmărind şi ascultând, şi aflând atât de multe.

Răspunsul ei fu un bocet, un strigăt de durere.

– Nu știu! Sunt sfâșiată pe dinăuntru! Urăsc să mă trezesc și să știu că Jory nu va mai fi vreodată un soț adevărat pentru mine. Dacă nu te deranjează, o să mă mut în camera de la capătul holului, care nu e plină de atâtea amintiri dureroase a tot ceea ce am împărtășit odată. Mama ta nu înțelege că și eu sunt la fel de pierdută ca el, iar eu îi port copilul!

Începu să plângă în hohote. Lăsându-și capul în jos, îl puse pe brațele pe care le ținea încrucișate pe masă.

– Cineva trebuie să se gândească și la mine, să mă ajute pe mine... cineva...

– Eu o să te ajut, spuse Bart încet, punându-și mâna bronzată pe umărul ei. Dădu la o parte cana de cafea cu mâna dreaptă și îi mângâie ușor părul. Ori de câte ori ai nevoie de mine, chiar și doar de un umăr pe care să plângi, eu voi fi acolo, de fiecare dată.

Dacă l-aș fi auzit pe Bart vorbind cu la fel de multă compasiune cu oricine altcineva în afară de Melodie, inima mi-ar fi săltat de bucurie. Dar acum mi se frânse. Jory avea nevoie de soția lui, nu Bart!

Am pășit înainte în lumina soarelui și mi-am ocupat locul la masă. Bart își trase mâinile departe de Melodie, privindu-mă de parcă întrerupsesem ceva care era foarte important pentru el. Apoi ni se alăturară Chris și Cindy. Eu a trebuit să rup tăcerea care se așternuse.

– Melodie, vreau să avem o discuție serioasă imediat după micul dejun. Nu o să mai poți fugi de data asta, sau să te faci că nu auzi, ori să-mi închizi gura cu privirea ta goală.

– Mamă! se aprinse Bart. Nu poți vedea lucrurile din punctul ei de vedere? Poate că într-o zi Jory va fi în stare să se târască în cârje, dacă va purta un corset greu pentru spate... ți-l poți imagina așa pe Jory? Eu nu. Nici măcar eu nu vreau să-l văd așa.

Melodie scoase un țipăt ascuțit, sărind în picioare. Bart o urmă rapid, luând-o protector în brațe.

– Nu plânge, Melodie! o alină el cu o voce tandră, plină de afecțiune.

Melodie eliberă un alt țipăt uşor şi fugi de pe terasă. Noi trei am rămas liniştiţi, uitându-ne după ea. Când ea dispăru, ne aţintirăm privirea asupra lui Bart, care se aşeză să-şi termine micul dejun de parcă noi nici nu eram acolo.

– Bart, spuse Chris la momentul oportun, înainte ca Joel să ni se alăture, ce ştii despre nisipul ud din coloanele de carton?

– Nu înţeleg, spuse Bart încet, părând foarte abătut pe când se uita la uşa pe care dispăruse Melodie.

– Atunci, o să explic mai clar, continuă Chris. Era vorba ca nisipul să fie uscat, ca să se verse uşor şi să nu rănească pe nimeni. Cine a udat nisipul?

Îngustându-şi ochii, Bart răspunse tăios:

– Deci, acum o să fiu acuzat de a fi provocat accidentul lui Jory – şi de a fi distrus în mod intenţionat cea mai frumoasă petrecere de care am avut parte până s-a rănit el. Ce să zic, e exact aşa cum se întâmpla când aveam nouă şi zece ani. Vina mea, întotdeauna era vina mea. Când a murit Clover, amândoi aţi presupus că eu i-am înfăşurat cablul în jurul gâtului; niciodată nu mi-aţi acordat prezumţia de nevinovăţie. Când a fost ucis Apple, aţi crezut din nou că a fost vina mea, deşi ştiaţi că îi iubeam şi pe Clover, şi pe Apple. N-am ucis pe nimeni niciodată. Chiar şi când aţi aflat mai târziu că vinovatul a fost John Amos, m-aţi făcut să trec printr-un coşmar înainte să vă cereţi scuze. Ei bine, puteţi să vă cereţi scuze acum, pentru că al naibii să fiu dacă o să iau asupra mea vina pentru accidentul lui Jory.

Voiam atât de mult să-l cred, încât ochii mi s-au umplut de lacrimi.

– Dar cine a udat nisipul, Bart? am întrebat eu, aplecându-mă în faţă şi întinzându-mă după mâna lui. Cineva a făcut-o?

Ochii lui negri deveniră reci.

– Câţiva dintre muncitori nu mă plăceau pentru că eram prea autoritar... dar nu cred că ar fi făcut ceva care să-l rănească pe Jory. La urma urmei, nu eram eu pe scenă.

Nu știu de ce, îl credeam. Nu avea nici cea mai vagă idee despre nisipul ud, și când i-am întâlnit privirea lui Chris, am înțeles că și el era convins de asta. Dar, întrebând asta, îl îndepărtasem pe Bart de noi... din nou.

Ședea tăcut acum, fără să zâmbească, terminând de mâncat. În grădină, l-am zărit pe Joel, ascuns în umbrele tufelor dese, ca și cum spionase conversația noastră în timp ce se prefăcea că admiră plantele înflorite.

– Iartă-ne dacă te-am rănit, Bart. Te rog, ajută-ne să aflăm cine a udat nisipul. Dacă n-ar fi fost asta, Jory și-ar putea folosi acum picioarele.

În mod înțelept, Cindy rămăsese tăcută în tot acest timp.

Bart dădu să răspundă, dar în acel moment Trevor păși afară din casă și începu să ne servească. Am luat rapid un mic dejun frugal, apoi m-am ridicat să plec. Trebuia să fac ceva care să-i trezească lui Melodie simțul responsabilității.

– Scuzați-mă, Chris, Cindy. Nu vă grăbiți, terminați-vă micul dejun. O să vin și eu mai târziu.

Joel ieși din umbrele tufelor dese și se așeză lângă Bart. Aruncând o privire înapoi, peste umăr, l-am văzut pe Joel aplecându-se spre Bart și șoptindu-i ceva ce nu puteam înțelege.

Cu inima grea, m-am îndreptat spre camera pe care o ocupa acum Melodie.

Stătea cu fața în jos pe patul pe care îl împărțise cu Jory și plângea. M-am așezat pe partea ei de pat, gândindu-mă la cele mai potrivite cuvinte pe care să i le spun – dar care erau oare cuvintele potrivite?

– El e în viață, Melodie, și asta contează, nu-i așa? E încă cu noi. Cu tine. Poți întinde mâna și îl poți atinge, poți vorbi cu el, poți să-i spui toate lucrurile pe care eu îmi doresc să i le fi spus tatălui lui. Du-te la spital. Cu fiecare zi în care stai departe, el moare încă puțin. Dacă nu mergi, dacă stai aici și-ți plângi de milă, o să trăiești ziua în care vei regreta asta. Jory te poate auzi încă, Melodie. Nu-l părăsi acum. Are nevoie de tine mai mult decât a avut vreodată nevoie până acum.

Neîmpăcată şi isterică, ea se întoarse să mă lovească cu pumnii ei mici. Am prins-o de încheieturi ca să nu mă rănească.

– Dar nu pot să-l văd în faţă, Cathy! Ştiu că zace acolo, tăcut şi singur, undeva unde nu pot ajunge la el. Nu răspunde când îi vorbeşti tu, aşa că de ce mi-ar răspunde mie? Dacă l-aş săruta, iar el n-ar spune şi n-ar face nimic, aş muri pe loc. Pe lângă asta, tu nu-l cunoşti, nu aşa cum îl cunosc eu. Eşti mama lui, nu soţia lui. Nu-ţi dai seama cât de importantă e pentru el viaţa sexuală. Iar acum nu va mai avea parte de aşa ceva. Ai idee cum îl afectează asta? Ca să nu mai vorbim de pierderea picioarelor şi de renunţarea la carieră. Voia atât de mult să-şi dovedească valoarea, de dragul tatălui lui – de dragul tatălui lui adevărat. Iar tu te păcăleşti că e în viaţă. Nu e. Te-a părăsit deja, Cathy. M-a părăsit şi pe mine. Nici nu trebuie să moară. E deja mort, cu toate că încă trăieşte.

Cât de mult m-au rănit vorbele ei pline de impulsivitate! Poate pentru că erau cât se poate de adevărate.

Am intrat în panică, realizând că Jory putea prea bine să reacţioneze ca Julian – să găsească o modalitate de a-şi pune capăt vieţii. Am încercat să mă îmbărbătez. Jory nu era ca tatăl lui, semăna cu Chris. Mai devreme sau mai târziu, Jory avea să îşi revină şi să ia ce era mai bun din tot ce îi rămăsese.

Stăteam acolo pe pat, uitându-mă ţintă la nora mea, şi mi-am dat seama că nu o cunosc. Nu o cunoşteam pe fata pe care o ştiam de când avea unsprezece ani. Văzusem doar masca unei fete drăguţe, graţioase, care păruse să-l adore dintotdeauna pe Jory.

– Ce fel de femeie eşti tu, Melodie? Spune-mi.

Se rostogoli pe spate şi mă privi cu furie.

– Nu genul tău, Cathy! aproape că urlă ea. Tu ai ceva special, eşti rezistentă. Eu nu. Am fost mereu răsfăţată, aşa cum o răsfeţi tu pe micuţa şi draga ta Cindy. Eu am fost singură la părinţi şi am primit întotdeauna tot ceea ce mi-am dori. Am aflat, când eram mică, că viaţa nu e mereu ca în cărţile cu basme, frumos colorate. Iar eu nu voiam să cunosc latura asta. Când am fost destul de mare, am fugit şi m-am refugiat în balet.

Mi-am spus că numai în lumea fanteziei îmi voi găsi fericirea. Când l-am întâlnit pe Jory, el părea prinţul de care aveam nevoie. Prinţii nu cad şi nu-şi rup coloana vertebrală, Cathy. Ei nu sunt niciodată infirmi. Cum pot să trăiesc cu Jory, acum că nu-l mai văd ca pe un prinţ? Cum, Cathy? Spune-mi cum să fac ca să-mi acopăr ochii şi să-mi amorţesc simţurile, aşa încât să nu simt repulsie când mă atinge.

M-am ridicat în picioare.

M-am uitat în jos la ochii ei inflamaţi, la faţa ei umflată de atâta plâns şi am simţit cum toată admiraţia mea pentru ea dispare. Un caracter slab, asta era ea. Ce neghiobie să crezi că Jory nu e făcut din sânge şi carne, ca toţi ceilalţi oameni!

– Gândeşte-te că te-ai fi accidentat tu, Melodie! Ai fi vrut ca Jory să te părăsească?

Îmi înfruntă direct privirea.

– Da, aş fi vrut.

Am lăsat-o pe Melodie plângând pe pat.

Chris mă aştepta la capătul scărilor.

– Mă gândeam că dacă mergi tu în dimineaţa asta, eu l-aş vizita după-amiază, iar Melodie poate merge diseară cu Cindy. Sunt singur că ai convins-o să meargă.

– Da, o să meargă, dar nu azi, i-am spus fără să mă uit în ochii lui. Vrea să aştepte până ce el deschide ochii şi vorbeşte – aşadar, ăsta e planul meu, să ajung cumva la el şi să-l determin să-mi răspundă.

– Dacă poate cineva să facă asta, tu vei fi aceea, murmură Chris în părul meu.

Jory zăcea, culcat pe spate, pe patul lui de spital. Fractura era în partea inferioară a spatelui, astfel că într-o bună zi din viitorul îndepărtat era posibil să-şi recapete potenţa. Erau anumite exerciţii pe care le putea face mai târziu.

Îi cumpărasem două cutii lungi, uriaşe cu buchete de flori amestecate, pe care le-am aşezat în două vaze înalte.

– Bună dimineaţa, dragul meu! am spus veselă, când am intrat în salonul micuţ.

Jory nu își întoarse capul ca să se uite în direcția mea. Stătea întins așa cum îl văzusem și ultima dată, uitându-se fix în tavan.

Sărutându-i fața puțin rece, am început să aranjez florile.

– Vei fi fericit să afli că Melodie nu mai suferă de grețuri matinale. Dar e obosită în cea mai mare parte a timpului. Îmi amintesc că și eu eram obosită atunci când eram însărcinată cu tine.

Mi-am mușcat limba, pentru că îl pierdusem pe Julian la scurtă vreme după ce aflasem că urma să am un copil.

– E o vară ciudată, Jory. N-aș putea spune că-mi place foarte mult de Joel. Pare să țină la Bart, dar nu face altceva decât s-o critice pe Cindy. Nimic din ce face ea nu e bun în ochii lui sau ai lui Bart. Cred că ar fi o idee bună să o trimit pe Cindy într-o tabără de vară până când începe școala la toamnă. Nu ești de părere că Cindy nu se poartă cum trebuie?

Nici un răspuns.

Am încercat să nu oftez sau să-l privesc cu nerăbdare. Mi-am tras un scaun aproape de patul lui Jory și i-am apucat mâna moale. Nici un răspuns. Parcă țineam în mână un pește mort.

– Jory, te vor hrăni în continuare intravenos, l-am avertizat. Și dacă tot refuzi să mănânci, o să-ți pună tuburi și în alte vene, și vor folosi și alte metode de a te ține în viață, chiar dacă până la urmă te conectăm la orice mașinărie care te va face să mergi mai departe, până o să încetezi să mai fii încăpățânat și o să te întorci printre noi.

El nu clipi, nici nu scoase vreun sunet.

– În regulă, Jory. Te-am luat cu binișorul până acum – dar m-am săturat! Tonul meu deveni aspru. Te iubesc prea mult ca să te văd cum zaci aici și îți dorești să mori. Deci, nu-ți mai pasă de nimic acum, asta e?

Prin urmare, ești infirm și va trebui să stai într-un scaun cu rotile până ce vei reuși să folosești cârje, dacă vei avea vreodată atâta ambiție. Îți plângi de milă acum și te întrebi cum poți merge mai departe. Alții au făcut-o. Alții și-au refăcut viețile, și erau într-o stare mai proastă decât tine. Îți spui că ceea ce fac alții nu contează când e vorba de corpul tău și de viața ta – și

poate că ai dreptate. Nu contează ce fac ceilalți, dacă vrei să gândești într-un mod egoist.

Spune-mi că viitorul nu îți rezervă nimic. Și eu am crezut asta la început. Nu-mi place să te văd zăcând aici atât de inert. Îmi frânge inima, îi frânge inima tatălui tău, iar Cindy e peste măsură de îngrijorată. Bart e atât de îngrijorat, încât nu poate suporta ideea de a veni să te vadă cum stai întins aici, retras în tine. Și ce crezi că îi faci lui Melodie? Îți poartă copilul, Jory. Plânge cât e ziua de lungă. Se transformă într-o altă persoană, pentru că ne aude vorbind despre lipsa ta de reacție și despre neputința ta încăpățânată de a accepta o realitate implacabilă. Ne pare rău, teribil de rău că ți-ai pierdut picioarele – dar ce poate să facă acum oricare dintre noi, în afară de a acționa cât mai bine cu putință într-o situație groaznică? Jory, întoarce-te la noi. Avem nevoie de tine lângă noi. Nu avem de gând să stăm deoparte și să privim cum te sinucizi. Vorbește cu noi, Jory. Spune ceva, orice. Vorbește cu Melodie când vine aici. Răspunde-i când te atinge... sau îi vei pierde și pe Melodie, și pe copilul tău. Te iubește, știi asta. Dar nici o femeie nu îndură ca cel căruia îi oferă iubire să îi întoarcă spatele și să o respingă. Ea nu vine pentru că nu poate înfrunta respingerea cu care știe că ne tratezi pe noi.

În timpul acestui discurs lung, înflăcărat, nu mi-am luat ochii de la el, sperând la cea mai mică schimbare a expresiei de pe chipul lui. Răsplata mea a fost să văd mișcându-se un mușchi de lângă buzele lui strânse.

Încurajată, am continuat.

– Părinții lui Melodie au sunat și i-au propus să se întoarcă la ei până ce se naște copilul. Vrei ca Melodie să plece, crezând că nu mai poate face nimic pentru tine? Jory, te rog, te rog, nu ne face asta, nu-ți face ție asta. Ai atât de multe de oferit. Ești mai mult decât un dansator, nu știi asta? Talentul e doar o ramură într-un copac plin de nenumărate crengi. Ei bine, tu nici măcar nu ai început să explorezi celelalte ramuri. Cine știe ce ai putea descoperi? Amintește-ți că și pentru mine dansul era viața mea, și când n-am mai putut dansa, n-am știut ce să fac cu mine.

Auzeam muzica, iar tu dansai cu Melodie în camera noastră de zi. Mă împietream în interiorul meu şi încercam să opresc muzica, care-mi făcea picioarele dornice să danseze. Sufletul meu se înălţa în zbor... şi apoi mă prăbuşeam la pământ şi plângeam. Dar când am început să scriu, am încetat să mă mai gândesc la dans. Jory, vei găsi ceva care să-ţi trezească interesul şi să înlocuiască dansul, ştiu asta.

Pentru prima dată de când aflase că nu avea să mai meargă sau să danseze niciodată, Jory îşi întoarse capul. A fost de ajuns ca o bucurie fără margini să îmi umple inima.

Ochii noştri s-au întâlnit pentru o clipă. I-am văzut lacrimile, reţinute, dar strălucitoare.

– Mel se gândeşte să se întoarcă la părinţii ei? întrebă cu o voce răguşită.

Speranţa se zbătea să revină în sufletul meu. Nu ştiam ce avea să facă Melodie acum, chiar dacă el redevenea cel de dinainte. Dar trebuia să spun lucrurilor pe nume, şi doar rareori mă pricepeam la asta. Eşuasem cu Julian şi cu Carrie. Te rog, Doamne, nu mă lăsa să greşesc cu Jory!

– Nu te-ar părăsi niciodată dacă te-ai întoarce la ea. Are nevoie de tine, te doreşte. Tu ne întorci spatele, dovedindu-i că-i vei întoarce spatele şi ei. Tăcerea ta îndelungată şi lipsa de dorinţă de a mânca spun atât de mult, Jory, atât de mult, încât o înspăimântă pe Melodie. Ea nu e ca mine. Ea nu îşi revine, nu sare să lovească şi să strige. Ea plânge tot timpul. Abia dacă mănâncă... şi e însărcinată, Jory. Însărcinată cu copilul tău. Gândeşte-te cum te-ai simţit tu când ai auzit de tatăl tău şi gândeşte-te cum ar fi afectat copilul tău de moartea ta. Reflectă bine la asta înainte să continui să faci ce ţi-ai pus în minte. Gândeşte-te la tine însuţi, la cât de mult ţi-ai dorit să-l ai pe tatăl tău natural. Jory, nu fi ca tatăl tău, să laşi un copil fără tată în urma ta. Nu ne distruge pe noi, distrugându-te pe tine!

– Dar, mamă! strigă el cu disperare. Ce o să fac? Nu vreau să stau într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii! Sunt furios, atât de furios încât vreau să răbufnesc şi să lovesc pe toată lumea! Ce am făcut ca să merit pedeapsa asta? Am fost un fiu

bun, un soț credincios. Dar acum nu mai pot fi un soț. Mi-am pierdut bărbăția. Nu simt nimic de la mijloc în jos. Mai bine mort decât așa!

Mi-am aplecat capul ca să-mi lipesc obrazul de mâna lui inertă.

– Poate, Jory. Așa că dă-i bătaie, înfometează-te, dorește-ți să mori și să nu stai niciodată într-un scaun cu rotile – și nu te gândi la nici unul dintre noi. Uită de suferința pe care o vei aduce în viețile noastre când tu nu vei mai fi. Uită de toți cei pe care eu și Chris i-am pierdut deja. Ne putem adapta, suntem obișnuiți să-i pierdem pe cei pe care-i iubim cel mai mult. O să te adăugăm la lunga listă a celor pentru care ne simțim vinovați... pentru că ne vom simți vinovați. Vom cerceta fără încetare până când vom găsi ceva ce nu am reușit să facem cum trebuie; și vom acoperi cu acel lucru soarele și toată fericirea, și ne vom duce în mormânt împovărați de vina pentru încă o viață care s-a stins.

– Mami! Oprește-te! Nu suport să te aud vorbind așa!

– Iar eu nu suport ce ne faci tu nouă, Jory! Nu renunța. Nu-ți stă în fire să te gândești măcar să te dai bătut. Luptă. Spune-ți că o să depășești asta și o să devii un om mai bun, mai puternic, pentru că ai înfruntat greutăți pe care alții nici nu și le pot imagina.

Mă asculta.

– Nu știu dacă vreau să lupt. Am stat întins aici din noaptea aia și m-am gândit la ce aș putea face. Nu-mi spune că nu trebuie să fac nimic pentru că tu ești bogată, iar eu am banii mei. Viața nu înseamnă nimic fără un țel, știi asta.

– Copilul tău... fă-ți din copilul tău un țel. Din a o face pe Melodie fericită, alt țel. Rămâi, Jory, rămâi... N-aș putea suporta să mai pierd pe cineva, nu pot, nu pot...

Iar apoi am început să plâng.

Și fusesem hotărâtă să nu-mi arăt slăbiciunea și să plâng. Am plâns în hohote, fără să mă uit la el.

– După ce tatăl tău a murit, am făcut din copilul meu cel mai important lucru din viața mea. Poate că am făcut-o ca să-mi

uşurez conştiinţa încărcată, nu ştiu. Dar când ai venit pe lume, în noaptea Sfântului Valentin, şi mi-ai fost aşezat pe abdomen ca să te pot vedea, inima mea aproape că a explodat de mândrie. Erai atât de puternic, iar ochii tăi albaştri erau atât de strălucitori. Mi-ai prins un deget şi n-ai mai vrut să-i dai drumul. Paul era acolo, la fel şi Chris. Amândoi te-au iubit de la bun început. Erai un copil atât de fericit, atât de cuminte. Cred că te-am răsfăţat cu toţii, şi niciodată nu a trebuit să plângi ca să primeşti ce voiai. Jory, acum ştiu că tu eşti incapabil de a fi răsfăţat. Ai o forţă interioară care te va ajuta să treci peste asta. În cele din urmă, vei fi fericit că ai rezistat ca să-ţi vezi copilul. Ştiu că vei fi.

În tot timpul acesta, vorbisem printre suspine, aproape incoerent. Cred că lui Jory i se făcu milă de mine. Îşi mişcă mâna ca să-mi şteargă lacrimile cu marginea cearşafului alb.

– Ai vreo idee în legătură cu ce aş putea să fac într-un scaun cu rotile? întrebă cu un glas slab, plin de ironie.

– O mie de idei, Jory. Ce să zic, nu-mi ajungea ziua întreagă ca să le enumăr. Poţi învăţa să cânţi la pian, să studiezi arta, să înveţi să scrii. Sau poţi deveni instructor de balet. Nu trebuie să te deplasezi printre dansatori ca să faci asta – ai nevoie doar de un vocabular bogat şi de o gură neobosită. Sau poţi face ceva mai lumesc. Poţi să devii contabil, să studiezi dreptul şi să-i faci puţină concurenţă lui Bart. De fapt, sunt puţine lucruri pe care nu le poţi face. Cu toţii suntem infirmi într-un fel sau altul. Ar trebui să ştii asta. Bart are propriul handicap invizibil, mai rău decât tot ce ai putea avea tu. Gândeşte-te la toate problemele pe care le avea el pe când tu dansai şi îţi trăiai viaţa. El era chinuit de psihiatri, care îi sondau cele mai ascunse tainiţe ale sufletului.

Ochii lui erau mai strălucitori acum, umplându-se cu o speranţă vagă, care încerca să caute o ancoră.

– Şi gândeşte-te la piscina pe care a făcut-o Bart în curte. Doctorii tăi spun că braţele tale sunt foarte puternice, şi că după o perioadă de terapie fizică vei putea înota din nou.

– Ce vrei tu să fac eu, mami?

Vocea îi era blândă, caldă când își trecu degetele prin părul meu, cu o privire plină de tandrețe.

- Să trăiești, Jory, atâta tot.

Ochii i se îmblânziseră acum, plini de lacrimi care refuzau să cadă.

- Și voi, tu, tati și Cindy? Nu plănuiați să vă mutați în Hawaii?

De săptămâni întregi nu mă mai gândisem la Hawaii. Am privit în gol. Cum puteam să mai plec acum, când Jory era accidentat, iar Melodie era într-o asemenea suferință? Nu puteam pleca.

Conacul Foxworth ne prinsese din nou în capcană.

Soţia îndărătnică

Din păcate, cum eu şi Chris ne petreceam cea mai mare parte a timpului în spital cu Jory, ajunseserăm să o neglijăm pe Cindy. Ea deveni agitată şi se plictisea într-o casă ostilă, cu Joel, care manifesta faţă de ea doar o atitudine de dezaprobare cu Bart, care îi arăta numai dispreţ, şi cu Melodie, care nu avea nimic de oferit nimănui.

– Mami, se văită ea. Nu mă distrez deloc! A fost o vară groaznică, cea mai rea. Îmi pare rău că Jory e în spital şi că nu va mai dansa şi nu va mai merge niciodată; vreau să fac tot ce pot pentru el, dar cu mine cum rămâne? Nu i se permite să aibă decât doi vizitatori în acelaşi timp, şi tu cu tati sunteţi mereu împreună cu el. Chiar şi atunci când reuşesc să-l văd, jumătate din timp nu ştiu ce să spun sau ce să fac. Şi nu ştiu ce să fac nic când sunt aici. Casa asta e atât de izolată de restul lumii, încât te simţi de parcă ai locui pe Lună – plicticos, plicticos. Tu îm spui să nu merg în sat, să nu am întâlniri fără ştirea ta, şi nu eşti niciodată aici să îţi cer voie când mă invită cineva. Îmi spu să nu înot când sunt prin preajmă Bart şi Joel. Îmi spui să nu fac atâtea lucruri... dar ce *pot* face?

– Spune-mi ce vrei să faci, i-am spus cu compasiune.

Avea şaisprezece ani şi se aşteptase ca vacanţa aceasta să-i aducă cele mai mari bucurii. Acum conacul, pe care-l admirase atât de mult la început, se dovedea a fi şi pentru ea o închisoare la fel cum cel vechi fusese pentru noi.

Veni să se așeze turcește pe podea, la picioarele mele.

– Nu vreau să-i rănesc sentimentele lui Jory și să plec, dar o iau razna aici. Melodie stă tot timpul încuiată în camera ei și refuză să mă lase înăuntru. Joel mă seacă cu ochii lui bătrâni și răi. Bart se face că nu mă vede. Azi, a sosit o scrisoare de la prietena mea Bary Boswell, și ea o să meargă într-o minunată tabără de vară, la câțiva kilometri în nordul Bostonului, unde e și un teatru de vară în apropiere. Și se poate înota în lacul de acolo, se poate merge cu barca, și sunt petreceri dansante în fiecare sâmbătă, plus că se predau tot felul de meșteșuguri. Îmi place să fiu cu fete de vârsta mea și cred că e genul de tabără care mi-ar plăcea. Poți să-i verifici și să vezi că au o reputație bună, dar te rog, lasă-mă să plec, până n-o iau razna.

Îmi dorisem atât de mult să avem cu toții o vară în care să ne apropiem și să ne cunoaștem mai bine unii pe alții, și acum ea era aici, dorindu-și să plece, iar eu nu petrecusem nici pe departe destul timp cu ea. Cu toate astea, nu mi-a fost greu să o înțeleg.

– O să vorbesc cu tatăl tău despre asta diseară, i-am promis. Vrem ca să fii fericită, Cindy, știi asta. Îmi pare rău dacă te-am neglijat în timp ce aveam grijă de Jory. Hai să vorbim acum despre tine! Ce e cu băieții pe care i-ai cunoscut la petrecerea lui Bart, Cindy? Ce se întâmplă între tine și ei?

– Bart și Joel ascund cheile de la mașini, ca să nu pot fugi. Și exact asta aș face, cu sau fără permisiune. Aș vrea să o șterg pe fereastră, dar sunt toate așa de înalte față de pământ, încât mi-e teamă să sar și să cad, și să mă rănesc. Dar mă gândesc la băieți tot timpul, ăsta-i adevărul. Mi-e dor să fiu cu ei, să am întâlniri și să merg la dans. Știu la ce te gândești, pentru că Joel bombăne mereu ca sunt lipsită de orice urmă de morală... Încerc din răsputeri să fiu cuviincioasă, serios. Dar nu știu cât de mult timp mai pot să rămân virgină. Îmi spun că o să fiu de modă veche și o să mă păstrez până când mă mărit, dar n-am de gând să mă căsătoresc mai devreme de cel puțin treizeci de ani. Apoi, când sunt cu un băiat care chiar îmi place, și el începe să mă strângă în brațe, vreau să cedez. Îmi plac senzațiile

pe care le simt și care îmi fac inima să-mi bată mai repede. Corpul meu vrea să se întâmple asta. Mami, de ce nu pot găsi forța pe care o ai tu? Cum să îmi descopăr adevăratul sine? Sunt prinsă într-o lume care nu știe cu adevărat ce-și dorește, tu îmi spui asta tot timpul. Așa că, dacă lumea nu știe, cum pot să știu eu? Vreau să fiu cum vrei tu să fiu, drăgălașă și pură, în timp ce *eu* vreau să fiu sexy. Aceste două laturi intră în contradicție una cu alta. Vreau ca tu și tati să mă iubiți mereu, așa că încerc să fiu pe cât de drăguță credeți voi că sunt – dar nu sunt atât de inocentă, mami. Vreau ca toți băieții care arată bine să fie îndrăgostiți de mine – dar, într-o bună zi, nu o să fiu în stare să mă mai abțin.

Am zâmbit, văzându-i expresia îngrijorată, căutătura plină de teamă pe care mi-o aruncă, ca să vadă dacă eram șocată. Am ghicit, de asemenea, că se temea să nu-și fi distrus șansa de a scăpa din această casă. Am luat-o în brațe.

– Fii în continuare cuviincioasă, Cindy. Ești mult prea talentată și prea frumoasă ca să îți bați singură joc de tine. Ai încredere în tine, și cei din jurul tău vor avea și ei.

– Dar, mami, cum să spun nu, și băieții să mă placă în continuare?

– Sunt o mulțime de băieți care nu se vor aștepta ca tu să cedezi, Cindy, și ăsta e tipul de băiat pe care îl vrei. Cei care nu vor decât sex, dintr-un motiv sau altul, e mai probabil să te părăsească după ce obțin ceea ce vor. E în firea bărbaților să-și dorească să cucerească fiecare femeie, mai ales una excepțional de frumoasă ca tine. Amintește-ți și faptul că ei vorbesc între ei și-și povestesc și cele mai intime detalii, atunci când nu te iubesc cu adevărat.

– Mami! Mă faci să am impresia că a fi femeie e o capcană! Nu vreau să mă prindă în cursă – *eu* vreau să-i prind pe ei! Dar, trebuie să-ți mărturisesc, nu am destulă tărie să rezist. Bart m-a făcut să fiu atât de nesigură pe mine, încât tot încerc ca băieții să mă convingă de contrariul. Dar de azi înainte, când vreun nemernic mă ia pe bancheta din spate și îmi spune că o să se îmbolnăvească dacă nu-i satisfac poftele carnale, n-o

să-mi pară rău pentru el. O să mă gândesc doar la tine și la tati, și o să-i dau una-n cap – sau un genunchi acolo unde îl doare mai tare.

Mă făcea să râd, pe mine care nu mai râsesem de săptămâni întregi.

– E în regulă, draga mea, știu că în cele din urmă vei face ceea ce trebuie. Așa că hai să mai vorbim despre tabăra de vară, ca să-i pot da toate detaliile tatălui tău.

– Vrei să spui că nu mi-am distrus șansele? întrebă ea încântată.

– Bineînțeles că nu. Cred că și Chris va fi de acord că ai nevoie de o pauză după toată tragedia de aici.

Chris fu într-adevăr de acord, gândindu-se, ca și mine, că o fată de șaisprezece ani avea nevoie de vara aceasta specială ca să se distreze. În momentul în care află asta, Cindy consideră că trebuie să meargă la Jory și să-i povestească toate acestea.

– Acum, doar fiindcă plec nu înseamnă că nu-mi pasă, dar mă plictisesc groaznic, Jory. Am de gând să scriu des și să-ți trimit mici suvenire. Îl îmbrățișă, îl sărută, lacrimile ei căzând pe fața lui proaspăt bărbierită. Nimic nu-ți poate lua ceea ce ești cu adevărat, Jory – lucrul acela minunat, care te face atât de special și care nu constă în picioarele tale. Te-aș vrea pentru mine, dacă nu ai fi fratele meu.

– Da, sigur, spuse el cu ușoară ironie. Dar îți mulțumesc oricum.

Eu și Chris l-am lăsat pe Jory cu asistenta medicală – numai cât să o conducem pe Cindy până la cel mai apropiat aeroport, unde am sărutat-o de rămas-bun, iar el i-a dat câțiva bani de buzunar. Fu încântată de suma primită și trebui să-l sărute încă o dată și încă o dată, până ce în final se dădu înapoi și flutură viguros din mână.

– O să vă scriu scrisori adevărate, nu doar vederi, și o să vă trimit poze. Mulțumesc pentru tot, și să nu uitați să-mi scrieți des și să-mi povestiți ce se mai întâmplă. Într-un fel, a trăi la conacul Foxworth e ca și cum ai fi prins într-un roman întunecat,

misterios, doar că e prea înfricoșător când tu însuți trăiești povestea.

Pe drumul de întoarcere la spital, Chris îmi povesti despre planurile lui. Nu puteam să ne mutăm acum în Hawaii și să-l lăsăm pe Jory la cheremul lui Bart și al lui Joel; cât despre Melodie, ea nu era în stare să aibă grijă de ea însăși, darămite de un soț într-un corsaj ghipsat, chiar dacă angaja o asistentă. Și nici Jory, nici Melodie nu erau în stare să suporte lunga călătorie cu avionul spre Hawaii multe luni de acum încolo.

– Nu știu ce o să mă fac acum, că Jory se va întoarce la conac și va avea oameni care să aibă grijă de el, la fel cum nici Cindy nu știa cu ce să-și ocupe timpul ca să fie fericită. Jory nu va avea nevoie de mine în permanență. O să mă simt nefolositor, Cathy, dacă nu fac ceva util. Nu sunt bătrân. Mai am mulți ani buni înaintea mea.

Tristă, am întors capul ca să-l observ în timp ce el era cu ochii ațintiți la trafic. Continuă să vorbească, fără să se întoarcă ca să-mi întâlnească privirea.

– Medicina a jucat întotdeauna un rol foarte important în viața mea. Asta nu înseamnă că îmi încalc promisiunea de a petrece mai mult timp cu tine și cu familia mea decât cu profesia. Amintește-ți numai ce înseamnă pierderea carierei pentru Jory...

Apropiindu-mă pe scaun, mi-am lăsat capul pe umărul lui, spunându-i cu o voce înecată de emoție să meargă înainte și să facă ceea ce simte el că e bine.

–... dar nu uita că un doctor trebuie să aibă un trecut impecabil, iar într-o bună zi ar putea exista bârfe în legătură cu noi.

Încuviință din cap, spunând că deja se gândise la asta. De această dată avea să abordeze domeniul cercetării medicale. Nu avea să se întâlnească cu oamenii, care l-ar putea recunoaște ca pe un Foxworth. Deja se gândise destul de mult la subiectul acesta. Se plictisise să stea acasă și să nu facă nimic constructiv. Trebuia să facă ceva important, altfel risca să-și piardă identitatea, de care simțea că are nevoie. Am schițat un zâmbet

radios chiar dacă inima mi se frângea, pentru că visul lui de a locui în Hawaii fusese şi visul meu.

Braţ la braţ, am intrat în casa imensă, care ne aştepta cu porţile larg deschise.

Melodie se sechestrase în camera ei, Joel era în cămăruţa aceea fără mobilier, în genunchi, rugându-se, în timp ce o lumânare ardea în întunericul sumbru.

– Unde e Bart? întrebă Chris, uitându-se în jur, uimit că cineva îşi putea dori să petreacă atâtea ore într-un loc atât de deprimant.

Joel se încruntă, apoi zâmbi slab, de parcă trebuia să-şi reamintească să fie prietenos.

– Bart e pe undeva, într-un bar, ca să bea până cade sub masă, după cum a zis chiar el.

Nu-l ştiusem vreodată pe Bart în stare de asemenea lucru. Regreta pentru că organizase spectacolul care îi distrusese picioarele fratelui său, curmându-i cariera? Regreta pentru că o gonise pe Cindy? Ştia oare Bart ce înseamnă să simţi regret? Nu aveam nici o idee. M-am uitat fix la Joel cum se plimba de colo colo prin cameră, părând extrem de supărat, când, de fapt, ce importanţă putea avea pentru el comportamentul lui Bart?

Bătrânul ne urmă, aşa cum îl urma de obicei pe Bart.

– Ar trebui să ştie prea bine, bolborosi Joel. Barurile sunt pline de târfe şi curve, deşi l-am avertizat în privinţa asta.

Vorbele lui mă intrigau.

– Care e diferenţa dintre o târfă şi o curvă, Joel?

Ochii lui soioşi se întoarseră spre mine. Ca şi cum l-ar fi orbit lumina, îşi acoperi ochii aceia cu mâinile lui noduroase.

– Îţi baţi joc de mine, nepoată? Biblia le menţionează pe amândouă, aşa că trebuie să fie vreo diferenţă.

– Poate că o curvă e mai rea decât o târfă, sau viceversa? Asta vrei să spui?

Se uită crunt la mine, spunându-mi, cu ochii lui scăpărători, că îl chinuiam cu întrebările mele prosteşti.

– Și apoi mai există și femeie stricată sau boarfă, Joel, și în ziua de azi mai avem și femei de stradă, dame de companie și prostituate – pe ele le încadrăm între târfe și curve, sau sunt la fel?

Ochii lui deveniră reci și mă țintuiră cu privirea străpungătoare a unui sfânt fără de prihană.

– Nu mă placi, Catherine. De ce nu mă placi? Ce am făcut eu ca să nu ai încredere în mine? Rămân aici ca să-l salvez pe Bart de ceea ce e mai rău în el însuși, sau plec chiar azi din cauza atitudinii tale, iar eu sunt mai Foxworth decât tine. Apoi expresia lui se schimbă și buzele lui zvâcniră într-un zâmbet. Nu, îmi retrag cuvintele. Tu ești *de două ori* mai Foxworth decât mine.

Cât de mult îl uram pentru că îmi amintise asta! Și, totuși, reușise să mă facă să-mi fie rușine, ca și cum aș fi înțeles greșit toate mesajele pe care mi le trimitea. Nu m-am apărat, nici n-am protestat, ca să-l conving de contrariul. Nici Chris nu a scos vreun cuvânt ca să împiedice această confruntare, care deja bănuise că urma să aibă loc, mai devreme sau mai târziu.

– Nu știu de ce nu am încredere în tine, Joel, i-am spus cu o voce mai blândă decât cea cu care îi vorbeam de obicei. Poate că protestezi prea mult în legătură cu tatăl tău, făcându-mă să mă îndoiesc că ești cu un dram mai bun decât el sau diferit de el.

Fără vreun alt cuvânt, dar cu o privire tristă, cred eu prefăcută, se întoarse și plecă târșâindu-și picioarele, cu mâinile ascunse din nou în mânecile acelea maro, invizibile, de călugăr.

Chiar în aceeași seară în care Melodie insistă din nou să ia cina singură, în camera ei, m-am decis. Chiar dacă refuza să vină și mi se împotrivea, aveam să o duc pe Melodie cu mașina să îl vedem pe Jory!

Am intrat ca o furtună în camera ei și, fără un cuvânt, i-am luat din față tava cu mâncare aproape neatinsă. Era îmbrăcată cu aceleași haine neîngrijite pe care le purta de zile întregi. I-am scos cea mai frumoasă rochie de vară din dulap și i-am aruncat-o pe pat.

– Fă un duș, Melodie, și spală-ți părul. Apoi îmbracă-te – o să-l vizitezi pe Jory în seara asta, fie că vrei, fie că nu.

Imediat sări în sus și protestă, comportându-se isteric și spunând că nu putea merge încă, că nu era pregătită, și că eu nu puteam s-o oblig să facă nimic împotriva voinței sale. Am combătut tot ce îmi spunea ea, replicându-i înapoi pe ton ridicat că, după câte se părea, nu avea să fie niciodată pregătită și că nu-mi păsa ce scuze mai inventa; mergea, și gata.

– Nu poți să mă obligi să fac nimic, a naibii să fii! țipă ea, foarte palidă în timp ce se retrăgea din calea mea.

Apoi, plângând în hohote, mă imploră să îi mai acord timp, ca să se obișnuiască cu ideea că Jory era un infirm. Am spus că îi acordasem destul timp. Eu mă obișnuisem, Chris se obișnuise, la fel și Cindy... iar ea putea să se prefacă; la urma urmei, se presupunea că ea era o profesionistă, în stare să joace un rol.

A trebuit efectiv să o târăsc la duș și să o împing în cabină, când ea spuse că voia în cadă. Dar știam ce avea să facă. Ar fi stat acolo până i se încrețea pielea, și orele de vizită s-ar fi încheiat. Așteptând în fața cabinei de duș, am îndemnat-o să termine mai repede. Ieși înfășurată într-un prosop, încă plângând în hohote în timp ce ochii ei albaștri îmi cerșeau milă.

– Încetează cu plânsul! i-am ordonat, împingând-o în jos pe taburetul din dressing. Eu îți usuc părul în timp ce tu te fardezi – și fă ceva să-ți ascunzi umflăturile alea roșii din jurul ochilor, pentru că Jory va fi foarte receptiv și le va observa imediat. Trebuie să-l convingi că dragostea ta pentru el nu s-a schimbat.

Am vorbit fără întrerupere, ca să o conving că avea să găsească vorbele potrivite pe care să i le adreseze, gesturile potrivite pe care să le facă, în timp ce îi uscam minunatul păr blond ca mierea.

Părul ei avea o strălucire formidabilă, și o culoare mai intensă decât al meu, care nu avea nici un pic de roșu. Textura părului ei era mai puternică decât părul meu subțire, delicat, de culoarea inului. După ce am îmbrăcat-o, am dat-o cu puțin din parfumul preferat al lui Jory, în timp ce ea stătea acolo ca într-o transă, neștiind ce să facă mai departe. Am îmbrățișat-o înainte să o trag spre ușă.

– Haide acum, Melodie, nu o să fie aşa de rău. El te iubeşte şi are nevoie de tine. De îndată ce vei ajunge acolo, şi el te va privi, vei uita că picioarele lui sunt paralizate. Vei şti în mod instinctiv să faci şi să zici lucrurile potrivite. Ştiu că o vei face, pentru că îl iubeşti.

Era palidă sub stratul de machiaj, iar ochii ei mari se uitau la mine fără speranţă, de parcă avea îndoielile ei, dar acum ştia că nu putea să le dea glas.

Între timp, Bart se întorsese acasă de la barul acela, oricare ar fi fost el, unde consumase suficient alcool pentru ca picioarele să-i fie nesigure şi ochii tulburi. Era tolănit într-un fotoliu larg, cu picioarele aruncate în faţă, iar în spatele lui, în umbră, era Joel.

– Unde mergeţi? întrebă Bart, articulând greşit cuvintele, în timp ce încercam să mă strecor cu Melodie înspre capătul holului, spre garaj, fără ca el să ne observe.

– La spital, am spus, trăgând-o pe Melodie spre garajul imens. Şi cred că e timpul să-l vizitezi şi tu pe fratele tău, Bart. Nu în seara asta, ci mâine. Cumpără-i un cadou care să-l bucure... o să înnebunească acolo fără să facă nimic.

– Melodie, nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu vrei să faci, spuse Bart, ridicându-se nesigur în picioare. Nu o lăsa pe mama mea cea dominatoare să te silească să faci ceva.

Ea tremura, rămânând în urmă ca să stăruie pe lângă el, fără a scoate un cuvânt. Am tras-o fără milă după mine şi am împins-o în maşină.

Bart veni, clătinându-se, în garaj şi îi strigă lui Melodie că avea să o salveze... apoi îşi pierdu echilibrul de om beat şi se prăbuşi la pământ. Am apăsat butonul electric ca să deschid una din uşile imense ale garajului şi am dat în marşarier ca să ies.

Tot drumul până în Charlottesville, până am parcat la spital, Melodie tremură, suspină şi încercă să mă convingă că mai mult rău avea să îi facă lui Jory decât să îl ajute. Şi, tot drumul, eu am încercat să-i dau încredere că putea să fie stăpână pe situaţie.

– Te rog, Melodie, intră în salonul ăla cu zâmbetul pe buze. Adoptă atitudinea aia nobilă, princiară, pe care o aveai tot timpul. Iar când vei ajunge aproape de patul lui, ia-l în brațe și sărută-l.

Înțepenită, încuviință anevoie din cap, cu gestul unui copil terifiat.

I-am pus în brațe trandafirii pe care îi cumpărasem, și alte cadouri pe care le ambalasem frumos, unul dintre ele ales de ea mai demult, ca să i-l dea după petrecerea lui Bart.

– Acum, spune-i că n-ai venit până acum pentru că te-ai simțit slăbită, obosită și bolnavă. Spune-i toate celelalte temeri ale tale, dacă vrei. Dar nici măcar să nu îndrăznești să faci vreo aluzie la faptul că nu te mai simți ca și cum ai fi soția lui.

Dădu țeapăn din cap în semn de aprobare, ca un robot orb, făcând sforțări să țină pasul cu mine.

Am dat nas în nas cu Chris, care venea pe hol înspre noi când am coborât din lift la etajul șase. Se lumină la față când o văzu pe Melodie alături de mine.

– Ce minunat, Melodie! spuse el, îmbrățișând-o degrabă înainte să se întoarcă spre mine. Am ieșit și i-am adus cina lui Jory, și pentru mine. E într-o dispoziție destul de bună. Și-a băut tot laptele și a luat două înghițituri din plăcinta cu nuci pecan. Și, de obicei, adoră plăcinta cu pecan. Melodie, pe cât posibil, vezi dacă poate mânca mai mult din plăcinta aia. Pierde rapid în greutate, și mi-ar plăcea să văd că mai pune ceva la loc.

Încă incapabilă să scoată un cuvânt, cu ochii larg deschiși și goi, Melodie încuviință din cap, uitându-se spre salonul cu numărul 606 de parcă era față în față cu scaunul electric. Chris o bătu ușor pe spate, prietenește, plin de înțelegere, îmi dădu un sărut și plecă cu pași mari.

Mă duc să vorbesc cu doctorii lui. O să vin și eu după voi mai târziu, cu mașina mea.

În ruptul capului n-aș fi putut să mă simt așa de încrezătoare ca el, în timp ce o conduceam pe Melodie spre ușa închisă a salonului în care era Jory. El ținea ca ușa să stea tot timpul

închisă, pentru ca nimeni să nu poată vedea un fost *premier danseur* zăcând neajutorat în pat. Am bătut o dată, apoi de două ori, semnalul nostru.

– Jory, sunt doar eu, mama ta.

– Intră, mami, mă invită el, mai binevoitor decât obișnuia să fie înainte. Tati mi-a spus că o să apari în orice moment. Sper că mi-ai adus o carte bună. Am terminat...

Se opri brusc și se uită fix, în timp ce eu o împingeam pe Melodie să intre prima în salon.

Pentru că îl sunasem pe Chris ca să-i spun de planurile mele, el îl ajutase pe Jory să-și dea jos hainele de spital, iar acum purta o cămașă de pijama de mătase albastră. Părul îi era pieptănat cu grijă, fața, proaspăt bărbierită și fusese tuns pentru prima dată de la accident. Arăta mai bine decât în oricare altă zi de după acea noapte oribilă.

Încercă să zâmbească. Speranța îi licărea în ochi, atât de bucuros era să o revadă.

Ea rămăsese acolo unde o împinsesem eu, fără a mai face vreun pas spre pat, motiv pentru care lui Jory îi îngheță pe chip surâsul abia schițat, în timp ce încerca să-și ascundă foamea... flacăra tremurândă a speranței, iar ochii lui încercau să-i găsească pe ai ei. Ea refuză să ridice privirea. Într-o clipă, zâmbetul dispăru cu totul, iar pâlpâirea din ochii lui se stinse. Ochi lipsiți de viață acum, străini și goi. Își întoarse privirea spre perete.

Imediat, am pășit în spatele lui Melodie, împingând-o spre patul lui, înainte să-mi schimb poziția ca să văd expresia de pe fața ei. Stătea acolo, cu brațele pline de trandafiri roșii și de cadouri, țintuită locului și tremurând ca o salcie plângătoare în furtună. I-am dat un ghiont zdravăn.

– Spune ceva, i-am șoptit.

– Bună, Jory! spuse ea cu o voce slabă, tremurândă, cu disperare în priviri. Am împins-o mai aproape de el. Ți-am adus trandafiri... adăugă ea.

El nu-și întoarse fața de la perete.

Am îndemnat-o iar, gândindu-mă că ar trebui să ies şi să îi las singuri; dar mă temeam că de îndată ce aş ieşi, ea ar face stânga-mprejur şi ar da bir cu fugiţii.

– Îmi pare rău că nu te-am vizitat până acum, spuse ea, aproape poticnindu-se în cuvinte, apropiindu-se puţin câte puţin de patul lui. Ţi-am adus şi cadouri... câteva lucruri de care mama ta a spus că ai nevoie.

El îşi întoarse rapid capul, dezvăluind nişte ochi de un albastru-închis plini de furie înăbuşită şi de resentimente.

– Şi mama mea te-a forţat să vii, nu-i aşa? Ei bine, nu trebuie să stai. Ai livrat trandafirii şi cadourile – acum IEŞI AFARĂ!

Melodie răbufni, lăsând trandafirii să cadă pe pat, iar cadourile pe jos. Plângea în timp ce încerca să-i ia mâna, o mână pe care el şi-o smulse imediat din strânsoarea ei.

– Te iubesc, Jory... şi îmi pare rău, atât de rău...

– N-am nici o îndoială că îţi pare rău! strigă el. Îţi pare rău că toată vraja a dispărut cât ai bate din palme, iar acum eşti legată de un soţ infirm! Ei bine, nu eşti legată, Melodie! Poţi să ceri mâine divorţul şi să pleci!

Întorcându-mă la uşă, mă cuprinse mila pentru el – şi pentru ea. Am ieşit încet din salon, dar am lăsat uşa întredeschisă, suficient cât să aud şi să văd ce se întâmpla. Îmi era atât de frică că Melodie avea să profite de ocazie ca să plece, sau că avea să facă altceva care să-i ucidă dorinţa de a trăi... şi dacă îmi stătea în puteri, eram hotărâtă să fac orice ca s-o opresc.

Unul câte unul, Melodie ridică trandafirii care căzuseră. Aruncă florile vechi, uscate, în coşul de gunoi, umplu vaza cu apă din mica baie anexată, apoi aranjă cu grijă trandafirii roşii, cu atâta grijă, luându-i atât timp, de parcă, făcând asta, se putea reţine de la a-l distruge pe el. Când termină, se întoarse din nou spre pat şi ridică cele trei cadouri.

– Nu vrei să le deschizi? întrebă ea încet.

– Nu am nevoie de nimic, spuse el pe un ton egal, uitându-se din nou la perete, încât ea nu-i vedea decât părul cârlionţat de la ceafă.

Cumva, ea reuşi să-şi adune curajul.

– Cred că-ți va plăcea ce e înăuntru. Te-am auzit spunând de multe ori că ai vrea...

– Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să dansez până la patruzeci de ani, se înecă el. Acum s-a terminat cu asta, și nu am nevoie de o soție sau de un partener de dans, nu am nevoie de nimic și nu vreau nimic.

Ea puse cadourile pe pat și rămase acolo în picioare, frângându-și mâinile palide, subțiri, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Te iubesc, Jory! se înecă ea. Vreau să fac totul cum trebuie, dar nu sunt curajoasă ca mama și ca tatăl tău, și de aceea nu te-am vizitat până acum. Mama ta voia să-ți spun că am fost bolnavă, incapabilă să vin, dar aș fi putut veni. Am stat în casa aia și am plâns, sperând să găsesc puterea de care aș fi avut nevoie ca să zâmbesc atunci când în cele din urmă voi fi venit. Mi-e atât de rușine pentru că sunt așa de slabă, pentru că nu fac nimic din tot ceea ce-ar trebui să fac când tu ai nevoie de mine... și pe cât stăteam mai mult, pe atât devenea tot mai greu pentru mine să vin aici. Mi-a fost teamă că nu vei vorbi cu mine, că nu vei vrea să te uiți la mine, și că voi face ceva stupid care să te determine să mă urăști. Nu vreau divorțul, Jory. Sunt încă soția ta. Chris m-a dus ieri la un ginecolog, și copilul nostru se dezvoltă normal.

Făcând o pauză, încercă să-i atingă brațul. El tresări spasmodic, de parcă mâna ei ardea, dar nu-și retrase mâna – ea și-o retrase pe a ei.

De acolo de unde stăteam în hol, puteam vedea destul de bine fața lui Jory ca să știu că plângea și încerca din răsputeri să nu-i îngăduie lui Melodie să vadă asta. Și în ochii mei erau lacrimi, așa cum tremuram ascunsă acolo, simțindu-mă ca un intrus netrebnic, care nu avea nici un drept să privească și să asculte. Chiar și așa, nu puteam pleca, pentru că de lângă Julian plecasem doar ca să-l găsesc mort data următoare când m-am uitat spre el. Așa tată, așa fiu, așa tată, așa fiu – bătea ritmul nefericit al trâmbițelor fricii în mintea mea.

Din nou, ea se întinse să-l atingă, de data asta pe păr.

– Nu-ţi întoarce faţa de la mine, Jory. Priveşte-mă. Lasă-mă să văd că nu mă urăşti pentru că te-am părăsit când aveai cea mai mare nevoie de mine. Strigă la mine, loveşte-mă, dar nu înceta să vorbeşti cu mine. Nu mai ştiu încotro s-o apuc. Nu pot dormi noaptea, gândindu-mă că ar fi trebuit să fac ceva ca să te opresc să dansezi acel rol. Întotdeauna am urât baletul ăla, şi n-am vrut să-ţi spun când i-ai făcut coregrafia şi ţi-ai pus semnătura pe ea.

Îşi şterse lacrimile, apoi căzu în genunchi lângă patul lui şi îşi lăsă capul pe mâna lui, pe care reuşise să o prindă.

Vocea ei slabă de-abia ajungea la urechile mele.

– Putem să ne clădim o viaţă împreună. Trebuie doar să mă înveţi cum. Oriunde mă vei duce, Jory, te voi urma... spune-mi doar că vrei să rămân.

Poate pentru că îşi ascundea acum faţa, şi lacrimile ei îi udau mâna de sub obrazul ei, el îşi întoarse capul şi o privi cu ochi chinuiţi, tragici. Îşi drese vocea înainte să vorbească şi îşi şterse lacrimile cu un colţ al cearşafului.

– Nu vreau să rămâi dacă traiul cu mine va fi o povară. Poţi oricând să mergi la New York şi să dansezi cu alţi parteneri. Doar pentru că eu sunt infirm nu înseamnă că trebuie să suferi şi tu. Tu ai cariera ta, toţi anii ăia de muncă dedicată. Aşa că du-te, Mel, ai binecuvântarea mea... Nu am nevoie de tine acum.

Inima mea mai că ţipa, ştiind altceva.

Ea se uită în sus, cu machiajul distrus de atâtea lacrimi.

– Cum aş putea trăi cu mine însămi, Jory? Voi rămâne. O să fac tot posibilul ca să-ţi fiu o soţie bună.

Făcu o pauză, în timp ce eu mă gândeam că sincronizarea ei era greşită, atât de al naibii de greşită. Îi oferise răgazul ca el să se gândească la faptul că nu avea nevoie de o soţie, doar de o asistentă medicală şi de un însoţitor, şi de o mamă-surogat pentru fiul lui.

Am închis ochii şi am început să mă rog. *Dumnezeule, fă-o să găsească cuvintele potrivite.* De ce nu îi spune că baletul nu mai înseamnă nimic fără el? De ce nu îi spune că fericirea lui contează mai mult decât orice altceva? Melodie, Melodie, spune-i

ceva care să îl facă să creadă că handicapul lui nu contează, că îl iubești pe bărbatul care va fi el întotdeauna. Dar ea nu spuse nimic din toate astea.

Doar îi deschise cadourile, i le arătă, în timp ce el îi studia fața cu ochi din ce în ce mai pustii.

Îi mulțumi pentru bestsellerul pe care i-l adusese (ales de mine); îi mulțumi și pentru trusa de bărbierit pentru călătorii, cu aparate de ras din argint veritabil – cu lame drepte, electrice, cu două tăișuri – cu un pămătuf cu mâner din argint și cu o oglindă rotundă, care se putea prinde de orice material, dotată cu o ventuză care era garantată să funcționeze. Mai avea și o cană elegantă, din argint, cu săpun, apă de colonie și loțiune după ras. În final, desfăcu cel mai bun cadou, o cutie uriașă de mahon plină de acuarele, un hobby care îi făcea plăcere lui Chris. Plănuia să-l învețe pe Jory tehnica folosirii acuarelelor de îndată ce se întorcea acasă. Jory se uită lung, fără interes, la cutia de desen, înainte să-și mute privirea în altă parte.

– Ai gusturi bune, Mel.

Lăsându-și capul în jos, ea încuviință.

– Mai ai nevoie de ceva?

– Nu. Doar pleacă. Mi-e somn. E plăcut să te văd din nou, dar sunt obosit.

Ea se dădu înapoi, ezitând, în timp ce mie mi se rupea inima pentru amândoi. Atâta dragoste înainte de accidentul lui, și toată acea pasiune se năruise în năpasta șocului ei și a umilirii lui.

Am pășit în salon.

– Sper că nu vă întrerup, dar cred că Jory e obosit, Melodie. Le-am zâmbit larg amândurora. Așteaptă doar să vezi ce ți-am pregătit pentru întoarcerea ta acasă. Dacă pictura nu te interesează acum, îți va stârni interesul mai târziu. Acasă avem și alte comori care te așteaptă. O să fii încântat, dar nu-ți pot dezvălui nimic. Totul e pregătit pentru o uriașă surpriză de bun-venit. M-am grăbit să-l îmbrățișez, ceea ce n-a fost ușor, acum că trupul lui era atât de greoi și de tare din cauza ghipsului. L-am sărutat pe obraz, i-am ciufulit părul și i-am strâns

degetele. Totul o să fie bine, dragul meu, i-am șoptit. Și ea trebuie să învețe să accepte, ca și tine. Se străduiește din răsputeri, și dacă nu spune cuvintele pe care vrei tu să le auzi e pentru că e prea șocată ca să gândească limpede.

El zâmbi ironic.

– Desigur, mami, desigur. Mă iubește la fel de mult ca atunci când puteam merge și dansa. Nimic nu s-a schimbat, nimic important.

Melodie ieșise deja din salon și aștepta în hol, așa că nu auzi nimic din toate acestea. Tot drumul spre casă, pe când Chris ne urma cu mașina lui, ea repetă fără încetare: „O, Dumnezeule, Dumnezeul meu... o, Dumnezeul meu... ce o să ne facem?"

– Te-ai descurcat bine, Melodie, chiar bine. Data viitoare va fi și mai bine, am spus eu cu vioiciune.

Trecu o săptămână, și Melodie, într-adevăr, se descurcă mai bine la următoarea vizită, iar la a treia încă și mai bine. Acum nu se mai împotrivea când îi spuneam unde trebuia să meargă. Știa că asta nu ar ajuta-o cu nimic.

Într-o zi, ședeam în camera mea de garderobă, în fața oglinzii înalte, aplicându-mi atent rimelul, când Chris apăru cu o expresie satisfăcută pe chip.

– Am ceva să-ți spun, și e excelent, începu el. Săptămâna trecută am mers în vizită la personalul științific al universității și am completat o cerere ca să fac parte din echipa lor care se ocupă de cercetarea cancerului. Nu știu despre mine decât că am fost un biochimist amator în timpul liber. Cu toate astea, nu cunosc motivul, se pare că le-au plăcut unele dintre răspunsurile mele și m-au invitat să fac parte din echipa lor. Cathy, sunt încântat să am ceva de făcut. Bart a fost de acord să ne lase să stăm aici cât vrem, sau până se căsătorește el. Am vorbit cu Jory, și el vrea să fie lângă noi. Apartamentul lui din New York e prea mic. Aici va avea holuri largi și camere mari în care va încăpea scaunul lui cu rotile. Acum susține că nu va folosi niciodată așa ceva, dar se va răzgândi atunci când i se va scoate ghipsul.

Entuziasmul lui Chris pentru noua slujbă era contagios. Voiam să-l văd fericit, să aibă ceva care să-l preocupe, care să-i ia mintea de la problemele lui Jory. M-am ridicat ca să mă îndrept spre dulapul cu haine, dar el m-a tras în poală la el ca să-și termine povestea. Unele lucruri pe care mi le-a spus nu le-am înțeles, pentru că din când în când uita cu cine vorbea și se exprima în termeni medicali, care pentru mine erau precum chineza.

– Vei fi fericit, Chris? E important pentru tine să faci ce vrei cu viața ta. Fericirea lui Jory e și ea importantă, dar nu vreau ca tu să stai aici dacă Bart devine insuportabil. Fii sincer... poți să-l suporți pe Bart doar ca să-i oferi lui Jory un loc minunat în care să trăiască?

– Catherine, dragostea mea, atâta vreme cât tu ești aici, atunci bineînțeles că voi fi fericit. În ce-l privește pe Bart, l-am suportat în toți acești ani și pot continua să o fac atât cât e nevoie. Știu cine îl ajută pe Jory să traverseze perioada asta traumatică. Poate că și eu am o mică contribuție, dar tu ești cea care aduce lumină, cu pălăvrăgeala ta necontenită, cu felul tău de a fi, plin de vioiciune, cu brațele tale pline de cadouri și asigurările tale continue că Melodie se va schimba. El ia fiecare cuvânt al tău de parcă vine direct de la Dumnezeu.

– Dar tu o să tot pleci, și nu te vom vedea prea mult, am gemut eu.

– Hei, șterge-ți privirea asta de pe față. O să vin acasă în fiecare seară și o să încerc să ajung aici înainte de lăsarea nopții.

Continuă să-mi explice că nu trebuia să ajungă în laboratorul universității până la zece, ceea ce ne oferea suficient timp să luăm micul dejun împreună. Nu aveau să existe telefoane pentru urgențe, care să-l cheme în toiul nopții; urma să aibă fiecare weekend liber și o lună concediu cu plată, nu că banii ar fi contat pentru noi. Aveam să facem excursii la diverse congrese, unde aveam să cunosc oameni cu idei inovatoare, genul de oameni creativi, de care mă bucuram cel mai mult.

Lăudă necontenit virtuțile noului său demers, făcându-mă să accept ceva ce el își dorea foarte mult. Cu toate acestea, în

acea seară am dormit agitată în brațele lui, dorindu-mi să nu fi venit niciodată în casa aceasta care adunase atâtea amintiri și care cauzase atâtea tragedii.

Pe la miezul nopții, neputând să adorm, m-am ridicat din pat ca să merg să stau în camera noastră de zi privată, lipită de dormitor, și am tricotat ceva ce trebuia să fie la final o bonetă de copil, albă și pufoasă. Aproape că mă simțeam ca mama mea, cum tot împleteam furioasă, cu o asemenea râvnă, că nu puteam lăsa lucrul din mână. Ca și ea, nu puteam lăsa niciodată nimic din mână până nu terminam.

O bătaie ușoară se auzi în ușă, urmată de rugămintea lui Melodie de a intra. Încântată de vizita ei, am răspuns:

– Desigur, intră. Mă bucur că ai văzut lumina pe sub ușă. Mă gândeam la tine și la Jory în timp ce împleteam, și a naibii să fiu dacă știu cum să mă opresc dintr-un proiect odată ce m-am apucat de el.

Ezitând, veni să se așeze pe sofaua pentru două persoane; nesiguranța ei mă puse imediat în gardă. Se uită la lucrul meu de mână și își feri privirea.

– Am nevoie de cineva cu care să vorbesc, Cathy, cineva înțelept, ca tine.

Cât de patetică și de tânără părea, chiar mai tânără decât Cindy! Mi-am lăsat deoparte lucrul ca să mă întorc și să o îmbrățișez.

– Plângi, Melodie, nu te opri. Ai destule motive să plângi. Am fost aspră cu tine, știu asta.

Își lăsă capul pe umărul meu, în timp ce își dădu frâu liber emoțiilor și plânse în hohote, fără rețineri.

– Ajută-mă, Cathy, te rog, ajută-mă! Nu știu ce să fac. Mă tot gândesc la Jory și la felul în care trebuie să se simtă el. Mă gândesc la mine și la cât de nepotrivită mă simt *eu*. Mă bucur că m-ai făcut să merg la el, deși te-am urât atunci pentru asta. Azi, când am mers singură, el a zâmbit ca și cum asta îi dovedea ceva. Știu că am fost copilăroasă și slabă. Și, totuși, de fiecare dată trebuie să mă forțez să intru în salonul lui. Urăsc să-l văd cum zace atât de inert în patul ăla, mișcându-și doar brațele

și capul. Îl sărut, îl țin de mână, dar de îndată ce încep să vorbesc despre lucruri importante, el își întoarce capul spre perete și refuză să mai răspundă. Cathy... poate că tu crezi că el învață să-și accepte dizabilitatea, dar eu cred că își dorește să moară – și e vina mea, numai vina mea!

Uimită, am deschis larg ochii.

– Vina ta? A fost un accident, nu te poți învinovăți pentru asta.

Cuvintele ei izbucniră într-un șuvoi nestăvilit.

– Nu înțelegi de ce mă simt așa! Mă chinuie atât de mult încât mă simt urmărită de vinovăție. Totul se întâmplă pentru că suntem aici, în casa asta blestemată! Jory nu voia un copil decât peste câțiva ani de acum înainte. M-a pus să promit, înainte să ne căsătorim, că până nu va ajunge în vârf cel puțin zece ani, nu ne vom întemeia o familie – dar mi-am încălcat cuvântul în mod voit și am încetat să mai iau pastile. Voiam să am primul copil înainte de treizeci de ani. M-am gândit că, după ce va fi conceput copilul, el nu va vrea ca eu să fac un avort. Dar când i-am spus, a explodat! S-a repezit la mine – și mi-a *cerut* să fac avort.

– O, nu...

Eram șocată, gândindu-mă că nu-l cunoșteam pe Jory așa de bine pe cât credeam.

– Nu îl învinui pe el; a fost vina mea. Dansul era lumea lui, continuă Melodie cu o voce sacadată, de parcă ar fi alergat pe un deal de săptămâni întregi. Nu ar fi trebuit să fac ce am făcut. I-am spus că pur și simplu uitasem. Am știut din ziua căsătoriei noastre că dansul era pe primul loc în viața lui, iar eu pe locul doi. Niciodată nu m-a mințit și nici nu mi-a spus altceva, deși mă iubea. Apoi, pentru că eram însărcinată, am renunțat la turneu, am venit aici... și uite ce s-a întâmplat! Nu e corect, Cathy, nu e corect! Chiar astăzi, dacă nu ar fi fost copilul, noi ar fi trebuit să fim în Londra. El ar fi pe scenă, făcând plecăciuni în fața publicului, primind aplauze, buchete de flori, făcând ceea ce s-a născut să facă. L-am mințit, și făcând asta, am provocat accidentul ăsta, și acum el ce-o să facă? Cum aș putea eu să compensez ceea ce i-am furat?

Ea tremura din toate încheieturile în vreme ce o ţineam în braţe. Ce aş fi putut spune? Mi-am muşcat buzele, suferind pentru ea, pentru Jory. Semănam atât de mult, noi două, în atâtea privinţe, pentru că şi eu cauzasem moartea lui Julian când îl părăsisem, lăsându-l în Spania – şi asta îi adusese sfârşitul. Niciodată nu am rănit pe cineva în mod deliberat, doar am făcut ceea ce am simţit că e corect în momente nepotrivite, aşa cum şi Melodie a făcut ceea ce a considerat ea că e bine.

Cine a numărat vreodată florile care mureau când noi smulgeam buruienile? Am scuturat din cap, smulgându-mă din genunea trecutului, şi mi-am adunat toată concentrarea pe momentul prezent.

– Melodie, Jory e la fel de speriat ca şi tine, mai mult decât tine, şi pe bună dreptate. Tu nu eşti vinovată pentru nimic. El e bucuros pentru copil, acum că e pe drum. Mulţi bărbaţi protestează când soţiile lor îşi doresc copii, dar când văd copilul la zămislirea căruia ei au ajutat, sunt topiţi. El zace acolo în pat, aşa cum tu zaci în patul tău, întrebându-se ce se va alege de căsnicia lui acum când el nu mai poate dansa. El e cel care are o infirmitate. El e cel care trebuie să înfrunte viaţa zi de zi, ştiind că nu va putea să stea jos atunci când va dori; ştiind că nu va putea sta într-un scaun obişnuit, şi să se ridice, şi să se aşeze de fiecare dată când va vrea; că nu va putea nici să meargă prin ploaie, nici să alerge prin iarbă, şi nici măcar să meargă la baie într-un mod normal.

Toate lucrurile simple, normale, de zi cu zi, pe care el le lua ca pe un dat, vor fi de acum foarte dificile pentru el. Şi gândeşte-te ce era el. Mândria lui a primit o lovitură groaznică. Nici măcar nu avea de gând să încerce să înfrunte situaţia, de teamă să nu fie o povară prea grea pentru tine. Dar ascultă. În după-amiaza asta, când am fost la el, mi-a spus că o să facă un efort uriaş ca să se înveselească şi să iasă din starea de depresie. Şi o va face. Va reuşi, şi asta se va datora în mare parte pentru că tu l-ai ajutat, prin simplul fapt de a merge acolo şi de a sta împreună cu el. De fiecare dată când te duci la el îl convingi că încă îl iubeşti.

De ce oare se smulse din braţele mele şi îşi întoarse capul într-o parte? Am urmărit-o cum îşi ştergea nervoasă lacrimile de pe faţă; apoi îşi suflă nasul şi încercă să se oprească din plâns.

Cu un efort, reuşi să vorbească din nou.

– Nu ştiu ce se întâmplă, dar tot am vise înspăimântătoare. Mă trezesc înfricoşată, gândindu-mă că o să se întâmple ceva îngrozitor. E ceva ciudat cu casa asta. Ceva ciudat şi înfricoşător. Când toată lumea pleacă, iar Bart e în biroul lui, şi Joel se roagă în camera aia hidoasă, goală, stau întinsă pe pat şi mi se pare că aud casa şoptind. Mi se pare că mă cheamă. Aud cum vântul parcă încearcă să-mi spună ceva. Aud duşumeaua din faţa uşii camerei mele scârţâind şi fug să deschid uşa – şi nu e nimeni acolo, niciodată nu e nimeni acolo. Bănuiesc că e doar imaginaţia mea, dar aud, aşa cum spui tu câteodată, atât de multe lucruri care nu sunt reale. Îmi pierd minţile, Cathy? Asta să fie?

– Ah, Melodie, am murmurat eu, încercând s-o strâng din nou în braţe, dar ea mă evită, aşezându-se la capătul opus al sofalei.

– Cathy, de ce e diferită casa asta?

– Diferită de ce? am întrebat eu, neliniştită.

– De celelalte case. Se uită cu teamă spre uşa dinspre hol. Nu simţi? Nu auzi? Nu înţelegi cum respiră casa asta, ca şi cum ar avea o viaţă a ei?

Am deschis larg ochii, iar o senzaţie de răcoare mă smulse din confortul plăcutei mele camere de zi. În dormitor, auzeam slab respiraţia regulată, grea a lui Chris.

Melodie, de obicei reticentă să discute, vorbea acum fără întrerupere.

– Casa asta vrea să se folosească de oamenii care locuiesc în ea ca să trăiască o veşnicie. E ca un vampir, sugându-ne tuturor sângele, viaţa. Mi-aş fi dorit să nu fi fost restaurată. Nu e o casă nouă. A fost aici de secole. Numai tapetul, vopseaua şi mobila sunt noi, dar scările alea din hol – n-aş putea niciodată să le urc sau să le cobor fără să văd fantomele celorlalţi...

M-a cuprins un soi de amorţeală care m-a paralizat.

Fiecare cuvânt pe care îl rostea era groaznic de adevărat. Puteam să aud casa respirând! Am încercat să mă smulg din aceste senzaţii şi să revin la realitate.

Ascultă, Melodie. Bart era doar un băieţel când mama mea a comandat reconstruirea casei pe fundaţiile vechiului conac. Înainte de a muri ea era deja înălţată, dar nu complet finisată în interior. Când s-a citit testamentul ei, şi ea i-a lăsat casa lui Bart, numindu-l pe Chris tutore până la majorat, am hotărât că era păcat să nu o terminăm. Chris şi avocatul nostru au contractat arhitecţii şi antreprenorii, şi lucrările au continuat până ce casa a fost finalizată, doar interiorul mai trebuia amenajat. Pentru asta, a fost nevoie ca Bart să vină aici în timpul colegiului şi să le comande decoratorilor de interiori să îl aranjeze aşa cum fusese pe vremuri. Şi ai dreptate. Şi eu îmi doresc ca această casă să fi fost lăsată în cenuşă...

– Poate că mama ta a ştiut că de casa asta avea cel mai mult nevoie Bart ca să capete încredere în sine. E atât de impozantă. Nu ai băgat de seamă cât de mult s-a schimbat Bart? Nu mai e băieţelul care obişnuia să se ascundă în umbră şi să pândească pe după copaci. El e stăpânul aici, ca un magnat care îşi supraveghează domeniul. Sau poate ar trebui să spun regele muntelui, pentru că e atât de bogat, atât de teribil de bogat...

Încă nu e... încă nu e, mă tot gândeam eu. Cu toate astea, vocea ei şoptită mă nelinişti. Nu voiam să mă gândesc la un Bart atotputernic, ca un lord medieval. Dar ea continuă:

– Bart e fericit, Cathy, extraordinar de fericit. Îmi spune că îi pare rău pentru Jory. Apoi le telefonează avocaţilor şi vrea să ştie de ce tot amână citirea testamentului bunicii lui. Ei i-au spus că nu-l pot citi decât dacă toată lumea menţionată în testament e prezentă când îl deschid, aşa că au amânat asta pentru ziua în care Jory va veni acasă din spital. Vor citi testamentul în biroul lui Bart.

– Cum de ştii atât de multe despre afacerile lui Bart? am întrebat aspru.

Brusc, am devenit foarte bănuitoare în privinţa perioadelor în care ea fusese singură în casă cu cel de-al doilea fiu al meu...

și cu un bătrân care își petrecea cea mai mare parte a timpului în cămăruța aceea goală, pe care o folosea pe post de capelă. Joel ar fi fost de-a dreptul fericit să-l vadă pe Jory distrus, dacă asta i-ar aduce satisfacție lui Bart. În ochii lui Joel, un dansator nu era cu nimic diferit de cel mai mare păcătos, expunându-și trupul în acel fel. Făcând salturi și țopăind în fața femeilor, înfășurat doar cu o bucată de pânză în jurul coapselor... M-am uitat din nou, lung, la Melodie.

– Tu și Bart petreceți mult timp împreună?

Ea se ridică repede.

– Sunt obosită acum, Cathy. Am spus suficient cât să te fac să crezi că sunt nebună. Oare toate femeile gravide au asemenea vise terifiante... ai avut și tu? Mi-e frică și de faptul că poate copilul meu nu va fi normal, fiindcă am suferit atât de mult pentru Jory.

I-am oferit toată alinarea pe care eram în stare să i-o ofer, deși înlăuntrul meu mă simțeam rău, iar în noaptea aceea, mai târziu, pe când stăteam întinsă lângă Chris, am început să mă zvârcolesc, să mă afund în coșmaruri și să ies din ele, până ce el se trezi și mă rugă să-l las să doarmă puțin. Întorcându-mă, mi-am încolăcit brațele în jurul lui, prinzându-mă strâns de el, ca de un obiect ce nu avea să se ducă nicicând la fund – așa cum mă agățasem întotdeauna de singurul pai care nu mă lăsase să mă înec în cruda mare a conacului Foxworth.

Din nou acasă

În cele din urmă, decoratorii pe care îi angajasem au terminat de amenajat apartamentul lui Jory. Acum, totul acolo era gândit ca el să se simtă bine, să aibă confort și să se instaleze comod. Alături de Melodie, am mers să văd tot ce se făcuse pentru a transforma încăperea într-un spațiu luminos și vesel.

– Lui Jory îi place culoarea și multă lumină, spre deosebire de alții, care își doresc numai întunericul, explică Melodie, cu o privire stranie.

Fără doar și poate, știam că făcea aluzie la Bart. I-am aruncat o privire curioasă, întrebându-mă din nou cât timp petrecea cu Bart, despre ce vorbeau și dacă el încercase ceva. Cu siguranță, toată dorința aceea mistuitoare pe care o văzusem în ochii lui îl împinsese să-i facă avansuri. Și ce ocazie mai bună decât aceea când Jory nu era prin preajmă, iar Melodie era căzută într-o teribilă tristețe? Apoi m-a lovit un gând... Melodie îl disprețuia pe Bart. Poate că simțea nevoia să vorbească cu el, atâta tot.

– Spune-mi ce altceva pot face, i-am zis, dorindu-mi de fapt ca ea să aibă cel mai mare aport, ca să se simtă utilă.

Drept răspuns, ea îmi zâmbi, pentru prima dată afișând o mină oarecum fericită.

– Mă poți ajuta să fac patul, cu lenjeria aia drăguță, pe care tocmai am cumpărat-o.

Desfăcu ambalajul de plastic, mișcarea făcându-i sânii plini să salte. Blugii ei de-abia începeau să arate o ușoară protuberanță.

Eram aproape la fel de îngrijorată pentru ea pe cât eram pentru Jory. O femeie însărcinată trebuia să mănânce mai mult, să bea lapte, să ia vitamine, și apoi mai era această neașteptată schimbare de dispoziție în atitudinea ei. Acum, se resemnase complet cu situația nefericită a lui Jory. Era exact ce îmi dorisem, dar nu mă gândeam să se întâmple atât de rapid, și asta îmi dădea sentimentul că era falsă.

Și apoi mi-am explicat regăsirea stării ei de siguranță.

– Cathy, Jory o să se facă bine și o să danseze din nou. Am visat azi-noapte că va fi așa, și visele mi se împlinesc întotdeauna.

Acum știam că avea de gând să facă ceea ce făcusem eu la început – să se convingă pe sine că Jory avea să își revină într-o bună zi – și intenționa să-și clădească viața pe acest gen de fantezie – viața ei, dar și a lui.

Am dat să vorbesc, să-i explic ce-mi spusese Chris, dar Bart păși în vestibulul de afară, picioarele lui mari tropăind grele de-a lungul holului îngust, slab luminat. Se uită urât la lambriurile, odinioară închise la culoare, care acum erau vopsite în alb, astfel încât tablourile cu marea și țărmul arătau splendid. Era lesne de văzut că îi displăceau schimbările făcute de noi.

– Am făcut-o spre încântarea lui Jory, am spus înainte să apuce să obiecteze, în timp ce Melodie stătea nemișcată și se uita la el cu ochi mari, cu privirea neajutorată a unui copil prins în vreo încurcătură. Știu că vrei ca fratele tău să fie fericit, și nimeni nu iubește mai mult decât Jory marea, valurile, nisipul și păsările de mare. Așa că am adus în camera asta un crâmpei de mare și de țărm – pentru a-i da certitudinea că toate lucrurile importante din viață există încă pentru el. Cerul, deasupra, pământul, dedesubt și marea, la mijloc. Nu o să ducă lipsă de nimic, Bart. O să aibă tot ce are nevoie ca să îl ținem fericit și în viață, și știu că vrei să contribui și tu la asta.

El se uita la Melodie, fără a asculta nici jumătate din câte îi spuneam. Ochii lui se pironiră pe sânii ei măriți, mutându-se să cerceteze rotunjimile mijlocului pe care i le dădea sarcina.

– Melodie, ai fi putut să vii la mine și să mă întrebi înainte să faci ceva, de vreme ce eu o să plătesc facturile.

Eu eram ignorată complet, de parcă nici nu eram acolo.

– Ah, nu, negă Melodie. Eu și Jory avem bani. Putem plăti pentru modificările pe care le-am făcut aici... și n-am crezut că o să te deranjeze, de vreme ce mi se pare că ești atât de preocupat pentru binele lui.

– Nu trebuie să plătești pentru nimic, spuse Bart cu o căldură surprinzătoare. În după-amiaza zilei în care Jory se va întoarce acasă, avocații vor veni ca să citească din nou testamentul; și de data asta voi ști cu exactitate la cât se ridică averea mea. M-am săturat ca ziua aceea să tot fie amânată.

– Bart, i-am spus, pășind între el și Melodie, știi prea bine de ce nu au recitit testamentul. Vor ca Jory să fie de față, perfect conștient de ceea ce se întâmplă.

El mă ocoli și merse să-și ațintească privirea în ochii mari, triști ai lui Melodie. Îi vorbi numai ei.

– *Tu* spune-mi doar de ce ai nevoie, și îți voi îndeplini dorința ieri. Tu și Jory puteți sta atât timp cât doriți.

Rămaseră uitându-se unul la celălalt, peste covorul de catifea albastru ca marea, lung de șase metri. Ochii întunecați ai lui Bart îi cercetară pe ai ei, albaștri, înainte să continue încet, duios:

– Nu-ți face atâtea griji, Melodie. Tu și Jory aveți o casă aici pentru totdeauna, dacă dorești. De fapt, nu îmi pasă ce ai făcut cu camerele astea. Vreau ca Jory să fie cât mai confortabil și mai fericit.

Erau aceste cuvinte anume rostite ca să îmi dea mie satisfacție – sau ca să o cucerească pe ea? De ce oare roși Melodie și privi în pământ?

Relatarea lui Cindy îmi răsuna în memorie precum amintirea unor îndepărtate clopote de biserică. Asigurare pentru toți oaspeții... în caz de accident. Nisip umed acolo unde ar fi trebuit să fie nisip uscat. Nisip care s-a transformat în ciment și nu a curs imediat din coloanele de carton, ca să nu vatăme pe cineva.

În gândurile mele zburară amintiri cu Bart de pe vremea când avea șapte, opt, nouă și zece ani...

Aș vrea să am picioare la fel de frumoase ca ale lui Jory. Aș vrea să alerg și să dansez ca Jory. O să cresc mai înalt, o să cresc mai mare, o să fiu mai puternic decât Jory. Într-o zi. Într-o zi.

Bombănelile copilărești ale lui Bart, repetate de atâtea ori încât devenisem indiferentă la ele. Apoi, când era mai mare...

Cine o să mă iubească așa cum Melodie îl iubește pe Jory? Nimeni, nimeni.

Am scuturat din cap, ca să scap de amintirile nedorite ale unui băiețel care voia să egaleze statura fratelui mai mare și mai talentat.

Dar de ce se uita acum la Melodie cu atâta subînțeles? Ochii ei albaștri se ridicară ca să-i întâlnească pentru o clipă pe ai lui; apoi se uită în altă parte, roșind din nou, aranjându-și mâinile în poziția pe care toți balerinii o luau atunci când nu voiau să distragă atenția de la interpretul principal – picioarele cu degetele înspre exterior. Pe scenă, Melodie era pe scenă, interpretând un rol.

Bart plecă cu pași mari; avea acum picioare lungi, sigure și încrezătoare, așa cum nu fuseseră niciând în vremea copilăriei sale. Mă simțeam tristă și regretam faptul că trebuise să aștepte să iasă de sub umbra lui Jory ca să-și găsească abilitatea de a-și folosi cu pricepere până și coordonarea membrelor. Oftând, am decis să mă gândesc la prezent și la tot ce era de făcut pentru a-i oferi lui Jory atmosfera perfectă pentru o convalescență ușoară.

Un televizor color uriaș era așezat la capătul patului, dotat cu o telecomandă cu care să schimbe posturile, să îl deschidă și să îl închidă din pat. Un electrician crease un sistem pentru ca Jory să-și poate deschide și trage draperiile atunci când dorea. Un aparat stereo îi era pus la îndemână. Cărțile erau

aliniate la capul patului său reglabil, care putea fi ridicat ca să poată sta în șezut sau întins, ori în oricare altă poziție își dorea. Eu și Melodie, cu ajutorul lui Chris, ne storseserăm creierii ca să facem rost de orice avantaj modern care să îl ajute pe Jory să facă tot ce putea de unul singur. Acum, tot ce mai rămânea de făcut era să ne asigurăm că el era ocupat cu ceva de real interes, destul ca să-i canalizeze energiile și să-i provoace talentul înnăscut.

Cu mult timp în urmă, începusem să citesc cărți de psihologie, o slabă încercare de a-l ajuta pe Bart. Acum, puteam să-l ajut pe Jory, cu personalitatea lui competitivă, care avea nevoie să fie într-o competiție și să o câștige. Nu putea îndura plictiseala, să zacă fără a face nimic. Deja exista o bară de-a lungul peretelui fără geamuri, montată acolo recent, ca o promisiune că într-o bună zi avea să stea pe propriile picioare, chiar dacă trebuia să poarte o proteză pentru spate și să utilizeze cârje. Am oftat, gândindu-mă la fiul meu cel frumos și grațios, poticnindu-se prin casă ca un cal în hamuri; apoi lacrimile îmi brăzdară fața. Lacrimi pe care mi le-am șters de îndată, pentru ca Melodie să nu le poată vedea.

În curând, Melodie era obosită și plecă să se întindă și să se odihnească. Am terminat de aranjat camera, apoi m-am grăbit să supraveghez construcția rampelor pe care Jory urma să ajungă spre terase și grădini. Nici un efort nu fusese cruțat ca el să nu fie închis în camera lui. Un lift nou era de asemenea instalat în locul unde odinioară fusese oficiul majordomului.

În sfârșit, sosi minunata zi în care Jory fu externat și se întoarse acasă. Avea încă ghipsul pe spate, dar mânca și bea normal și își recăpătase culoarea și un pic din greutatea pe care o pierduse. Inima mi se frângea de durere văzându-l întins pe targă, care fu împinsă spre lift, când el obișnuia să sară câte trei trepte odată. L-am văzut întorcându-și capul ca să se uite lung la scări, ca și când ar fi fost în stare să-și vândă sufletul ca să le poată urca din nou.

Dar, zâmbitor, se uită în jur la apartamentul redecorat în întregime, și ochii lui străluciră.

– E grozav ce ați făcut, serios. Combinația mea preferată de culori, alb și albastru. Mi-ați dat țărmul mării – uite, aproape că pot simți mirosul valurilor, pot auzi pescărușii. E minunat, cu adevărat minunat ce pot face vopseaua și tablourile, plantele verzi și puțină organizare!

Soția lui stătea la picioarele patului îngust, pe care trebuia să-l folosească până își dădea jos ghipsul, dar se străduia să nu-l privească în ochi.

– Mulțumesc că îți place ce am făcut. Eu și mama ta, și Chris, am încercat cu toții să-ți facem pe plac.

Ochii lui albaștri se întunecară pe când se uita la ea, percepând ceva ce și eu, la rândul meu, simțeam. Se uită înspre ferestre, cu buzele lui pline subțiindu-se, înainte să se retragă în cochilia lui.

De îndată, am făcut un pas înainte ca să-i înmânez o cutie imensă, ținută anume pentru acest moment stânjenitor.

– Jory, ceva important pentru tine, cu care să te preocupi cât timp ești încă la pat. Nu vreau să stai tot timpul cu ochii în televizor.

Aparent ușurat că nu trebuia să-și deranjeze soția cu cuvinte pe care ea nu voia să le audă, simulă un entuziasm copilăresc, scuturând cutia uriașă.

– Un elefant comprimat? O placă de surf care nu se scufundă? ghici el, uitându-se numai la mine.

I-am ciufulit părul cârlionțat, m-am aplecat să-l îmbrățișez și să-l sărut și l-am îndemnat să se grăbească și să deschidă cutia. Ardeam de nerăbdare să aud părerea lui despre cadoul meu, care călătorise tocmai din Noua Anglie.

Curând, dădu jos fundele și ambalajul drăguț și se uita la cutia lungă, care conținea ceea ce păreau a fi niște mănunchiuri de bețe de chibrit foarte lungi. Sticluțe cu vopsea, sticle mai mari cu lipici, cu un mosor de ață subțire, pânze atent împachetate.

– O trusă de construcție a unei corăbii cu pânze, spuse el cu admirație, dar și cu spaimă. Mami, sunt zece pagini de

instrucțiuni! Chestia asta e atât de complicată, că îmi va lua o bună parte a vieții ca s-o termin. Și când e gata – dacă va fi gata –, ce voi avea?

– Ce vei avea? Fiul meu, vei avea, când o vei fi terminat, o amintire de familie care va fi neprețuită și pe care o poți lăsa fiului tău sau fiicei tale. Am spus toate acestea cu atâta mândrie, atât de sigură că avea să fie în stare să urmeze instrucțiunile complicate. Ai mâini puternice, un ochi bun pentru detalii, o înțelegere rapidă a cuvântului scris și foarte multă hotărâre. În plus, uită-te la consola aceea goală, care are nevoie de o navă pusă drept în mijloc.

Râzând, își lăsă capul jos pe pernă, deja extenuat. Închise ochii.

– În regulă, m-ai convins. O să încerc – dar n-am mai avut prea mult de-a face cu chestii de meșteșugit de când eram copil și lipeam bucăți de avioane unele de altele.

O, da, îmi aminteam perfect. Avioanele atârnau de tavan, înfuriindu-l pe Bart, care pe vremea aceea nu putea să lipească nimic cum trebuie.

– Mami... sunt obosit. Lasă-mă să trag un pui de somn înainte să vină avocații să citească testamentul. Nu știu dacă sunt capabil să rezist la toată agitația asta cu Bart, care își „intră în drepturi" – în cele din urmă.

În acel moment, Bart intră în cameră. Jory îl simți și deschise ochii. Ochii căprui-închis și ochii de un albastru-închis ai celor doi frați se întâlniră, se aţintiră unul asupra celuilalt, provocându-se pentru o clipă groaznic de lungă. Tăcerea se așternu tot mai grea, până ce am devenit conștientă de bătăile propriei mele inimi; ceasul din spatele meu ticăia prea tare, iar Melodie respira greu. Am auzit păsările de afară ciripind, apoi ea începu să aranjeze o altă vază cu flori, doar ca să-și facă de lucru.

Cei doi frați aveau în continuare privirile pironite unul asupra altuia, când Bart ar fi trebuit să vorbească și să-i ureze bun venit acasă fratelui pe care îl vizitase o singură dată la spital. Dar el stătea pur și simplu acolo, ca și cum era dispus să

rămână așa, uitându-se fix la Jory, până ce acesta din urmă rupea vraja și pierdea bătălia tăcută a voințelor.

Deschisesem gura ca să pun capăt acestei competiții, când Jory zâmbi și vorbi cald, fără să-și plece ochii sau să rupă contactul vizual.

– Bună, frate! Știu cât de mult urăști spitalele, așa că a fost de două ori drăguț din partea ta că ai venit să mă vezi. De vreme ce sunt aici, în casa ta... nu ți-e mai ușor să mă saluți? Mă bucur că accidentul meu nu ți-a stricat petrecerea de ziua de naștere. Am auzit de la Cindy că accidentul meu a domolit numai pentru o clipă distracția și că petrecerea a continuat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Bart încă stătea acolo fără să spună nimic. Melodie puse ultimul trandafir în vază și săltă capul. Câteva șuvițe din părul ei blond scăpaseră din strânsoarea rigidă a cocului ei de balerină și o făcea să arate fermecător de relaxată și fragilă. Avea un aer de om învins, ca și cum se predase în fața vieții și a tuturor vicisitudinilor ei. Oare doar îmi imaginam că ea îi transmitea un semnal de alarmă lui Bart – și că el înțelegea? Dintr-odată, zâmbea, chiar dacă forțat.

– Mă bucur că te-ai întors. Bine ai venit acasă, Jory! Păși înainte ca să-i strângă mâna fratelui său. Dacă pot face ceva, dă-mi doar de știre.

Apoi plecă din cameră, și eu am rămas uitându-mă lung după el, întrebându-mă...

Exact la ora patru, în aceeași după-amiază, curând după ce Jory se trezi, iar Chris și Bart îl ridicară pe o targă, trei avocați veniră să ia în stăpânire impozantul birou de acasă al lui Bart. Ședeam în elegante scaune din piele de culoarea ciocolatei cu lapte, toți cu excepția lui Jory, care stătea întins pe o targă cu roți, nemișcat și foarte tăcut. Ochii lui obosiți erau pe jumătate închiși, arătând că interesul lui era minim. Cindy zburase acasă ca să fie și ea de față, conform protocolului, pentru că și ea era menționată în testament. Se cățărase pe brațul scaunului meu, legănându-și piciorul suplu în față și în spate, tratând totul ca

pe o glumă, în timp ce Joel se încrunta văzând cum pantoful albastru cu toc înalt se mişca încontinuu, atrăgând atenţia asupra acelor picioare remarcabil de atrăgătoare. Şedeam cu toţii ca la o înmormântare, în timp ce se tot mişcau hârtii, ochelarii fură aranjaţi pe nas, iar şuşotelile dintre avocaţi ne făceau pe toţi să ne simţim nesiguri.

Bart, mai cu seamă, era nervos, părând emoţionat, dar suspicios din pricina felului în care avocaţii îi aruncau câte o privire. Cel mai bătrân dintre cei trei se comportă ca purtător de cuvânt în timp ce reciti, rând cu rând, secţiunea principală a testamentului mamei mele. Îl mai auziserăm o dată.

– ... când nepotul meu, Bartholomew Winslow Scott Sheffield, care în cele din urmă îşi va revendica numele de familie la care are dreptul, Foxworth, va împlini vârsta de douăzeci şi cinci de ani, citi bărbatul trecut de şaizeci de ani, cu ochelarii cocoţaţi pe nas, va primi suma de cinci sute de mii de dolari anual, până ce împlineşte vârsta de treizeci şi cinci de ani. La această vârstă de treizeci şi cinci de ani, restul moştenirii, de aici înainte numită Trustul Corrine Foxworth Winslow, va intra în întregime în posesia nepotului meu, Bartholomew Winslow Scott Sheffield Foxworth. Primul meu născut, Christopher Garland Sheffield Foxworth, va rămâne în poziţia de tutore până la data menţionată. Dacă el, tutorele, nu va rămâne în viaţă până în momentul în care nepotul meu, Bartholomew Winslow Scott Sheffield Foxworth, împlineşte vârsta de treizeci şi cinci de ani, atunci fiica mea, Catherine Sheffield Foxworth, va fi numită tutore înlocuitor până când nepotul mai sus menţionat împlineşte vârsta de treizeci şi cinci de ani.

Mai era mult, mult mai mult, dar n-am mai auzit nimic. Eram şocată şi i-am aruncat o privire lui Chris, care părea consternat. Apoi, ochii mei s-au oprit asupra lui Bart.

Faţa lui era palidă, înregistrând un caleidoscop de expresii schimbătoare. Culoarea pielii îi era când roşie, când albă. Îşi trecu degetele lungi, puternice prin părul perfect pieptănat şi îl lăsă ciufulit. Se uită neajutorat la Joel, ca şi cum i-ar fi cerut

sprijinul, dar Joel ridică doar din umeri și își mișcă buzele ca pentru a zice „Ți-am spus eu".

Apoi, Bart se uită la Cindy, ca și cum prezența ei ar fi schimbat în mod magic testamentul bunicii lui. Ochii lui se îndreptară spre Jory, care zăcea aproape adormit pe targă, aparent dezinteresat de tot ce se întâmpla, cu excepția lui Melodie, care îl privea pe Bart cu fața ei palidă, copleșită de durere, pâlpâind ca o flacără slabă de lumânare în vântul puternic al dezamăgirii lui Bart.

Imediat, Bart își mută privirea mistuitoare de la ea, când capul ei se lăsă pe pieptul lui Jory. Melodie plângea, aproape imperceptibil.

O eternitate păru să treacă până ce avocatul vârstnic împături lungul testament și îl puse la loc în mapa albastră, pe care o așeză pe biroul lui Bart. Rămase cu brațele încrucișate ca să aștepte întrebările lui Bart.

– Ce naiba se întâmplă? strigă Bart.

Sări în picioare, merse apăsat până la birou și apucă testamentul, pe care îl frunzări rapid, cu un ochi de expert. Terminând, îl azvârli cât colo.

– S-o ia dracul! Mi-a promis totul, totul! Acum trebuie să mai aștept încă zece ani... de ce n-a fost citită partea asta până acum? Eram acolo. Aveam zece ani, dar îmi amintesc testamentul ei, spunând că îmi voi intra în drepturi la douăzeci și cinci de ani. Am douăzeci și cinci de ani și o lună – unde mi-e recompensa?

Chris se ridică în picioare.

– Bart, vorbi el calm, ai cinci sute de mii de dolari pe an – suma asta de bani nu e o nimica toată. Și n-ai auzit că toate cheltuielile tale, și costurile administrării și conservării casei, toate vor fi plătite din depozitele care alcătuiesc trustul? Toate taxele tale vor fi plătite anticipat. Iar cinci sute de mii pe an înseamnă mai mulți bani decât vor avea întreaga viață nouăzeci și nouă la sută din populația lumii. Cât de mult poți cheltui ca să-ți menții stilul de viață după ce toate cheltuielile sunt acoperite?

Pe lângă asta, zece ani vor zbura repede, și apoi toată averea va fi a ta, să faci ce crezi cu ea.

– Cât de mult în total? explodă Bart, cu ochii atât de hrăpăreți și de aprinși, încât parcă ardeau. Fața lui era purpurie din cauza mâniei. Cinci milioane care îmi vor fi plătite pe o perioadă de zece ani, dar ce mai rămâne? Încă zece milioane? Douăzeci, cincizeci, un miliard – cât de mult?

– Chiar nu știu, spuse Chris cu răceală, în timp ce avocații se holbau la Bart. Dar pot spune, cu toată onestitatea, că în ziua în care îți vei fi intrat cu adevărat în drepturi, și toate vor fi ale tale, vei fi, fără nici o îndoială, unul dintre cei mai bogați oameni din lume.

– Dar până atunci – tu ești! urlă Bart. TU! Dintre toți oamenii, tu! Cel care a păcătuit cel mai mult! Nu e corect, nu e deloc corect! Am fost indus în eroare, înșelat! Ochii lui se uitară la noi toți cu dușmănie și trânti ușa ieșind din birou, numai ca să-și bage iar capul înăuntru o secundă mai târziu. O să-ți pară rău, Chris! se făcu el foc și pară. Sigur tu ai vorbit cu ea ca să adauge acel codicil, și apoi i-ai instruit pe avocați să nu-l citească în ziua în care s-a citit prima dată testamentul, când aveam zece ani. *E vina ta că nu am primit tot ce mi se cuvine!*

Ca întotdeauna, era vina lui Chris – sau a mea.

Dragoste de frate

Cea mai mare parte din luna august, teribil de toridă, venise și trecuse cât timp Jory stătuse în spital, iar septembrie sosi cu nopțile sale mai răcoroase, dând parcă prea devreme startul spectacolelor de culori ale toamnei. Eu și Chris strângeam frunzele după ce grădinarii veneau și plecau, gândindu-ne cât de nepăsători erau, lăsând atâtea în urmă. De fapt, frunzele nu încetau nici o clipă să cadă, și asta ne plăcea amândurora.

Le adunam grămadă în viroage adânci, aruncam un chibrit aprins și ne ghemuiam jos pe iarbă ca să privim focul care se înălța destul de fierbinte ca să ne încălzească mâinile și fețele reci. Focul acolo jos era atât de sigur, încât puteam să ne bucurăm de el doar privindu-l și din când în când întorcând capul ca să ne uităm unul la altul și la felul în care flăcările ne luminau ochii și ne colorau pielea cu o minunată nuanță stacojie. Chris avea un anume fel de a se uita la mine, ca un iubit, un anume fel de a se întinde spre mine ca să-mi mângâie obrazul cu dosul palmei, răvășindu-mi părul cu vârful degetelor, sărutându-mă pe gât, și tot felul de alte gesturi prin care mă mișca profund cu dragostea lui statornică. În lumina focurilor acelor frunze care ardeau în noapte, ne-am regăsit unul pe altul în feluri noi, ca adulți, care erau chiar mai bune decât ceea ce trăiserăm până atunci, o experiență întotdeauna dureros de dulce.

Iar în spatele nostru, stând tot timpul încuiată în camera ei din casa aceea oribilă, sarcina lui Melodie creștea din ce în ce mai mult.

Luna octombrie se pogorî peste noi într-o explozie ameţitoare de culori care îmi tăiau respiraţia, umplându-mă cu o veneraţie pe care numai lucrările naturii mi-o trezeau. Aceştia erau aceiaşi copaci ale căror vârfuri abia le puteam zări din ascunzătoarea noastră care era o sală de clasă din mansardă. Aproape că ne puteam vedea pe noi patru când mă uitam la lucarnele de pe acoperiş, gemenii de doar cinci ani prefăcându-se în nişte gnomi cu ochi mari, toate feţele noastre micuţe, palide, lipite cu jind de sticla murdară, privind pierduţi, dorindu-ne cu disperare să fim liberi, să facem ceea ce înţelegeam acum că era ceva firesc, şi dreptul nostru.

Fantome acolo sus, fantomele noastre sus acolo.

Colorează-ne toate zilele în gri, aşa obişnuiam să gândesc pe atunci. Colorează-i în gri acum toate zilele lui Jory, pentru că el nu voia să vadă frumuseţea toamnei în munţi, pe unde nu mai putea să cutreiere cărările împădurite sau să danseze prin iarba uscată, sau să se aplece ca să miroasă florile căzute, ori să alerge alături de Melodie.

Terenul de tenis stătea gol; Bart îl abandonase din lipsă de partener. Lui Chris i-ar fi plăcut un meci de tenis cu Bart, sâmbăta sau duminica, dar Bart încă îl ignora.

Piscina uriaşă, care îi fusese atât de mult pe plac lui Cindy, fusese golită, curăţată, acoperită. Paravanele de protecţie fură demontate, sticla curăţată, înainte ca ferestrele duble să fie instalate. Stivele cu lemne de foc pentru iarnă se înmulţiră şi fură depozitate în spatele garajului, ascunse vederii, iar camioane livrau cărbunele pe care să-l folosim când cuptoarele noastre cu ulei ars se stricau sau se întrerupea curentul electric. Aveam o unitate auxiliară care să ne lumineze camerele şi să ne menţină aparatele electrice în stare de funcţionare, şi totuşi, cumva, mă temeam de iarna aceasta, cum nu mă temusem de nici o altă iarnă, cu excepţia celor petrecute în mansardă.

În mansardă fuseseră friguri crâncene, ca în zona arctică. Acum aveam ocazia de a vedea cum fusese jos, unde mama se bucurase de viaţă împreună cu părinţii şi prietenii ei, şi cu

iubitul pe care și-l găsise, în timp ce patru copii nedoriți înghețau, și mureau de foame, și sufereau la etaj.

Diminețile de duminică erau cele mai frumoase. Luam micul dejun în camera lui Jory, ca el să nu se simtă izolat de familie, și doar de câteva ori i-am putut convinge pe Bart și Melodie să ni se alăture.

– Mergi, mă îndemna Jory, când vedea cât de des priveam pe geam, mergi și te plimbă. Nu te gândi că o să vă port pică ție și tatei pentru că aveți picioare, numai pentru că ale mele nu mai funcționează. Nu sunt un copil, sau atât de egoist.

Trebuia să mergem, altfel el s-ar fi gândit că era o piedică pentru stilul nostru de viață. Așa că mergeam, sperând că Melodie avea să vină și să îi fie alături.

Într-o zi, ne-am trezit atât de devreme, încât bruma era încă în strat gros așternută pe pământ și dovlecii se coceau sub lujerii de porumb puși unii peste alții, din care fermierii își duceau traiul sărman. Gheața părea dulce, precum zahărul pudră care curând avea să se topească, când soarele ieșea de tot pe boltă.

În drumul nostru, ne-am oprit să ne uităm lung la cerul pe care gâștele canadiene zburau spre sud, spunându-ne că iarna avea să vină în acest an mai devreme ca de obicei. Ascultam gâgâitul melancolic, îndepărtat, al acestor păsări neobosite, care se pierdea pe măsură ce dispăreau în norii dimineții. Zburau spre Carolina de Sud – unde odată fugiserăm și noi, chiar înainte de instalarea cruntă a iernii.

La jumătatea lunii octombrie, veni ortopedul, care, cu ajutorul unor foarfeci electrice uriașe, tăie în două ghipsul lui Jory, de la jumătate; apoi folosi foarfeci de mână ca să taie cu grijă ceea ce mai rămăsese. Jory glumea că se simțea acum ca o broască țestoasă fără carapacea ei. Trupul lui puternic se topise în ghipsul acela.

– Câteva săptămâni de exerciții pentru mușchii brațelor și ai umerilor, iar pieptul tău va fi la fel de puternic ca întotdeauna, îl încurajă Chris. O să ai nevoie de brațe puternice, deci continuă să folosești trapezul, și în curând vom instala bare

paralele în camera de zi, ca să te poţi ridica în şezut. Nu te gândi că viaţa s-a încheiat pentru tine, că toate provocările au rămas în urmă şi că nimic nu mai contează acum, pentru că mai ai cale lungă de parcurs înainte să termini cu viaţa, nu uita niciodată asta.

– Mda, murmură Jory cu voce sumbră, uitându-se cu ochi goi spre uşa, pe care Melodie intra doar rareori. Mai am cale lungă de străbătut înainte să găsesc un alt corp care să funcţioneze aşa cum ar trebui. Bănuiesc că o să încep să cred în reîncarnare.

Zilele, care se răceau tot mai repede, deveniră de-a dreptul friguroase, cu nopţi de toamnă care ajunseră iute la temperatura de îngheţ. Păsările migratoare nu mai zburau pe deasupra capetelor noastre, acum că vântul şuiera printre vârfurile copacilor, urlând în jurul casei, furişându-se în camerele noastre. Luna era din nou o lungă corabie de pradă a vikingilor, inundându-ne patul cu lumina ei, oferindu-ne prilejul unei altfel de idile. O dragoste curată, calmă, luminoasă, care ne însenina spiritele şi ne spunea că nu eram de fapt cei mai mari dintre păcătoşi. Nu, când dragostea noastră dura atât de mult, în timp ce alte căsnicii se destrămau după câteva luni sau câţiva ani. Nu puteam să păcătuim când nutream asemenea sentimente unul pentru celălalt. Pe cine răneam? Pe nimeni, cu adevărat. Bart îşi provoca singur suferinţă, aşa judecam noi.

Şi, totuşi, de ce eram chinuită de coşmaruri care spuneau altceva? Devenisem expertă în alungarea gândurilor neplăcute, înlocuindu-le cu gânduri concentrate pe toate nimicurile din viaţa mea. Nu era nimic care să te binedispună mai mult decât surprinzătoarea frumuseţe a naturii. Voiam ca natura să-mi vindece toate rănile, şi pe ale lui Jory – şi poate chiar pe ale lui Bart.

Cu un ochi ager studiam toate semnele, aşa cum ar face-o un fermier, şi i le raportam pe toate lui Jory. Iepurii deveniră dintr-odată mai graşi. Veveriţele păreau să pună deoparte mai multe nuci. Omizi păroase arătau ca nişte minuscule vagoane

de blană, mişcându-se milimetric spre un refugiu – oricare ar fi fost acela.

Curând, scoteam de prin dulapuri haine de iarnă, pe care intenționasem să le donez organizațiilor caritabile; pulovere groase şi fuste de lână pe care mă gândisem că nu aveam să le port în Hawaii. În septembrie, Cindy luă avionul înapoi la şcoala din Carolina de Sud, unde învăța. Acesta era ultimul ei an în şcoala privată extrem de costisitoare, pe care „pur şi simplu o adora". Scrisorile ei curgeau ca o ploaie caldă în timpul iernii, cerând mai mulți bani pentru una sau pentru alta.

Scrisul lăbărțat şi copilăresc al lui Cindy umplea pagini întregi, pentru că avea nevoie de multe lucruri, în ciuda tuturor cadourilor cu care o bombardam în mod constant. Avea zeci de iubiți, câte unul nou de fiecare dată când scria. Avea nevoie de haine sport pentru băiatul căruia îi plăcea vânătoarea şi pescuitul. Avea nevoie de rochii pentru băiatul căruia îi plăceau opera şi concertele. Avea nevoie de blugi şi de bluze călduroase pentru ea, şi de lenjerie de lux şi cămăşi de noapte, pentru că nu putea nicicum să doarmă în lucruri ieftine.

Scrisorile ei scoteau în evidență tot ce ratasem eu când aveam şaisprezece ani. Îmi aminteam de Clairmont şi de zilele din casa doctorului Paul, pe când Henny era în bucătărie şi mă învăța să gătesc – practic, nu teoretic. Cumpărasem o carte de bucate referitoare la felul în care să cucereşti un bărbat şi apoi să-l păstrezi gătindu-i toate rețetele inspirate. Ce copilă eram! Am oftat. Poate că avusesem tot atâta noroc ca şi Cindy, la urma urmei – într-un alt fel –, după ce scăpasem din conacul Foxworth. Am mirosit hârtia de scris roz, parfumată a lui Cindy, înainte de a lăsa jos scrisoarea ei şi de a-mi concentra atenția pe prezent şi pe toate problemele din conacul Foxworth cel de acum, fără flori de hârtie în mansardă.

După zile întregi în care l-am observat îndeaproape pe Bart când era cu Melodie, m-am convins că cei doi se vedeau des, în timp ce Jory o vedea foarte rar şi foarte puțin pe soția lui. Voiam să cred că Melodie încerca să îl consoleze pe Bart pentru

că nu moştenise averea la care sperase... dar, fără să vreau bănuiam că sentimentele ei erau mai mult decât milă.

Ca un căţel credincios cu un singur prieten, Joel îl urmărea pe Bart pretutindeni, cu excepţia biroului sau a dormitorului personal. Se ruga în cămăruţa aceea înainte de micul dejun de prânz şi de cină. Se ruga înainte să meargă la culcare, se ruga în timp ce mergea, murmurând pentru sine citate din Biblie care să se potrivească cu ocazia care îi provoca acele mormăieli pioase.

În stilul propriu, Chris era în al nouălea cer, bucurându-se de cei mai buni ani din viaţă, sau cel puţin aşa susţinea.

– Îmi iubesc noua slujbă. Oamenii cu care lucrez sunt inteligenţi, au simţul umorului şi nenumărate poveşti de spus, alungând monotonia muncii neplăcute. Mergem în fiecare zi în laborator, ne îmbrăcăm halate albe, ne verificăm vasele Petri, aşteptându-ne la miracole, şi apoi strângem din dinţi şi mergem mai departe, acceptând că miracolele nu se întâmplă.

Bart nu îi era lui Jory nici prieten, nici duşman, doar o persoană care băga capul pe uşă şi spunea câteva cuvinte înainte să fugă spre lucruri pe care le considera mai importante decât să-şi piardă vremea cu un frate infirm. M-am întrebat adesea ce făcea cu timpul lui în afară de cel petrecut cu studierea pieţelor financiare şi cu vânzarea şi cumpărarea de acţiuni şi obligaţiuni. Bănuiam că îşi risca o mare parte din cei cinci sute de mii ca să ne dovedească tuturor că era mai deştept decât Chris şi mai viclean decât cel mai şiret dintre membrii familiei Foxworth, Malcolm.

Curând după ce Chris plecă cu maşina, într-o marţi dimineaţă, la sfârşitul lui octombrie, am fugit sus pe scări să-l văd pe Jory şi să verific dacă avea parte de îngrijirea adecvată. Chris angajase un asistent medical care să aibă grijă de Jory, dar acesta venea doar o dată la două zile.

Jory se plângea rareori că era obligat să rămână în casă, deşi îşi întorcea adesea privirea spre ferestre, ca să admire strălucirea toamnei.

– S-a dus vara, spuse el pe un ton fără inflexiuni, fără vitaitate, pe când vântul jucăuș arunca frunze colorate în aer, și ni-a luat picioarele cu ea.

– Toamna îți va da motive să fii fericit, Jory. Iarna te va face ată. Viața ți-a rezervat încă multe surprize, fie că vrei sau nu ă crezi. Eu cred, ca și Chris, că tot ce e mai bun e pe cale să vină. Acum... hai să vedem ce putem face ca să îți dăm picioare ajutăoare. Acum, că ești suficient de puternic ca să stai în capul oaselor, nu ai nici un motiv pentru care să nu te muți în scaunul cu rotile pe care l-a adus tatăl tău acasă. Jory, te rog! Urăsc să te văd tot timpul în pat. Încearcă scaunul, poate că nu va fi atât de nesuferit pe cât crezi.

El scutură din cap cu încăpățânare.

M-am făcut că nu observ și am continuat cu argumentele mele.

– Te putem duce afară cu ușurință. Putem să ne plimbăm prin pădure de îndată ce Bart îi pune pe muncitori să curețe cărările care ne-ar putea împiedica să înaintăm, și chiar acum ai putea sta pe o terasă la soare ca să-ți mai revină culoarea în obraji. În curând, va fi prea frig ca să mai ieșim. Și la momentul potrivit, te pot plimba cu scaunul prin grădini și păduri.

El aruncă o privire cruntă, plină de dispreț către scaunul care era ținut acolo, sub privirile sale, în fiecare zi.

– Chestia aia s-ar putea răsturna.

– O să-ți cumpărăm un scaun acționat electric, care e atât de greu și de bine echilibrat, încât n-o să se răstoarne niciodată.

– Nu cred, mami. Întotdeauna am iubit toamna, dar asta mă face să mă simt atât de trist. Mă simt ca și cum am pierdut ceva care era cu adevărat important. Sunt ca o busolă stricată, cu acul magnetic învârtindu-se fără direcție. Nimic nu pare să conteze. Am fost înșelat, și nu pot îndura asta. Urăsc zilele, iar nopțile sunt chiar mai rele. Vreau să mă agăț de vară și de ceea ce aveam, iar frunzele care cad sunt lacrimi pe care le vărs în interior, și vântul care șuieră noaptea e urletul meu de disperare, iar păsările care zboară spre sud îmi spun toate că vara vieții mele a trecut și nu se mai întoarce; și niciodată, absolut niciodată nu

mă voi mai simți la fel de fericit sau la fel de special. Sunt un nimeni acum, mami, un nimeni.

Îmi frângea inima.

Abia când se întoarse să se uite la mine, văzu și el asta. Rușinea îi împurpură fața. Sentimentul de vinovăție îl făcu să-și plece capul.

– Îmi pare rău, mamă. Tu ești singura cu care pot vorbi așa. Cu tati, care e minunat, trebuie să mă port bărbătește. Odată ce îți spun ție tot ce simt, nu mă mai roade atât de mult în interior. Iartă-mă că te împovărez pe tine cu toate greutățile mele.

– E în regulă. Să nu încetezi niciodată să-mi spui exact ceea ce simți. Dacă o vei face, atunci n-o să știu cum să te ajut. De asta sunt aici, Jory. De aceea ai părinți. Nu crede că tatăl tău nu te va înțelege, pentru că nu-i adevărat. Vorbește cu el așa cum vorbești cu mine. Spune orice simți, fără nici o reținere. Cere orice e rezonabil, iar eu și tatăl tău îți vom da ce putem – dar nu cere imposibilul.

El încuviință din cap în tăcere, apoi schiță un zâmbet slab.

– În regulă. Poate că, la urma urmei, o să pot sta într-o bună zi într-un scaun cu rotile electric.

În fața lui, împrăștiate pe masă, erau toate componentele corabiei pe care le asambla cu râvnă. Rareori dădea drumul la radio, ca și cum muzica frumoasă era o pedeapsă pentru urechile lui, acum că nu mai putea să danseze. Ignora televizorul, considerându-l pierdere de timp, citind când nu lucra la prototipul de corabie. Prinse cu penseta o bucată minusculă de lemn și îi aplică puțin lipici; apoi, făcând ochii mici, se uită pe instrucțiuni și completă coca navei.

Apoi întrebă în treacăt, fără să se uite în ochii mei:

– Unde e soția mea? Rareori vine să mă viziteze înainte de cinci. Ce naiba face toată ziua?

Părea o întrebare destul de normală, îndreptățită însă; în acel moment, asistentul lui intră din nou, să ne anunțe că pleca la cursuri. Flutură mâna într-un salut vesel și plecă. În timpul absenței lui, Melodie sau eu trebuia să facem tot ce puteam ca Jory să se simtă confortabil, dar și să-l ținem ocupat. Asta era

cea mai dificilă parte. Viața lui fusese plină de activități fizice, și acum trebuia să se mulțumească să lucreze cu mintea. Asamblarea navei era îndeletnicirea care-l apropia cât de cât de existența activă.

Cel puțin asta presupuneam eu, că Melodie mai venea să vadă ce poate face pentru el.

Eu o vedeam foarte rar pe Melodie. Casa era atât de mare, încât era ușor să-i eviți pe cei pe care nu voiai să-i vezi. În ultima vreme, își făcuse obiceiul să ia nu numai micul dejun, ci și prânzul în dormitorul ei de vizavi de apartamentul lui Jory.

Chris aduse acasă scaunul electric făcut pe comandă, cu un joystick pentru o mai bună manevrare. Imediat, asistentul medical începu să-l învețe pe Jory metodele pe care trebuia să le folosească ca să își mute corpul din pat într-un scaun care era fixat lângă pat și cu brațul tras foarte aproape de pat.

Jory era infirm de mai bine de trei luni și jumătate, un răstimp lung, îngrozitor. Pentru el erau mai degrabă tot atâția ani. Fusese silit să se transforme într-o altă persoană, o persoană pe care îmi dădeam seama că nu o plăcea deloc.

Veni o nouă zi fără vreo vizită din partea lui Melodie, și Jory întrebă din nou unde era și ce preocupări avea.

– Mami, ai auzit ce te-am întrebat? Spune-mi ce face toată ziua soția mea. Vocea lui, de obicei plăcută, era aspră. Nu și-o petrece cu mine, asta știu.

Era atâta amărăciune în privirea lui, așa cum mă țintuia cu ochii lui pătrunzători, de un albastru-închis.

– Chiar în momentul ăsta vreau să te duci să-i spui lui Melodie că vreau s-o văd – ACUM! Nu mai târziu, nu când are ea chef – pentru că mi se pare că nu are niciodată chef!

– O s-o aduc, am spus cu hotărâre. Fără îndoială că e în camera ei, ascultând muzică de balet.

Îngrijorată, l-am lăsat pe Jory lucrând la corabia artizanală. Pe când mă uitam înapoi spre el, am observat că vântul sufla, aruncând spre casă frunzele care cădeau. Frunze aurii, stacojii și cafenii, pe care el refuza să le vadă – deși altădată auzise muzica culorilor.

Uită-te acum, Jory, uită-te acum. E o splendoare pe care poate :ă n-o s-o vezi din nou. Nu o ignora – trăiește clipa, ca înainte.

Dar oare eu o făcusem pe atunci...? Oare?

În timp ce stăteam și îl priveam, încercând să-l readuc la sine însuși, cerul se întunecă dintr-odată și toate frunzele strălucitoare care cădeau se înmuiară sub ploaia rece, care îți pătrundea până la piele și care le lipi de geam.

– Tati obișnuia să facă toate treburile casei când locuiam în Gladstone. Mami doar se plângea că ferestrele duble o fac să aibă de două ori mai multe geamuri de șters...

– Vreau ca soția mea să vină, mamă, ACUM!

Nu aveam nici un chef să merg să o caut pe Melodie fără nici un motiv. În întunericul apăsător, Jory trebui să aprindă lampa, la ora zece dimineața.

– N-ai vrea un foc de lemne vesel?

– O vreau numai pe soția mea. Trebuie să repet asta de zece ori? Când va fi aici, poate să aprindă *ea* focul.

L-am lăsat singur, dându-mi seama că prezența mea îl irita, acum că o voia pe ea – singura care l-ar putea reda sie însuși.

Melodie nu era în camera ei, așa cum mă așteptasem să fie.

Holurile pe care umblam păreau aceleași holuri pe care le străbătusem când eram mai tânără. Ușile închise pe lângă care treceam păreau aceleași uși grele, masive, pe care le deschisesem pe furiș când aveam paisprezece, cincisprezece ani. În spatele meu, simțeam prezența omniscientă a lui Malcolm, răutatea bunicii ostile.

M-am îndreptat spre aripa de vest, aripa lui Bart.

Picioarele mele mă purtară aproape mecanic într-acolo, în timp ce mintea mea rămânea goală. Intuiția îmi ghidase mare parte a vieții și, se părea, avea să îmi controleze și viitorul. De ce mergeam în direcția aceea? De ce n-o căutam în altă parte pe Melodie? Ce instinct mă ghida către camerele fiului meu, acolo unde el nu voia să merg niciodată?

În fața ușilor largi, duble, capitonate din plin cu piele neagră, luxoasă, cu monograma lui și cu blazonul familiei gravate cu aur, l-am chemat încet.

– Bart, ești înăuntru?

N-am auzit nimic. Totuși, toate ușile erau din stejar masiv, căptușite bine cu lambriuri pe sub capitonajul ostentativ. Uși care nu lăsau să treacă nici un sunet și pereți groși care știau să păstreze secrete, așa că nu e de mirare că noi patru fuseserăm ascunși atât de ușor. Am apăsat pe clanță, așteptându-mă să fie încuiată. Nu era.

Aproape pe furiș, m-am strecurat în camera de zi a lui Bart, care era menținută în perfectă ordine, nici o carte sau revistă nelalocul ei. Pe pereți atârna echipamentul lui sportiv: rachetele de tenis și undițele de pescuit, un sac de golf într-un colț, un aparat pentru exersat vâslitul într-un dulap cu o ușă întredeschisă. M-am uitat lung la fotografiile cu starurile favorite din sport. Adesea, mă gândeam că Bart doar pretindea că admiră jucători de fotbal și de baseball, ca să aibă ceva în comun cu ceilalți băieți. După părerea mea, ar fi fost mai onest din partea lui să-și căptușească pereții cu pozele celor care își câștigaseră averile la bursă, sau prin diferite afaceri în industrie, ori din politică.

Camerele lui erau toate în alb și negru, cu accente de roșu; dramatic, dar cam rece. M-am așezat pe sofaua din piele care măsura de-a dreptul șase metri în lungime, cu picioarele pe covorul lui roșu, cu perne de catifea neagră și satin la spatele meu. Într-un colț, era un bar minunat, sclipind de decantoare și de diferite pahare cu picior înalt, cu toate tipurile de băuturi alcoolice pe care le ținea acolo pentru uzul personal, alături de câteva snackuri. Mai erau acolo un frigider mic și un cuptor cu microunde pentru topirea brânzei, sau pentru orice altă mâncare rapidă pe care și-o dorea.

Fiecare fotografie avea o patină de negru sau roșu și câte o ramă de aur. Trei pereți erau din țesătură de moar alb. Un perete era acoperit și capitonat cu piele neagră. Un perete fals. Unul dintre acele butoane de piele ascundea un seif în care își ținea acțiunile și obligațiunile, pentru că îmi arătase cu mândrie apartamentul numai o singură dată, imediat după ce fusese complet amenajat. Acționase butoanele secrete, fericit să

etaleze complexitatea a tot ceea ce controla el. Seiful din biroul lui de la parter era folosit pentru acte mai puţin importante, de care nu avea nevoie în permanenţă.

Am întors capul ca să mă uit fix la uşa dormitorului lui, acoperită şi ea cu piele neagră. Uşi superbe, care dădeau către un dormitor magnific, cu acelaşi decor ca această cameră. Mi s-a părut că aud ceva. Murmurul vag al unui râs bărbătesc – chicotitul mai subţire al unei femei. Puteam să mă înşel? Avea Bart abilitatea de a o face pe Melodie să râdă, când nici unul dintre noi nu putea?

Imaginaţia mea a atins cote maxime, închipuindu-mi ce puteau face ei doi acolo, şi mi s-a făcut rău, gândindu-mă la Jory în camera lui, aşteptând plin de speranţă o soţie care nu venea niciodată. Mi s-a făcut rău gândindu-mă că Bart i-ar face aşa ceva propriului frate, pe care îl iubise şi îl admirase pentru o foarte scurtă perioadă, atât de groaznic de scurtă...

Chiar atunci, uşa se deschise, şi Bart ieşi cu paşi mari, fără a purta vreun articol de îmbrăcăminte. Se mişca rapid, picioarele lui lungi o umbră rapidă. Stânjenită că-l vedeam gol, m-am retras între pernele moi, sperând să nu mă vadă. Nu m-ar ierta niciodată. N-ar fi trebuit să fiu aici.

Din cauza furtunii bruşte, întunericul din camera lui de zi era atât de pătrunzător încât nutream speranţa că nu avea să mă observe pe sofaua albă. Călcă apăsat spre barul bine dotat şi, cu mâini iuţi, agile, pregăti o băutură din decantoarele de cristal. Tăie felii de lămâie, umplu două pahare de cocktail, puse cele două pahare pe jumătate pline pe o tavă de argint şi se îndreptă spre dormitorul lui. În urma lui, închise uşa cu piciorul.

Cocktailuri dimineaţa. Înainte de ora douăsprezece...?

Ce ar crede Joel despre asta?

Am stat acolo, neîndrăznind să respir.

Tunetele se rostogoleau, fulgerele trosneau, iar ploaia bătea în geamuri. Fulgerele brăzdau cerul şi luminau întunericul la fiecare câteva secunde.

Mutându-mă într-un colţ mai retras al camerei, m-am făcut una cu umbrele în spatele unei plante uriaşe şi am aşteptat.

Mi s-a părut că a trecut o eternitate înainte ca ușa să se deschidă din nou; și știam că Jory așteaptă cu nerăbdare, poate chiar cu furie, ca Melodie să apară. *Două pahare, două.* Ea era aici. Trebuia să fie aici.

În lumina slabă, am văzut-o pe Melodie ieșind din dormitorul lui Bart, purtând doar un neglijeu transparent, care arăta, fără nici o urmă de îndoială, că nu purta nimic pe dedesubt. O străfulgerare o lumină pentru o clipă, scoțând în evidență rotunjimea sarcinii căreia trebuia să îi vină sorocul la începutul lui ianuarie.

Ah, Melodie, cum îi poți face asta lui Jory?

– Întoarce-te, o chemă Bart cu o voce satisfăcută. Plouă. Focul de aici face atmosfera mai plăcută – și nu avem altceva mai bun de făcut…

– Trebuie să mă spăl și să mă îmbrac, ca să-l vizitez pe Jory, spuse ea, ezitând în dreptul ușii, uitându-se la el cu dorință evidentă. Vreau să stau, chiar vreau, dar Jory are nevoie de mine din când în când.

– Poate el să-ți dea ce tocmai ți-am dat eu?

– Te rog, Bart. Are nevoie de mine. Tu nu știi ce înseamnă să aibă cineva nevoie de tine.

– Nu, nu știu. Doar cei slabi au nevoie de alții pentru a supraviețui.

– N-ai fost niciodată îndrăgostit, Bart, răspunse ea răgușit, așa că nu poți înțelege. Mă iei, mă folosești, îmi spui că sunt minunată, dar nu mă iubești, și nu ai cu adevărat nevoie de mine. Altcineva ți-ar servi aceluiași scop la fel de bine. Dar faptul că cineva are nevoie de tine te face să te simți bine, să știi că, undeva, cineva te vrea mai mult decât pe oricine altcineva.

– Pleacă, atunci, spuse el, tonul lui fericit transformându-se rapid într-unul rece ca gheața, în timp ce stătea unde eu nu puteam să-l văd. Bineînțeles că nu am nevoie de tine. Nu am nevoie de nimeni. Nu știu dacă ce simt pentru tine e dragoste sau doar dorință. Chiar și însărcinată, ești frumoasă, și dacă corpul tău îmi oferă azi plăcere, mâine s-ar putea să nu-mi mai placă.

Puteam spune, privind-o din profil, că se simțea rănită. Strigă cu o voce care-ți stârnea mila:

– Atunci de ce vrei să vin în fiecare zi, în fiecare noapte? De ce ochii tăi mă urmăresc oriunde merg? *Ai* nevoie de mine, Bart! *Mă iubești!* Doar că ți-e rușine să recunoști asta. Te rog, nu-mi vorbi atât de aspru. Mă rănești. M-ai sedus când eram slabă și mi-era frică, și Jory era încă în spital. M-ai făcut a ta când eu aveam nevoie de *el*, și mi-ai spus că nevoia mea ești *tu*! Știai că sunt îngrozită că Jory putea să moară... și aveam nevoie de cineva.

– Și atât sunt eu? răcni el. O nevoie? Am crezut că mă iubești, că mă iubești cu adevărat!

– Te iubesc, te iubesc!

– Nu, nu mă iubești! Cum poți să mă iubești pe mine și încă să vorbești de el? Du-te la el atunci. Vezi ce-ți poate da el acum!

Ea plecă, neglijeul ei vaporos fluturând în urma ei, făcându-mă să mă gândesc la o fantomă care fugea înnebunită, încercând să-și regăsească viața.

Ușa se trânti în urma ei.

M-am ridicat țeapănă din scaun, simțindu-mi genunchiul zvâcnind de durere, ca întotdeauna când ploua. Șchiopătam puțin pe măsură ce mă apropiam de ușa închisă a dormitorului lui Bart. Nici măcar n-am ezitat când am împins-o cu putere. Înainte de a apuca să protesteze, am înaintat în cameră ca să apăs pe întrerupător și să-i arunc camera lui tihnită, luminată de flăcările șemineului într-o strălucire electrică.

Imediat sări cât colo în mijlocul patului său dublu.

– Mamă! Ce naiba faci în dormitorul meu? Ieși afară, *afară!*

Am înaintat cu pași mari, acoperind distanța generoasă dintre ușă și pat într-o secundă.

– *Ce naiba faci tu, culcându-te cu soția fratelui tău? Soția fratelui tău bolnav?*

– Ieși afară de aici! mugi el, având grijă să-și țină goliciunea bine acoperită, în timp ce părul negru, cârlionțat de pe pieptul lui părea să se zbârlească de indignare. Cum îndrăznești să mă spionezi?

– Nu țipa la mine, Bart Foxworth! Sunt mama ta, și tu nu ai treizeci și cinci de ani, așa că nu mă poți da afară din casa asta. O să plec când o să fiu pregătită, și timpul acela nu a sosit încă. Îmi datorezi atât de mult, Bart, atât de mult.

– Îți datorez, mamă? întrebă el sarcastic, cu amărăciune. Spune-mi, te rog, de ce ți-aș datora ceva. Ar trebui să-ți mulțumesc pentru tatăl meu, la uciderea căruia ai dat o mână de ajutor? Ar trebui să-ți mulțumesc pentru toate zilele alea mizerabile în care eram mic și neglijat, nesigur pe mine însumi? Ar trebui să-ți mulțumesc că m-ai așezat pe un teren nesigur, încât nu simt că sunt un bărbat normal, capabil să inspire dragoste?

Vocea i se frânse în timp ce își lăsă capul în jos.

– Nu mai sta acolo să mă acuzi cu ochii ăia blestemați de Foxworth. Nu trebuie să faci nici cel mai mic lucru ca să mă simt vinovat. M-am născut așa. Am luat-o pe Melodie când plângea și avea nevoie de cineva care să o țină în brațe și să îi ofere siguranță și dragoste. Și pentru prima dată am găsit genul acela de dragoste de care am auzit și am citit toată viața mea, de la genul de femeie care a avut *un singur* bărbat. Îți dai seama cât de rare sunt femeile astea? Melodie e prima femeie care m-a făcut să mă simt cu adevărat uman. Cu ea mă pot relaxa, pot lăsa garda jos, și ea nu încearcă să mă rănească. Mă iubește, mamă. Nu cred că am fost vreodată mai fericit.

– Cum poți spune asta, când tocmai am auzit schimbul de cuvinte pe care l-ați avut?

El suspină și se prăbuși pe pat, întorcându-se pe o parte, cu spatele la mine, cearșafurile abia acoperindu-l cât de cât.

– Sunt în defensivă, și la fel e și ea. Ea simte că-l trădează pe Jory, iubindu-mă pe mine. Și eu simt la fel. Uneori, putem uita de vinovăție și de rușine, și atunci e minunat. Când Jory era în spital, când tu și Chris erați plecați tot timpul, n-a fost nevoie de prea mult efort ca s-o seduc. A cedat cu un minim regret, picându-mi în brațe, bucuroasă să aibă pe cineva căruia îi păsa suficient de mult ca să-i înțeleagă sentimentele. Certurile dintre noi se iscă din mocirla vinovăției. Dacă Jory nu ne-ar sta în cale, ea ar veni într-un suflet la mine, să fie soția mea.

BART! Nu poți să-i iei soția lui Jory. El are acum nevoie de ea, așa cum n-a avut niciodată nevoie înainte! Ai făcut o mare greșeală să pui mâna pe ea când era slabă din cauza disperării și a singurătății. Renunță la ea. Nu mai face dragoste cu ea. Fii loial lui Jory, așa cum și el ți-a fost ție. Dincolo de orice, Jory te-a susținut întotdeauna – nu uita asta.

Se răsuci înapoi, strângând lângă el cearșaful negru, ca să se acopere. Ceva delicat se frânse în ochii lui și-l făcu să pară vulnerabil, un copil patetic ca cel de pe vremuri. Un copil rănit, care nu se plăcea pe sine. Vocea lui era răgușită când vorbi.

– Da, o iubesc pe Melodie. O iubesc suficient cât să mă căsătoresc cu ea. O iubesc cu toată ființa mea. M-a trezit dintr-un somn adânc. Știi ceva, ea e prima femeie pe care am iubit-o. Niciodată n-am fost atins sau mișcat de o femeie așa cum am fost atins și mișcat de Melodie. Mi-a intrat în suflet și acum nu o mai pot scoate de acolo. Se furișează în camera mea îmbrăcată în hainele ei delicate, cu părul ei frumos, lung și strălucitor, lăsat în valuri pe spate, abia ieșită din baie și mirosind plăcut, și stă acolo în picioare, rugându-mă din priviri, iar inima începe să îmi bată mai puternic; și când visez, o visez pe ea. A devenit cel mai minunat lucru din viața mea.

Nu înțelegi de ce nu pot renunța la ea? Ea e singura care mi-a trezit cu adevărat această dorință arzătoare pentru dragoste și sex, pe care nici nu știam că o am. Credeam că sexul e un păcat, și niciodată nu m-am desprins de o femeie fără să mă simt murdar, chiar mai murdar decât credeam că o las pe ea. Când făceam dragoste cu alte femei, sfârșeam invariabil prin a mă simți vinovat, de parcă două trupuri dezgolite, care se întâlneau cu pasiune, erau ceva rău – acum știu că nu e așa. Ea m-a făcut să-mi dau seama cât de frumoasă poate fi dragostea, și acum nu mai știu să merg mai departe fără ea. Jory nu mai poate fi un amant adevărat. Lasă-mă să fiu soțul de care ea are nevoie și pe care îl vrea. Ajută-mă să clădesc o viață normală pentru ea și pentru mine... altfel... nu știu... chiar nu știu ce se va întâmpla.

Ochii lui negri se întoarseră spre mine, implorându-mă să înțeleg.

Ah, să-l aud spunând asta, când toată viața mea îmi dorisem să să aibă încredere în mine, și acum, că avea, ce puteam face? Îl iubeam pe Bart, așa cum îl iubeam și pe Jory. Am rămas acolo, în picioare, frângându-mi mâinile, chinuită de remușcări, pentru că, într-un fel sau altul, eu făcusem să se întâmple asta. Îl neglijasem pe Bart, preferându-i pe Jory, pe Cindy...

Acum eu și Jory trebuia să plătim prețul... din nou.

El vorbi pe un ton mai scăzut, care îl făcea să pară încă mai tânăr și mai vulnerabil, așa cum stătea întins acolo, încercând să-și zăvorască fericirea departe, într-un loc sigur, unde eu nu puteam ajunge, și în acest fel să o protejeze pentru totdeauna de expunerea fatală.

– Mamă, o dată în viață, privește lucrurile din punctul meu de vedere. Nu sunt nici rău, nici crud, nici bestia care uneori mă faci să mă simt. Sunt doar un bărbat care nu a avut niciodată o părere bună despre el. Ajută-mă, mamă! Ajut-o pe Melodie să aibă genul de soț de care are nevoie, acum că Jory nu mai poate fi un bărbat adevărat.

Ploaia bătea cu putere în sticla ferestrelor, într-un ritm nebunesc. Se sincroniza cu bătăile inimii mele. Vântul șuiera și țipa în jurul casei, în timp ce aripi frenetice de lilieci se zbăteau, izbindu-se în interior de pereții craniului meu. Nu puteam s-o împart pe Melodie în două și să le dau câte o parte lui Jory și Bart. Dragostea lui Bart pentru Melodie era greșită. Jory avea nevoie de ea mai mult.

Și, totuși, stăteam acolo nemișcată, țintuită pe covor... și mă simțeam copleșită de nevoia disperată a celui de-al doilea fiu al meu de a fi iubit. De atâtea ori în trecut îl crezusem capabil de rău, și el se dovedise nevinovat. Oare vinovăția mea de a-l fi adus pe lume mă blestemase cu niște ochi care nu puteau vedea ce era bun în Bart?

– Ești sigur, Bart? O iubești cu adevărat pe Melodie – sau o vrei doar pentru că îi aparține lui Jory?

Întorcându-se pe spate, ochii lui întunecați îi întâlniră pe ai mei, cu mai multă sinceritate decât arătase vreodată. Cum implorau acei ochi negri pentru înțelegere!

– La început, am dorit-o pe Melodie numai pentru că îi aparținea lui Jory. Recunosc asta, fără ascunzișuri. Voiam să-i iau ceea ce avea el mai de preț. Pentru că el îmi luase ceea ce voiam eu cel mai mult – pe TINE!

M-am înfiorat în timp ce el continuă.

– Ea mi-a respins avansurile de atâtea ori, încât am început s-o respect, să o văd diferită de toate femeile care erau ușor de cucerit. Cu cât mă respingea, cu atât mai arzătoare era dorința mea, până când a trebuit să o am sau să mor. O iubesc! Da, ea m-a făcut vulnerabil... și acum nu mai știu cum să trăiesc fără ea!

Mi-am aruncat mâinile în aer înainte să mă prăbușesc pe marginea patului său dublu.

– Ah, Bart... ce păcat că n-a putut să fie altă femeie! Oricare altă femeie în afară de Melodie. Mă bucur că ai trăit experiența iubirii – și știi că nu e murdară sau păcătoasă. Ar fi creat Dumnezeu bărbații și femeile așa cum sunt dacă n-ar fi vrut ca ei să se unească? El a plănuit lucrurile așa. Ne recreăm pe noi înșine prin iubire. Dar, Bart, trebuie să-mi promiți că n-o vei mai vedea pe Melodie între patru ochi. Așteaptă până ce ea va naște copilul înainte ca tu și ea să luați vreo decizie.

Ochii lui se umplură de speranță, de recunoștință.

– Mă vei ajuta? Neîncrederea îi inundă privirea. N-am crezut niciodată că ai face-o...

– Așteaptă, te rog. Las-o pe Melodie să nască copilul, apoi mergi la ea, la Jory, și stai față în față cu el, Bart. Spune-i lui ce simți pentru ea. Nu-i fura soția fără să-i dai șansa să spună ce are de spus.

– Ce ar putea el să spună, mamă, care să schimbe lucrurile? A pierdut deja. Nu poate dansa. Nici măcar nu poate să meargă. Fizic, e terminat.

Se mai scurseră câteva secunde înainte să găsesc alte cuvinte inutile pe care să le înșir.

– Dar te iubește ea *pe tine* cu adevărat? Eram în camera ta de zi. Am auzit-o. Nu a spus nimic în privința asta. Din câte îmi dau seama, e sfâșiată între dragostea pentru Jory și nevoia de tine. Nu profita de slăbiciunea ei, sau de dizabilitățile lui Jory. Dă-i lui timp să-și revină – apoi fă ce trebuie să faci. Nu e corect să furi de la Jory, când el nu se poate apăra. Dă-i ei timp să se acomodeze cu situația lui Jory. Apoi, dacă încă te vrea, ia-o, pentru că altfel doar l-ar răni pe el mai mult. Dar ce vei face cu copilul lui Jory? O să-i iei copilul lui Jory, ca și pe soția lui? Ai de gând să-i iei tot?

Uitându-se în sus la mine, ochii lui sclipiră cu suspiciune. Bart își mută rapid privirea ca să se holbeze la tavan.

– Nu știu încă ce să fac cu copilul. Nu m-am gândit atât de departe. Încerc să nici nu mă gândesc la copil – și nu e cazul să dai fuga cu asta la Chris sau la Jory. Pentru prima dată în viața ta, lasă-mi șansa de a avea ceva numai al meu.

– Bart...

– Pleacă acum, te rog. Lasă-mă singur să mă gândesc. Sunt obosit. Poți istovi un bărbat, mamă, cu solicitările tale, cu judecățile tale. Dă-mi doar o șansă de data asta, și o să-ți demonstrez că nu sunt atât de rău pe cât crezi, sau atât de nebun cum mă credeam eu însumi odată.

Nu reiteră rugămintea de a nu le spune nimic lui Chris și lui Jory. Ca și cum știa că n-aș face-o. Ridicându-mă și întorcându-mă, am ieșit din camera lui.

Înapoi spre camera mea, m-am gândit să o înfrunt pe Melodie, dar eram prea mâhnită ca să dau ochii cu ea fără să reflectez mai bine la asta. Ea era deja suficient de tulburată, iar eu trebuia să am în vedere sănătatea copilului ei.

Singură în camerele mele, m-am așezat în fața buștenilor aprinși din șemineu și am meditat la ceea ce aveam de făcut. Nevoile lui Jory erau pe primul loc. În trei luni, picioarele puternice ale lui Jory începuseră să se usuce, transformându-se în niște bețe subțiri, amintindu-mi de picioarele lui Bart pe când era foarte mic. Picioare scurte, subțiri, acoperite cu zgârieturi,

tăieturi şi vânătăi, căzând mereu, rupându-şi întruna oasele. Pedepsindu-se pe sine pentru că se născuse şi nu se ridica la standardele pe care le atinsese Jory. Doar gândul acesta mă puse pe picioare şi mă făcu să mă îndrept spre dormitorul lui Jory.

Am rămas în picioare în dreptul uşii, cu faţa ştearsă de urmele lacrimilor, cu ochii răcoriţi cu pungi de gheaţă, ca să nu fie roşii, şi i-am zâmbit luminos întâiului meu născut.

– Melodie a aţipit, Jory. Dar o să vină să te vadă înainte de cină. Cred că ar fi drăguţ ca voi doi să luaţi cina împreună, în faţa şemineului. Ploaia de afară va crea o atmosferă foarte plăcută aici. I-am rugat pe Trevor şi pe Henry să aducă nişte buşteni şi o măsuţă deosebită, pentru cină. M-am gândit la un meniu cu tot ce-ţi place. Acum, ce pot face să te ajut să te îmbraci şi să arăţi cât mai bine?

Ridică din umeri, indiferent. Înainte de accident, îi plăcuseră întotdeauna hainele, mereu se aranja şi se spilcuia fără cusur.

– Ce mai contează acum, mami, ce mai contează? Văd că nu ai adus-o cu tine, şi de ce a durat atât de mult ca să vii înapoi şi să-mi spui că doarme?

– A sunat telefonul… şi, Jory, trebuie să mai fac diverse lucruri şi pentru mine din când în când. Aşa că spune-mi acum, care costum îţi place mai mult?

– Pijamaua şi un halat vor fi numai bune, spuse el rezervat.

– Ascultă-mă, Jory. În seara asta o să stai în scaunul ăla cu rotile electric, îmbrăcat cu unul dintre costumele tatălui tău, pentru că nu ţi-ai adus un costum de iarnă cu tine.

Protestă pe dată, dar eu am insistat.

Deja trimisesem la New York după toate hainele lui Jory, dar Melodie ceruse să i le lăsăm pe ale ei acolo – şi asta mă făcuse să urlu în sinea mea de mânie, deşi nu am spus nimic.

– Când arăţi bine, te simţi bine, iar bătălia e deja pe jumătate câştigată. A încetat să-ţi pese de propria înfăţişare. O să te bărbieresc chiar dacă vrei să-ţi laşi barbă. Eşti prea chipeş ca să-ţi ascunzi faţa după o barbă ţepoasă. Ai cea mai frumoasă

gură, și o bărbie puternică. Doar bărbații cu bărbii nedefinite ar trebui să și le ascundă în spatele bărbii.

Cedă în cele din urmă și zâmbi sardonic, agreând tot ceea ce voiam să schimb, ca să-l fac să semene cât mai mult cu el însuși.

– Mamă, ești ceva de speriat. Îți pasă atât de mult – dar n-o să te întreb de ce. Sunt doar recunoscător că există cineva căruia să îi pese atâta.

Cam la acea vreme, Chris se întoarse cu mașina acasă din Charlottesville și era dornic să dea o mână de ajutor. Îi bărbieri fața frumoasă a lui Jory cu un brici bine ascuțit, pretinzând că tipul acela de bărbierit era mai potrivit pentru un bărbat decât oricare altul.

Ședeam pe pat, observându-l pe Chris cum termină cu bărbieritul, înainte să aplice loțiune și apă de colonie. Jory păru tolerant în tot acest timp. Nu puteam să nu mă întreb ce făcea Bart, și cum aveam să o abordez pe Melodie și să îi spun că știam ce se petrece între ea și cel de-al doilea fiu al meu.

Deja brațele lui Jory erau suficient de puternice ca să își miște partea superioară a corpului în scaun. Eu și Chris am stat deoparte și l-am privit, fără a ne oferi să-l ajutăm, știind că trebuia să facă asta singur. Arăta puțin umilit, dar și cumva mândru că reușise atât de ușor de prima dată. Odată în scaun, Jory păru mulțumit de sine, chiar în ciuda voinței lui. Activă scaunul și dădu câteva ture prin cameră. Ne zâmbi amândurora.

– E mai bine decât în pat. Cât de prost mă credeți – acum va fi mai ușor să termin corabia înainte de Crăciun, și poate, cu atâta răsfăț, o să-mi croiesc și un drum în viață.

– De parcă am fi crezut vreodată altceva, spuse Chris fericit.

– Acum liniștește-te, Jory... Mă duc la Melodie, am intervenit eu, încântată de felul în care arăta, de sclipirea de fericire din ochi, de emoția lui pentru că era din nou mobil, chiar dacă pe roți, nu pe picioare. Melodie e probabil jos, deja îmbrăcată și gata pentru cină. După cum știi, Bart al nostru, odinioară neglijent, ține acum cu dinții de tot rafinamentul stilului de viață elegant.

– Spune-i să se grăbească, strigă Jory în urma mea, de parcă era Jory cel de altădată. Sunt lihnit de foame. Iar imaginea focului care arde mă face să o doresc foarte mult.

Tremurând din toate încheieturile, m-am îndreptat spre camera lui Melodie, știind că trebuia să o pun față în față cu ceea ce aflasem – și când voi fi terminat, se poate să o fi aruncat drept în brațele lui Bart. Era un risc pe care mi-l asumam.

Un frate avea să câștige.

Un frate avea să piardă.

Iar eu voiam ca amândoi să câștige.

Trădarea lui Melodie

Am bătut uşor la uşa camerei lui Melodie. Puteam auzi slab, prin lemnul gros, muzica din *Lacul lebedelor.* Cu siguranţă dăduse muzica foarte tare, altfel n-aş fi auzit nimic. Am bătut din nou. Nu-mi răspunse. De data aceasta, când ea nu răspunse, am deschis uşa şi am intrat, închizând încet uşa în urma mea. Camera ei era în dezordine, cu hainele aruncate pe jos; cosmeticele erau îngrămădite pe măsuţa de toaletă.

– Melodie, unde eşti?

Baia ei era goală. Ah, la naiba! Se dusese la Bart. Într-o clipă, eram afară din cameră şi alergam spre aripa în care locuia Bart. Am lovit furioasă în uşa lui.

– Bart, Melodie... nu puteţi să-i faceţi asta lui Jory.

Nu erau acolo.

Am zburat din nou pe scări în jos, îndreptându-mă spre sufragerie, aproape sperând că începuseră cina fără să ne aştepte pe Chris şi pe mine. Trevor aranja masa pentru două persoane, măsurând cu ochiul distanţa de la farfurie la marginea mesei, cu aceeaşi precizie de parcă ar fi folosit un metru. Mi-am încetinit paşii ca să intru în sufragerie.

– Trevor, l-ai văzut pe cel de-al doilea fiu al meu?

– Ah, da, doamna mea, spuse el în stilul lui britanic politicos, începând să aranjeze tacâmurile de argint. Domnul Foxworth şi doamna Marquet tocmai au plecat ca să cineze la un restaurant. Domnul Foxworth mi-a cerut să vă spun că se va întoarce... în curând.

– Ce a spus de fapt, Trevor? am întrebat, simțind că leșin.

Doamna mea, domnul Foxworth era numai puțintel băut. Nu foarte beat, așa că să nu vă îngrijorați de ploaie și accidente. Sunt sigur că poate să controleze mașina, iar doamna Marquet va fi bine. E o seară minunată pentru condus, dacă îți place ploaia.

Am gonit spre garaj, sperând să ajung la timp să-i opresc. Prea târziu! Și temerile mele se adeveriseră. Bart o luase pe Melodie în mașina lui sport mică și rapidă, în Jaguarul roșu.

Pașii mei înaintau cu viteza melcului în timp ce mă întorceam pe scări în sus. Jory era într-o dispoziție exuberantă din cauza șampaniei pe care o sorbise cât așteptase. Chris se dusese în camera noastră ca să se schimbe pentru cină.

– Unde e soția mea? întrebă Jory, așezat la măsuța pe care Henry și Trevor o aduseseră sus. Flori proaspete din sera noastră erau puse în mijlocul mesei, șampania era pusă la rece într-o frapieră de argint, astfel că atmosfera era festivă și îmbietoare, mai ales cu focul care ardea în șemineu ca să alunge răcoarea umedă. Jory semăna foarte mult cu cel de odinioară, având picioarele ascunse vederii, iar scaunul pe care-l detesta fiind aproape neobservabil.

Să spun o altă minciună, așa cum o mai făcusem?

Toată strălucirea din ochii lui păli.

– Deci, nu vine, spuse el, pe un ton egal. Niciodată nu mai vine aici – cel puțin nu în camera asta. Rămâne în cadrul ușii și îmi vorbește de la distanță.

Vocea lui răgușită se frânse, apoi cedă complet și el începu să plângă.

– Încerc, mamă, chiar încerc să accept asta și să nu fiu ursuz. Dar când văd ce se întâmplă între mine și soția mea, sunt sfâșiat în interior. Știu ce gândește chiar și atunci când nu spune nimic. Nu mai sunt un bărbat adevărat, iar ea nu știe cum să facă față acestei realități.

Am căzut în genunchi și l-am luat în brațe.

– O să învețe, Jory, o să învețe. Cu toții trebuie să învățăm să acceptăm ceea ce nu poate fi schimbat. Acordă-i timp. Așteaptă până ce se va naște copilul. Se va schimba. Îți promit că se

va schimba. Nimic nu se compară cu a avea propriul copil, pe care să-l ții în brațe și să-ți aducă bucurie în suflet. Drăgălășenia unui copil, emoția de a avea un boț de om, care depinde întru totul de tine, să îl crești și să îl educi. Jory, așteaptă numai și o să vezi cum se va schimba Melodie.

Lacrimile lui conteniră, dar disperarea i se citea încă în ochi.

– Nu știu dacă pot aștepta, șopti el răgușit. Când sunt alții în jur, zâmbesc și mă prefac mulțumit. Dar mă gândesc tot timpul să pun capăt situației și să o eliberez pe Melodie de toate obligațiile. Nu e corect să mă aștept să rămână. Am de gând să îi spun în seara asta că poate pleca dacă vrea, sau că poate sta până se naște copilul și să plece atunci, și să ceară divorțul. Nu mă voi împotrivi.

– Nu, Jory! am răbufnit eu. Nu-i spune nimic care să o necăjească și mai tare – acordă-i doar puțin timp. Las-o să se acomodeze. Copilul o va ajuta să se acomodeze.

– Dar, mami, nu știu dacă pot duce asta până la capăt. Mă gândesc tot timpul la sinucidere. Mă gândesc la tatăl meu și îmi doresc să am curajul de a face ce a făcut el.

– Nu, dragul meu, luptă în continuare. Nu vei fi niciodată singur.

Eu și Chris am stat cu el la masa mică ca să-i ținem companie. Abia dacă scoase câteva cuvinte în timpul mesei.

Când se făcu ora de culcare, am luat pe furiș toate lamele și alte lucruri cu care își putea face singur rău. Am dormit pe canapeaua din camera lui în seara aceea, speriată că era atât de deprimat, încât putea încerca să-și ia viața doar ca să-i ofere lui Melodie libertatea de a pleca fără să se simtă vinovată. Gemetele lui ajunseră la mine până și în vis.

– Mel... mă dor picioarele! striga el în somn.

M-am ridicat să-l mângâi. El se trezi și se uită la mine dezorientat.

– În fiecare noapte mă dor spatele și picioarele, răspunse el somnoros la întrebările mele. Nu am nevoie de compasiune pentru durerile mele de fantomă. Vreau doar să pot dormi o noapte liniștit.

Toată noaptea se zvârcoli în agonie. Picioarele pe care nu și le putea simți în timpul zilei îl torturau noaptea cu o durere continuă. Partea inferioară a spatelui îl înțepa constant.

– De ce simt durere în timpul nopții, când ziua nu simt nimic? striga el, cu transpirația șiroindu-i pe față, udându-i cămașa de pijama pe piept. Îmi doresc să am curajul pe care l-a avut tatăl meu – asta ne-ar rezolva toate problemele!

Nu, nu, nu. M-am lipit de el, acoperindu-i fața cu sărutări, promițându-i orice ca să-l fac să se agațe de viață.

– Totul se va rezolva, Jory, așa va fi! Nu te da bătut. Nu renunța ca să pierzi cea mai mare provocare a vieții mele. Mă ai pe mine și îl ai pe Chris, și mai devreme sau mai târziu Melodie își va reveni și va fi din nou soția ta.

Se uita la mine fără speranță, de parcă vorbeam despre niște visuri făcute din nimic altceva decât din fum.

– Du-te să dormi în camera ta, mami. Mă faci să mă simt aproape ca un copil, stând aici. Promit să nu fac nimic care să te facă din nou să plângi.

– Dragul meu, să ne suni pe tatăl tău sau pe mine, dacă ai vreo problemă. Pe nici unul din noi nu ne deranjezi să ne trezești. Nu o chema pe Melodie, pentru că ar putea să se împiedice și să cadă pe întuneric, acum că e cam nesigură pe picioare. Întotdeauna am avut somnul ușor, și adorm la loc foarte repede. Mă asculți, Jory?

– Desigur, te ascult, spuse el cu ochi triști și goi. Dacă știu bine un lucru acum e să ascult.

– Și în curând va veni kinetoterapeutul care va începe recuperarea ca să te pună pe picioare.

– Recuperare, mamă? Ochii lui arătau obosiți, foarte încercănați și sumbri. Vrei să spui proteza aia pentru spate pentru care trebuie să-mi ia dimensiunile? Într-adevăr, de-abia aștept să folosesc chestia aia. Și cârjele – o să fie o plăcere să le port. Nu-i așa că sunt norocos că nu le pot simți? Și nici nu vreau să-mi amintesc de dispozitivul ăla ca un ham, care o să mă facă să mă gândesc că sunt un cal. O să încerc să mă gândesc doar că mă va împiedica să cad... Se opri, își acoperi o clipă fața cu

mâinile, își aruncă capul pe spate și oftă. Doamne, dă-mi tăria să îndur – oare mă pedepsești pentru că am fost prea mândru de picioarele și de corpul meu? Ai făcut o treabă al naibii de bună, aducându-mă cu picioarele pe pământ. Mâinile lui se lăsară în jos. Lacrimile îi străluceau în ochi, brăzdându-i obrajii. Imediat se scuză. Îmi pare rău, mami. Nu e o atitudine foarte bărbătească să îmi plâng de milă, nu-i așa? Dar nu pot fi curajos și puternic tot timpul. Am și eu momentele mele de slăbiciune, ca toată lumea. Du-te înapoi în camera ta. Nu am de gând să fac ceva care să vă cauzeze și mai multă suferință ție și tatei. O să duc chestia asta până la capăt. Noapte bună! Spune-i noapte bună din partea mea lui Melodie, când vine.

Am plâns în brațele lui Chris, făcându-l să pună o mie de întrebări la care n-am vrut să răspund. Deznădăjduit și mai mult decât supărat, se trase la o parte.

– Nu mă poți păcăli, Catherine! Ții ceva în tine, gândindu-te că asta va fi o altă povară, când, de fapt, să nu ai habar de ceea ce se întâmplă e cea mai grea dintre poveri!

Așteptă replica mea. Pentru că am păstrat tăcere, adormi rapid pe partea lui de pat. Avea obiceiul enervant de a putea să adoarmă când eu nu puteam. Voiam să stea treaz, silindu-mă să răspund la întrebările pe care le evitasem. Dar el dormea dus, întorcându-se să mă îmbrățișeze în somn și îngropându-și fața în părul meu.

Din oră în oră mă ridicam și verificam dacă Bart o adusese pe Melodie acasă și dacă Jory era bine. Jory stătea întins pe pat, cu ochii larg deschiși, părând să aștepte, ca și mine, ca Melodie să se întoarcă acasă.

– Durerea de fantomă s-a mai domolit?

– Da, du-te înapoi în pat. Sunt bine.

L-am întâlnit pe Joel pe hol, în fața camerei lui Bart. Roși, văzându-mă în neglijeul alb cu dantelă.

– Joel, i-am spus, am crezut că ți-ai schimbat părerea despre locuitul sub acoperișul acesta și te-ai întors în cămăruța aia de deasupra garajului.

– Am făcut-o, Catherine, am făcut-o, mormăi el. Bart mi-a ordonat să vin în casă, spunând că un Foxworth nu trebuie tratat ca un servitor.

Ochii lui spălăciţi îmi reproşau că nu avusesem nici o obiecţie atunci când el ne informase că îi plăcea cămăruţa de deasupra garajului, mai mult decât camera drăguţă din aripa de casă în care locuia Bart.

– Nu ştii ce înseamnă să fii bătrân şi singur, nepoată. Am suferit de insomnie ani de-a rândul, chinuit de vise cumplite, cu dureri surde şi chinuri care mă împiedică să cad în somnul adânc după care tânjesc. Aşa că mă ridic ca să mă obosesc, cutreier...

Cutreiera? Spiona, asta făcea! Apoi, uitându-mă mai atent la el, m-am simţit ruşinată. Stând acolo, în întunericul sumbru al holului, părea atât de fragil, de bolnav şi de slăbit – oare eram nedreaptă cu Joel? Îl detestam doar pentru că era fiul lui Malcolm? Şi pentru că avea obiceiul acela detestabil de a mormăi citate din Biblie, ceea ce mă purta înapoi în timp la bunica mea, şi la insistenţele ei de a învăţa în fiecare zi câte un verset din cartea sfântă.

– Noapte bună, Joel! i-am spus cu mai multă blândeţe decât de obicei.

Totuşi, cum continua să stea acolo, ca şi cum voia să mă câştige de partea lui, m-am gândit la Bart, care îmi spusese multe lucruri dureroase de pe vremea când era copil, dar nu de când devenise adult. Acum, şi el citea Biblia, folosind cuvintele scrise acolo ca să lămurească vreo controversă. Ajutase cumva Joel să readucă la viaţă ceva ce crezusem că e în stare latentă? L-am privit lung pe bătrân, care se trase înapoi, aproape temător.

– De ce arăţi aşa? l-am întrebat cu asprime.

– Aşa cum, Catherine?

– Ca şi cum ţi-ar fi frică de mine.

Zâmbetul lui era vag, demn de milă.

– Eşti o femeie intimidantă, Catherine. În ciuda drăgălăşeniei tale blonde, poţi reacţiona uneori la fel de dur ca mama mea.

Am tresărit, șocată că putea gândi astfel. În nici un caz nu puteam fi ca bătrâna aceea crudă.

– Îmi amintești și de mama ta, șopti el cu vocea lui uscată, tremurândă, strângându-și halatul vechi mai mult în jurul trupului numai piele și os. Și arăți mult prea tânără ca să ai peste cincizeci de ani. Tatăl meu obișnuia să spună că oamenii răi și păcătoși reușesc întotdeauna să rămână tineri și sănătoși mai mult timp decât cei care au locul rezervat în rai.

– Dacă tatăl tău s-a dus în rai, Joel, atunci eu mă voi duce cu dragă inimă în direcția opusă.

Mă examină de parcă eram un obiect demn de milă, care pur și simplu nu înțelegea, apoi se îndepărtă de mine, târșâindu-și picioarele.

Întinsă din nou lângă Chris, el se trezi pentru suficient timp ca să mă facă să povestesc întreaga scenă dintre mine și Joel. Îmi aruncă o căutătură cruntă în întuneric.

– Catherine, cum ai putut vorbi atât de obraznic cu un bătrân ca el? Bineînțeles că nu-l poți da afară. Într-un fel, el are mai multe drepturi să fie aici decât oricare dintre noi, și, legal, asta e casa lui Bart, deși avem drept de rezidență pe viață.

M-am înfuriat.

– Nu-ți dai seama că Joel a devenit figura paternă pe care Bart a căutat-o toată viața?

Și iată că o făcusem din nou, îl rănisem. Se crispă și se întoarse cu spatele la mine.

– Noapte bună, Catherine! Poate că ar trebui să stai în pat și să-ți vezi de ale tale, măcar de data asta. Joel e un bătrân singur, care e recunoscător să aibă un protector ca Bart și un loc unde să își poată trăi restul vieții. Încetează să-l vezi pe Malcolm în fiecare bătrân pe care îl întâlnești, pentru că, în cele din urmă, dacă trăiesc suficient, și eu voi fi doar un alt bătrân.

– Iar dacă o să arăți și o să te comporți ca Joel, voi fi bucuroasă să nu-ți mai văd nici ție mutra.

Ah, cum îi puteam spune așa ceva bărbatului pe care îl iubeam? Se trase și mai departe de mine, apoi refuză să răspundă atingerii mâinii mele pe brațul lui.

– Chris, îmi pare rău, n-am vrut să spun asta.

Mâna mea îi mângâie brațul, apoi încercă să se strecoare pe sub cămașa lui de pijama.

– Cred că ar fi mai bine să-ți ții mâinile acasă. Nu am deloc chef acum. Noapte bună, Catherine! Și amintește-ți, dacă o cauți cu lumânarea, de obicei găsești exact ceea ce cauți.

Am auzit o ușă închizându-se undeva departe. Ceasul meu de mână fluorescent indica ora trei și jumătate. Punându-mi un halat pe mine, m-am strecurat în camera lui Melodie și m-am așezat să aștept. Se făcu ora patru până ce reuși ea să parcurgă lunga distanță de la garaj până în dormitorul ei. Ea și Bart se opriseră să se îmbrățișeze și să se sărute? Își șopteau cuvinte de amor care nu mai puteau aștepta până a doua zi? Ce altceva putea să-i ia atât de mult? Timide prevestiri ale zorilor care se apropiau se ițiră deasupra culmilor incandescente. M-am plimbat de colo colo, devenind groaznic de nerăbdătoare. În cele din urmă, am auzit-o venind. Împiedicându-se în ușa camerei ei, Melodie își ținea într-o mână pantofii argintii cu toc, iar în cealaltă un mic cârlig de argint.

Era însărcinată în șase luni, dar în rochia neagră, puțin largă, pe care o purta, abia dacă era vizibil. Tresări când mă zări ridicându-mă de pe scaun, apoi se înecă în timp ce se dădea înapoi.

– E bine, Melodie, i-am spus cu cinism, ce drăguț arăți!

– Cathy, Jory e bine?

– Chiar îți pasă?

– Pari atât de supărată pe mine. Mă privești cu atâta asprime – ce am făcut, Cathy?

– Ca și cum n-ai ști, i-am spus accentuând furioasă cuvintele, uitând de tactul pe care mi-l propusesem. Te strecori cu cel de-al doilea fiu al meu într-o noapte ploioasă, și vii acasă câteva ore mai târziu cu urme roșii pe gât, cu rujul întins și cu părul despletit, și tot tu întrebi *ce... am... făcut...*. De ce nu-mi spui tu... *ce* ai făcut.

Se uită lung la mine, cu ochi mari de neîncredere, în care se amestecau sentimente de vinovăţie şi de ruşine, dar şi un dram de speranţă.

– Mi-ai fost ca o mamă, Cathy, strigă ea, cu ochii în lacrimi, care îmi cerşeau înţelegere. Te rog, nu mă lăsa acum – am nevoie de o mamă mai mult decât am avut vreodată.

– Dar uiţi ceva. În primul şi în primul rând sunt mama lui Jory. Sunt şi mama lui Bart. Când îl trădezi pe Jory, mă trădezi pe mine.

Melodie strigă din nou, rugându-mă să o ascult.

– Nu-mi întoarce spatele, Cathy. Nu am pe nimeni în afară de tine care să înţeleagă. Cu siguranţă, tu, singura dintre toţi, trebuie să înţelegi! Îl iubesc pe Jory, îl voi iubi întotdeauna...

– Aşa că te culci cu Bart? am întrerupt-o. Ce frumos mod de a-ţi arăta dragostea!

Vocea mea suna aspră şi rece.

Îşi puse faţa la mine în poală şi îşi încolăci braţele în jurul mijlocului meu. Se agăţă de mine.

– Cathy, te rog. Aşteaptă să auzi şi versiunea mea. Ridică faţa spre mine, deja brăzdată de lacrimi, lacrimi negre din cauza rimelului. Cumva, asta o ajuta doar să pară şi mai neajutorată. Fac parte din lumea baletului, Cathy, şi tu ştii ce înseamnă asta. Noi suntem dansatorii care absorb muzica în trupurile şi în sufletele noastre şi o fac vizibilă tuturor, şi pentru asta plătim un preţ, unul teribil. Tu ştii care e preţul. Dansăm cu sufletele dezgolite, şi toată lumea poate să le vadă şi să le critice, dacă vrea, iar când dansul se încheie, şi auzim aplauzele, şi primim trandafirii, şi facem plecăciuni, şi ascultăm ovaţiunile, iar în cele din urmă ajungem în spatele scenei şi ne dăm jos machiajul, şi ne punem hainele de zi cu zi, atunci ştim că partea cea mai bună din noi nu e reală, e doar o fantezie. Plutim pe aripi de senzualitate atât de puternice, încât nimeni nu poate concepe ca noi durerea a tot ce e insensibil, şi crud, şi brutal, în realitate.

Ea ezită, ca să-şi adune puterea de a continua, în timp ce eu şedeam acolo, uimită de acurateţea adevărului pe care îl rostea, pentru că ştiam că e adevărat – cine putea şti mai bine decât mine?

Spectatorii cred că cei mai mulți dintre noi suntem imorali. Nu își dau seama că noi suntem purtați de muzică, încurajați de muzică, ridicați pe culmi de decoruri, de aplauze, de adorație, și cel mai puțin își dau seama că amorul este cel care ne hrănește cu adevărat. Eu și Jory obișnuiam să cădem în brațe unul celuilalt, pasional, de îndată ce rămâneam singuri, și abia după aceea ne găseam eliberarea de care aveam nevoie ca să ne relaxăm îndeajuns și să putem adormi. Acum nu mai am nici o formă de eliberare, și nici el. El nu vrea să asculte muzica, iar eu nu o pot opri.

– Dar tu ai un amant, i-am spus cu glas slab, înțelegând pe deplin fiecare cuvânt pe care îl rostise.

Odată, zburasem și eu pe aripile voioase ale muzicii, și am plonjat în jos, bolnavă, pentru că nu exista cineva care să mă iubească și să transforme în realitate lumea fanteziei, pe care eu o iubeam cel mai mult.

– Ascultă, Cathy, ascultă. Dă-mi o șansă să explic. Știi cât de plicticoasă e casa asta; nimeni nu ne vizitează, și, de fiecare dată când sună telefonul, toți vor să vorbească cu Bart. Tu, Chris și Cindy erați întotdeauna la spital cu Jory, în timp ce eu eram o lașă și stăteam deoparte, înspăimântată, atât de înspăimântată ca el să nu îmi vadă groaza din priviri. Am încercat să citesc, am încercat să mă delectez cu împletitul, așa cum faci tu, dar mi-a fost imposibil. Am renunțat și am așteptat să sune telefonul. Nu mă suna nimeni de la New York, niciodată. Am făcut plimbări, am smuls buruieni din grădină. Am plâns în pădure, m-am uitat la cer, am urmărit fluturii și am plâns din nou.

Câteva nopți după ce am aflat că Jory nu va mai merge și nu va mai dansa niciodată, Bart a venit în camera mea. A închis ușa în urma lui și a rămas acolo, uitându-se la mine. Eram în pat, plângând ca de obicei. Pusesem muzică de balet, încercând să recreez sentimentul de a fi cu Jory, și Bart era acolo, privindu-mă lung, cu ochii ăia întunecați, fermecători. A așteptat acolo, doar uitându-se la mine, până ce m-am oprit din plâns și el a venit mai aproape ca să-mi șteargă lacrimile de pe față. Ochii lui erau calzi și plini de dragoste când am ridicat capul și m-am

uitat la el. Nu-i mai văzusem niciodată ochii atât de blânzi, atât de plini de tandrețe și de compasiune. M-a atins. Mi-a atins obrajii, părul, buzele. Au început să mă treacă fiori pe șira spinării. Și-a strecurat degetele în părul meu, m-a privit drept în ochi, și încet, atât de încet, și-a aplecat capul și buzele lui le-au atins pe ale mele. N-aș fi crezut niciodată că poate fi atât de tandru. Întotdeauna mi-am imaginat că e genul care ar silui o femeie. Poate că dacă m-ar fi atins cu niște mâini aspre, nepăsătoare, m-aș fi retras. Dar tandrețea lui m-a făcut incapabilă se rezist. Îmi aducea aminte de Jory.

Ah, nu voiam să aud mai mult. Trebuia să o opresc înainte de a simți milă sau compasiune pentru ea și pentru Bart.

– Nu vreau să te mai ascult, Melodie, i-am spus cu răceală, întorcându-mi capul ca să nu fiu nevoită să mă uit la urmele de sărutări și mușcături pe care Jory le-ar putea observa dacă ea s-ar duce acum la el. Așadar, acum, când Jory are cea mai mare nevoie de tine, tu ai de gând să-l părăsești pentru Bart, i-am spus cu amărăciune. Ce soție minunată ești, Melodie!

Hohotele sale de plâns se întețiră, acoperindu-și fața cu mâinile.

– Îmi amintesc ziua nunții tale, când ai stat în fața altarului și ți-ai spus jurămintele de fidelitate, la bine și la greu – iar la prima încercare apărută în cale, tu îți găsești un nou amant.

În timp ce ea își trase nasul și încercă să caute cuvinte mai potrivite care să mă atragă de partea ei, eu mă gândeam cât de singuratică era casa aceasta de la poalele munților, cât de izolată. Iar noi o lăsasem pe Melodie aici, gândindu-ne că era prea supărată ca să-și dorească să se suie în mașină și să plece în altă parte. Fără să ne treacă prin minte ce puteau face ea și Bart, fără să bănuim măcar că ar putea să se îndrepte spre el, bărbatul pe care păruse să-l deteste atât de mult.

Încă trăgându-și nasul și plângând, Melodie se juca cu cordonul rochiei, în timp de ochii ei înecați în lacrimi erau de acum mai precauți.

– Cum poți să mă condamni, Cathy, când tu ai făcut chiar mai rău?

Jignită, m-am ridicat să plec, simţind cum picioarele mele se transformaseră în plumb, deopotrivă cu inima. Avea dreptate. Nu eram mai bună. Nici eu nu făcusem lucrul potrivit, şi nu o dată.

– O să-l uiţi pe Bart şi vei sta departe de el, şi-l vei convinge pe Jory că încă îl iubeşti?

– Încă îl iubesc pe Jory, Cathy. Poate părea ciudat, dar îl iubesc pe Bart într-un alt fel, un fel ciudat, care nu are nici o legătură cu ceea ce simt pentru Jory. Jory a fost iubirea mea din copilărie şi cel mai bun prieten. Pe fratele lui mai mic nu l-am plăcut niciodată, dar s-a schimbat, Cathy, s-a schimbat cu adevărat. Nici un bărbat care urăşte femeile nu poate face dragoste ca el...

Buzele mele se strânseră într-o linie subţire. Stăteam în cadrul uşii deschise, condamnând-o, aşa cum bunica mea mă condamnase odinioară numai cu ochii ei reci, gri, de oţel, spunându-mi că eram cel mai rău soi de păcătoasă.

– Nu pleca înainte să te fac să înţelegi! strigă ea, ridicându-şi braţele şi implorându-mă.

Am închis uşa, gândindu-mă la Joel, şi am stat cu spatele lipit de ea.

– În regulă. O să stau, dar nu voi înţelege.

– Bart mă iubeşte, Cathy, mă iubeşte cu adevărat. Când mi-o spune, nu pot decât să-l cred. Vrea să divorţez de Jory. Bart spune că se va căsători cu mine. Vocea ei plângăreaţă se stinse într-o şoaptă aspră. Nu cred cu adevărat că îmi pot trăi viaţa cu un soţ imobilizat într-un scaun cu rotile. Plângând mai tare decât până acum, se pierdu dintr-odată cu firea, şi din poziţia în care era, în genunchi, se prăbuşi pe podea. Nu sunt puternică ca tine, Cathy. Nu-i pot oferi lui Jory sprijinul de care are nevoie acum. Nu ştiu ce să spun sau ce să fac pentru el. Vreau să întorc timpul şi să-l aduc înapoi pe Jory, cel pe care îl aveam, pentru că pe cel de acum nu îl cunosc. Nici nu cred măcar că vreau să-l cunosc... şi mi-e ruşine, atât de ruşine! Acum tot ce vreau să fac e să dispar.

Vocea mi-a devenit tăioasă ca o lamă de brici.

– N-o să scapi așa ușor de responsabilități, Melodie. Sunt aici ca să mă asigur că-ți respecți jurămintele de la căsătorie. În primul rând, îl vei scoate pe Bart din viața ta. Nu-i vei mai da voie să te atingă vreodată. Vei spune nu de fiecare dată când încearcă ceva. Intenționez să am din nou o discuție cu el. Da, deja am făcut-o, dar o să fiu și mai dură. Dacă e nevoie, voi merge la Chris să-i spun ce se întâmplă. După cum știi, Chris e un om foarte răbdător, foarte înțelegător, cu o mare stăpânire de sine, dar nu va tolera ce faceți tu și Bart.

– Te rog, plânse ea. Îl iubesc pe Chris ca pe un tată! Vreau să mă respecte în continuare.

– *Atunci lasă-l în pace pe Bart!* Gândește-te la copilul tău, care ar trebui să fie pe primul loc. În orice caz, nu ar trebui să faci sex acum, uneori nu e sigur.

Ochii ei enormi se închiseră, înghițindu-și lacrimile; apoi încuviință din cap și promise să nu mai facă dragoste cu Bart. N-am crezut-o, nici măcar în timp ce jura. Nu l-am crezut nici pe Bart, când am vorbit cu el înainte să mă duc la culcare.

Dimineața veni, și eu nu dormisem deloc. M-am ridicat din pat, obosită și apatică, am arborat un zâmbet fals pentru Jory și am bătut la ușa lui, anunțându-mi prezența. Mă invită să intru. Arăta mai vesel decât fusese noaptea trecută, nu știu de ce, de parcă un gând apărut peste noapte îl calmase.

– Mă bucur că Melodie te are pe tine drept sprijin, spuse Jory în timp ce îl ajutam să se întoarcă.

În fiecare zi, Chris, asistentul medical și cu mine făceam cu rândul, mișcându-i picioarele și masându-le, când kinetoterapeutul lui nu era acolo să facă asta. În felul acesta, mușchii nu i se atrofiau. Datorită masajului, picioarele lui își mai recăpătaseră din forma anterioară.

Am privit asta ca pe un uriaș pas înainte. Speranță… în această casă a suferinței întunecate, ne agățam întotdeauna de speranța pe care o coloram în galben – ca soarele pe care rareori îl văzusem.

– Mă aşteptam ca Melodie să vină în dimineaţa asta, spuse Jory cu o umbră de regret, având în vedere faptul că n-a reuşit nici măcar să vină să-mi ureze noapte bună aseară.

Zilele trecură. Melodie dispărea des, la fel şi Bart. Încrederea mea în Melodie se erodase. Nu mai puteam să-i întâlnesc privirea şi să zâmbesc. Am renunţat la încercările de a vorbi cu Bart şi m-am întors spre Jory pentru a-i ţine companie. Ne uitam la televizor împreună. Jucam diverse jocuri împreună. Făceam concursuri stupide de puzzle-uri, ca să vedem cine găseşte mai repede piesele corecte. Beam vin după-amiaza, ni se făcea somn pe la ora nouă şi ne prefăceam, ne prefăceam că totul avea să fie bine.

În cea mai mare parte a timpului stătea în pat, şi totuşi ceva îl făcea să fie extrem de obosit.

– Din pricina lipsei exerciţiului fizic, spunea el, trăgând de trapezul legat de capătul patului. Cel puţin îmi menţin braţele puternice. Unde ziceai că e Melodie?

Am pus jos botoşelul pe care tocmai îl terminasem şi am ridicat aţa ca să fac altul. Între jocuri, împleteam sau mă uitam la televizor. Când nu eram cu Jory, eram în camera mea, bătând la maşină jurnalul pe care îl ţineam, despre vieţile noastre. Ultima mea carte, mi-am spus. Ce mai aveam de spus? Ce altceva putea să ni se mai întâmple?

– Mami! Nu mă asculţi niciodată? Te-am întrebat dacă ştii unde e Melodie şi ce face.

– E în bucătărie, Jory, am spus repede. E ocupată cu pregătirea felului de cină care îţi place cel mai mult.

Pe faţa care i se lumină i se citi uşurarea.

– Sunt îngrijorat pentru soţia mea, mamă. Vine şi face lucruri mărunte pentru mine, dar inima ei nu e aici.

O umbră îi flutură peste ochi, dar dispăru repede când îmi văzu privirea cercetătoare.

– Îţi spun ţie toate lucrurile pe care simt nevoia să i le spun ei. Mă doare să o văd cum se retrage de lângă mine, puţin câte

puțin. Vreau să-l vorbesc și să-i spun că sunt același om pe dinăuntru, dar nu cred că ea vrea să știe asta. Probabil vrea să creadă că sunt altfel pentru că nu mai dansez sau nu mai merg, și de-asta îi e mai ușor să plece și să rupă legăturile dintre noi. Niciodată cu vorbește cu mine despre viitor. Nici măcar nu a discutat cu mine despre numele pentru copilul nostru. M-am uitat prin cărți ca să găsesc numele potrivit pentru fiul sau fiica noastră. Îmi spun, cum zici și tu, că e însărcinată, și am citit și despre subiectul ăsta. Doar ca să mă revanșez pentru lipsa mea de interes de dinainte...

Vorbea încontinuu, convingându-se cu propriile cuvinte că sarcina era de vină pentru toate schimbările sesizate la soția lui.

Mi-am dres vocea și am profitat de ocazie.

– Jory, m-am gândit serios la asta. Doctorul tău a spus odată că ți-ar fi mai bine într-un spital decât să stai aici și să vină cineva să te ajute cu recuperarea. Tu și Melodie puteți închiria un apartament micuț lângă spital, și ea te poate duce cu mașina în fiecare zi la recuperare. E aproape iarnă, Jory. Nu știi cum sunt iernile în partea asta de vest, muntoasă, a Virginiei. Sunt geroase. Vântul nu se oprește niciodată. Ninge des. Drumurile care duc încoace dinspre sat sunt de multe ori blocate. Statul ține autostrăzile și șoselele deschise, dar drumurile mici, private ale domeniului ăstuia sunt adesea închise. Mă gândesc la zilele în care asistentul tău nu va putea veni, și nici kinetoterapeutul, iar tu ai nevoie de exercițiu zilnic. Dacă locuiești lângă spital, toate nevoile tale fizice pot fi satisfăcute cu ușurință.

El se uită la mine surprins, rănit.

– Adică vrei să scapi de mine?

– Bineînțeles că nu. Dar trebuie să recunoști că nu-ți place casa asta.

Ochii lui se îndreptară spre ferestrele pe care ploaia cădea greu, băgând în pământ frunzele moarte și trandafirii târzii. Toate păsările verii zburaseră care-ncotro.

Jory vorbi în spatele meu, în timp ce eu continuam să privesc pe geam.

Îmi place ce ați făcut tu și Mel cu camerele astea. Mi-ați oferit un refugiu sigur din fața disprețului lumii și, în momentul ăsta, nu vreau să plec și să dau piept cu cei care altădată îmi admirau grația și stilul. Nu vreau să fiu departe de tine și de tata. Simt că am devenit mai apropiați decât am fost vreodată, și se apropie sărbătorile.

– Iar dacă drumurile de aici până acolo ar putea fi închise pentru asistentul meu și pentru kinetoterapeut, vor fi închise și pentru tine și pentru tati. Nu mă alunga acum, când vreau cel mai mult să stau. Am nevoie de tine. Am nevoie de tati. Am nevoie chiar și de această șansă de a deveni mai apropiat de fratele meu. M-am gândit mult la Bart în ultima vreme. Câteodată, vine și stă lângă mine, și vorbim. Cred că începem, în cele din urmă, să fim oarecum prietenii care eram înainte ca mama ta să se mute în casa de lângă noi, pe când el avea nouă ani...

M-am foit agitată, gândindu-mă la Bart cel duplicitar, care venea să fie prietenul fratelui său și pe la spate îi seducea soția.

– Dacă asta îți dorești, Jory, rămâi aici. Dar mai gândește-te. Eu și Chris ne-am putea muta în oraș ca să fim cu tine și cu Melodie. Și îți putem face traiul la fel de confortabil acolo ca și aici.

– Dar nu-mi poți da un alt frate, nu-i așa, mami? Bart e singurul frate pe care îl voi avea. Înainte să mor eu, sau să moară el, vreau să știe că îmi pasă ce se întâmplă cu el. Vreau să îl văd fericit. Vreau să aibă și el viața de familie pe care o împart eu cu Melodie. Într-o bună zi, o să se trezească la realitate și o să priceapă că banii nu pot cumpăra orice, și cu siguranță nu pot cumpăra dragostea. Nu genul de dragoste pe care îl avem eu și Melodie.

Rămase pe gânduri, în timp ce sufletul meu plângea pentru el și „dragostea" lui; apoi o roșeață i se ridică de la gulerul cămășii lui sport peste care avea un pulover roșu și îi mai aduse culoare în obrajii palizi.

– Cel puțin, ar trebui să adaug, genul de căsnicie pe care o aveam înainte. Acum nu prea mai e cine știe ce căsnicie, recunosc asta cu regret. Dar nu e vina ei.

O săptămână mai târziu, eram singură în camera mea, scriind cu frenezie în jurnal, când am auzit zgomotul pașilor lui Chris care alerga și dădu buzna peste mine.

– Cathy! spuse el emoționat, scoțându-și haina și aruncând-o pe un scaun. Am niște vești extraordinare! Știi experimentul la care ajutam? Am făcut o mare descoperire! Mă trase de la biroul meu, mă așeză pe un scaun în fața focului dogoritor. Îmi explică în detaliu ce încercau să realizeze el și alți oameni de știință. Înseamnă că nu voi fi acasă cinci nopți pe săptămână, acum că a venit iarna. Zăpada nu e curățată până la prânz, și aș avea la dispoziție atât de puțin timp de lucru în laborator. Dar nu fi tristă, voi veni aici în weekenduri. Totuși, dacă nu ești de acord, spune-mi sincer. Tu și familia noastră sunteți prima mea îndatorire.

Încântarea lui față de noul proiect era atât de evidentă, încât n-am putut să-i spulber entuziasmul cu temerile mele. Ne oferise atât de mult mie, lui Jory și lui Bart, și primise atât de puțină recunoștință. Brațele mele se încolăciră în mod mecanic în jurul gâtului lui. I-am privit cu atenție fața dragă, atât de familiară. Am văzut umbre ușoare în jurul ochilor lui albaștri, pe care nu le observasem până atunci. Degetele mele au simțit în părul lui fire argintii, care erau mai aspre decât cele aurii. Avea câteva fire albe și în sprâncene.

– Dacă asta o să te facă nefericită, pot oricând demisiona și renunța la cercetare, ca să-mi dedic tot timpul familiei. Dar ți-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai acorda această șansă. Când am renunțat să mai practic medicina în California, am crezut că nu voi mai găsi ceva care să mă intereseze mai mult, dar m-am înșelat. Poate că așa a fost să fie – dar, dacă trebuie, *pot* renunța și rămân aici cu familia.

Să renunțe complet la medicină? Își dedicase cea mai mare parte a vieții studiului medicinei. Să se simtă util dădea sens vieții sale. Să-l țin aici doar pentru propria plăcere, fără să facă nimic ca să contribuie la patrimoniul umanității, în acest moment crucial în care se simțea vulnerabil din pricina vârstei, asta l-ar distruge.

– Cathy, spuse Chris, întrerupându-mi șirul gândurilor, în timp ce îmbrăca din nou haina groasă de lână, ești bine? De ce arăți atât de ciudat, atât de tristă? Voi fi înapoi în fiecare vineri seară și nu voi pleca până luni dimineața. Explică-i lui Jory tot ce ți-am spus ție. Nu, dacă mă gândesc mai bine, o să mă opresc în camera lui și o să-i explic chiar eu.

– Dacă asta vrei, atunci asta trebuie să faci. Dar o să-ți simțim lipsa. Nu știu cum o să pot dormi fără tine. Vezi tu, am vorbit cu Jory, și el nu vrea să se mute la Charlottesville. Cred că s-a obișnuit și-i plac foarte mult camerele lui. Aproape că a terminat corabia cu pânze. Și ar fi păcat să-l privăm de tot confortul pe care îl are aici. Iar Crăciunul se apropie. Cindy va veni acasă de Ziua Recunoștinței și va sta până la Anul Nou. Chris, promite-mi că vei face un efort să vii acasă în fiecare vineri. Jory are nevoie de forța ta la fel ca și de a mea, acum că Melodie îl părăsește de tot.

Ah, spusesem prea mult.

Ochii lui se îngustară.

– Ce se întâmplă aici și tu nu-mi spui?

Își scoase haina groasă și o agăță cu grijă în cuier. Înghițind în sec, am dat să vorbesc, am ezitat, am încercat să-mi desprind privirea din a lui, puternică, dominatoare... dar ochii aceia albaștri mă forțară să vorbesc.

– Chris, ai crede că e un lucru groaznic dacă ai ști că Bart s-a îndrăgostit de Melodie?

Buzele lui se contractară.

– Ah, asta. Știam că lui Bart i s-au aprins călcâiele după ea încă de când a venit aici. L-am văzut cum o privește. Într-o zi, i-am găsit pe amândoi în salonul din spate, așezați pe sofa. Îi desfăcuse rochia și îi săruta sânii. Am plecat de acolo. Cathy, dacă Melodie nu-l voia, l-ar fi plesnit peste față și l-ar fi făcut să se oprească. Poate tu crezi că relația lor i-o fură lui Jory pe soția lui atunci când are mai multă nevoie de ea, dar el nu are nevoie de o femeie care nu-l mai iubește. Lasă-l pe Bart să o aibă – ce beneficiu poate să îi mai aducă ea acum lui Jory?

M-am încruntat la el, nevenindu-mi a-mi crede.

– Îl aperi pe Bart! Crezi că e drept ce a făcut el?

– Nu, nu cred că e drept. Când e viața dreaptă, Cathy? A fost dreaptă când Jory și-a rupt spatele, și acum nu poate merge? Nu, nu e *drept*. Profesez medicina de prea multă vreme ca să nu știu că dreptatea nu e împărțită în mod egal. Cei buni mor adesea înaintea celor răi. Copiii mor înaintea bunicilor, și cine ar putea spune că asta e drept? Dar ce putem face noi? Viața e un dar, și poate că moartea e un alt fel de dar. Cine sunt eu, cine ești tu să judecăm? Acceptă ce s-a întâmplat între Bart și Melodie și fii alături de Jory. Fă-l fericit până în ziua în care își va putea găsi o altă soție.

Amețită de cuvintele lui, mă simțeam ca într-un vis, cețos și ireal.

– Și copilul, cum rămâne cu copilul?

Acum, vocea lui deveni aspră.

– Copilul e o altă problemă. Îi va aparține lui Jory, indiferent de fratele pe care îl alege Melodie. Copilul acela îl va ajuta pe Jory să meargă mai departe – pentru că probabil nu va mai putea avea alți copii vreodată.

– Chris, te rog, du-te la Bart și cere-i să o lase în pace pe Melodie. Nu pot suporta gândul ca Jory să-și piardă soția în acest moment al vieții lui.

El scutură din cap, explicându-mi că Bart nu ascultase niciodată de el, și era puțin probabil să o facă începând de acum. Oricum, vorbise deja cu Melodie, fără știrea mea.

– Draga mea, privește lucrurile așa cum sunt. În inima ei, Melodie nu-l mai vrea acum pe Jory. Nu va spune asta, dar în spatele fiecărui cuvânt nerostit, în spatele tuturor scuzelor pe care le invocă, e clar că pur și simplu nu vrea să rămână căsătorită cu un bărbat care nu poate merge. După părerea mea, ar fi o cruzime din partea noastră să o forțăm să rămână, și chiar mai dificil pentru Jory, pe termen lung. Dacă încercăm să o forțăm să stea, mai devreme sau mai târziu îi va trânti în față că nu e bărbatul de altădată, și vreau să-l scutesc de asta. Mai bine o lăsăm să plece înainte să facă ceva care să-l rănească, mai mult decât l-ar răni o relație cu Bart.

– Chris! am strigat, șocată că poate gândi astfel. N-o putem lăsa să-i facă asta lui Jory!

– Cathy, cine suntem noi ca să judecăm în chestiunea asta? Corect sau greșit, ar trebui să-l judecăm noi pe Bart, în ochii căruia suntem niște păcătoși?

În dimineața următoare, Chris luă mașina și plecă, după ce îmi promise că avea să se întoarcă vineri seară, în jurul orei șase. Am privit de la fereastra dormitorului meu până ce mașina lui dispăru din raza mea vizuală.

Cât de goale erau zilele în care Chris era plecat, cât de sumbre nopțile, fără brațele lui care să mă țină strâns și fără șoaptele lui care să îmi dea asigurări că totul avea să fie bine. Zâmbeam și râdeam în fața lui Jory, pentru că nu voiam ca el să știe cât sufeream din pricina absenței lui Chris din patul meu în fiecare noapte. Jory dormea singur, îmi spuneam, și dacă el putea rezista, și eu puteam. Știam că Melodie și Bart erau încă amanți; cu toate astea, erau suficient de discreți ca să încerce să ascundă asta de mine. Dar știam, după modul crunt în care Joel o privea pe soția lui Jory, că o considera o nerușinată. Era ciudat că nu se uita la fel de urât la Bart, care era la fel de vinovat. Dar, pe de altă parte, bărbații gândesc lucrurile diferit în privința femeii și a bărbatului, chiar și cei pioși ca Joel.

Era deja a doua săptămână din noiembrie, și planurile noastre pentru Ziua Recunoștinței erau gata. Vremea se înrăutăți și abătu asupra noastră vifornițe urlătoare și zăpadă, depunând omătul în jurul ușilor, transformându-l peste noapte în gheață, încât nu puteam ieși din garaj cu nici una dintre numeroasele noastre mașini. Unul câte unul, toți servitorii plecară, până ce rămase numai Trevor care să pregătească masa, cu ajutorul meu mai mult sau mai puțin regulat.

Cindy veni cu avionul acasă și înveseli atmosfera, cu râsul ei nevinovat, cu atitudinea ei cuceritoare, care îi încânta pe toți, cu excepția lui Bart și a lui Joel. Chiar și Melodie părea mai fericită. Apoi, ea hotărî să stea toată ziua în pat, la căldură, acum că electricitatea se întrerupea destul de des, ceea ce

însemna că nici cazanele noastre de încălzire, controlate de un termostat electric, nu mai funcționau. Atunci, trebuia să recurgem la cazanele auxiliare pe cărbuni.

Bart se aproviziona din belșug cu lemne pe care voia să le ardă în șemineul din biroul lui, uitând că și noi ne-am fi bucurat de un foc bun.

Bart purta discuții private cu Joel, murmurând despre balul de Crăciun pe care îl plănuia, așa că am fost nevoită să car eu însămi suficienți bușteni ca să facem un foc în camera lui Jory, unde Cindy juca un joc cu el. El ședea în scaunul lui, înfășurat într-o cuvertură, cu umerii acoperiți de o jachetă, și zâmbea la tentativele mele nereușite de a aprinde surcelele.

– Deschide gura de aerisire, mami. Ajută întotdeauna.

Cum de uitasem asta?

În curând, am reușit. Lumina strălucitoare înveseli camera, care părea așa de bună vara, dar nu la fel de bună iarna, exact cum prezisese Bart. Acum, lambriurile închise la culoare l-ar fi făcut pe Jory să se simtă mai comod.

– Mami, spuse el, părând brusc foarte vesel, mă tot gândesc la ceva de câteva zile. Ai dreptate – întotdeauna ai avut dreptate. Nu o să-mi mai plâng de milă de îndată ce sunt singur și nimeni nu mă poate vedea, așa cum am făcut de la accident încoace. Am de gând să accept ceea ce nu poate fi schimbat și să fac tot ce pot într-o situație dificilă. Ca și tine și tati, când ați fost încuiați, o să-mi transform momentele de lâncezeală într-unele creative. O să am suficient timp să citesc toate cărțile pe care n-am avut timp niciodată până acum să le citesc, și o să accept oferta tatei de a mă învăța să pictez cu acuarele. Voi merge afară și voi încerca să pictez peisaje. Poate că mă voi aventura chiar să pictez în ulei, sau voi încerca alte procedee artistice. Vreau să vă mulțumesc amândurora pentru că mi-ați dat imboldul de a merge înainte. Sunt norocos să am părinți ca tine și ca tati.

Simțindu-mă suficient de mândră ca să plâng și eu, l-am îmbrățișat, felicitându-l pentru revenirea la personalitatea lui naturală, entuziastă.

Cindy pregătise o masă de bridge pentru două persoane dar Jory se întoarse curând la corabia cu pânze, pe care era hotărât să o finalizeze înainte de Crăciun. Înfășura coardele asemănătoare unor fire, pentru a ancora catargele, aceasta fiind ultima etapă înainte de câteva retușuri de vopsea ici și colo.

– Vreau să i-o dăruiesc unei persoane foarte speciale, mami, mă informă el. În ziua de Crăciun, o persoană din casa asta o să primească întâia mea operă dificilă de lucru manual.

– Am cumpărat-o pentru tine, Jory, ca să devină o amintire de familie pe care să le-o transmiți mai departe copiilor tăi...

M-am albit la față când m-am auzit spunând „copii".

– E în regulă, mami, deoarece cu acest cadou o să-l recâștig pe fratele meu mai mic, care mă iubea până să apară bătrânul ăla și să-l schimbe. Și-l dorește foarte tare; citesc asta în ochii lui de fiecare dată când vine și verifică ce progrese am mai făcut. În plus, pot oricând să confecționez alta pentru copilul meu. Acum, vreau să fac ceva pentru Bart. El crede că nici unul dintre noi nu are nevoie de el sau că nu îl place. N-am mai văzut niciodată un bărbat atât de nesigur de el... și e mare păcat.

Bucuriile sărbătorilor

Sosi Ziua Recunoștinței și odată cu ea, și Chris, dimineață devreme. Asistentul lui Jory luă cina de Ziua Recunoștinței cu noi, nedezlipindu-și de la Cindy ochii plini de iubire, ca și cum ea l-ar fi vrăjit. Nici că s-ar fi putut comporta mai bine, ca o adevărată doamnă, făcându-mă extrem de mândră de ea. A doua zi, ea acceptă cu entuziasm invitația noastră de a merge la cumpărături în Richmond. Melodie scutură din cap.

– Îmi pare rău, pur și simplu nu mă simt în stare de așa ceva.

Chris, Cindy și cu mine am luam mașina și am plecat, fără mustrări de conștiință, știind că Bart plecase cu avionul la New York și nu avea să fie împreună cu Melodie. Asistentul lui Jory ne promisese să stea cu el până ne întorceam.

Vacanța noastră de trei zile în Richmond ne împrospătă mințile și sufletele, dându-mi sentimentul că sunt încă frumoasă și cât se poate de îndrăgostită, iar Cindy se distra de minune cheltuind cu nesaț.

– Vedeți, spuse ea cu mândrie, nu irosesc pe fleacuri toată alocația pe care mi-o dați voi. Fac economii ca să cumpăr cadouri minunate pentru familia mea... și încă ceva, mami, tati, de-abia aștept să vedeți ce v-am luat. Nu mă îndoiesc că și lui Jory îi va plăcea cadoul. Cât despre Bart, n-are decât să-i placă sau nu ce îi dau.

– Și unchiul Joel? am întrebat curioasă.

Râzând, mă îmbrățișă.

Așteaptă și-ai să vezi.

Câteva ore mai târziu, Chris întoarse mașina pe drumul privat care urca domol, înclinat, spre conacul Foxworth. Într-una din cutiile care ne umpleau portbagajul și bancheta din spate a mașinii, aveam o rochie scumpă, pentru balul de Crăciun pe care îl auzisem pe Bart că îl pregătea, apelând la aceiași furnizori care se ocupaseră și de petrecerea aniversării lui. Cindy alesese o rochie spectaculoasă, îndrăzneață, dar în același timp nespus de potrivită.

– Îți mulțumesc, mami, că nu ai nici o obiecție, îmi șoptise înainte să mă sărute.

Nimic neobișnuit nu se petrecuse în absența noastră, cu excepția faptului că Jory terminase corabia cu pânze. Trona mândră și finisată fără cusur, perfectă până în cele mai mici detalii, cu minuscula cârmă de alamă care sclipea, cu toate pânzele sus, întinse și umflate parcă de niște adieri nevăzute și nesimțite.

– Apret din zahăr, ne dezvălui Jory cu un surâs, și a mers. Am luat pânzele și le-am dat formă în jurul unei sticle, potrivit instrucțiunilor, și acum e mai mult decât pregătită pentru prima călătorie.

Era mândru de munca lui, zâmbind, în timp ce Chris păși mai aproape ca să admire mai atent rezultatul muncii meticuloase. Apoi, cu ajutorul nostru, săltă corabia pe un suport anume confecționat pentru ea, din polistiren, unde să stea în siguranță până ce ajungea în mâinile noului ei proprietar.

Ochii lui splendizi se întoarseră spre mine.

– Îți mulțumesc, mami, pentru că mi-ai dat ceva de făcut în toate acele ore lungi, plictisitoare. Când am văzut-o prima dată, am fost copleșit, gândindu-mă că nu voi fi niciodată capabil să fac ceva ce părea atât de complicat. Dar am luat-o pas cu pas, și acum simt că am câștigat o bătălie cu instrucțiunile alea groaznic de complicate.

– În felul ăsta se câștigă toate bătăliile vieții, Jory, interveni Chris, pe când eu îl îmbrățișam strâns pe Jory. Nu privești imaginea de ansamblu. Faci un pas, apoi încă unul, apoi încă unul...

până ce ajungi la destinație. Și trebuie să spun că ai făcut o treabă magnifică cu nava asta. E la fel de profesionist construită ca orice navă pe care am văzut-o eu. Dacă Bart nu apreciază efortul pe care l-ai depus pentru a o confecționa, chiar o să mă dezamăgească. Stând în picioare, Chris îi zâmbi încântat lui Jory. Arăți mai sănătos, mai puternic. Și nu renunța la acuarele. E un domeniu dificil, dar m-am gândit că ți-ar plăcea mai mult decât pictura în ulei. Cred că într-o bună zi o să devii un artist excelent.

La parter, Bart vorbea la telefon, dându-i instrucțiuni unui oficial de la bancă în privința preluării unei afaceri cu probleme. Apoi, vorbi cu altcineva despre petrecerea de Crăciun pe care o plănuia, un bal care să compenseze tragedia de la ziua lui de naștere. Stăteam în dreptul ușii, gândindu-mă că era un lucru bun faptul că tot ceea ce comanda nu provenea din fondurile lui personale, ci din trustul Corrine Foxworth Winslow, ceea ce îi lăsa lui Bart renta anuală de cinci sute de mii neatinsă, pentru a o cheltui doar în scopuri proprii. Bart era foarte deranjat de faptul că trebuia să se sfătuiască cu Chris de fiecare dată când voia să cheltuiască mai mult, depășind limita de zece mii de dolari.

Bart trânti telefonul și îmi aruncă o privire feroce.

– Mamă, chiar trebuie să stai în ușă și să tragi cu urechea? Nu ți-am mai spus să stai departe de mine când sunt ocupat?

– Și când te-aș mai vedea dacă n-aș face asta?

– Ce nevoie ai să mă vezi?

– De ce ar avea o mamă nevoie să-și vadă fiul?

Ochii lui se îmblânziră.

– Îl ai pe Jory – se pare că întotdeauna ți-a fost mai mult decât suficient.

– Nu, aici greșești. Dacă nu te-aș fi avut pe tine, Jory ar fi fost de-ajuns. Dar te-am *avut* pe tine, și asta te face o parte esențială a vieții mele.

Părând nesigur, se ridică și merse cu pași egali spre fereastră, cu spatele la mine. Vocea lui venea spre mine răgușită și morocănoasă, impregnată de o tristețe melancolică.

– Îți aduci aminte cum obișnuiam să țin jurnalul lui Malcolm ascuns sub cămașă? Malcolm scria atât de mult despre mama lui și despre cât de mult o iubea până când ea a fugit cu amantul ei și l-a lăsat cu un tată pe care-l detesta. Mi-e teamă că o parte din ura lui Malcolm s-a lipit de mine. De fiecare dată când vă văd pe tine și pe Chris urcând scările împreună, simt nevoia de a mă curăța de o rușine pe care eu o simt, iar voi nu. Așa că nu începe să-mi ții predici despre Melodie, pentru că ce fac eu cu ea e mai puțin imoral decât ceea ce faceți tu și Chris.

Avea, fără îndoială, dreptate, și asta durea mai mult decât orice.

M-am obișnuit mai mult sau mai puțin, din nefericire, să-l văd pe Chris numai în weekenduri, deși mă durea inima și patul îmi părea enorm și pustiu fără el, iar toate diminețile mele petrecute de una singură erau pline de alean, dorindu-mi să-l pot auzi fluierând în timp ce se bărbierea și făcea duș; îmi lipseau veselia lui, optimismul lui. Când vremea începu să-l țină departe și în weekenduri, m-am obișnuit până și cu asta. Cât de adaptabili suntem noi, oamenii, cât de predispuși să indurăm orice lucru oribil, orice schimbare, orice lipsuri, doar ca să câștigăm câteva minute de neprețuită bucurie.

Să stau la fereastră, privindu-l pe Chris cum urca pe drum cu mașina mă umplea de o emoție surprinzător de tinerească, atât de copleșitoare, încât mă simțeam ca atunci când îl așteptam pe tatăl lui Bart să se furișeze din conacul Foxworth și să ne întâlnim în căsuță. Cu siguranță nu reacționam cu aceeași acceptare calmă ca atunci când îl vedeam în fiecare seară, în fiecare dimineață. Așteptam weekendurile și visam la ele. Și, cu toate astea, Chris era pentru mine deopotrivă ceva mai mult și ceva mai puțin – mai mult un amant și mai puțin un soț. Îmi era dor de fratele care fusese jumătatea mea, și îl iubeam pe amantul-soț care nu îmi amintea atât de mult de fratele pe care îl cunoscusem.

Nimic nu ne putea despărți pe noi doi, acum că îl acceptasem și îl luasem de soț, sfidând tot disprețul și regulile morale ale societății.

Și, totuși, subconștientul îmi juca niște feste stranii, care îmi ofereau o descărcare nervoasă conștientă. Îl separam cu hotărâre pe Chris, bărbatul, de Chris, băiatul care fusese fratele meu. Am început să jucăm amândoi, cu tact, un joc neplanificat, neintenționat. Nu vorbeam despre asta, nu era nevoie s-o facem. Chris nu îmi mai spunea „doamna mea Cath-er-ine". Nu mai spunea ghiduș „puricii să te sărute". Tot farmecul și încântarea acelor zile apuse, când eram închiși acolo sus, care trebuiau să țină la distanță spiritele rele, la toate acestea am renunțat, în cele din urmă, în anii maturi ai fericirii noastre.

Veni acasă într-o noapte târzie de vineri, în decembrie, tropăind din picioare în hol, în timp ce eu zăboveam în umbra rotondei, urmărindu-l cum își scoate haina și și-o așază cu grijă în garderoba pentru oaspeți, înainte să urce în grabă câte două scări deodată, strigându-mi numele. Am ieșit din umbre și m-am aruncat în brațele lui, care mă doreau.

– Iar ai întârziat! am strigat. Pe cine vezi în laborator de-ți dă fiori pe șira spinării?

Pe nimeni! Pe nimeni! mă asigurau săruturile lui pasionale.

Weekendurile erau scurte, groaznic de scurte.

Îmi vărsam tot năduful, spunându-i tot ce mă îngrijora și despre Joel și felul lui ciudat de a bântui prin casă, strâmbând din nas la orice aș fi făcut. I-am povestit despre Melodie și Bart, și despre Jory, care era deprimat și tânjea după Melodie, detestându-i indiferența, iubind-o încă, chiar și așa, în timp ce eu încercam mereu să-i amintesc lui Melodie de responsabilitățile ei, ceea ce îl rănea pe Jory chiar mai mult decât pierderea picioarelor.

Chris stătea întins lângă mine și asculta cu o ușoară iritare lunga mea tiradă, până când îmi spuse, pe jumătate adormit și oarecum scos din răbdări:

– Catherine, câteodată mă faci să-mi fie teamă să mă întorc acasă. Se întoarse cu spatele la mine. Strici tot ce e minunat și

plăcut între noi cu poveştile tale urâte, pline de suspiciuni, care nu se mai termină. Şi din tot ceea ce te deranjează, mare parte e în mintea ta. Nu-i aşa că ai avut întotdeauna prea multă imaginaţie? Maturizează-te, Catherine. Îi induci şi lui Jory bănuielile tale. Odată ce înveţi să aştepţi numai ceea ce e bun de la oameni, atunci poate că asta va fi tot ce vei primi.

– Ţi-am mai auzit filosofiile, *Christopher*, i-am spus cu o răbufnire de amărăciune care îmi străfulgeră creierul ca o rază laser, aducându-mi în minte de credinţa lui în mama noastră şi de binele pe care îl aşteptase de la ea prin devotamentul lui.

Chris, Chris, TU de ce nu te maturizezi? Dar n-am spus-o cu voce tare, n-am îndrăznit.

Iată-l la vârsta mijlocie, deşi nu o arăta, manifestând acelaşi vechi optimism de a vedea viaţa în roz. Aş fi putut să-l ridiculizez pentru asta, dar în sinea mea tânjeam după credinţa lui izbăvitoare... pentru că lui îi oferea pace, în timp ce eu trăiam, zi după zi, sărind de pe un picior pe altul pe o plită încinsă.

Bart şedea lângă focul dogoritor, încercând să se concentreze pe *The Wall Street Journal*, în timp ce eu şi Jory împachetam cadouri de Crăciun pe o masă lungă, curăţată de toate accesoriile. Dintr-odată, pe când legam fundiţe elegante şi tăiam hârtia de împachetat după mărimea pachetelor, mi-am dat seama că, de când sosise acasă, Cindy cutreiera casa ca prin vis, pierdută în lumea ei, de parcă nici nu era prezentă fizic acolo. Întrucât asta ne aducea linişte şi pace, îi neglijasem mai mult sau mai puţin nevoile, în timp ce aveam grijă de Jory. Nu fusesem deloc surprinsă când îşi dori să plece cu Chris la Charlottesville să termine cumpărăturile şi să vadă un film, apoi să se întoarcă cu el vineri. Chris avea un apartament cu un dormitor şi plănuia să o lase pe Cindy să doarmă pe canapeaua lui.

– Pe cuvânt, mami, surpriza mea specială de Crăciun o să-ţi facă plăcere.

Abia după ce plecă m-am întrebat ce o făcuse să afişeze zâmbetul acela satisfăcut pe chipul ei frumos.

În timp ce eu şi Jory am decorat toate cadourile cu funde uriaşe de satin şi am lipit bilete cu numele destinatarului, am auzit nişte portiere de maşină trântindu-se, tropăitul paşilor în portic şi apoi vocea lui Chris chemându-ne. Era abia ora două după-amiaza când intră cu paşi mari în salonul nostru favorit, împreună cu Cindy – şi, spre mirarea mea, îi însoţea un băiat extrem de chipeş, de vreo optsprezece ani. Deja ştiam că Cindy considera orice băiat prea tânăr pentru ea, dacă era cu mai puţin de doi ani mai mare decât ea. Cu cât mai maturi şi mai experimentaţi, cu atât mai bine, aşa îi plăcea să mă tachineze.

– Mami, spuse Cindy, fericită, cu chipul radios, iată surpriza pe care mi-ai spus că o pot aduce acasă.

Luată prin surprindere, am reuşit totuşi să zâmbesc. Cindy nu pomenise nici măcar o dată că surpriza ei „secretă" era un musafir pe care îl invitase fără să ceară permisiunea vreunuia din noi. M-am ridicat în picioare, aşa încât Chris să-l poată prezenta pe Lance Spalding, iubitul pe care Cindy şi-l făcuse în Carolina de Sud. Tânărul avea o prestanţă deosebită şi dădu mâna cu mine, cu Jory şi cu Bart, care se uită urât la el.

Chris mă sărută pe obraz şi îl îmbrăţişă în fugă pe Jory înainte să se grăbească spre uşă.

– Cathy, iartă-mă că plec aşa de repede, dar mă întorc mâine-dimineaţă devreme. Cindy nu a mai avut răbdare să aştepte până mâine ca să-şi aducă invitatul acasă. Am câteva lucruri de aranjat la universitate. Şi nu mi-am terminat cumpărăturile. Îmi aruncă un zâmbet strălucitor, plin de farmec. Draga mea, mi-am luat două săptămâni de vacanţă. Aşa că ia-o încet şi ţine-ţi imaginaţia în frâu. Se întoarse spre Lance: Vacanţă plăcută, Lance!

Cindy, foarte plină de ea, îl trase pe iubitul ei aproape de persoana care era cel mai puţin probabil să fie ospitalieră cu invitatul ei.

– Bart, am ştiut că n-o să te deranjeze dacă îl invit pe Lance. Tatăl lui e preşedintele concernului Chemical Banks din Virginia.

Cuvinte magice. Am zâmbit, văzând cât era de deşteaptă. Într-o clipă, atitudinea ostilă a lui Bart se preschimbă în interes.

Era de-a dreptul jenant să-l vezi cum încearcă să stoarcă orice informație de la tânărul care era, evident, îndrăgostit până peste cap de Cindy.

Cindy era mai adorabilă ca niciodată, strălucind ca un trandafir pudrat cu zăpadă în puloverul ei alb strâmt, cu dungi rozalii, care se asorta cu pantalonii ei tricotați, la fel de strâmți. Avea o siluetă splendidă, pe care era hotărâtă să o etaleze.

Râzând, îl luă pe Lance de mână și îl trase de lângă Bart.

– Lance, așteaptă numai să vezi restul casei. Avem armuri autentice – două seturi –, dar sunt prea mici ca să încap în ele. Mami poate, dar eu nu. Și gândește-te, după câte se pare, cavalerii erau niște bărbați corpolenți, puternici, și, când colo, nu erau bine făcuți. Camera de muzică e mai mare decât camera asta, iar camera mea e cea mai drăguță dintre toate. Nu am fost invitată să vizitez camerele lui Bart, dar sunt sigură că sunt fabuloase.

În acest moment, se întoarse pe jumătate spre Bart și îi aruncă un zâmbet șiret, tachinându-l. Încruntătura lui se accentuă.

– Stai departe de camerele mele! îi ordonă el aspru. Și nu te apropia de biroul meu. Iar tu, Lance, cât timp ești aici, nu uita că stai sub acoperișul meu și mă aștept să o tratezi pe Cindy cu onoare.

Fața băiatului se făcu roșie ca para focului, înainte de a-i răspunde cu sfială.

– Desigur. Am înțeles.

În secunda în care cei doi dispărură, deși o puteam auzi încă pe Cindy cum ridica în slăvi conacul Foxworth, Bart își exprimă opinia despre iubitul lui Cindy.

– Nu-mi place de el. E prea în vârstă pentru ea și prea alunecos. Ar fi trebuit să-mi spuneți, tu sau ea. Știi că nu vreau oaspeți nepoftiți, care pică pe nepusă masă.

– Bart, sunt întru totul de acord cu tine. Cindy ar fi trebuit să ne avertizeze, dar poate că i-a fost teamă de vreun eventual refuz din partea ta. Mie mi se pare un tânăr foarte drăguț. Adu-ți aminte cât de simpatică a fost Cindy de la Ziua Recunoștinței încoace. Nu ți-a dat deloc bătaie de cap. Se maturizează.

– Să sperăm că o să se poarte bine și în continuare, mormăi el înainte să zâmbească ușor. L-ai văzut cum se uita la ea? L-a legat pe bietul băiat de mâini și de picioare.

Ușurată, mi-am reluat locul, zâmbindu-le lui Bart și lui Jory, care se preocupa de luminile de Crăciun, înainte să se apuce să-și așeze în liniște cadourile sub brad.

– Familia Foxworth are o tradiție de a da un bal de Crăciun în noaptea de Crăciun, spuse Bart pe un ton plăcut, și unchiul Joel însuși a plecat cu mașina ca să trimită invitațiile prin poștă, acum două săptămâni. Mă aștept la cel puțin două sute de invitați, dacă vremea rămâne relativ bună. Chiar dacă o să avem parte de vreun viscol, cred că măcar jumătate dintre ei vor reuși să ajungă aici. La urma urmei, nu-și permit să mă desconsidere, când eu le dau atât de mult de lucru. Bancheri, avocați, brokeri, doctori, oameni de afaceri împreună cu soțiile și cu iubitele lor, alături de crema societății locale. Așa că măcar de data asta, mamă, n-ar trebui să te plângi că ne ducem viața solitar în zona asta izolată.

Jory se întoarse la cartea pe care o citea, părând hotărât să nu se lase deranjat de nimic din ceea ce spunea sau făcea Bart. În lumina flăcărilor, arăta perfect din profil. Părul lui închis la culoare îi înconjura fața cu bucle ușoare, răsucindu-se spre exterior la gulerul cămășii sport tricotate. Bart ședea tolănit, într-un costum de afaceri, ca și cum în orice moment se putea ridica și pleca să participe la ședința vreunei corporații. În acel moment, Melodie intră în încăpere, purtând un articol de îmbrăcăminte gri, fără formă, care atârna de la umeri în jos și era umflat de parcă avea pe dedesubt un pepene uriaș. Ochii ei se îndreptară imediat spre Bart, care sări în picioare, își întoarse imediat privirea și plecă în grabă din salon, lăsând în urma lui o tăcere supărătoare.

– M-am întâlnit sus cu Cindy, spuse Melodie cu vocea răgușită, ochii ei pierduți evitând contactul cu cei ai lui Jory. Se așeză lângă foc și își întinse mâinile ca să se încălzească. Iubitul ei pare foarte drăguț și bine-crescut, și de asemenea foarte chipeș.

Își ținea ochii îndreptați spre foc în timp ce Jory încerca din răsputeri să o forțeze să se uite la el. Toate sentimentele i se citeau în priviri, apoi el renunță, plin de regret, și se întoarse la cartea lui.

– Se pare că lui Cindy îi plac bărbații cu părul închis, care seamănă cu frații ei, continuă ea pe un ton nehotărât, distant, de parcă nimic nu mai avea importanță, iar ea făcea un efort doar de dragul variației.

Jory își ridică dintr-odată privirea scăpărând de mânie.

– Mel, nici măcar nu poți să mă saluți? întrebă el răgușit. Sunt aici, sunt în viață. Fac tot ce pot ca să supraviețuiesc. Nu poți să zici sau să faci ceva care să-mi dea de înțeles că nu ai uitat că sunt soțul tău?

Întorcându-și capul în direcția lui, fără nici o tragere de inimă, Melodie îi adresă un zâmbet vag de recunoaștere. Ceva în ochii ei spunea că nu-l mai vedea ca pe soțul pe care odinioară îl iubise atât de pasional și îl admirase. Vedea doar un bărbat infirm într-un scaun cu rotile și, așa cum era el acum, o făcea să nu se simtă în largul ei.

– Bună, Jory! spuse ea cu supunere.

De ce nu se ridica să-l sărute? De ce refuza să vadă rugămintea din ochii lui? De ce nu făcea nici un efort, chiar dacă nu-l mai iubea? Treptat, fața palidă a lui Jory se împurpură, și el își lăsă capul în jos, uitându-se la cadourile pe care le împachetase așa de frumos.

Aveam de gând să-i adresez câteva cuvinte aspre lui Melodie, când Cindy și Lance se întoarseră, amândoi cu ochi visători și fețe îmbujorate. Bart nu întârzie să apară și el. Cercetă camera din priviri, văzu că Melodie era încă acolo și se întoarse să plece din nou. Imediat, Melodie se ridică și dispăru rapid. Cu siguranță, Bart o văzu plecând, pentru că reveni în scurt timp și se așeză, picior peste picior, părând ușurat acum că Melodie plecase.

Băiatul începu să vorbească, uitându-se la Bart și zâmbindu-i larg.

– Am înțeles că toate acestea vă aparțin, domnule Foxworth.

– Spune-i Bart, îi ordonă Cindy.

Bart se încruntă.

– Bart... începu Lance ezitant, e cu adevărat o casă remarcabilă. Mulțumesc că m-ați invitat.

M-am uitat în treacăt spre Cindy, care se ținu cu firea când Bart îi aruncă o privire furioasă, în timp ce Lance continuă inocent:

– Cindy nu mi-a arătat apartamentul tău, sau biroul tău, dar sper că vei face tu asta. Sper ca într-o bună zi să fiu proprietarul unei case asemănătoare... și sunt pasionat de gadgeturi, ca și tine, din câte am înțeles de la Cindy.

Într-o clipă, Bart fu în picioare, în mod evident încântat să-și etaleze echipamentele electronice.

– Desigur, dacă vrei să-mi vezi camerele, și biroul, voi fi încântat să ți le arăt. Dar aș prefera ca Cindy să nu vină cu noi.

După o cină somptuoasă, pe care o servi Trevor, am făcut conversație cu Jory și Bart în salonul de muzică. Melodie era sus, deja în pat. Curând, Bart se scuză că trebuia să se trezească devreme și că *el* se ducea la culcare. Într-o clipă, am epuizat subiectele de conversație și ne-am ridicat cu toții, îndreptându-ne spre scări. L-am condus pe Lance într-o cameră drăguță, cu baie proprie. Era în aripa de est, nu departe de camerele lui Bart, în timp ce a lui Cindy era aproape de a mea. Cindy zâmbi suav și îl sărută pe Lance Spalding pe obraz.

– Noapte bună, prințul meu drag! șopti ea. Așa mâhnire dulce-i despărțirea.

Cu brațele încrucișate pe piept, în timp ce Joel și le încrucișa pe ale lui, Bart stătea deoparte și privea cu dispreț scena aceasta de tandrețe.

– Să fie o despărțire reală, spuse el cu subînțeles, uitându-se direct la Lance, apoi la Cindy, înainte de a porni cu pași mari spre camerele lui.

Mai întâi am condus-o pe Cindy în camera ei, am schimbat câteva cuvinte și ne-a oferit sărutările noastre obișnuite de noapte bună. Apoi am trecut prin fața camerei lui Melodie, întrebându-mă dacă ar trebui să-i bat în ușă și să încerc să discut

cu ea. Am oftat, știind că era zadarnic, de vreme ce încercasem asta până acum de nenumărate ori. Apoi am traversat holul spre camera lui Jory.

El stătea întins pe pat, cu ochii pironiți în tavan. Ochii lui de un albastru-închis se mișcară spre mine, sclipind de lacrimi.

– A trecut atâta vreme de când Melodie nu a mai venit să mă sărute de noapte bună. Tu și Cindy vă găsiți întotdeauna timp să faceți asta, dar soția mea mă ignoră de parcă nici n-aș exista pentru ea. Nu există nici un motiv real pentru care să nu pot dormi într-un pat mai larg, și ea ar putea dormi lângă mine, dar nu ar face-o nici dacă aș ruga-o. Am terminat corabia cu pânze, și nu știu ce să mai încep acum ca să-mi omor timpul. Chiar nu vreau să încep o altă corabie pentru copilul nostru. Mă simt atât de neîmplinit, în dezacord cu viața, cu mine și, mai ales, cu soția mea. Vreau să mă îndrept spre soția mea, dar ea își întoarce fața de la mine. Mami... fără tine, fără tati și fără Cindy, nu știu cum mi-ar trece zilele.

L-am ținut în brațe, mi-am plimbat degetele prin părul lui, așa cum făceam când era copil. I-am spus toate lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spună Melodie. Îmi era milă de ea, o detestam pentru că era slabă, o uram pentru că nu iubea destul, pentru că nu știa să ofere chiar și în suferință.

– Noapte bună, prințul *meu* drag! i-am spus din ușă. Luptă pentru visurile tale, nu le abandona acum, pentru că viața oferă multe șanse la fericire, Jory. Nu e totul pierdut pentru tine.

El zâmbi, îmi ură noapte bună, și eu m-am îndreptat spre apartamentul din aripa de sud, pe care îl împărțeam cu Chris.

Deodată, Joel era drept în fața mea, blocându-mi trecerea. Purta un halat ponosit, a cărui culoare ștearsă aducea mai degrabă a gri. Părul subțire, lipsit de strălucire îi stătea ridicat în smocuri mici, ca niște coarne, în timp ce cordonul lung atârna în urma lui ca o coadă bleagă.

– Catherine, spuse el aspru, îți dai seama ce face fata aia chiar în clipa asta?

– Fata *aia*? Care fată? am răspuns la fel de tăios.

– Ştii despre cine vorbesc, fata ta. Chiar acum, chiar în acest moment, se întreţine cu tânărul ăla pe care l-a adus acasă cu ea.

– Se întreţine? Ce înseamnă asta?

Un zâmbet răutăcios îi apăru în colţul gurii.

– Ei bine, dacă e cineva care ştie, aceasta ar trebui să fii tu. Îl are pe băiatul ăla în patul ei.

– Nu te cred!

– Atunci du-te şi vezi cu ochii tăi! răspunse el repede, amuzat. Niciodată nu crezi nimic din ce-ţi spun. Eram în holul din spate şi întâmplător l-am văzut pe băiatul ăsta furişându-se de-a lungul holului, şi l-am urmărit. Înainte să ajungă la uşa lui Cindy, ea i-a deschis şi l-a primit înăuntru.

– Nu te cred, am spus din nou, mai slab de data asta.

– Ţi-e frică să verifici şi să afli dacă nu cumva nu spun adevărul? Asta te-ar convinge că nu sunt duşmanul care crezi că sunt?

Nu ştiam ce să spun sau să gândesc. Cindy promisese să se poarte cuviincios. Era inocentă, nu mă îndoiam de asta. Avusese o comportare ireproşabilă, ajutându-l pe Jory, rezistând tendinţei fireşti de a se certa cu Bart. Fără îndoială că Joel minţea. Întorcându-mă, m-am îndreptat spre camera lui Cindy, urmată de Joel.

– Îndrugi minciuni despre ea, Joel, şi am de gând să ţi-o dovedesc, am spus în timp ce aproape că alergam.

Chiar în faţa camerei lui Cindy m-am oprit şi am ascultat, neauzind nici un sunet. Am ridicat mâna ca să bat la uşă.

– Nu! sâsâi Joel. Nu le da timp să reacţioneze, dacă vrei să afli adevărul. Deschide pur şi simplu uşa, intră în cameră şi vezi cu ochii tăi.

Am făcut o pauză, refuzând măcar să mă gândesc că ar putea avea dreptate. Şi nu voiam ca Joel să-mi spună ce să fac. M-am uitat crunt la el înainte să bat tare în uşă, o singură dată, aşteptând câteva secunde înainte de a deschide larg uşa dormitorului lui Cindy şi de a intra; camera era luminată de razele lunii care pătrundeau prin ferestre.

Două trupuri complet goale erau înlănţuite pe patul virginal al lui Cindy!

M-am holbat, şocată, simţind un urlet blocat în gâtlej. În faţa ochilor mei uimiţi, Lance Spalding îşi desfăcu picioarele deasupra fiicei mele de şaisprezece ani, mişcându-se spasmodic. Mâinile lui Cindy îi strângeau fesele, unghiile ei lungi pătrunzându-i adânc în carne, capul ei mişcându-se într-o parte şi în alta în timp ce gemea de plăcere, ceea ce-mi dădea de înţeles că nu era prima oară când aveau contact sexual.

Ce trebuia să fac? Să închid uşa şi să nu spun nimic? Să-mi pierd minţile de furie şi să-l dau pe Lance afară din casă? Neajutorată, incapabilă să iau o decizie, am rămas ţintuită locului; doar câteva secunde trebuie să fi trecut până ce am auzit un zgomot slab în spatele meu.

Un alt icnet. M-am răsucit ca să îl văd pe Bart, holbându-se la Cindy, care se rostogolise deasupra lui Lance şi îl poseda pătimaş, strigând vulgarităţi printre gemete de extaz, complet inconştientă de orice altceva în afară de ceea ce făceau ei doi.

Bart nu stătu pe gânduri.

Se îndreptă direct spre pat şi o prinse pe Cindy de mijloc. Cu un efort considerabil, o desprinse de băiat, care părea neajutorat în goliciunea lui şi în beatitudinea a ceea ce se întâmplase. Bart o azvârli cât colo, pe podea, pe Cindy, fără milă. Ea ţipă când căzu cu faţa în jos pe covor.

Bart nu auzi nimic.

Era prea ocupat să se ocupe de tânăr. Pumnii lui loviră întruna chipul frumos al lui Lance. Am auzit pocnetul nasului spart, iar sângele ţâşnea în toate direcţiile.

- NU SUB ACOPERIŞUL MEU! urla el, izbind fără încetare faţa lui Lance. FĂRĂ IMORALITATE SUB ACOPERIŞUL MEU!

Cu o clipă în urmă, mă simţisem în stare să fac acelaşi lucru. Acum, am alergat să-l salvez pe băiat.

- Bart, OPREŞTE-TE! O SĂ-L OMORI!

Cindy continua să urle isteric chiar în timp ce încerca să-şi acopere goliciunea cu hainele pe care le aruncase pe covor. Toate erau amestecate cu cele aruncate de Lance. Joel era acum

în cameră, plimbându-şi ochii dispreţuitori asupra lui Cindy; apoi se întoarse să-mi zâmbească cu o satisfacţie maliţioasă care nu înceta să spună: *Vezi, ţi-am spus eu. Aşa mamă, aşa fiică.*

Vezi ce-ai crescut cu răsfăţul tău? intonă Joel, ca din spatele unui amvon. Mi-a fost clar, din prima clipă când am văzut-o, că fata aia nu era decât o târfă în casa tatălui meu.

– Tu, idiotule! m-am înfuriat. Cine eşti tu să condamni pe cineva?

– Tu eşti idioata, Catherine. Ca şi mama ta, în multe privinţe. Şi ca voia orice bărbat pe care punea ochii, chiar şi pe propriul ei unchi vitreg. Era ca fata asta desfrânată, care se târăşte lascivă pe podea – gata să-i cadă la pat oricui poartă pantaloni.

În mod neaşteptat, Bart îl lăsă pe Lance să cadă pe pat şi se năpusti asupra lui Joel.

– Termină! Nu îndrăzni să-i spui mamei mele că e ca şi mama ei! Nu e, nu e!

– În cele din urmă, o să vezi lucrurile ca mine, Bart, spuse Joel cu tonul cel mai blând, cel mai făţarnic. Corrine a primit ce a meritat. Aşa cum şi mama ta va primi într-o zi ceea ce merită. Iar dacă dreptatea şi justiţia mai cârmuiesc încă lumea, dacă Dumnezeu mai e în Cerul lui, fata asta de pe podea, goală, indecentă, încercând zadarnic să se acopere, îşi va găsi sfârşitul în flăcări, aşa cum merită.

– Să nu mai spui aşa ceva niciodată! tună Bart, atât de furios pe Joel, încât uită complet de Cindy şi de Lance, care îşi trăgeau amândoi la repezeală pijamalele pe care le abandonaseră. Ezită apoi, ca şi cum era şocat să se audă luându-i apărarea fetei despre care nega încontinuu că e sora lui. Asta e viaţa mea, unchiule, spuse el cu severitate, şi familia mea, mai mult decât a ta. Eu voi împărţi dreptatea aşa cum cred de cuviinţă, nu tu.

În mod evident extrem de supărat şi rănit, târându-şi picioarele ca un om mult mai bătrân, Joel plecă agale de-a lungul holului, atât de gârbovit, că părea rupt în două.

În momentul în care Joel dispăru, Bart îşi vărsă furia pe mine

– VEZI! urlă el. Cindy tocmai a dovedit că e ceea ce am bănuit eu de la început! Nu e bună de nimic, mamă! DE NIMIC! Tot timpul în care își juca rolul de fată drăgălașă, plănuia cum să se distreze cu Lance când el venea. Vreau să plece din casa asta și din viața mea, pentru totdeauna!

– Bart, nu o poți da afară din casă pe Cindy – e fiica mea! Dacă vrei să pedepsești pe cineva mai mult decât o faci, dă-l afară pe Lance. Ai dreptate, desigur, Cindy n-ar fi trebuit să facă ce a făcut, și nici Lance nu ar fi trebuit să profite de ospitalitatea noastră.

Calmându-se puțin, reuși să-și mai domolească mânia.

– În regulă, Cindy poate rămâne de vreme ce tu insiști să o iubești orice ar face. Dar băiatul ăsta pleacă în seara asta! Grăbește-te și fă-ți bagajele, răcni el la Lance, pentru că în cinci minute te conduc la aeroport. Iar dacă îndrăznești vreodată să o mai atingi pe Cindy, o să-ți rup și restul oaselor! Și nu te gândi că n-o să știu. Am prieteni și în Carolina de Sud!

Lance Spalding era foarte palid în timp ce se grăbea să-și arunce hainele în valizele pe care abia le desfăcuse. Nici măcar nu se putu uita la mine când trecu în fugă și-mi șopti cu glas răgușit:

– Îmi pare rău și mi-e atât de rușine, doamnă Sheffield...

Și dus a fost, urmat de Bart, care îl împingea de la spate din ce în ce mai tare.

M-am întors acum spre Cindy, care își pusese pe ea un capot foarte decent și era ascunsă sub cuverturile de pe pat, uitându-se la mine cu ochi mari și plini de teamă.

– Sper că ești satisfăcută, i-am spus cu răceală. M-ai dezamăgit complet. Mă așteptam la mai mult de la tine... mi-ai promis. Promisiunile tale nu mai înseamnă nimic?

– Mami, te rog, suspină ea. Îl iubesc, și îl doream, și cred că am așteptat îndeajuns. Era darul meu de Crăciun pentru el – și pentru mine.

– Nu mă minți, Cynthia! Seara asta nu a fost prima cu el. Nu sunt așa de proastă cum crezi tu. Tu și Lance ați mai avut raporturi sexuale.

Ea jelea zgomotos.

– Mami, nu o să mă mai iubești? Nu poți să nu mă mai iubești, pentru că, dacă o faci, eu o să vreau să mor! Nu am alți părinți în afară de tine și de tati... și îți jur că nu se va mai întâmpla. Te rog iartă-mă, iartă-mă!

– Mă voi gândi la asta, i-am spus rece, închizând ușa.

A doua zi dimineață, în timp ce mă îmbrăcam, Cindy veni în fugă în camera mea, plângând isteric.

– Mami, te rog nu-l lăsa pe Bart să mă oblige și pe mine să plec. Niciodată n-am avut un Crăciun fericit cu Bart prin preajmă. Îl urăsc! Chiar îl urăsc! I-a distrus fața lui Lance, i-a distrus-o.

Cel mai probabil, avea dreptate. A trebuit să-l fac pe Bart să-și țină furia sub control. Cât de groaznic pentru un băiat atât de arătos să aibă nasul acela frumos spart, nemaivorbind de ochii învinețiți și de numeroasele tăieturi și vânătăi.

Cu toate astea, după plecarea lui Lance, ceva ciudat puse stăpânire pe Bart, făcându-l foarte tăcut. Linii, pe care nu le văzusem înainte, apăruseră dinspre nas și coborau spre buzele lui frumos sculptate, iar el era prea tânăr pentru riduri. Refuza să se uite la Cindy sau să îi vorbească. Și pe mine mă trata de parcă nu eram acolo. Stătea ursuz și tăcut, uitându-se fix la mine, apoi zăbovea cu ochii întunecați pe fața lui Cindy, care plângea – și nu-mi puteam aminti vreo altă împrejurare în care Cindy ne îngăduise, oricăruia dintre noi, să o vedem plângând.

Prin mintea mea treceau tot felul de gânduri înspăimântătoare. Locul unde sălășluiesc bufnițele și vulpile, amintindu-mi de Biblia pe care trebuia să o studiem în fiecare zi. Unde putea fi găsită înțelegere? Era o vreme pentru plantat, o vreme pentru copt, o vreme pentru cules... toate la vremea lor, dar unde era vremea noastră pentru bucurie?

Nu așteptasem destul timp?

Mai târziu, în dimineața aceea, am avut o discuție cu Cindy.

– Cindy, sunt șocată de comportarea ta. Bart a avut toate motivele să se înfurie, deși nu sunt de acord cu felul aspru în

care s-a purtat cu băiatul ăla. Pot înțelege reacția *lui*, dar nu ceea ce faci tu. Oricare tânăr ar fi intrat în camera ta dacă tu ai fi deschis ușa de bunăvoie și l-ai fi invitat înăuntru. Cindy, trebuie să-mi promiți că nu mai faci nimic de genul ăsta. Odată ce ai optsprezece ai, vei fi propriul tău stăpân – dar până în acea zi, și cât timp ești în casa asta, nu vei întreține raporturi sexuale cu nimeni, nici aici și nici altundeva. Pricepi?

Ochii ei albaștri se măriră, căpătând strălucirea lacrimilor pe cale să țâșnească.

– Mami, nu trăiesc în secolul optsprezece! Toate fetele *o fac*! M-am abținut mai mult decât majoritatea, și din câte am auzit despre tine... și tu ai umblat după bărbați.

– Cindy! am repezit-o. Să nu-mi arunci niciodată trecutul sau prezentul în față! Tu nu știi ce am avut de îndurat – pe când tu nu ai parte decât de zile fericite, pline de tot ce mie mi-a fost interzis.

– Zile fericite? întrebă ea cu amărăciune. Ai uitat toate lucrurile urâte, meschine, pe care mi le-a făcut Bart? Poate că nu am fost închisă, înfometată sau bătută, dar am avut și eu problemele mele, să nu crezi că n-am avut. Bart mă face să mă simt atât de nesigură de feminitatea mea, încât trebuie să testez toți băieții care îmi ies în cale... nu mă pot abține.

Eram în dormitorul ei, în timp ce Bart era jos.

Am făcut un pas înainte ca să o iau pe Cindy în brațe.

– Nu plânge, draga mea. Înțeleg cum trebuie să te simți. Dar și tu trebuie să înțelegi ce simt părinții în legătură cu fiicele lor. Eu și tatăl tău îți vrem numai binele. Nu vrem să fii rănită. Lasă această experiență cu Bart să-ți fie învățătură de minte și abține-te până vei împlini optsprezece ani și vei putea să judeci cu mai multă maturitate. Rezistă chiar mai mult, dacă poți. Când te grăbești să faci sex la o vârstă prea fragedă, vei fi dezamăgită și vei obține exact ce nu îți dorești. Asta am pățit și eu, și te-am auzit de atâtea ori spunând că vrei o carieră pe scenă și în film și că nu se pune problema de vreun soț sau copii. Multe fete au fost trase înapoi de un copil, rezultat dintr-o pasiune necontrolată. Ai grijă înainte de a-ți asuma angajamente față de cineva.

Nu te îndrăgosti prea devreme, pentru că, astfel, devii vulnerabilă în fața multor evenimente neprevăzute. Dă o șansă iubirii, fără sex, Cindy, și scutește-te de durerea de a fi oferit prea mult prea curând.

Brațele ei erau strânse în jurul meu și ochii ei se îmblânziră, spunându-mi că eram din nou mamă și fiică.

Mai târziu, eu și Cindy stăteam în picioare, una lângă alta, urmărind cum totul se albea de omăt, iar depărtările se învăluiau în cețuri, izolându-ne cu cruzime de restul lumii, chiar mai mult decât până atunci.

– Acum toate drumurile de la Charlottesville vor fi blocate, i-am spus pe un ton egal lui Cindy. Mai mult, Melodie se comportă atât de ciudat, încât mă face să mă tem pentru sănătatea copilului ei. Jory stă în camera lui de parcă nu vrea să dea ochii nici cu ea, nici cu vreunul dintre noi. Bart umblă peste tot de parcă ar fi stăpânul nostru al tuturor, nu numai al casei. Ah, mi-aș dori să fie Chris aici. Urăsc când e plecat.

M-am întors s-o văd pe Cindy uitându-se la mine cu uimire. Roși când îmi întâlni privirea. Am întrebat-o de ce, iar ea murmură:

– Mă întreb numai, câteodată, cum de voi doi reușiți să țineți strâns de ceea ce aveți, când eu mă îndrăgostesc și îmi trece atât de des. Mami, într-o zi o să trebuiască să-mi spui cum să fac un bărbat să mă iubească cu adevărat, nu doar corpul meu. Aș vrea ca băieții să se uite mai întâi în ochii mei, cum se uită tati în ai tăi; aș vrea să se uite măcar o dată la fața mea, pentru că nu am o față urâtă, dar ei se holbează cu toții la sânii mei. Aș vrea ca ochii lor să mă urmărească așa cum ochii lui Jory o urmăresc pe Melodie... Își încolăci brațul în jurul meu și își îngropă fața în umărul meu. Îmi pare atât de rău, mami, atât de rău, pentru tot necazul pe care l-am cauzat azi-noapte! Îți mulțumesc că nu m-ai certat mai mult decât ai făcut-o. M-am gândit la ce mi-ai spus, și ai dreptate. Lance a plătit cu vârf și îndesat, iar eu ar fi trebuit să știu mai bine.

Mă privi insistent în ochi, rugătoare.

– Mami, am vorbit serios, toate fetele de la școală au început când aveau unsprezece, doisprezece sau treisprezece ani, și îl iubesc pe Lance. Și m-am abținut, deși toți băieții umblau după mine, mai mult decât după altele. Fetele credeau că o fac, dar eu n-o făceam. Pretindeam că sunt ca ele, dar într-o zi i-am auzit pe niște băieți comparând notițe și toți spuneau că nu marcaseră cu mine. Vorbeau de parcă eram vreo ciudată – sau poate lesbiană. Atunci m-am hotărât să-l las pe Lance s-o facă de Crăciun. Cadoul special pe care îl aveam pentru el.

M-am uitat cu asprime la ea, întrebându-mă dacă mărturisea tot adevărul, în timp ce ea îmi spunea că era singura din anturajul ei care rezistase până la șaisprezece ani, și că era o vârstă foarte înaintată pentru o fată din ziua de azi.

– Te rog să nu-ți fie rușine, pentru că dacă ție îți e, o să-mi fie și mie. Am vrut s-o fac de când aveam doisprezece ani, dar am rezistat datorită a ceea ce mi-ai spus tu. Dar trebuie să înțelegi că ceea ce am făcut cu Lance nu a fost ceva obișnuit. Și, o vreme, înainte să veniți tu și Bart, a fost... m-am simțit... atât de bine.

Ce mai puteam spune acum?

Și eu aveam propria tinerețe îndărătnică, ascunsă bine într-un sertar al memoriei, gata să sară de acolo și să-mi pună dinaintea ochilor amintirea lui Paul... și felul în care voisem ca el să mă învețe toate felurile de a face dragoste, mai ales că propria mea experiență sexuală fusese atât de devastatoare, umplându-mă cu atâta vinovăție, încât chiar și acum puteam izbucni în plâns văzând luna, martora păcatului meu și al lui Chris.

Pe la ora șase, Chris îmi telefonă ca să-mi spună că încercase să sune toată ziua, dar liniile fuseseră căzute.

– O să mă vezi în seara de Crăciun, spuse el vesel. Am închiriat un plug pentru zăpadă care să meargă înaintea mea până la conac, și eu o să fiu chiar în spatele lui. Ce mai e pe acolo?

– Bine, foarte bine, am mințit, spunându-i că tatăl lui Lance căzuse pe scări, și băiatul fusese nevoit să ia neîntârziat avionul spre casă.

Apoi, am turuit întruna, spunând că noi eram pregătiţi cu toţii pentru Crăciun, cadourile împachetate, bradul împodobit, doar că Melodie, ca de obicei, nu ieşea din camera ei, de parcă îi oferea singurul sanctuar de pe pământ.

– Cathy, spuse Chris cu o voce iritată, cât de drăguţ ar fi dacă din când în când ai fi sinceră cu mine. Lance nu a luat avionul spre casă. Toate zborurile au fost anulate. În acest moment, Lance se află la nici trei metri de cabina asta telefonică. A venit la mine şi mi-a mărturisit tot. M-am ocupat de nasul lui spart şi de celelalte răni, şi l-am înjurat tot timpul pe Bart. Băiatul ăla are o problemă serioasă.

A doua zi dimineaţă, devreme, am auzit la radio că toate drumurile spre sat şi spre cel mai apropiat oraş erau înzăpezite. Călătorii erau avertizaţi să rămână acasă. Am ţinut radioul deschis toată ziua, ascultându-i pe meteorologii care păreau să ne controleze vieţile.

– Niciodată până acum nu a fost o iarnă atât de cumplită ca asta, continua vocea bărbătească, monotonă, ridicând osanale vremii. S-au atins recorduri...

Alături de Cindy am petrecut ore în şir, groaznice, stând în picioare lângă ferestre, iar Jory venea adesea să ni se alăture pentru a privi lung la zăpada care cădea necontenit, cu o hotărâre nestrămutată de a ne izola.

Cu ochii minţii ne vedeam pe noi, cei patru, încuiaţi în camera aceea, şoptind despre Moş Crăciun şi spunându-le gemenilor că el avea să ne găsească negreşit. Chris îi scrisese o scrisoare. Ah, mila pentru acei gemeni micuţi care se trezeau în dimineaţa de Crăciun, fără să-şi amintească vremurile bune care apuseseră.

Tusea lui Jory mă readuse în prezent. La fiecare câteva minute, Jory suferea de accese chinuitoare de tuse. L-am privit cu teamă.

În curând, se îndreptă cu scaunul spre camera lui, precizând că se putea aşeza singur în pat. Am vrut să merg cu el, dar ştiam că îşi dorea să facă tot ce putea de unul singur.

– Încep să urăsc locul ăsta, bombăni Cindy. Acum a răcit Jory. De aceea l-am adus pe Lance acasă cu mine, știind că va fi așa. Speram ca în fiecare seară să avem o petrecere, și amețeala dată de alcool mă mai smulgea din plictiseala vieții in umbra lui Bart și a bătrânului ăluia înfiorător de Joel. Mă așteptam ca Lance să mă facă fericită cât timp eram aici. Acum, nu mai am pe nimeni în afară de tine, mami. Jory pare atât de distant și de singur, și crede că sunt prea tânără ca să-i înțeleg problemele. Melodie nu-mi adresează niciodată vreun cuvânt, nici mie, nici altcuiva. Bart umblă pe-aici parcă ar fi aia cu coasa – iar bătrânul ăla îmi dă fiori. Nu avem nici un prieten. Nimeni nu ne sună pe neașteptate. Suntem singuri cuc, călcându-ne unul pe altul pe nervi. Și e Crăciunul. De-abia aștept balul ăla pe care zice Bart că-l dă. Cel puțin îmi va da ocazia să cunosc niște oameni noi și să mai ies din atmosfera asta.

Dintr-odată, Bart era acolo, țipând la Cindy.

– Nu trebuie să rămâi. Tu ești doar un bastard pe care mama mea a trebuit să-l aibă.

Cindy se înroși ca para focului.

– Încerci să mă rănești din nou, nemernicule? Nu mă poți răni *acum*! Am depășit faza asta!

– Nu-mi mai spune vreodată „nemernic", bastardă ce ești!

– CIUDAT, NEMERNIC, CIUDAT, NEMERNIC! îl batjocori ea, dându-se înapoi și ferindu-se în spatele scaunelor și al meselor, provocându-l în mod intenționat să o vâneze și, în felul acesta, să își anime ziua plicticoasă.

– Cindy! am răbufnit, de-a dreptul furioasă. Cum îndrăznești să vorbești așa cu Bart? Acum, imediat, cere-ți scuze... acum!

– Nu, nu îmi voi cere scuze, pentru că nu-mi pare rău! urlă ea, nu la mine, ci la Bart. E o brută, un maniac, un smintit, și încearcă să ne facă pe toți la fel de țăcăniți ca el!

– STOP! am țipat la ea, văzând cum fața lui Bart deveni lividă.

Atunci, el se întinse și o prinse de păr. Ea încercă să fugă, dar el o ținea prea strâns. M-am grăbit ca să-l împiedic să o

lovească, agățându-mă de brațul lui liber. El o domina cu statura lui.

– Dacă îndrăznești măcar să deschizi gura în fața mea, fetițo, o să regreți amarnic! Ești foarte mândră de corpul tău, de părul tău, de fața ta. Încă o insultă, și te vei ascunde în dulapuri, și vei sparge toate oglinzile!

Tonul lui înverșunat sugera că vorbea serios. M-am mișcat ca să o ajut pe Cindy să se ridice.

– Bart, nu vorbești serios. Toată viața ai chinuit-o pe Cindy. Poți să o condamni că vrea să se răzbune?

– Îi iei partea, după ce mi-a spus?

– Cere-ți scuze, Cindy, am rugat-o, întorcându-mă spre ea. Apoi mi-am îndreptat ochii rugători spre Bart. Și tu, te rog.

În ochii aprinși ai lui Bart se citea nehotărârea, văzând cât eram de supărată, dar dispăru numaidecât în momentul în care Cindy urlă:

– NU! *Nu*-mi pare rău! Și nu mi-e frică de el! Ești la fel de înfiorător și de senil ca și ticălosul ăla de boșorog, care tot umblă pe aici, vorbind singur. Băiete, dar știu că ai o atracție pentru babalâci! Poate asta e problema ta, *frate*!

– Cindy, am șoptit, extrem de șocată, cere-i scuze lui Bart.

– Niciodată, niciodată, NICIODATĂ, nu după ce i-a făcut lui Lance!

Furia de pe chipul lui Bart mă îngrozi.

Chiar atunci, Joel intră agale în cameră. Rămase cu mâinile lui lungi încrucișate pe piept și se uită drept în ochii fioroși ai lui Bart.

– Fiule... las-o baltă. Domnul le vede și le aude pe toate și, în timp, face dreptate. Ea e o copilă, ca o pasăre care ciripește în copaci, mânată de instincte care nu au nimic în comun cu moralitatea. Reacționează, vorbește, se mișcă, face toate astea fără să gândească. Nu e nimic în comparație cu tine, Bart. Nimic, decât o claie de păr, un os și o zdreanță... pe care tu ești născut să le conduci.

Ca hipnotizat, mânia lui Bart se domoli. Îl urmă pe Joel afară din cameră, fără să se uite în direcția noastră. Să-l văd pe Bart

urmându-l pe bătrânul acela, atât de supus şi fără nici o întrebare mă umplu de noi temeri. Cum câştigase Joel un asemenea control?

Cindy căzu în braţele mele şi începu să plângă.

- Mami, ce nu e în regulă cu mine, cu Bart? De ce îi adresez vorbe atât de pline de ură, ca să-l rănesc? De ce mi le spune el mie? Vreau să-l rănesc pe Bart. Vreau să-l fac să plătească pentru fiecare lucru urât pe care l-a făcut ca să mă rănească.

Şi-a jelit neliniştea în braţele mele, până rămase fără vlagă.

În multe feluri, Cindy îmi amintea de mine, atât de dornică să iubească şi să fie iubită, să trăiască o viaţă plină, incitantă încă înainte de a fi suficient de matură ca să accepte responsabilităţile emoţionale.

Am oftat şi am strâns-o mai tare în braţe. Într-o zi, într-un fel sau altul, toate problemele familiei aveau să se rezolve. M-am agăţat de credinţa aceea, rugându-mă pentru reîntoarcerea grabnică acasă a lui Chris.

Crăciunul

Ca întotdeauna, ajunul Crăciunului sosi cu farmecul și pacea lui festivă, să domnească peste spiritele chinuite și să confere ceva din frumusețea lui chiar și conacului Foxworth. Ninsoarea cădea încă, dar nu mai era așa de dezlănțuită și de viscolită. În camera noastră preferată, în care stăteam împreună, Bart și Cindy, dirijați de Jory, decorau uriașul brad de Crăciun. Cindy era pe o scară de o parte a bradului, Bart pe o a doua scară, iar Jory ședea în scaunul lui cu rotile, răsucind în mână instalații luminoase destinate ghirlandelor de pe uși. Decoratorii lucrau în alte camere, ca să le decoreze festiv pentru sutele de oaspeți pe care Bart se aștepta să-i distreze la bal. Era teribil de emoționat. Văzându-l fericit și râzând îmi umplu inima de bucurie, mai ales când Chris intră pe ușă încărcat cu cumpărăturile de ultim moment, căci era genul de om căruia îi plăcea să tot amâne diversele sarcini.

Am fugit spre el cu brațe dornice și sărutări fierbinți, pe care Bart nu le putea vedea din poziția lui în spatele bradului.

– Ce ți-a luat atât de mult? l-am întrebat, și el râse, arătându-mi cadourile frumos împachetate.

– Am mai multe afară în mașină, spuse el cu un surâs fericit. Știu la ce te gândești, că ar trebui să fac cumpărăturile mai devreme, dar se pare că niciodată nu găsesc timp. Și apoi, dintr-odată e ajunul Crăciunului. Și eu sfârșesc prin a cheltui de două ori mai mult, dar vei fi încântată – iar de nu, să nu-mi spui.

Melodie era chircită pe un taburet, lângă şemineul din salonul de lângă hol, arătând groaznic. De fapt, uitându-mă la ea cu mai multă atenţie, m-am gândit că părea să o doară ceva.

– Eşti bine, Melodie? am întrebat.

Ea încuviinţă din cap, ca să-mi spună că e bine, şi am crezut-o, în mod stupid. Când Chris îi puse câteva întrebări, ea se ridică în picioare şi negă că ar avea vreo problemă. Îi aruncă lui Bart o privire imploratoare, pe care el nu o văzu, apoi se îndreptă spre scările din spate. În hainele ei fără formă, fără culoare, părea o femeie şleampătă, care îmbătrânise cu zece ani începând din iulie. Jory, care întotdeauna era cu ochii pe ea, se întoarse să o urmărească cum ieşea pe nesimţite din cameră, cu o tristeţe teribilă în privire, care îi răpi plăcerea preocupării vesele de moment. Instalaţiile luminoase îi căzură din poală, încurcându-se printre roţile scaunului. El nu observă, rămase cu pumnii încleştaţi, de parcă ar fi vrut să înfrunte soarta, care îi furase corpul minunat şi odată cu asta, femeia pe care o iubea.

În drum spre scări, Chris se opri să-i dea lui Jory o palmă zdravănă peste spate.

– Arăţi voinic şi sănătos. Şi nu-ţi face griji pentru Melodie. E normal ca o femeie în ultimul trimestru de sarcină să fie iritată şi prost dispusă. Şi tu ai fi aşa dacă ai căra peste tot atâta greutate în plus.

– Ar putea măcar să-mi vorbească din când în când, se plânse Jory, sau să se uite la mine. Nici măcar nu mai încearcă să-i intre pe sub piele lui Bart.

M-am uitat la el, alarmată. Era oare posibil să fi ştiut că doar cu puţin timp în urmă Bart şi Melodie fuseseră amanţi? Nu credeam că mai erau, şi asta era adevărata explicaţie a stării jalnice a lui Melodie. Am încercat să citesc în ochii lui, dar el îşi coborî pleoapele şi se prefăcu din nou interesat de decorarea bradului.

Cu mult timp în urmă, eu şi Chris ne făcusem obiceiul de a deschide măcar un singur cadou în ziua de dinaintea Crăciunului. Când veni seara, ne-am aşezat amândoi, singuri, în

cel mai frumos dintre saloanele de jos și am toastat cu șampanie. Am ridicat paharele.

– Pentru toate zilele de mâine împreună! spuse el cu ochii lui blânzi, plini de dragoste și fericire.

Am repetat aceleași cuvinte înainte ca el să-mi dea cadoul meu „special". Am deschis cutiuța de bijuterii ca să găsesc în ea un diamant de două carate, în formă de lacrimă, prins pe un delicat lănțișor din aur.

– Acum, nu protesta și nu-mi spune că nu-ți plac bijuteriile, spuse Chris în grabă, când eu am rămas cu ochii la obiectul ce scânteia și lucea în lumini multicolore. Mama noastră nu a purtat niciodată așa ceva. Eu aș fi vrut să cumpăr un șirag lung de perle ca cel pe care obișnuia să-l poarte mama, pentru că mi se par în același timp elegante și discrete. Dar, cunoscându-te pe tine, am lăsat perlele și m-am hotărât pentru diamantul ăsta frumos. Are formă de lacrimă, Cathy – pentru toate lacrimile pe care le-aș fi vărsat dacă nu m-ai fi lăsat să te iubesc.

Felul în care o spuse îmi aduse lacrimi în ochi și îmi inundă inima cu tristețea vinovată de a fi noi, cu plăcerea specială de a fi noi; complicațiile de a fi noi erau de-a dreptul copleșitoare. I-am înmânat tăcută cadoul meu „special" – un inel subțire cu safir, care să i se potrivească pe degetul arătător. El râse, spunând că e ostentativ, dar frumos.

Abia rosti aceste cuvinte, că Jory, Melodie și Bart ni se alăturară. Jory zâmbi văzând strălucirea din privirile noastre. Bart se încruntă. Melodie se afundă într-un fotoliu cu multe perne și păru să dispară în adâncurile lui. Cindy veni în fugă cu niște clopoței pe care îi scutura veselă, îmbrăcată în niște pantaloni și un pulover de un roșu aprins. În cele din urmă, Joel își târî și el picioarele în cameră, ca să stea într-un colț, cu mâinile încrucișate pe piept, aruncând în jur propria umbră, ca un judecător sobru supraveghind niște copii răi și periculoși.

Jory fu primul care răspunse la chemarea veselă a lui Cindy, ridicându-și paharul de șampanie și toastând.

– Binecuvântate fie bucuriile din ajunul Crăciunului! Fie ca mama mea și tatăl meu să se privească mereu unul pe celălalt

așa cum o fac în seara aceasta, cu dragoste și tandrețe, cu compasiune și înțelegere! Fie ca și eu să regăsesc această privire în ochii soției mele... în curând!

O provoca pe Melodie în mod direct, în fața noastră, a tuturor. Din păcate, sincronizarea lui nu era bună pentru genul acesta de confruntare. Ea se făcu ghem și refuză să-i întâlnească privirea; în schimb, se aplecă în față ca să privească și mai atent focul. Speranța din ochii lui Jory se stinse. Umerii lui căzură, și el se învârti cu scaunul, ca să n-o mai poată vedea. Lăsă jos paharul de șampanie și își fixă ochii pe focul din cămin, la fel de intens ca soția lui, ca și cum voia să deslușească simbolurile pe care ea le vedea acolo. Într-un colț îndepărtat, în penumbră, Joel zâmbi.

Cindy încercă să înveselească atmosfera. Bart, ca într-un război de uzură, cedă în fața tristeții apăsătoare pe care o emana Melodie ca pe o ceață cenușie. Într-adevăr, se părea că mica noastră reuniune de familie, într-o cameră extrem de festivă, era un eșec. Bart refuza până și să se uite la Melodie, acum că trupul ei era atât de deformat.

În curând, se plimba de colo colo prin încăpere, cu nervozitate, aruncând câte o privire la cadourile de sub bradul de „familie". Ochii îi căzură, în mod accidental, asupra lui Melodie, care se uita la el cu speranță, dar el își mută privirea mult prea repede, ca și cum era stânjenit de rugămințile ei prea fățișe. În câteva minute, Melodie se scuză, spunând cu voce slabă că nu se simte bine.

– Pot face ceva? întrebă imediat Chris, sărind să o ajute să urce scările.

– Sunt bine, se răsti ea de lângă una dintre coloanele balustradei. Nu am nevoie de ajutorul tău – sau de al oricui altcuiva.

– Și toată lumea a avut un Crăciun fericit, intonă Bart, în stilul lui Joel, care stătea încă în umbră, observând, mereu observând.

În momentul în care Melodie ieși din cameră, Jory se apleca în față în scaunul lui, apoi spuse că și el era prea obosit și nu

se simțea prea bine. Următorul lui acces de tuse, care nu mai înceta, confirmă asta.

– Am exact medicamentul care îți trebuie, spuse Chris, sărind în picioare și îndreptându-se spre scări. Nu poți merge încă în pat, Jory. Mai stai puțin. Trebuie să sărbătorim. Înainte să te îndop cu vreun medicament care ar putea să nu fie potrivit, trebuie să-ți ascult plămânii.

Bart se rezemă distrat de polița de deasupra șemineului, observând scena afectuoasă dintre Jory și Chris, de parcă era gelos pe relația lor. Chris veni la mine.

– Poate că ar fi mai bine dacă ne-am retrage acum, ca să ne putem trezi mâine de dimineață să luăm micul dejun, să desfacem cadourile și apoi să ne putem odihni puțin înainte să ne pregătim pentru balul de mâine-noapte.

– Ah, slăvit fie, aleluia! strigă Cindy, învârtindu-se în jurul camerei într-un mic dans. Oameni, mulțimi de oameni, toți îmbrăcați la patru ace – de-abia aștept seara de mâine! Râsete, cât de dor îmi e să le aud. Glume și pălăvrăgeală, cât de mult tânjesc urechile mele după asta! M-am săturat să fiu serioasă, să mă uit la fețe posomorâte care nu știu să zâmbească, să aud conversații triste. Sper că toți babalâcii ăia or să-și aducă fiii de liceu – sau orice fiu, dacă are peste doisprezece ani, atât sunt de disperată!

Bart nu era singurul dintre noi care îi arunca priviri dezaprobatoare, pe care Cindy nu le băgă în seamă.

– O să dansez toată noaptea, o să dansez toată noaptea, cântă ea, învârtindu-se în loc de una singură, prefăcându-se că are un partener, refuzând să-și lase izbucnirea de entuziasm curmată de orice ar fi putut spune vreunul dintre noi. Și apoi o s-o iau de la capăt și o să dansez iar...

Chris și Jory fură fermecați de mișcările ei, de cântecul ei vesel, fericit. Chris zâmbi înainte de a vorbi.

– Ar trebui să fie cel puțin douăzeci de tineri mâine-seară aici. Încearcă doar să te stăpânești. Acum, pentru că Jory arată obosit, hai să mergem la culcare. Mâine va fi o zi lungă.

Părea o idee bună.

Dintr-odată, prăbuşindu-se pe un scaun, Cindy se ghemui aşa cum făcuse Melodie mai devreme, părând tristă şi pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Aş vrea ca Lance să fi putut rămâne. L-aş prefera pe el oricui altcuiva.

Bart îi aruncă o privire furioasă.

– Tânărul acela nu va mai intra niciodată în casa asta. Se întoarse apoi spre mine. Nu avem nevoie de Melodie la petrecere, continuă el cu hotărâre şi mânie, nu acum când face pe nefericita şi pe bolnava. Las-o să stea îmbufnată în camera ei mâine-dimineaţă, ca să ne putem bucura când desfacem cadourile. Cred că un pui de somn după-amiază o să ne prindă bine, ca mâine-seară să arătăm odihniţi, binedispuşi şi fericiţi pentru petrecerea mea.

Jory plecă deja înainte, urcând în lift singur, ca şi cum voia să-şi demonstreze independenţa. Se părea că noi, ceilalţi, nu aveam chef să plecăm. Cum stăteam acolo, ascultând colindele pe care Bart le pusese să cânte, m-am gândit la toate obiceiurile lui nou căpătate.

În copilărie, îi plăcuse să fie nu murdar, ci de-a dreptul mizerabil. Acum făcea câteva duşuri pe zi şi era perfect îngrijit şi pus la punct. Nu se putea duce la culcare până nu-şi inspecta „casa lui" de sus până jos, verificând ca toate uşile să fie încuiate, la fel şi ferestrele, şi ca pisoiul cel nou, pe care îl avea Trevor, să nu fi murdărit covorul. (Trevor fusese dat afară de Bart de nenumărate ori, dar întotdeauna rămânea, şi Bart nu insista ca el să plece.)

Chiar în timp ce-l priveam, Bart se ridică să înfoieze pernele de pe canapele, netezi cutele de pe saltelele acestora, luă revistele şi le aranjă în teancuri ordonate. Toate lucrurile pe care servitorii uitau să le facă le făcea el. Apoi se lua de Trevor în dimineaţa următoare şi le ordona menajerelor să-şi facă treaba mai bine – sau le tăia compensaţia în caz de concediere. Nu era de mirare că nu puteam păstra servitorii. Numai Trevor rămânea credincios, ignorând mojicia lui Bart, pe care îl privea cu milă, deşi Bart nu ştia asta.

Toate aceste lucruri îmi treceau prin cap în timp ce observam entuziasmul crescând al lui Bart pentru petrecerea de a doua zi. Am aruncat o privire spre fereastră și am văzut că ningea încă, iar pe jos zăpada era depusă deja de jumătate de metru.

– Bart... drumurile vor fi înghețate mâine, poate chiar închise, și mulți dintre oaspeții tăi nu vor putea să ajungă la tradiționalul bal Foxworth.

– Aiurea! O să-i aduc încoace pe sus, dacă sună să anuleze. Un elicopter ar putea ateriza pe peluză.

Am oftat, tulburată, nu știu de ce, de privirea ciudat de malițioasă a lui Joel, care își alese exact acel moment să părăsească încăperea.

– Mama ta are dreptate, Bart, spuse Chris cu blândețe, așa că să nu fii dezamăgit dacă doar câțiva o să poată veni. Mi-a fost al naibii de greu să ajung aici acum câteva ore, și acum ninge și mai tare.

Era ca și cum Chris n-ar fi spus nimic. Bart îmi ură noapte bună, apoi se îndreptă cu pași mari spre scări. Curând după aceea, Chris, Cindy și cu mine am urcat scările.

În timp ce Chris merse să-i spună câteva cuvinte lui Jory, am așteptat-o pe Cindy să-și termine baia. Încă un duș (cel puțin două pe zi cu șampon) o aduse proaspătă și veselă de la baie, îmbrăcată cu cea mai scurtă cămașă de noapte posibilă, de culoarea roșie.

– Mami, nu-mi mai ține încă o predică. Nu mai rezist. Când am venit aici prima dată, am crezut că sunt într-un palat de basm. Acum, mă gândesc la casa asta ca la o fortăreață lugubră, care ne ține pe toți prizonieri. De îndată ce se termină balul, plec – și la naiba cu Bart! Vă iubesc pe tine, și pe tati, și pe Jory, dar Melodie s-a transformat într-o pacoste plictisitoare, iar Bart nu se va schimba niciodată. O să mă urască întotdeauna, așa că am să încetez chiar să mai încerc să fiu drăguță cu el.

Se băgă sub cearșafuri, se înveli până la gât și se întoarse pe o parte, cu spatele la mine.

– Noapte bună, mami! Te rog, stinge lumina când ieși. Nu-mi cere să mă port frumos, pentru că am de gând să fiu un

model de bună purtare. Trezeşte-mă cu trei ore înainte să înceapă balul.

– Cu alte cuvinte, nu vrei nici măcar să-ţi petreci dimineaţa de Crăciun cu noi?

– Ah, spuse ea cu indiferenţă. Bănuiesc că pot să mă trezesc doar cât să-mi desfac cadourile... şi să vă privesc pe voi cum le deschideţi pe ale voastre. Apoi să mă întorc în pat, ca să fiu mâine-seară frumoasa balului.

– Te iubesc, Cindy! i-am spus în timp ce stingeam lumina, aplecându-mă apoi să-i ridic o şuviţă de păr şi să o sărut pe ceafa caldă.

Se întoarse spre mine, şi braţele ei tinere, subţiri se strânseră în jurul gâtului meu în timp ce suspina.

– Ah, mami, eşti cea mai tare! Îţi promit să fiu cuminte de acum înainte. N-o să las nici un băiat nici măcar să mă ţină de mână. Dar lasă-mă să scap din casa asta şi să zbor la New York, ca să merg la petrecerea pe care cea mai bună prietenă a mea o dă în sala de bal a unui hotel de lux.

Am încuviinţat din cap în tăcere.

– În ordine. Dacă vrei să te distrezi acasă la prietena ta e în regulă, dar te rog să te străduieşti să nu-l enervezi mâine pe Bart. Îi cunoşti problemele, şi s-a luptat mult ca să depăşească toate ideile alea îngrijorătoare care i-au fost inoculate când era foarte mic. Ajută-l, Cindy. Fă-l să-şi dea seama că are o familie care îl susţine.

– Aşa voi face, mami, îţi promit.

Am închis uşa şi, curând, îi uram noapte bună lui Jory. El era neobişnuit de tăcut.

– O să fie în ordine, Jory. De îndată ce se naşte copilul, Melodie te va vedea din nou.

– Oare? întrebă el cu amărăciune. Mă îndoiesc. Va avea copilul care să-i ocupe timpul şi gândurile. Va avea nevoie de mine chiar mai puţin decât are acum.

O jumătate de oră mai târziu, Chris îşi deschise larg braţele pentru mine, şi m-am lăsat în voia singurei iubiri din viaţa mea care durase suficient de mult ca să mă facă să cred că aveam

toate șansele la fericire... în ciuda tuturor lucrurile care ar fi putut distruge ceea ce cultivaserăm și crescuserăm în umbră.

Lumina dimineții se furișă în cameră, încărcată de mistere, trezindu-mă din somn încă înainte să sune alarma. M-am ridicat repede din pat și m-am uitat pe fereastră. Ninsoarea încetase. Slavă Domnului! Bart avea să fie mulțumit. Am fugit înapoi în pat să-l sărut pe Chris când se trezea.

– Crăciun fericit, dragul meu doctor Christopher Sheffield! i-am șoptit la ureche.

– Aș prefera să-mi spui numai „dragul meu", mormăi el, încercând să se trezească și privind ușor dezorientat în jur.

Hotărâtă ca ziua aceasta să fie un succes, l-am tras din pat, și, peste puțin timp, eram amândoi îmbrăcați și ne îndreptam spre sufragerie pentru micul dejun.

De două zile, bărbați și femei tot veneau în casă, ca astă-vară, doar că de data aceasta tot parterul fusese transformat într-o fantezie de Crăciun.

Am privit cu oarecare indiferență cum angajații furnizorului de servicii angajat de Bart terminau de aranjat casa, făcând-o să arate ca un tărâm de basm. Cindy stătea pe lângă mine, privind la ceea ce făceau ca să transforme camerele în încăperi minunat de festive, pline de culoare, lumânări, cununițe, ghirlande, un brad de Crăciun impozant, care depășea cu trei metri bradul nostru de familie.

Tot ce văzu o convinse în curând pe Cindy că nu voia să-și petreacă în pat cea mai mare parte a zilei. Uită de Lance și de singurătate, pentru că magia zilei de Crăciun era mai intensă decât ajunul Crăciunului.

– Uită-te la plăcinta asta, mami! E uriașă! „Două duzini de mierle coapte-ntr-o plăcintă", cântă ea, dintr-odată plină de viață. Îmi pare rău că m-am purtat urât. M-am mai gândit, și o să fie băieți în seara asta aici, și o mulțime de bărbați bogați și chipeși. Ah, poate că, la urma urmei, casa asta ne oferă și altceva decât nefericire.

– Bineînțeles, spuse Bart, intrând să se interpună între noi două, ochii lui strălucind în timp ce inspecta tot ce fusese făcut. Păru încântat de rezultat. Tu ai grijă doar să te îmbraci cu o rochie decentă și să nu faci nimic scandalos.

După aceea, plecă în urma muncitorilor, dând instrucțiuni, râzând chiar, bucurându-se până și de prezența lui Jory, a lui Cindy, a lui Melodie și a mea, de parcă eram cu toții iertați, acum că era Crăciunul.

Zi după zi, ca o umbră întunecată, sumbră, Joel își târșâise picioarele în urma lui Bart, vocea lui bătrână și spartă intonând tărăgănat versete din Biblie. La fel vorbi și în dimineața aceasta, complet îmbrăcat la ora șase și jumătate.

– „Mai lesne este să treacă cămila prin urechile acului decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu..."

– Ce naiba încerci să zici, bătrâne? strigă Bart.

Într-o clipă, ochii spălăciți ai lui Joel se aprinseră de furie, ca o scânteie gata să ia foc din pricina unei neașteptate adieri de vânt.

– Arunci pe fereastră mii de dolari, sperând să impresionezi pe cineva – și nimeni nu va fi impresionat, pentru că și ceilalți au bani. Unii locuiesc în case mai frumoase ca asta. Conacul Foxworth a fost la vremea lui cel mai frumos din câte existau, dar zilele acelea s-au dus de mult.

Bart îl atacă cu furie.

– TACI! Încerci să-mi distrugi orice fărâmă de fericire la care tind. Orice fac e un păcat! Ești bătrân și ți-ai trăit viața; acum încerci să-mi strici mie distracția. E timpul meu acum să fiu tânăr și să mă bucur de viață. Ține-ți citatele religioase pentru tine!

– „Mândria merge înainte căderii."

– „Mândria merge înaintea pieirii", îl corectă Bart, privindu-l crunt pe unchiul său și dându-mi o satisfacție fără margini.

În sfârșit, în sfârșit, Bart îl vedea pe Joel ca pe o amenințare, și nu ca pe respectabila figură paternă pe care o căutase toată viața.

– „Mândria e tovarăşul de nădejde al proştilor", proclamă Joel, uitându-se cu dezgust la toate pregătirile făcute. Ai irosit bani care mai bine ar fi fost donaţi asociaţiilor caritabile.

– Ieşi afară! Du-te în camera ta şi lustruieşte-ţi mândria, unchiule! Pentru că e evident că în inima ta nu e loc de nimic în afară de gelozie.

Joel se împletici afară din cameră, mormăind în sinea lui.

– O să vadă el. Nimic nu e uitat sau iertat aici, pe dealuri. Ştiu asta. Cine o ştie mai bine decât mine? Amare, amare sunt zilele celor din familia Foxworth, în ciuda bogăţiei lor.

Am făcut un pas înainte ca să-l îmbrăţişez pe Bart.

– Nu-l asculta, Bart. O să ai o petrecere minunată. Toată lumea va veni, acum că soarele străluceşte şi topeşte zăpada. Dumnezeu e de partea ta în această zi, aşa că bucură-te, petrece şi distrează-te pe cinste.

Privirea din ochii lui când am spus asta, ah, privirea aceea recunoscătoare. Se uită lung la mine, încercând să spună ceva – dar cuvintele refuzau să iasă. În cele din urmă, tot ce putu să facă fu să mă îmbrăţişeze rapid; apoi plecă de acolo, ca şi cum era stânjenit. Un bărbat atât de minunat de atrăgător, şi totuşi atât de pierdut, gândeam eu. Trebuia să existe vreun loc căruia Bart să simtă că îi aparţine.

Camere care fuseseră încuiate odată cu venirea iernii începură să fie redeschise, cuverturile schimbate şi împrospătate, astfel încât nimeni să nu afle măcar că făceam eforturi ca să economisim energie sau bani. Băilor şi toaletelor pentru doamne li se acordă o atenţie deosebită, pentru a le face imaculate şi atractive. Săpunuri scumpe şi o mulţime de prosoape fură pregătite pentru oaspeţi. Orice obiect de toaletă de care ar fi putut avea nevoie vreun invitat era expus la vedere. Porţelanuri şi cristaluri speciale pentru Crăciun fură scoase din dulapuri, împreună cu decoraţii de sezon care erau prea scumpe pentru a fi oferite de furnizorul petrecerii.

Ne-am adunat în jurul bradului de Crăciun pe la ora unsprezece. Bart era proaspăt bărbierit, aranjat splendid, ca şi Jory

Doar Melodie arăta rău în rochia ei ponosită de gravidă, pe care o purta zi de zi, de săptămâni întregi. Încercând, ca întotdeauna, să atenuez tensiunile, l-am ridicat pe pruncul Hristos din ieslea foarte realist confecționată și l-am ținut în brațe.

– Bart, nu am mai văzut asta până acum. Tu ai cumpărat-o? N-am mai văzut niciodată un set de figuri biblice sculptate așa de frumos.

– A ajuns abia ieri, și azi l-am despachetat. L-am cumpărat din Italia iarna trecută și le-am cerut să îl expedieze aici.

Mi-am păstrat entuziasmul, fericită să-l văd atât de insuflețit.

– Pruncul ăsta Hristos arată ca un copil adevărat, deși cei mai mulți nu sunt așa, iar Fecioara Maria e de-a dreptul splendidă. Iosif pare atât de blând și de înțelegător.

– Ar trebui să fie, nu-i așa? întrebă Jory, care se aplecase în față să pună mai multe cadouri sub brad. La urma urmei, trebuie să i se fi părut puțin incredibil să creadă că o virgină putea fi lăsată gravidă de un Dumnezeu abstract, invizibil.

– Se presupune că nu trebuie să cercetezi, răspunse Bart, ochii lui dezmierdând cu drag figurile pe care le cumpărase, sculptate aproape în mărime naturală. Accepți doar orbește ceea ce e scris.

– Atunci de ce te-ai certat cu Joel?

– Jory... nu mă scoate din sărite. Joel mă ajută să mă regăsesc. E un om bătrân, care a trăit în păcat când era tânăr și își răscumpără greșelile făcând fapte bune la bătrânețe. Eu sunt un tânăr care vrea să păcătuiască, de vreme ce, cred eu, copilăria mea traumatică deja m-a mântuit.

– Îți sugerez câteva orgii în vreun oraș mare, care să te aducă înapoi alergând, la fel de bătrân și de ipocrit ca unchiul tău Joel, răspunse fără frică Jory. Nu-mi place de el. Și tu ai face mai bine să-l gonești de aici, Bart. Dă-i câteva sute de mii și spune-i să-și vadă de drum.

Ceva, ca o dorință arzătoare, se aprinse în ochii lui Bart, de parcă exact asta ar fi vrut să facă. Se aplecă în față ca să se uite drept în ochii lui Jory.

– De ce nu-ţi place de el?

– N-aş putea spune de ce, Bart, răspunse Jory, care întotdeauna ierta cu uşurinţă. Se uită prin casă de parcă ar trebui să fie a lui. L-am surprins uitându-se urât la tine când tu nu erai atent. Nu cred că e prietenul tău, doar duşmanul tău.

Profund afectat şi părând tulburat, Bart plecă din cameră, aruncând cinica remarcă:

– Am avut eu vreodată altceva în afară de duşmani?

În câteva momente, Bart se întoarse, purtând în braţe propriul morman greu de cadouri. Făcu trei drumuri dus-întors de la biroul lui, ca să pună sub bradul familiei tot ce cumpărase.

Veni apoi rândul lui Chris, care îşi aranjă cu grijă toate darurile – şi asta îi luă ceva timp. Cadourile erau stivuite într-un morman de un metru înălţime, şi se întindea cât să umple aproape un colţ al camerei.

Melodie se strecură mohorâtă în camera veselă, ca o umbră întunecată, şi se aşeză lângă şemineu, destul de aproape ca să simtă căldura, chircită în fotoliul ei, fascinată încă de flăcările care dansau în cămin, mai mult decât de orice altceva. Părea supărată, indispusă, retrasă şi hotărâtă să fie acolo doar ca prezenţă fizică, în timp ce spiritul ei cutreiera liber cine ştie pe unde. Pântecul îi era grozav de umflat, şi încă mai avea câteva săptămâni. Ochii ei erau umbriţi de cearcăne întunecate.

În curând, făceam cu toţii efortul de a fi o familie iubitoare, cu Cindy pe post de Moş Crăciun. Crăciunul, cum învăţasem cu mult timp în urmă, avea de oferit propriile daruri. Duşmăniile puteau fi uitate, răutăţile trecute cu vederea în timp ce ne adunarăm cu toţii în jurul bradului, chiar şi Joel, şi unul câte unul scuturam pachetele, ne dădeam cu presupusul, apoi rupeam ambalajele, râzând şi vorbind mai tare, acoperind colindele pe care le pusesem la casetofon. În curând, covorul era plin de hârtie strălucitoare şi de panglici.

Cindy îi dădu şi ea lui Joel cadoul pe care îl pregătise pentru el. El îl acceptă într-o doară, aşa cum primise toate cadourile noastre, ca şi cum am fi fost nişte păgâni neghiobi, care nu cunoşteam adevărata semnificaţie a Crăciunului, care nu avea

nevoie de cadouri. Apoi, ochii îi ieşiră din orbite când văzu cămaşa de noapte albă şi scufia de noapte cu moţ, care lui Cindy îi luase cu siguranţă ceva timp ca să le găsească. Fără îndoială că ar fi arătat ca Scrooge, dacă purta acele lucruri. Era inclus şi un toiag din lemn de abanos, pe care îl azvârli cât colo, laolaltă cu cămaşa şi scufia.

– Îţi baţi joc de mine, fato?

– Am vrut doar să ai nişte haine călduroase în care să dormi, unchiule, spuse ea cu modestie, ochii ei strălucitori privind în jos, iar toiagul te-ar ajuta să mergi mai repede.

– Departe de tine? Asta vrei să spui? Se încovoie cu greutate ca să ridice toiagul şi îl flutură cu furie în aer. Poate că o să păstrez chestia asta până la urmă; o armă folositoare în caz că sunt atacat într-o noapte, pe când mă plimb prin grădină... şi pe coridoarele lungi.

Pentru un moment, nici unul din noi nu fu în stare să vorbească. Apoi Cindy izbucni în râs.

– Unchiule, m-am gândit din timp la asta. Am ştiut că într-o bună zi o să te simţi ameninţat.

El ieşi din cameră.

Curând, prea curând, toate cadourile fură despachetate, şi Jory se uita îngrijorat la resturile de ambalaje de pe covor, cercetând apoi camera.

– Nu te-am uitat, Bart, spuse el cu îngrijorare. Cindy şi tata m-au ajutat să-l împachetez o dată, dar apoi am desfăcut ambalajul, l-am atins din nou şi l-am împachetat la loc ultima dată, după ce Cindy m-a ajutat să-l ridic.

Se uita în continuare prin grămada de bucăţi de hârtie şi panglici.

– Azi-dimineaţă, devreme, înainte ca voi să vă treziţi, am coborât aici şi l-am pus sub brad. Unde naiba a dispărut, mă întreb? E o cutie uriaşă, împachetată în hârtie roşie, legată cu panglici argintii – şi de departe cea mai mare cutie de sub brad.

Bart nu rosti nici un cuvânt, de parcă se obişnuise cu dezamăgirile şi nu avea nici o importanţă faptul că Jory nu îi luase un cadou.

Bineînțeles că știam că Jory trudise luni de zile ca să termine corabia cu pânze, care în final avea un metru lungime și tot pe atât în înălțime, cu toate catargele ei fragile exact așa cum trebuia. Comandase chiar și garnituri de cupru speciale, și o roată solidă de alamă pentru cârmă. Jory se uită în jur cu disperare.

– A văzut cineva cutia mare, împachetată în hârtie roșie, etichetată cu numele lui Bart? întrebă el.

M-am ridicat imediat în picioare și am scotocit printre grămezile de cutii, hârtie, panglici, țesături, împreună cu Chris care mi se alătură curând după aceea. Cindy începu și ea să caute în cealaltă parte a camerei.

– Ah! strigă ea. E aici, după canapeaua roșie.

I-l aduse lui Bart și îl așeză pe podea la picioarele lui, făcând o plecăciune exagerată.

– Pentru domnul și stăpânul nostru, spuse ea cu drăgălășenie, făcând un pas înapoi. Personal, cred că Jory e un prost să-ți dea așa ceva după toată munca grea pe care a depus-o în chestia asta, dar poate că odată și odată o să fii și tu recunoscător.

Brusc, l-am observat pe Joel strecurându-se înapoi în cameră ca să-l vadă pe Bart. Ce expresie ciudată avea!

Bart renunță la gesturile lui rafinate ca la un lucru de prisos și deveni copilăros de dornic să-și despacheteze cadoul. Deja rupea ambalajul în care Jory îl împachetase cu atâta grijă și atât de frumos. Îi aruncă o privire lui Jory, un zâmbet cald, larg și fericit, ochii lui întunecați fiind luminați de o speranță copilărească.

– Zece la unu că e corabia aia cu pânze pe care ai făcut-o tu, Jory. Chiar ar trebui s-o păstrezi pentru tine... dar mulțumesc, mulțumesc foarte...

Se opri, apoi își ținu respirația.

Se uită în jos la cutie, pălind, apoi privi în sus, toată fericirea lui dispărând. Ochii îi erau acum plini de amărăciune.

– E stricată, spuse el cu glas monoton. E făcută toată bucăți. Nu e nimic în cutia asta, decât bețe de chibrit rupte și ațe încâlcite.

Vocea lui se frânse, în timp ce se ridică și lăsă cutia să cadă pe podea. O dădu la o parte cu un gest violent și îi aruncă o privire aspră lui Melodie, care nu scosese nici un cuvânt, nici măcar când își desfăcuse cadourile ei; doar ne mulțumise din cap și zâmbind slab.

– Ar fi trebuit să știu că o să găsești modul perfect în care să mi-o plătești pentru că m-am culcat cu soția ta.

Tăcerea stupefiantă care urmă bubuia mai tare decât tunetul. Melodie rămase așezată, continuând să privească în gol, arătând ca o cochilie goală, în timp ce mormăia întruna cât de mult ura casa aceasta. Ochii lui Jory deveniră pustii și goi.

Ghicise el în tot timpul ăsta? Toată culoarea din obrajii lui Jory dispăru, înainte de a se sili să o privească pe Melodie.

– Nu te cred, Bart. Întotdeauna ai avut un stil nesuferit, plin de ură de a lovi acolo unde doare cel mai tare.

– Nu mint, izbucni Bart, fără să-i pese de durerea pe care i-o pricinuia lui Jory, mie și lui Chris. În timp ce tu zăceai pe patul tău de spital, în corsajul tău de ghips, eu și soția ta am împărțit un singur pat, și a fost destul de nerăbdătoare să-și desfacă picioarele pentru mine.

Chris sări în picioare, mai furios decât îl văzusem vreodată.

– Bart, cum îndrăznești să-i spui așa ceva fratelui tău? Cere-le scuze lui Jory și lui Melodie, imediat! Cum poți să-l rănești în halul ăsta, când e și așa destul de năpăstuit? Mă auzi? Îi spui că fiecare cuvânt pe care l-ai rostit e o minciună! O minciună gogonată!

– Nu e o minciună! urlă Bart. Chiar dacă nu mai crezi nimic din ce-ți spun eu de acum înainte, crede-mă acum, când îți spun că Melodie a fost un partener foarte cooperant în pat.

Cindy scoase un scâncet, apoi sări în picioare ca să pălmuiască fața albă ca varul a lui Melodie.

– Cum îndrăznești să-i faci așa ceva lui Jory? Când știi cât de mult te iubește!

Apoi Bart izbucni în râs, un râs isteric.

– OPREȘTE-TE! tună Chris. Gândește-te la situația de acum, Bart – pierderea corabiei nu e o scuză ca să încerci să distrugi căsătoria fratelui tău. Unde îți sunt onoarea și integritatea?

Aproape în aceeași clipă, râsul lui Bart conteni. Ochii lui se făcură reci ca gheața în timp ce îl măsurau pe Chris din cap până-n picioare.

– Nu-mi vorbi *tu* de onoare și integritate. Unde au fost ale tale când a fost vorba de sora ta? Unde sunt acum, când continui să te culci cu ea? Nu-ți dai seama că relația ta cu ea m-a deformat atât de rău, încât nu-mi mai pasă de nimic decât să vă văd despărțiți? Vreau ca mama mea să-și sfârșească zilele ca o femeie decentă, respectabilă... și tu ești cel care o împiedică să facă asta! *Tu*, Christopher, *tu*!

Cu fața plină de dezgust și fără nici o urmă de remușcare, Bart se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea.

Ne lăsă pe toți să adunăm cioburile bucuriei noastre de Crăciun.

Dornică să facă același lucru, Melodie se ridică greoi și rămase în picioare, cu capul plecat, înainte ca Cindy să urle.

– Te-ai culcat cu Bart? Te-ai culcat? Nu e corect să nu spui nici un cuvânt, când inima lui Jory se frânge.

Ochii încercănați ai lui Melodie păreau să se afunde și mai adânc în orbite, făcându-se mai mari, tot mai mari, cu pupilele dilatate parcă de frică.

– De ce nu mă lăsați în pace? strigă ea de îți sfâșia inima. Nu sunt făcută din oțel, ca voi ceilalți! Nu pot să îndur tragedie după tragedie. Jory zăcea ca mort în spital, incapabil să meargă sau să mai danseze vreodată, iar Bart era aici. Aveam nevoie de cineva. Mă ținea în brațe, mă mângâia. Am închis ochii și m-am prefăcut că era Jory.

Jory se prăbuși înainte în scaunul lui. Am alergat să-l susțin, doar ca să-l găsesc înecându-se fără aer; criza fu atât de acută, încât nu putea nici măcar să-și controleze mâinile tremurânde. L-am ținut în brațe în timp ce Chris încerca s-o oprească pe Melodie să alerge pe scări în sus.

– Ai grijă! o strigă el. Ai putea cădea şi pierde copilul!

– Nu-mi pasă! se auzi până la noi plânsetul ei jalnic, apoi dispăru complet.

De acum, Jory îşi recăpătase suficient controlul ca să-şi şteargă lacrimile şi să arboreze un zâmbet slab.

– Ei bine, acum ştiu, spuse el cu vocea spartă. Am bănuit, cu mult timp în urmă, că între ea şi Bart se petrece ceva, dar am sperat că e numai imaginaţia mea hiperactivă. Ar fi trebuit totuşi să ştiu. Mel nu poate trăi fără un bărbat alături de ea, mai ales în pat... şi cu greu aş putea s-o condamn, nu-i aşa?

Simţind tristeţea infiltrându-mi-se până în măduva oaselor, am început să adun de pe jos ambalajele care fuseseră aranjate cu atâta grijă şi smulse cu atâta cruzime. La fel ca în viaţă, cu câtă grijă încercam noi să ne păstrăm iluziile, când lucrurile erau rareori ceea ce păreau a fi!

Curând, Jory se scuză, spunând că simte nevoia să fie singur.

– Cine a putut distruge corabia aia atât de frumoasă? am şoptit. Cindy l-a ajutat pe Jory să împacheteze cadoul ultima dată, când a făcut ultimele retuşuri la vopsea, şi eram acolo, privindu-i. Corabia era pusă cu grijă pe un postament special din spumă de plastic, care s-o ţină fixată în loc. N-ar fi trebuit să aibă nici o crăpătură, nici cel mai mic component rupt.

– Cum pot explica eu vreodată ce se petrece în casa asta? răspunse Chris cu o voce răguşită, îndurerată. Ridică privirea şi îl văzu pe Bart stând în uşă, cu picioarele lungi desfăcute, cu mâinile în şolduri, în timp ce mă privea cu duşmănie. Pe un ton mai ridicat, Chris i se adresă lui Bart. Ce s-a făcut e bun făcut, şi sunt sigur că nu e vina lui Jory că nava cu pânze e stricată. El a avut cele mai bune intenţii. Tot timpul ne spunea că face corabia aia pentru poliţa de deasupra şemineului din biroul tău.

– Sunt sigur că Jory a avut cele mai bune intenţii, spuse Bart cu glas egal, regăsindu-şi controlul. Dar mai e drăguţa mea de soră adoptivă, care mă urăşte şi care cu siguranţă vrea să mă pedepsească pentru că i-am dat prietenului ei ceea ce merita. Data viitoare, o s-o pedepsesc *pe ea.*

– Poate că Jory a scăpat cutia, interveni Joel cu un glas pios.

M-am uitat la bătrânul acela cu ochii lui slabi, scăpărând de răutate, și am așteptat ocazia de a spune ce aveam de spus când nu mai era nimeni în preajmă.

– Nu, spuse Bart. Sigur Cindy e de vină. Trebuie să recunosc că fratele meu m-a tratat întotdeauna corect, chiar și când nu am meritat-o.

Și, în tot acest timp în care spunea asta, eu mă uitam la Joel, cu fața lui pe care afișa un zâmbet atotcunoscător, cu ochii lui scânteietori, satisfăcuți.

Chiar înainte să se retragă, am profitat de ocazie. Eram în holul de la al doilea etaj.

– Joel, Cindy nu ar fi distrus toată munca lui Jory și cadoul pentru Bart. Dar ție îți place să bagi râcă între membrii familiei noastre. Cred că *tu* ai fost cel care a făcut bucăți corabia, apoi ai împachetat-o din nou.

Nu spuse nimic, în timp ce ura din privirea lui neînduplecată crescu.

– De ce te-ai întors, Joel? am strigat eu. Pretinzi că l-ai urât pe tatăl tău și că erai fericit în mănăstirea ta din Italia. De ce n-ai rămas acolo? Cu siguranță că în toți acești ani ți-ai făcut câțiva prieteni. Cu siguranță ai știut că nu vei găsi nici unul aici. Mama mea mi-a spus că întotdeauna ai urât casa asta. Acum te plimbi prin ea de parcă ar fi a ta.

Rămase în continuare tăcut.

L-am urmărit până în camera lui și pentru prima dată m-am uitat în jur. Scene biblice pe pereți. Citate din Biblie în rame ieftine.

Făcu o mișcare și ajunse în spatele meu. I-am simțit răsuflarea hârâită pe gâtul meu, mirosind a bătrânețe și întru câtva a boală. Am simțit, când și-a mișcat brațele, că voia să mă sugrume. Șocată, m-am răsucit în loc, ca să-l găsesc la câțiva centimetri de mine.

Cât de silențios și de rapid se mișca!

– Pe mama tatălui meu o chema Corrine, spuse el cu cea mai suavă voce posibilă, destul ca să mă facă să mă îndoiesc de propria judecată. Sora mea purta același nume, dat ei ca

o pedeapsă, ca să-i amintească neîncetat tatălui meu de mama lui necredincioasă, demonstrându-i iar şi iar că nu poate avea încredere în nici o femeie frumoasă – şi câtă dreptate avea!

Era un om bătrân, de peste optzeci de ani, dar l-am pălmuit, l-am pălmuit zdravăn. Se clătină pe spate, apoi îşi pierdu echilibrul şi căzu pe podea.

- O să regreţi palma asta, Catherine! strigă el, cu mai multă mânie decât arătase vreodată până atunci. La fel de mult cum şi-a regretat Corrine toate păcatele. Şi tu vei trăi îndeajuns de mult ca să le regreţi pe ale tale!

Am fugit din camera lui, temându-mă că vorbele lui erau adevărate.

Tradiționalul bal Foxworth

În seara de Crăciun, am servit cina pe la ora cinci, pentru ca întreaga familie să aibă suficient timp să se pregătească pentru marele eveniment care începea la nouă și jumătate. Chipul lui Bart radia de fericire. Mâna lui caldă se întinse să o acopere pe a mea, făcându-mă să simt un fior de plăcere în tot trupul, pentru că rar își manifesta afecțiunea prin atingeri.

– Dacă nu-mi pot avea averea imediat, atunci ar trebui să mă bucur cel puțin de prestigiul datorat stăpânului casei.

Am zâmbit și i-am acoperit, cu mâna mea liberă, mâna care o ținea pe a mea.

– Da, înțeleg, și vom face totul posibilul ca petrecerea ta să fie un succes răsunător.

Joel stătea în apropiere, emanând niște vibrații aproape imperceptibile. Zâmbea cinic.

– Domnul să-i ajute pe neghiobii care se amăgesc singuri! mormăi el în barbă.

Bart se prefăcu că nu-l aude, dar eu eram îngrijorată. Cineva distrusese corabia cu pânze a lui Jory, care ar fi putut fi un cadou de reconciliere pentru Bart. Sigur Joel fusese cel care, fără inimă, distrusese corabia la care Jory trudise ca un rob luni de zile. De ce altceva era în stare?

Ochii mei îi întâlniră pe cei ai lui Joel. Fățărnicie, ăsta era cel mai potrivit cuvânt pentru a descrie înfățișarea lui Joel. Își alese mâncarea cu grijă, tăindu-și prăjitura cu fructe în bucățele

mici, pe care le apucă apoi cu degetele lui lungi. Apoi le mestecă foarte concentrat, folosindu-şi numai dinţii din faţă, ca un iepure care mănâncă un morcov.

– Mă duc la culcare, anunţă Joel. Nu sunt de acord cu petrecerea asta, Bart, cred că ar trebui să ştii asta. Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat la petrecerea de ziua ta, şi asta ar trebui să-ţi fie învăţătură de minte. Repet încă o dată că e o risipă de bani să inviţi oameni pe care nu-i cunoşti suficient de bine. Nu sunt de acord nici cu oamenii care beau, care dansează şi se comportă dezmăţat într-o zi menită rugăciunii. Această zi îi aparţine Domnului şi fiului Său. Ar trebui să cădem cu toţii în genunchi şi să rămânem aşa de la răsăritul soarelui până la miezul nopţii, cum făceam noi la mănăstire, ca să mulţumim în tăcere pentru faptul că suntem în viaţă.

Cum nici unul dintre noi nu spuse un cuvânt, Joel continuă.

– Ştiu că bărbaţii beţi şi femeile bete vor încerca la un moment să se destrăbăleze cu altcineva decât cu persoana cu care au venit. Îmi amintesc petrecerea de la ziua ta de naştere şi ce s-a întâmplat acolo. Viaţa modernă, lipsită de moralitate mă face să realizez cât de neîntinată era viaţa atunci când eram tânăr. Nimic nu mai e ca altădată. Oamenii ştiau să se poarte cu decenţă în public, indiferent ce făceau în spatele uşilor închise. Acum, nimănui nu-i pasă cine îi vede că fac ce fac. Femeile nu îşi dezgoleau sânii când eram eu tânăr, nici nu îşi ridicau fustele pentru fiecare bărbat care le voia. Îşi fixă ochii albaştri asupra mea, apoi asupra lui Cindy. Cei care păcătuiesc, şi iar păcătuiesc, plătesc întotdeauna un preţ greu, aşa cum unii dintre noi cei de faţă ştiu deja.

În acest moment, se uită cu subînţeles la Jory.

– Nenorocit ramolit! murmură Cindy, urmărindu-l cum se strecura afară din cameră, pe furiş, aşa cum intrase.

– Cindy, să nu te mai aud vreodată spunând lucruri de genul ăsta! răbufni Bart. Nimeni nu rosteşte asemenea cuvinte sub acoperişul *meu*!

– Ei, să mă ia naiba! izbucni Cindy. Chiar zilele trecute te-am auzit zicându-i lui Joel ceva de genul ăsta. Şi în plus, Bart Foxworth, eu spun lucrurilor pe nume – chiar şi sub acoperişul *tău*!

– Du-te în camera ta şi rămâi acolo! tună Bart.

– Toată lumea să se distreze în continuare, spuse Jory, dirijându-şi scaunul spre lift. Cât despre mine, al naibii să fiu dacă nu mi-aş da demisia din clubul creştinilor.

– Tu nu ai fost niciodată creştin, strigă Bart. Nimeni de aici nu merge la biserică. Dar va veni o zi, în viitorul apropiat, când *toţi* cei de aici vor merge la biserică.

Chris se ridică în picioare şi îşi lăsă cu grijă şervetul jos, fixându-i pe Bart şi pe Cindy cu nişte ochi în care se citea o hotărâre de neclintit.

– M-am săturat de ciondănelile astea copilăreşti. Sunt surprins că voi toţi, care vă credeţi adulţi, puteţi să redeveniţi copii cât ai clipi.

Dar Jory nu avea de gând să se lase atât de uşor înduplecat. Îşi întoarse pe neaşteptate scaunul cu rotile; pe faţa de obicei calmă i se citea furia.

– Tată, îmi pare rău, dar trebuie să-mi spun părerea. Se întoarse cu scaunul spre Bart, care se ridicase în picioare. Acum ascultă-mă pe mine, frate *mai mic.* Mâinile lui puternice abandonară joystickul, strângându-se pumni. Cred în Dumnezeu... dar nu cred în religie. Religia e folosită pentru a manipula şi a pedepsi. E folosită în mii de feluri pentru profit, pentru că până şi în biserică, banii sunt încă *adevăratul* Dumnezeu.

– Bart, l-am implorat, atât de temătoare că l-ar putea răni din nou pe Jory, e vremea să mergem cu toţii sus.

Bart pălise.

– Nu e de mirare că stai acolo în scaunul ăla, dacă crezi ceea ce tocmai ai spus. Te-a pedepsit Dumnezeu, exact aşa cum spune Joel.

– Joel, surâse batjocoritor Jory. Cui dracu* îi pasă ce spune un bătrân neghiob ca Joel? Sunt pedepsit pentru că un idiot a udat nisipul! Dumnezeu nu a trimis ploaia ca să facă asta. Un furtun de grădină i-a luat locul lui Dumnezeu, de-aia sunt în scaunul ăsta şi nu acolo unde mi-e locul. De îndată ce e posibil, plec de aici, Bart. Am de gând să uit că eşti fratele meu,

care am încercat întotdeauna să-l iubesc și să-l ajut. Nu mai
ı de gând să încerc.

– Bravo ție, Jory! strigă Cindy, sărind în picioare și aplaudând.

– OPRIȚI-VĂ! am strigat, trăgând-o pe Cindy de mână, in
mp ce Chris o apucă de celălalt braț, încercând să o tragem
:parte de Bart.

Ea se smucea și se lupta să se elibereze.

– Ipocritul naibii de ciudat! îi strigă lui Bart. Am auzit,
ı petrecerea de ziua ta, că ești un client fidel al bordelului
lin oraș...

Slavă Domnului că ușa liftului se închise în urma noastră
și urcam deja, înainte ca Bart s-o ajungă pe Cindy.

– Învață să-ți ții gura, spuse Jory. Doar îl înrăiești, Cindy –
și mie îmi pare rău de ceea ce am spus. Nu i-ai văzut fața? Nu
cred că se preface în legătură cu religia. O ia foarte în serios.
Dacă Joel e un ipocrit, Bart nu e.

Chris își aținti privirea sobră asupra noastră, înainte să iasă
din lift.

– Jory, Cindy, ascultați-mă cu atenție. Vreau ca amândoi să
faceți tot ce puteți în seara asta, pentru ca petrecerea lui Bart
să fie un succes. Uitați de dușmănie, măcar pentru o singură
noapte. A fost un copil cu probleme, și a devenit bărbat cu ș
mai multe probleme. Are nevoie de ajutor, foarte mult. Nu de
alte ședințe cu psihiatri, ci de ajutor din partea celor care îl iubesc
cel mai mult – și în ciuda tuturor lucrurilor, știu că amândoi î
iubiți. La fel cum mama lui și cu mine îl iubim și ne pasă ce se
întâmplă cu el. Cât despre Melodie, am vizitat-o înainte de
cină, și nu se simte suficient de bine ca să vină la petrecere
A refuzat s-o examinez, deși am insistat; spune că se simte pre
greoaie, prea neîndemânatică, și nu va coborî ca invitații s
se holbeze la talia ei enormă. Și eu cred că asta ar fi cea ma
bună soluție pentru ea. Dar dacă vreți, treceți pe la ea și spu
neți-i câteva cuvinte de încurajare, pentru că biata fată e ne
spus de tristă...

Jory se deplasă cu scaunul de-a lungul holului, ducându-
direct în camera lui, ignorând ușa închisă a lui Melodie. A

Cindy își făcu datoria și încercă să-i spună lui Melodie câteva cuvinte de încurajare, prin ușa închisă, înainte să țopăie înapoi spre Chris și spre mine.

– Nu am de gând să o las pe Melodie să-mi strice distracția. Cred că se poartă ca o proastă egoistă. Cât despre mine, am de gând să mă distrez pe cinste în seara asta, spuse Cindy. Nu-mi pasă nici de Bart, nici de petrecerea lui, mă interesează doar plăcerea pe care mi-o dă mie.

– Mă îngrijorează Cindy, spuse Chris când stăteam întinși în pat, încercând să ațipim puțin. Am impresia că e cam ușuratică.

– Chris, nu îndrăzni să spui așa ceva! Doar pentru că am prins-o cu băiatul ăla, Lance, asta nu înseamnă că e ușuratică. Ea caută, caută tot timpul, în fiecare tânăr pe care îl întâlnește, sperând că el e *alesul*. Dacă cineva îi spune că o iubește, ea îl crede pentru că are nevoie să creadă asta. Nu-ți dai seama că Bart i-a răpit încrederea în sine? Se teme să nu fie exact ceea ce crede el despre ea. E sfâșiată între dorința de a fi pe cât de rea pe cât spune el, și pe atât de drăguță pe cât vrem noi să fie. Cindy e o tânără frumoasă... iar Bart o tratează ca pe un nimic.

Fusese o zi lungă pentru Chris. Închise ochii și se întoarse pe o parte, ca să mă îmbrățișeze.

– În cele din urmă, Bart se va pune pe picioare, murmură el. Pentru prima dată, văd în ochii lui nevoia de a găsi o cale de mijloc. Are o nevoie disperată de a găsi pe cineva sau ceva în care să creadă. Într-o bună zi, va găsi acel ceva de care are nevoie, și când o va face, asta îl va elibera pe bărbatul frumos care se ascunde sub masca plină de ură.

Să dormi și să visezi la lucruri imposibile, precum armonia în familie, precum frații și surorile care au găsit dragostea unul in celălalt. Visează în continuare, visătorule...

Am auzit pendula de la capătul holului bătând de ora șapte, ora la care trebuia să ne trezim, să facem o baie și să ne îmbrăcăm. L-am scuturat pe Chris ca să se trezească și i-am spus să se grăbească și să se îmbrace. El se întinse, căscă, se duse leneș să facă un duș, în timp ce eu făceam o baie rapidă în cadă;

apoi el se bărbieri și își puse smochingul făcut la comandă. Chris se uita la imaginea lui într-o oglindă mare de perete.

– Cathy, încep să mă îngraș? întrebă el cu îngrijorare.

– Nu, dragul meu. Arăți beton... cum ar spune Cindy.

– Ce spui?

– Spun că devii tot mai chipeș pe an ce trece. Am pășit mai aproape, ca să-i cuprind mijlocul cu brațele, lăsându-mi obrazul pe spatele lui. Te iubesc mai mult în fiecare an... și chiar când vei fi tot atât de bătrân ca Joel, te voi vedea așa cum ești acum... înalt de aproape doi metri, în armura ta strălucitoare, gata să încaleci pe inorogul tău alb. În mână vei ține o lance de trei metri și jumătate, cu un cap verde de dragon înfipt în vârf.

I-am văzut reflexia în oglindă; lacrimi îi străluceau în ochi.

– După toți acești ani, îți amintești, șopti el cu voce răgușită. După atâția și atâția ani...

– De parcă aș putea uita vreodată...

– Dar s-a întâmplat atât de demult.

– Iar astăzi luna a strălucit în miezul zilei, am murmurat, mișcându-mă să stau în fața lui și să-mi pun brațele în jurul gâtului lui, iar viforul ți-a suflat inorogul... și am văzut, spre încântarea mea, că te-am respectat întotdeauna. Nu a fost nevoie să te lupți ca să-mi câștigi respectul.

Două lacrimi se prelinseră încetișor pe obrajii lui. I le-am sărutat, ca să le fac să dispară.

– Deci, mă ierți, Catherine? Spune-mi acum, cât avem ocazia, că mă ierți pentru că te-am făcut să treci prin iad. Pentru că Bart ar fi fost un bărbat diferit dacă aș fi rămas doar unchiul lui și mi-aș fi găsit o altă soție.

Am avut grijă să nu-i mânjesc haina cu machiajul meu, așa cum stăteam cu obrazul pe pieptul lui, în dreptul inimii, pe care o auzeam bătând tare. Exact așa cum o auzisem prima oară, când dragostea noastră se schimbase și devenise mai mult decât ar fi trebuit să fie.

– Dacă clipesc o singură dată, am din nou doisprezece ani, iar tu paisprezece. Te pot vedea așa cum erai atunci... dar nu mă pot vedea pe mine. Chris, de ce nu mă pot vedea pe mine?

Zâmbetul lui în colțul gurii era dulce-amar.

– Pentru că ți-am furat toate amintirile despre ceea ce erai atunci și le-am ascuns în inima mea. Dar nu mi-ai spus că mă ierți.

– Aș fi aici, unde sunt acum, dacă nu aș fi vrut să fiu?

– Mă rog și sper că nu, zise el, apoi mă strânse în brațe, atât de tare încât mă dureau coastele.

Afară începuse din nou să ningă. Înăuntru, Christopher Doll al meu dăduse ceasul înapoi, și dacă Melodie nu mai găsea nici un strop de magie în casa aceasta, iar plecarea lui Lance îi răpise lui Cindy idila, pentru mine era încă mai mult decât suficientă magie atunci când Chris era acolo pentru a-și urzi vraja.

La ora nouă și jumătate ședeam, gata să ne ridicăm cu toții atunci când Trevor se grăbea să deschidă ușa. El stătea în picioare, privind îngrijorat la ceas și uitându-se la noi cu mândrie. Bart, Chris, Jory și cu mine, în hainele noastre elegante și scumpe de seară, stăteam cu fața la ferestrele din față, cu draperiile lor splendide. Bradul de Crăciun imens din hol strălucea încărcat de mii de luminițe albe. Fusese nevoie de cinci oameni și de câteva ore pentru împodobirea lui.

În timp ce ședeam acolo, ca un fel de Cenușăreasă de vârstă mijlocie, care își găsise deja prințul și se căsătorise cu el, prinsă în vraja fericiți până la adânci bătrânețe, care în realitate nu era nicidecum perfectă, ceva mi-a atras atenția sus. În umbrele rotondei, unde stăteau pe piedestaluri, față în față, doi cavaleri în armură completă, am zărit o pată întunecată mișcându-se. Chiar dacă stătea în umbra cavalerului mai apropiat, care era mai mic, știam cine era. Joel, care se presupunea că era în pat, dormind, sau în genunchi, rugându-se pentru toate sufletele noastre de necreștini păcătoși.

– Bart, i-am șoptit fiului meu mai mic, care se mută pe scaunul de lângă mine, asta nu trebuia să fie o petrecere special pentru a-l prezenta din nou pe Joel vechilor lui prieteni?

– Da, îmi șopti el în replică, punându-și brațul pe umerii mei. Dar asta a fost doar o scuză a mea. Știam că el nu va dori

să vină. Adevărul e că puţini dintre foştii lui prieteni mai sunt în viaţă, deşi mulţi dintre prietenii apropiaţi ai bunicii mele sunt încă printre noi. Degetele lui puternice se înfipseră cu putere în carnea fragedă a umărului meu. Arăţi fermecător... ca un înger.

Era un compliment sau o aluzie?

Îmi zâmbi cinic, apoi îşi trase braţul de parcă l-ar fi trădat.

Am râs nervos.

– Ah, într-o bună zi, când voi fi la fel de bătrână ca Joel, presupun că-mi va creşte o cocoaşă şi o să-mi târşâi picioarele pe aici, şi, când o să termin cu păcătuitul, o să-mi reaşez deasupra capului aura pe care mi-am pierdut-o pe când eram la pubertate...

Atât Bart, cât şi Chris îmi aruncară o privire încruntată când mă auziră vorbind aşa, dar eu m-am simţit bine când am văzut fantoma lui Joel furişându-se acolo.

Servitori în uniforme pregăteau mesele pentru bufet, în timp ce Bart începu să măsoare încăperea, arătând excepţional de chipeş în smochingul negru cu cămaşa albă scrobită.

M-am întins spre mâna lui Jory şi i-am strâns-o.

– Arăţi la fel de chipeş ca Bart, i-am şoptit.

– Mamă, l-ai complimentat pentru felul în care arată? Arată grozav, într-adevăr, ca bărbatul care trebuie să fi fost tatăl lui.

Roşind, m-am simţit ruşinată.

– Nu, nu i-am spus nici un cuvânt, pentru că pare atât de încântat de propria persoană, într-un mod diabolic, încât cred că ar exploda dacă ar mai auzi încă o laudă din partea mea.

– Mamă, te înşeli. Du-te, spune-i lui ce îmi spui mie. Poate tu crezi că eu am mai mare nevoie de asta, dar eu sunt de părere că el are.

Ridicându-mă în picioare, m-am îndreptat spre locul unde Bart privea încordat drumul spre casă, care se şerpuia spre vale.

– Nu pot vedea nici un far de maşină, se plânse el posomorât. Nu ninge acum. Drumurile au fost curăţate. Al nostru e presărat cu pietriş; unde naiba sunt?

– Niciodată nu te-am văzut mai chipeş ca în seara asta, Bart.

Se întoarse să se uite drept în ochii mei, apoi îi aruncă o privire lui Jory.

– Mai chipeş decât Jory?

– La fel de chipeş.

Încruntându-se, se întoarse înapoi spre fereastră. Văzu ceva acolo care îi abătu gândurile de la sine însuşi.

– Hei, uitaţi-vă, vin!

Am urmărit şirul de faruri în depărtare, urcând dealul.

– Toată lumea să fie pregătită! strigă Bart, făcându-i nerăbdător semn lui Trevor, ca să fie gata să deschidă larg uşile.

Chris veni cu paşi mari spre scaunul lui Jory, pe care îl ghidă cu mâini de expert, în timp ce eu îl luam de braţ pe Bart şi mergeam să formăm o linie de primire. Trevor se grăbi să ne adreseze tuturor un zâmbet luminos.

– Îmi plac petrecerile, întotdeauna mi-au plăcut, întotdeauna îmi vor plăcea. Îmi fac inima să bată mai repede. Îmi fac oasele bătrâne să se simtă din nou tinere. Pot spune deja că o să fie una trăsnet în noaptea asta.

Trevor repetă asta de două sau trei ori – de fiecare dată cu mai puţină convingere, de vreme ce nici una dintre perechile de faruri nu urca suficient de sus ca să intre pe drumul nostru. Nimeni nu sună la uşă, nimeni nu bătu în ea.

Muzicanţii se aşezaseră sub rotondă, pe o estradă construită anume pentru ei, centrată exact pe scara dublă în spirală. Îşi acordau iar şi iar instrumentele, în timp ce pe mine începeau să mă doară picioarele în pantofii eleganţi, cu toc înalt. M-am aşezat din nou pe un scaun luxos şi mi-am dezmorţit degetele de la picioare, sub faldurile bogate ale rochiei care devenea mai grea şi mai inconfortabilă cu fiecare clipă. În cele din urmă, Chris se aşeză lângă mine, iar Bart luă loc pe scaunul din dreapta, toţi trei foarte tăcuţi, aproape ţinându-ne respiraţia. Jory avea propriul scaun special, care îl putea duce încoace şi încolo fără să se obosească. Se mişca de la o fereastră la alta, uitându-se afară şi dându-ne de ştire.

Ştiam că Cindy era sus, aşteptând să apară mai încolo, cu o întârziere calculată, ca să impresioneze pe toată lumea atunci

când cobora în cele din urmă scările. Nerăbdarea ei trebuie să fi crescut la cote maxime.

Trebuie să sosească în curând, spuse Jory când ceasul anunță ora zece și jumătate. Sunt o mulțime de mormane de zăpadă pe marginea drumurilor, care probabil că i-au încurcat...

Buzele lui Bart erau strânse și maxilarele cumplit de încleștate, ochii îi erau reci ca gheața.

Nimeni nu spunea nimic. Mă temeam până și să-mi dau cu părerea despre motivele pentru care nu ajunsese nimeni. Trevor arăta din cale-afară de îngrijorat atunci când credea că nu îl observăm.

Ca să mă gândesc la ceva plăcut, mi-am ațintit ochii pe mesele de bufet, care îmi aminteau atât de mult de primul bal pe care îl văzusem în vechiul conac Foxworth.

Atât de asemănător cu ceea ce vedeam acum.

Fețe de masă de in, roșii, farfurii și cupe de argint. O fântână care împroșca în aer vapori de șampanie. Felurite bucate în cantități enorme, strălucitoare, păstrate în vase cu încălzitor, răspândind mirosuri apetisante. Mormane de mâncăruri pe platouri luxoase, etajate, din cristal, porțelan, aur și argint. În cele din urmă, n-am mai putut rezista și m-am ridicat să gust câte ceva, în timp ce Bart se încrunta și se plângea că distrug frumoasele aranjamente. Am strâmbat din nas în direcția lui și i-am întins lui Chris o farfurie plină cu tot ce știam că îi plăcea cel mai mult. În curând, și Jory avea să se servească din mâncare.

Lumânările roșii de ceară aromată pâlpâiau tot mai slab. Impozantele capodopere din gelatină începură să se lase. Brânzeturile topite începeau să se întărească, iar sosurile încălzite să se îngroașe. Aluatul de clătite așteptând să fie turnat în tigaie se revărsa peste marginile vaselor, în timp ce bucătarii se priveau unii pe alții, plini de curiozitate. Trebuia să-mi iau ochii de la toate acele lucruri care mergeau prost.

Focurile înveseleau toate camerele principale, făcându-le plăcute, excepțional de fermecătoare. Servitorii angajați pentru petrecere deveneau agitați și îngrijorați, în timp ce se mișcau

de colo colo și începeau să se adune în grupuri, neștiind ce să facă.

Pe scări în jos cobora Cindy, într-o rochie cu crinolină de un roșu aprins, atât de sofisticată, încât rochia mea decorată delicat cu mărgele pălea în fața ei. Rochia ei avea un corsaj strâns cu volane plisate care să-i acopere puțin din partea superioară a brațelor, scoțându-i în evidență umerii și creând o ramă magnifică pentru sânii ei plini, voluptuoși. Rochia roșie era foarte decoltată. Fusta era o operă de artă de onduleuri și volane, prinse cu flori albe de mătase și decorate cu cristale irizate, ca niște picături de rouă. Câteva din florile albe de mătase erau aninate în părul ei prins sus, reproducând o ținută pe care Scarlet O'Hara ar fi adorat-o.

– Unde e toată lumea? întrebă ea, uitându-se în jur, expresia ei radioasă pălind. Am tot așteptat să aud cântând muzica, apoi cred că am ațipit, iar când m-am trezit, am crezut că pierd toată distracția. Făcu o pauză și se uită în treacăt în jur, cu o privire înspăimântată pe chip. Nu-mi spuneți că nu vine nimeni! Nu mai pot suporta încă o dezamăgire!

Își aruncă brațele în aer cu un gest dramatic.

– Încă nu a ajuns nimeni, domnișoară, spuse cu tact Trevor. Sigur s-au rătăcit pe drum, dar trebuie să spun că arătați ca un vis, la fel și mama dumneavoastră.

– Mulțumesc, spuse ea, plutind spre el și atingându-i obrazul cu un sărut filial. Și tu arăți foarte distins.

Trecu repede pe lângă Bart, fără să-i observe privirea uimită, și alergă la pian.

– Vă rog, îmi permiteți? îl întrebă pe un muzician tânăr și drăguț, care păru încântat că în sfârșit se întâmpla ceva.

Cindy se așeză lângă el, își puse degetele pe clape, își dădu capul pe spate și începu să cânte: „O, noapte sfântă, binecuvântată,/O, noapte când stele strălucesc".

M-am uitat, ca toți ceilalți, la fata pe care credeam că o cunoaștem atât de bine. Nu era deloc un cântec ușor, dar îl interpretă atât de bine, cu atâta emoție, încât până și Bart se opri din umbletul agitat prin încăpere și se uită lung la ea, uluit.

Aveam lacrimi în ochi. Ah, Cindy, cum de ai putut păstra secretă vocea asta atât de mult timp? Interpretarea la pian nu era strălucită, dar vocea aceea, emoția pe care o punea în cuvinte. Toți muzicienii i s-au alăturat, ca să acopere pianul, dar nu și vocea ei.

M-am așezat, stupefiată, nevenindu-mi să cred că Cindy a mea putea cânta atât de frumos. Când termină, am aplaudat cu toții frenetic.

– Senzațional! Fantastic! Absolut minunat, Cindy! strigă Jory. Șmechero, ai tăcut mâlc și nu ne-ai spus că ai continuat lecțiile de canto.

– Nu le-am continuat. Sunt doar eu, exprimând ceea ce simt.

Își plecă privirea, apoi se uită cu coada ochiului la fața uimită a lui Bart, care arăta nu doar surprindere, ci și puțină plăcere. Pentru prima dată găsise ceva de admirat la Cindy. Micul ei zâmbet de satisfacție îi flutură pe buze ca o părere, aproape un zâmbet trist, ca și cum și-ar fi dorit ca Bart să o poată plăcea și pentru alte motive.

– Îmi plac colindele de Crăciun și cântecele religioase, îmi dau un sentiment aparte. O dată, la școală, am cântat „Leagănă-te, dulce caleașcă", iar profesorul mi-a spus că am genul de emoție, de sentiment, care îl face măreț pe un cântăreț. Dar cel mai mult îmi doresc să fiu actriță.

Râzând, din nou fericită, ne ceru să i ne alăturăm și să facem o petrecere adevărată, chiar dacă nu venea nimeni. Începu să cânte la pian alte melodii mai vesele.

De data asta, Bart nu mai fu impresionat.

Se îndreptă cu pași mari spre fereastră ca să privească afară, cu spatele drept.

– Nu-mi pot ignora invitațiile, deși au răspuns, mormăia el.

Nu putea înțelege cum de partenerii lui de afaceri îndrăzneau să-l ofenseze, când el trebuia să fi fost unul dintre cei mai importanți clienți ai lor; plus că tuturor le plac la nebunie petrecerile, mai ales genul de petrecere care, cu siguranță știau asta, avea să fie senzațională.

Într-un fel sau altul, Bart realiza miracole cu acei cinci sute de mii pe an, făcându-i să se înmulțească în moduri pe care Chris le-ar fi considerat prea riscante. Bart risca totul... pariuri calculate din care ieșea în câștig, un câștig semnificativ. Abia atunci mi-am dat seama că poate mama mea își dorise asta. Dacă i-ar fi dat lui Bart toată moștenirea, într-o singură sumă enormă de bani, el n-ar mai fi muncit din greu să-și construiască propria avere, care într-o zi, dacă o ținea tot așa, avea să o depășească cu mult pe cea pe care i-o lăsase Malcolm. Iar în acest fel, Bart avea să își dea seama de propria valoare.

Și, totuși, ce contau banii, când el era atât de dezamăgit, încât nu putea înghiți o îmbucătură din toate preparatele etalate cu generozitate? Cu toate astea, își înecă decepția în alcool, în scurt timp reușind să dea pe gât vreo șase pahare de băuturi tari în timp ce se plimba neliniștit de colo colo, devenind tot mai furios cu fiecare secundă care trecea.

Nu mai puteam suporta să-i privesc dezamăgirea, și, în curând, împotriva voinței mele, lacrimile începură să-mi spele în tăcere fața.

– Nu putem merge la culcare și să-l lăsăm aici singur, îmi șopti Chris. Cathy, vezi cum suferă. Uită-te la el cum se învârte dintr-o parte în alta. Cu fiecare pas pe care îl face, furia lui crește. Cineva o să plătească pentru afrontul ăsta.

Era trecut de unsprezece și jumătate.

Cindy era singura care se distra. Muzicienii și servitorii păreau să o adore. Cântau cu înfocare la instrumentele lor, iar ea interpreta cu vocea. Când nu cânta, dansa cu fiecare bărbat de acolo, chiar și cu Trevor și cu ceilalți servitori. Le făcu semn și servitoarelor, invitându-le la dans, și cu toții se alăturară atmosferei festive pe care ea o crea în jurul ei, în timp ce aveau grijă ca măcar ea să se simtă bine.

– Haideți cu toții să mâncăm, să bem și să ne veselim! strigă Cindy, zâmbindu-i lui Bart. Nu e sfârșitul lumii, frate Bart. De ce ți-ar păsa? Suntem prea bogați ca să fim și plăcuți. Suntem, de asemenea, prea bogați ca să ne plângem de milă. Și

uite, avem cel puțin douăzeci de oaspeți... hai să dansăm, să bem, să mâncăm, să avem un bal!

Bart se opri din mers ca să se uite fix la ea. Cindy își ridică paharul de șampanie.

– Urarea mea pentru tine, frate Bart. Pentru fiecare lucru urât pe care mi l-ai spus, îți dau înapoi binecuvântări și urări de bună înțelegere, sănătate, viață lungă și multă dragoste. Îi atinse paharul de whisky cu paharul ei de șampanie, zâmbindu-i fermecător în timp ce îl privea, apoi făcu un nou toast. Cred că arăți beton, iar fetele care nu apar în seara asta pierd ocazia vieții lor. Așa că asta e, o nouă urare pentru cel mai râvnit celibatar din lume. Îți doresc bucurii, îți doresc fericire, îți doresc dragoste! Ți-aș ura succes, dar nu ai nevoie de el.

El nu-și putea lua ochii de la ea.

– De ce nu am nevoie de succes? întrebă el cu glas slab.

– Pentru că nu mai ai ce să-ți dorești? Ai succes când ai milioane, și în curând vei avea mai mulți bani decât vei ști ce să faci cu ei.

Capul întunecat al lui Bart se plecă în pământ.

– Nu mă simt deloc un om de succes. Câtă vreme nimeni nu vrea nici măcar să vină la petrecerea mea.

Vocea lui se stinse în timp ce se întoarse cu spatele.

M-am ridicat să merg la el.

– Vrei să dansezi cu mine, Bart?

– Nu! ripostă el, grăbindu-se să ajungă la o fereastră îndepărtată, unde să poată sta și să privească din nou în noapte.

Cindy se distra de minune cu muzicienii și cu bărbații și femeile care veniseră să-i servească pe oaspeții lui Bart. Eu însă eram extrem de deprimată, simțind doar milă pentru Bart, care își pusese atâtea speranțe în balul acesta. Din compasiune pentru el, noi trei, cu excepția lui Cindy și a angajaților, ne-am mutat în salonul din față, și am stat acolo în hainele noastre scumpe fabuloase, și i-am așteptat pe oaspeții care în mod evident acceptaseră invitația doar ca să-l păcălească mai târziu pe Bart și în felul acesta să ne spună ce credeau ei despre familia Foxworth de pe deal.

Pendula începu să bată ora douăsprezece. Bart plecă de lângă fereastră și se prăbuși pe canapeaua din fața focului de bușteni.

– Ar fi trebuit să știu că va fi așa. Îl privi cu amărăciune pe Jory. Poate că au venit la petrecerea mea aniversară doar ca să te vadă pe tine dansând, și acum, când nu mai poți dansa – la naiba cu mine! Și-au bătut joc de mine – și vor plăti pentru asta, spuse el cu o voce plină de ură, înghețată, mai puternică și mai răsunătoare decât a lui Joel, dar cu aceeași furie neîmpăcată. Când voi fi terminat cu ei, nu va mai fi casă pe o distanță de peste treizeci de kilometri care să nu-mi aparțină. O să-i distrug. Pe toți. Bizuindu-mă pe puterea trustului Foxworth, pot împrumuta milioane, apoi voi cumpăra băncile și le voi cere să-și plătească ipotecile. Voi cumpăra toate magazinele din sat și le voi închide. Voi angaja alți avocați, îi voi concedia pe cei pe care îi am în prezent și voi avea grijă să fie excluși din barou. Voi găsi brokeri noi, voi angaja alți agenți imobiliari, voi face ca valoarea proprietăților imobiliare să scadă, iar când vor ajunge la prețuri de nimic, le voi cumpăra eu. Când voi fi terminat cu ei, nu va mai fi rămas în partea asta de Charlottesville nici una din vechile familii aristocratice din Virginia! Și nici unul din partenerii mei de afaceri nu va mai avea nimic, în afară de datoriile pe care va trebui să le plătească!

– Și atunci vei fi mulțumit? întrebă Chris.

– NU! îi aruncă Bart, cu ochi cruzi, scăpărători. Nu voi fi mulțumit până nu se va face dreptate! Nu am făcut nimic ca să merit această noapte! Nimic, decât să încerc să le dau ceea ce au primit și de la strămoșii noștri – iar ei m-au refuzat! Vor plăti pentru asta, vor plăti, și apoi vor plăti și mai mult.

Parcă mă auzeam pe mine! Să-mi aud propriile cuvinte, ieșite din gura copilului pe care îl purtasem în pântece când le rostisem eu însămi, m-a făcut să simt cum tot sângele mi se scurge din corp. Tremurând, am încercat să mă comport cât mai normal.

– Îmi pare rău, Bart. Dar nu a fost o pierdere totală, nu-i aşa? Suntem cu toţii sub acelaşi acoperiş, o familie. Iar muzica şi dansul lui Cindy au făcut până la urmă din seara asta una festivă.

El nu asculta.

Se uita fix la toată mâncarea care trebuia să fi fost consumată până atunci. La toată şampania care se trezise. La tot vinul şi băuturile tari care ar fi trebuit să dezlege limbi şi să-i dea lui informaţiile pe care să le folosească ulterior. Privi tăios la servitoarele în uniformele lor drăguţe, negru cu alb, bete, care mergeau clătinându-se, unele încă dansând pe muzica formaţiei, ce nu se mai oprea. Se uită crunt la cei câţiva chelneri care încă ţineau tăvile încărcate cu băuturi care se încălziseră. Unii stăteau şi se uitau la el şi aşteptau semnalul că noaptea se încheiase. Impresionanta piesă centrală, o iesle sculptată în cristal de gheaţă, cu cei trei păstori, cu magii şi toate animalele, se topise într-o baltă care se prelinsese să întunece faţa de masă roşie.

– Cât de norocos ai fost când ai dansat în *Spărgătorul de nuci*, Jory! spuse Bart în timp ce se îndrepta rapid spre scări. Tu erai spărgătorul de nuci urât care se preschimba într-un prinţ chipeş. Ai eclipsat fiecare rol masculin – şi ai câştigat de fiecare dată cea mai drăguţă balerină. În *Cenuşăreasa*, în *Romeo şi Julieta*. În *Frumoasa din pădurea adormită*, *Giselle*, *Lacul lebedelor* – de fiecare dată, mai puţin ultima dată. Şi ultima dată e cea care contează, nu-i aşa?

Câtă cruzime! Câtă cruzime inimaginabilă! L-am văzut pe Jory cum se cutremură, şi, pentru prima oară, lăsă toată durerea să i se citească în ochi, frângându-mi inima.

– Crăciun fericit! ne strigă Bart în timp ce dispărea sus pe scări. Nu vom mai celebra niciodată sărbătoarea asta, sau vreo alta, în casa asta, atât timp cât eu hotărăsc. Joel avea dreptate. M-a avertizat să nu încerc să mă conformez şi să fiu ca ceilalţi. De acum înainte voi fi ca Malcolm. Voi câştiga respect prin a-mi impune voinţa asupra celorlalţi, cu pumn de oţel şi cu încrâncenare fără milă. Toţi cei care şi-au atras furia mea în seara asta îmi vor simţi puterea.

M-am întors spre Chris când Bart nu se mai vedea.

– Pare nebun!

– Nu, draga mea, nu e nebun – e doar Bart, tânăr și din nou vulnerabil, și foarte, foarte rănit. Obișnuia să-și rupă oasele când era copil, ca să se pedepsească pentru eșecurile din viața socială și de la școală. Acum o să distrugă viețile altora. Ce păcat, Cathy, că nimic nu-i merge?

Am stat în picioare lângă balustradă, uitându-mă în sus, unde un bătrân stătea ascuns în umbre, părând zguduit de un hohot de râs înfundat.

– Chris, ia-o înainte, și vin și eu în câteva momente.

Chris voia să știe ce aveam de gând să fac, așa că l-am mințit și i-am spus că doream să vorbesc puțin cu menajera noastră, despre curățenia mizeriei provocate. Dar eu aveam complet altceva în minte.

De îndată ce toată lumea dispăru, m-am strecurat în biroul imens al lui Bart, am închis ușa și am scotocit pe masă după invitațiile care sosiseră în regulă, cu câteva săptămâni în urmă.

Trebuie să fi fost examinate de multe ori, după urmele de cerneală de pe plicuri. Două sute cincizeci de invitații acceptate. Mi-am mușcat buza de jos. Nici măcar un refuz, nici măcar unul. Oamenii nu făceau lucruri de genul ăsta, nici măcar celor pe care nu-i plăceau. Dacă nu voiau să vină, ar fi aruncat invitația în coșul de gunoi sau ar fi răspuns cu un refuz.

Am pus invitațiile cu grijă la loc, apoi am urcat pe scările din spate spre camera lui Joel.

Fără să bat în ușă, am deschis ușa și l-am găsit stând pe marginea patului lui îngust, adus de spate de parcă îl chinuiau niște crampe teribile, sau, poate, râsul acela plin de ură, tăcut. Avea convulsii, tremurând, zguduit de încă un spasm, strângându-se în brațele lui subțiri.

Am așteptat în liniște să se sfârșească criza, și abia atunci a văzut umbra prelungă pe care o aruncam. Respirând cu greutate, cu gura strânsă, pentru că dinții lui erau într-o cană pe masă, se uită fix la mine.

– De ce ești aici, nepoată? mă întrebă cu vocea aceea deopotrivă plângăreață și răstită, în timp ce niște smocuri din părul lui rar se ridicau în niște coarne de diavol care stăteau drept în sus.

– La parter, nu cu mult timp în urmă, m-am uitat și te-am văzut în umbra rotondei, râzând. De ce râdeai, Joel? Trebuie să fi văzut suferința lui Bart.

– Nu știu, mormăi el, întorcându-se pe jumătate ca să-și pună dinții în gură.

Când reuși, își trecu o mână peste părul lui ciufulit, aranjându-l la loc. Doar bretonul refuză să se supună. Acum îmi putea întâlni privirea.

– Fiica ta a făcut atâta balamuc acolo jos, încât nu am putut să dorm. Cred că văzându-vă pe toți în hainele voastre elegante, așteptând niște oaspeți care n-au venit, asta cred că mi-a gâdilat simțul umorului.

– Ai un simț al umorului foarte crud, Joel. Am crezut că-ți pasă de Bart.

– Îl iubesc pe băiatul ăsta.

– Într-adevăr? l-am întrebat dur. Nu cred, altfel, ai fi avut ceva înțelegere pentru el. M-am uitat prin camera sărăcăcios mobilată, gândindu-mă la ce se întâmplase. Nu cumva tu ai fost cel care a trimis invitațiile prin poștă?

– Nu-mi amintesc, spuse el calm. Timpul nu înseamnă prea mult pentru un bătrân ca mine, nu acum când se tot scurtează. Ce s-a întâmplat cu ani în urmă mi se arată mai clar decât ceea ce s-a întâmplat cu o lună în urmă.

– Memoria mea este cu mult mai bună decât a ta, Joel. M-am așezat pe singurul scaun din camera lui. Bart avea o întâlnire importantă, și, din câte îmi amintesc, ți-a dat ție teancul ăla de invitații. Le-ai dus la poștă, Joel?

– Bineînțeles că le-am dus! ripostă el cu mânie.

– Dar tocmai ai spus că nu-ți poți aminti.

– Îmi amintesc ziua *aceea*. A durat atât de mult, să le împing una câte una prin fanta îngustă.

Tot timpul cât vorbi i-am urmărit atent ochii.

– Minți, Joel, am spus eu, încercând marca cu degetul. Nu ai trimis invitațiile alea prin poștă. Le-ai adus aici sus, și, în intimitatea camerei tale, le-ai deschis pe toate, ai completat spațiile goale cu „Da, vom fi fericiți să participăm", și apoi le-ai pus în plicurile de răspuns și i le-ai trimis prin poștă înapoi lui Bart. Vezi tu, le-am găsit în biroul lui Bart, și n-am mai văzut în viața mea așa o colecție ciudată de scris strâmb, în diferite nuanțe de cerneală albastră, violet, verde, neagră și maro. Joel, ai schimbat stilourile ca să pară că acele invitații au fost semnate de diverși oaspeți, dar, de fapt, le-ai semnat tu pe toate!

Joel se ridică încet. Își strânse în jurul corpului veșmântul maro, invizibil, din lână țesută de mână, al unui călugăr sfânt, aruncându-și mâinile în mânecile acelea imaginare.

– Cred că ți-ai pierdut mințile, femeie! spuse el cu răceală. Dacă vrei, du-te și spune-i fiului tău bănuielile tale grosolane, și vezi dacă te și crede.

Sărind de pe scaun, m-am îndreptat spre ușă.

– Am de gând să fac exact asta!

Am trântit ușa în urma mea și am fugit de acolo.

În camera lui de lucru, Bart ședea în spatele biroului, îmbrăcat acum în pijama și un halat negru de lână cu margini roșii. Cu mișcări de om beat arunca invitațiile în foc, una câte una. Spre disperarea mea, am văzut cum ultima tocmai ardea, în timp ce Bart își turna încă o băutură.

– Ce vrei? mă întrebă, abia pronunțând cuvintele, îngustându-și ochii și părând surprins că mă vede acolo.

– Bart, trebuie să-ți spun ceva, și trebuie să mă asculți. Cred că Joel nu ți-a trimis invitațiile prin poștă, de aceea nu au venit oaspeții tăi.

El încercă să se concentreze, atât cu ochii, cât și cu mintea, care probabil că îi erau încețoșate de atâta alcool.

– Bineînțeles că le-a trimis. Joel face întotdeauna tot ce-i ordon eu să facă.

Se lăsă pe spate în scaunul lui rotativ, care se lăsă automat în jos sub presiunea corpului său, și închise ochii.

– Obosit acum. Du-te. Nu sta aşa şi te uita la mine cu milă. Iar ei au acceptat invitaţia... nu le-am ars eu răspunsurile chiar acum?

– Bart, ascultă-mă. Nu adormi înainte să termin. Nu ai observat cât de ciudat erau semnate? Toate cernelurile alea de diferite culori? Scrisul ăla de mână strâmb, inegal? Joel nu ţi-a trimis invitaţiile prin poştă, ci le-a luat la el în cameră, le-a deschis, a extras formularele şi plicurile, şi cum tu le timbraseşi deja, tot ce a trebuit să facă a fost să meargă la poştă şi să îţi trimită câteva în fiecare zi.

Ochii lui închişi se transformară în două fante.

– Mamă, cred că ar trebui să te culci. Unchiul meu este cel mai bun prieten pe care îl am. Nu ar face nimic ca să mă rănească.

– Bart, te rog. Să nu ai prea multă încredere în Joel.

– IEŞI AFARĂ! urlă el. E vina ta că n-au venit! Vina ta şi a bărbatului ăluia cu care te culci!

M-am împiedicat în timp ce mă întorceam să plec, simţindu-mă învinsă şi atât de înfricoşată că toate acestea puteau fi adevărate – şi că Joel era exact ceea ce Bart şi Chris credeau că este, un bătrân inofensiv, care voia să-şi trăiască ultimele zile în această casă, alături de singura persoană care îl iubea şi îl respecta.

Ni s-a născut…

Ziua de Crăciun se încheiase. Eram în pat, încolăcită lângă Chris, care putea întotdeauna să cadă într-un somn adânc, lăsându-mă pe mine să mă sucesc și să mă învârtesc, să mă frământ și să mă zbucium. În spatele meu, măreața lebădă își ținea deschis ochiul de rubin, făcându-mă să mă uit de multe ori în jur, întrebându-mă ce putea vedea. Am auzit bătăile puternice ale pendulei de la capătul holului: era ora trei. Cu câteva minute înainte, văzusem mașina roșie a lui Bart gonind pe drum în jos, îndreptându-se spre taverna locală, unde cu siguranță avea să își înece amarul în și mai mult alcool și să sfârșească în patul vreunei târfe. Nu de puține ori se întorsese acasă duhnind a băutură și a parfum ieftin.

Orele trecură, iar eu îl așteptam pe Bart să se întoarcă acasă. Mi-am imaginat tot felul de nenorociri. Într-o noapte ca aceasta, bețivii erau peste tot, mai periculoși decât arsenicul.

De ce să stau întinsă acolo, fără să fac nimic? M-am strecurat afară din pat, am aranjat cu grijă cuverturile peste trupul adormit al lui Chris, l-am sărutat pe obraz, apoi i-am aranjat brațul în jurul unei perne pe care presupuneam că avea să o confunde cu mine, iar din felul în care o strânse mai aproape cred că așa făcu. Intenția mea era să-l aștept pe Bart în camera lui.

Era aproape ora cinci, într-o dimineață de iarnă rece, viforoasă, când i-am auzit mașina apropiindu-se. Eram încotoșmănată într-un halat gros, roșu-trandafiriu, ghemuită pe una dintre canapelele albe, cu pernele negre și roșii în spate.

Am ațipit, apoi l-am auzit urcând scările; l-am auzit cum se mișca beat dintr-o cameră în alta, lovindu-se de mobile, așa cum făcea când era mic. Era hotărât să verifice fiecare cameră, ca să vadă dacă fusese curățată bine înainte ca servitorii să se retragă. Și, spre disperarea mea, după timpul care îi lua ca să ajungă în propriile camere, exact asta făcea acum. Nici un ziar nu putea fi lăsat la vedere. Nici o revistă care să nu fie aranjată corect în stiva proprie. Nici un articol de îmbrăcăminte lăsat pe jos, sau haine agățate pe clanțe ori atârnate de spetezele scaunelor.

Câteva minute mai târziu, Bart era în camera lui, bâjbâind după întrerupător ca să aprindă lumina. Se clătină în toate direcțiile înainte să se holbeze la mine, așa cum stăteam în lumina slabă din camera lui, unde făcusem un foc care trosnea vesel în întuneric. Umbrele dansau pe pereții albi, colorându-i în portocaliu și trandafiriu, pielea neagră a unui perete atrăgând tonurile roșii și creând un soi de infern fals.

– Mamă, ce naiba se întâmplă? Nu ți-am spus să nu intri în aripa mea?

Și, totuși, așa beat cum era, părea bucuros să mă vadă.

Își croi drum, nesigur, spre un scaun, își alese cu grijă ținta și căzu, închizând ochii cu umbrele întunecate din jurul lor. M-am ridicat să-i masez ceafa, în timp ce lui îi căzuse capul în față și și-l ținea de parcă îl durea groaznic. Își prinse fața în palme, pe când mâinile mele îi alungau durerea. Apoi oftă, se îndreptă de spate și se uită ca prin ceață în ochii mei.

– Ar trebui să știu mai bine și să nu beau, murmură el, pronunțând cu greu cuvintele, oftând, pe când eu făceam un pas înapoi, ca să mă așez în spatele lui. Întotdeauna mă face să încerc lucruri prostești, și apoi mi-e rău. E o prostie să continui așa, când alcoolul nu mi-a făcut niciodată bine, doar mi-a creat încă o problemă. Mamă, ce nu e în regulă cu mine? Nici măcar nu pot să beau până nu mai știu de mine. Întotdeauna sunt prea sensibil. L-am auzit într-o zi pe Jory spunându-ți că lucra la corabia aia minunată cu pânze ca să mi-o dea mie, și am

fost încântat în sinea mea. Nimeni nu a muncit luni întregi ca să-mi facă un cadou – și apoi e distrus. A făcut o treabă așa de bună, având atâta grijă ca totul să fie exact așa cum trebuie. Acum, toată munca aia e în coșul de gunoi.

Parcă era un copil, vulnerabil, ușor de rănit, și aveam de gând să încerc, să încerc să-i ofer fiecare fărâmă de iubire pe care o aveam. Nu era răutăcios când era beat, nu se purta ca un idiot, ci era simpatic, înduioșător în umanitatea lui.

– Dragul meu, Jory îți va face cu drag altul, m-am oferit eu, nesigură că Jory ar fi bucuros să o ia de la capăt cu toată munca aceea dificilă.

– Nu, mamă. N-o mai vreau acum. Ceva s-ar întâmpla și cu aia. Așa merge viața mea. Viața are un fel crud de a-mi răpi ceea ce-mi doresc cel mai mult. Nu există fericire sau dragoste care să mă aștepte dincolo de ziua de mâine. Nici un câștig pe care să mi-l doresc – dorința inimii mele, cum obișnuiam să numesc visurile imposibile ale tinereții mele. Nu era copilăros și prostesc? Nu e de mirare că-ți era milă de mine – îmi doream atât de mult. Prea mult. Nu eram niciodată satisfăcut. Tu și bărbatul pe care îl iubești mi-ați dat tot ce mi-am dorit vreodată, și multe lucruri pe care nici nu le-am pomenit, dar totuși nu mi-ați dat niciodată fericire. Așa că m-am hotărât să nu-mi mai pese de nimic de acum încolo. Balul de Crăciun nu mi-ar fi adus mulțumire nici dacă oaspeții ar fi apărut. N-aș fi reușit nici așa să-i impresionez. În interiorul meu, tot timpul am știut că petrecerea mea se va dovedi un eșec, la fel ca toate petrecerile pe care obișnuiai să mi le organizezi. Și, totuși, am mers înainte și m-am străduit să cred că dacă seara asta va fi un succes, atunci ea va crea un precedent, ca să zic așa, și toată viața mea se va schimba în bine.

Fiul meu cel mic îmi vorbea așa cum nu o făcuse niciodată până atunci. Băutura îi dezlega limba.

– Ce prost, nu-i așa? continuă el. Cindy are dreptate când îmi spune că sunt un ciudat și un nebun. Mă uit în oglinzile mele și văd un bărbat chipeș, care seamănă foarte mult cu tatăl

său, pe care spui că l-ai iubit mai mult decât pe oricare alt bărbat. Dar nu mă simt frumos în interior. În interior, sunt mai întunecat decât păcatul. Apoi mă trezesc, inspir aerul proaspăt al dimineţilor de munte, văd roua care sclipeşte pe trandafiri, soarele de iarnă strălucind pe zăpadă, şi îmi spun că viaţa îmi va da totuşi o şansă. Am speranţa că într-o zi mă voi găsi pe mine cel adevărat – cel pe care l-aş putea plăcea –, şi ăsta e motivul pentru care, cu luni în urmă, m-am hotărât să fac din acest Crăciun cea mai fericită sărbătoare din viaţa noastră, nu numai pentru Jory, care o merită, ci şi pentru tine şi pentru mine. Tu crezi că nu-l iubesc pe Jory, dar îl iubesc.

Îşi coborî capul în palme şi oftă din greu.

– Ora confesiunilor, mamă. Îl şi urăsc pe Jory, nu neg asta. Dar nu o iubesc absolut deloc pe Cindy. Ea nu a făcut nimic în afară de a fura de la mine – şi nici măcar nu e una dintre noi. Jory a avut întotdeauna cea mai mare parte din dragostea ta, partea care îţi mai rămăsese după ce i-ai dat tot ce era mai bun fratelui tău. Niciodată nu am avut cea mai mare parte din dragostea cuiva. Am crezut că Melodie îmi dăduse asta. Dar acum ştiu că ar fi acceptat orice bărbat, doar ca să-l înlocuiască pe Jory. Orice bărbat care era disponibil şi dispus, de-aia o urăsc acum la fel de mult cum o urăsc pe Cindy.

Mâinile lui se lăsară în jos, scoţând la iveală strălucirea amară din ochii lui întunecaţi; reflexia focului îi făcea să semene cu nişte cărbuni aprinşi. Băuturile acelea îi făcuseră respiraţia grea. Inima aproape mi se opri în piept. Ce voia? M-am ridicat, m-am mutat în spatele scaunului său şi mi-am strecurat mâna pe după gâtul lui, lăsându-mi capul pe părul lui încâlcit.

– Bart, ai plecat cu maşina în seara asta şi eu n-am putut dormi, aşteptându-te să te întorci acasă. Spune-mi ce pot face ca să te ajut. Nimeni de aici nu te urăşte cum îţi place ţie să crezi. Nici măcar Cindy. Suntem adesea furioşi pe tine, pentru că ne dezamăgeşti, nu pentru că vrem să te respingem.

– Trimite-l pe Chris de aici, spuse el fără vlagă, ca şi când nu avea nici o speranţă că l-ar putea vedea vreodată pe Chris

ieşit din viaţa mea. Asta îmi va spune că mă iubeşti. Numai când vei rupe orice relaţie cu el voi putea să mă simt bine cu mine însumi, şi la fel vei face şi tu.

Durerea îmi străpunse inima.

– Ar muri fără mine, Bart, i-am şoptit. Ştiu că tu nu poţi înţelege lucrurile dintre noi, şi nici eu nu-mi pot explica de ce el are nevoie de mine, iar eu de el, doar că pe atunci eram tineri şi singuri într-o situaţie teribilă, şi ne aveam doar unul pe celălalt. Ne-am creat o lume fantastică, de vis, atunci când am fost închişi, şi, în felul ăsta, ne-am prins singuri în capcană; iar acum, că suntem amândoi maturi, trăim încă în acea fantezie. Nu putem supravieţui fără ea. Să-l pierd acum nu l-ar distruge doar pe el, m-ar distruge şi pe mine.

– Dar, mamă! strigă el cu pasiune, întorcându-se să mă ia în braţe, să-şi apese faţa de pieptul meu, m-ai avea pe mine! Se uită insistent în ochii mei, ţinându-şi braţele în jurul mijlocului meu. Vreau să-ţi purifici sufletul, înainte de a fi prea târziu. Ceea ce faci cu Chris e împotriva rânduielii lui Dumnezeu şi ale societăţii. Lasă-l să plece, mamă. *Te rog, lasă-l să plece* – înainte să facă cineva ceva teribil, renunţă la dragostea fratelui tău.

M-am tras deoparte şi mi-am aranjat o şuviţă care mi se desprinsese din păr. Mă simţeam învinsă şi lipsită de speranţă, pentru că era atât de imposibil ce îmi cerea el.

– M-ai răni, Bart?

El îşi muşcă buza, un obicei din copilărie, de pe vremea când era tulburat.

– Nu ştiu. Uneori vreau să o fac. Mai mult decât vreau să-l rănesc pe el. Îmi zâmbeşti cu atâta dragoste, şi inima mea se îndreaptă spre tine, şi vreau să nu te schimbi niciodată. Apoi mă duc în pat şi aud în cap şoapte care îmi spun că eşti rea şi meriţi să mori. Apoi, când mă gândesc la tine moartă, întinsă pe jos, lacrimile îmi inundă ochii şi îmi simt inima goală şi frântă, mai grea decât plumbul, distrus. Mă simt atât de rece, de singur şi de speriat. Mamă, sunt nebun? De ce e atât de greu

să mă îndrăgostesc având încredere că va dura? De ce nu pot uita ceea ce faci tu?

O vreme, am crezut că eu și Melodie reușiserăm asta. Mi se părea perfectă, și apoi a început să se îngrașe și să se urâțească. Se văita și mă cicălea, și se plângea de casa mea. Până și Cindy îmi arată mai multă apreciere. Am dus-o la cele mai bune restaurante, la piese de teatru și la film; am încercat să-i distrag gândurile de la Jory, dar ea nu voia să renunțe. Îmi tot vorbea de balet și cât de mult înseamnă pentru ea, și atunci am înțeles că nu sunt decât un surogat pentru Jory și că ea nu m-a iubit niciodată, nu m-a iubit deloc. M-a folosit ca pe un mod de a uita pentru o vreme de pierderea ei. Acum, nici măcar nu mai seamănă cu fata de care m-am îndrăgostit. Tot ce vrea e milă, nu dragoste. Mi-a luat dragostea, și acum nu mai pot suporta nici măcar să mă uit la ea.

Oftând, își plecă ochii în pământ și vorbi cu o voce atât de slabă, încât abia îl puteam auzi.

– Văd copilul ăla, o văd pe Cindy, și îmi dau seama că ea trebuie să arate așa cum arătai tu, și o mică parte din mine înțelege de ce Chris s-a îndrăgostit de tine. Asta mă face să o urăsc și mai mult. Mă provoacă, știi? Lui Cindy i-ar plăcea să-mi intre pe sub piele și să mă determine să-i fac ceva la fel de imoral ca lucrurile pe care ți le face Chris. Se plimbă prin dormitorul ei purtând doar sutien și chiloți. Și știe că-i verific camera înainte de culcare. În seara asta avea o cămașă de noapte atât de transparentă, încât vedeam tot prin ea. A stat pur și simplu acolo și m-a lăsat să mă holbez. Joel îmi spune că nu e decât o târfă.

– Atunci nu merge în dormitorul ei, i-am spus calmă. Slavă Domnului, nu trebuie să vedem pe nimeni dintre cei care locuiesc aici, dacă nu vrem asta – iar Joel e un prost fanatic, cu minte puțină. Întreaga generație a lui Cindy poartă lenjerie intimă sumară. Dar ai dreptate, nu ar trebui să se afișeze cu ea. O să vorbesc cu ea despre asta, mâine-dimineață. Ești sigur că și-a etalat corpul intenționat în fața ta?

– Și tu trebuie să fi făcut același lucru, spuse el pe un ton acuzator. În toți acei ani, închisă împreună cu Chris, i-ai arătat corpul în mod intenționat?

Cum puteam să-i spun cum se întâmplase și să-l fac să înțeleagă? Nu ar înțelege niciodată.

– Am încercat cu toții să fim cuviincioși, Bart. A trecut atâta vreme și nu-mi place să-mi amintesc. Încerc să uit. Vreau să cred că Chris e soțul meu, nu fratele meu. Nu putem avea copii, n-am putut niciodată. Nu face asta lucrurile mai ușor de acceptat, cât de cât?

Scuturând din cap, ochii lui se întunecară.

– Pleacă de aici. Îmi dai doar explicații și îmi aduci aminte de toate, de greața pe care o simțeam pe vremea când am aflat despre tine și el. Eram doar un copil care voia să se simtă curat și întreg. Încă vreau să mă simt așa. De aceea continui să fac duș, să mă bărbieresc, să adun lucrurile de peste tot, să ordon servitorilor să deretice, să dea cu aspiratorul, să șteargă praful întruna. Încerc să elimin mizeria pe care tu și Chris ați adus-o în viața mea – și *nu reușesc*!

Nu am găsit consolare în brațele lui Chris în timp ce încercam să dorm. Am căzut într-o amorțeală agitată. Apoi, am sărit în sus, trezită de niște țipete îndepărtate. Părăsindu-mi patul pentru a doua oară în aceeași noapte, am luat-o la fugă spre locul dinspre care veneau țipetele acelea.

Dezorientată, mă uitam la Melodie, căzută pe podeaua coridorului celui lung. Părea să fie îmbrăcată cu o cămașă de noapte albă, cu dungi roșii în zigzag. Se târa, gemând, făcându-mă să cred că încă dormeam. Părul ei lung era dezordonat și ud, fruntea îmbrobonată de sudoare – și în urma ei era o dâră lungă de sânge!

Se uita în sus la mine, aproape fără să mă vadă, implorându-mă.

– Cathy, vine copilul...

Scoase un țipăt, apoi încet, încet, ochii ei rugători deveniră pustii și goi, iar ea se prăbuși într-un leșin adânc.

Am alergat la Chris, scuturându-l să se trezească.

–Melodie! am strigat în timp ce el se ridica în capul oaselor și își freca ochii cârpiți de somn. E în travaliu. Acum a leșinat, zace cu fața în jos pe hol, cu o dâră lungă de sânge în urma ei...

– Ia-o încetișor, mă liniști el, sărind din pat și punându-și halatul pe el. Se știe că nașterea primului copil durează mult.

Totuși, neliniștea i se citea în priviri, în timp ce calcula în minte de cât timp era Melodie în travaliu.

– Am tot ce îmi trebuie în geanta mea, spuse el în timp ce se grăbea să strângă pături, cearșafuri curate, prosoape.

Avea încă geanta de doctor pe care o primise când absolvise facultatea de medicină, de parcă geanta aceea era ceva sacru pentru el.

– Nu avem timp să o ducem la spital, dacă sângerează cum spui. Acum, tot ce trebuie *tu* să faci este să fugi la bucătărie și să pui la fiert toată apa aia de care doctorii din filme par să aibă nevoie.

Am țipat cu nerăbdare, crezând că voia doar să mă alunge din calea lui.

– Nu suntem într-un film, Chris!

Eram deja în hol, și el se aplecă deasupra lui Melodie.

– Știu – m-ar ajuta dacă ai face ceva în afară de a alerga pe lângă mine și de a te purta isteric. Acum, dă-te la o parte, Catherine, se răsti el în timp ce se apleca să o ia în brațe pe Melodie.

În brațele lui, ea părea să nu cântărească mai mult decât o pană, în timp ce mijlocul ei era un munte.

Ajuns în camera ei, el îi îndesă perne sub șolduri, ceru mai multe prosoape albe, cearșafuri, ziare, chiar în timp ce se uita crunt la mine.

– Mișcă-te, Catherine, mișcă-te! După poziția copilului, capul e îndreptat în jos și e deja angajat să iasă. FUGI! Trebuie să sterilizez niște instrumente. Naiba s-o ia că nu a scos nici un

cuvânt, putea să-mi spună mai devreme că au început contracțiile. În timp ce ne deschideam cadourile, ea stătea pur și simplu acolo și nu zicea nimic. Care naiba e problema cu toată lumea din casa asta? Tot ce trebuia să facă era să deschidă gura și să spună ceva!

Chiar înainte să-și încheie mormăielile, ca și cum vorbea cu sine însuși mai degrabă decât cu mine, am luat-o la goană de-a lungul holurilor lungi, întunecoase, și m-am aruncat în mod nechibzuit pe scările din spate, cele mai apropiate de bucătărie. Am lăsat să curgă în ceainic apă fierbinte de la robinet și am pus-o la fiert. Am așteptat cu nerăbdare, gândindu-mă că lui Melodie îi plăcea să stârnească mila și voia să ne pedepsească, și poate că voia chiar ca bebelușul ei să moară, ca ea să se poată întoarce la New York, fără povara unui soț infirm și a unui copil fără tată.

Am așteptat îndelung ca apa să fiarbă. O mie de gânduri îmi trecură prin cap, gânduri rele, în timp ce mă aplecam deasupra apei să văd cea mai mică schimbare. Ce făcea oare Chris? Ar trebui să-l trezesc pe Jory și să-i spun ce se întâmplă? De ce făcuse Melodie asta? Era și ea, în felul ei, ca Bart – pedepsindu-se pentru greșelile ei? În cele din urmă, după un timp care îmi păru o oră, apa dădu în clocot, fierbând apoi furioasă. Cu aburii ieșind din gura ceainicului, am pornit în goană pe scări în sus, apoi de-a lungul nesfârșitelor coridoare, până ce am ajuns la dormitorul lui Melodie.

Chris o aranjase pe Melodie să stea în capul oaselor, sprijinită pe multe perne. Genunchii ei erau împinși în sus, având picioarele desfăcute cu ajutorul unor perne folosite drept sprijin. Era goală de la brâu în jos, și puteam vedea sângele care se scurgea din corpul ei. Simțindu-mă ciudat să văd așa ceva, mi-am ațintit ochii asupra teancurilor de prosoape și de cearșafuri pe care Chris le împrăștiase peste ziare, ca să absoarbă sângele.

– Nu pot opri sângele, îmi spuse el îngrijorat. Mi-e teamă când mă gândesc că bebelușul l-ar putea înghiți. Îmi aruncă

o privire. Cathy, pune-ți perechea aia de mănuși chirurgicale care e în plus, și folosește pensa pe care o vezi în geanta mea, pentru a scufunda în apa clocotită fiecare instrument pe care l-am scos. Mă aștept să-mi dai ce am nevoie atunci când îți cer.

Am încuviințat din cap, teribil de înfricoșată că nu aveam să-mi amintesc denumirea instrumentelor, pentru că totul se întâmplase atât de demult, înainte ca el să fi terminat facultatea de medicină.

– Trezește-te, Melodie, spunea el iar și iar. Am nevoie de ajutorul tău. O pălmui ușor. Cathy, udă o cârpă în apă rece. Șterge-i fața cu ea și fă-o să-și revină, ca să facă un efort și să împingă copilul afară.

Cârpa rece pe fruntea ei o readuse pe Melodie la realitatea dureroasă. Imediat, începu să țipe, să încerce să-l împingă pe Chris la o parte, să-și tragă cuverturile peste ea.

– Nu te lupta cu mine, îi spuse Chris ca un tată. Copilul tău e aproape aici, Melodie, dar trebuie să faci un efort și să respiri adânc, și nu pot vedea ce fac dacă te acoperi.

Încă țipând într-un fel sacadat, spasmodic, încercă să asculte ordinele lui Chris, în timp ce sudoarea i se scurgea de pe față și îi uda părul și pieptul. Cămașa de noapte, care fusese împinsă până spre talie, în câteva minute era atât de udă de puteai s-o storci.

– Ajut-o, Cathy, îmi ordonă Chris, mânuind ceva ce părea a fi un forceps.

Mi-am așezat mâinile acolo unde îmi spuse și am apăsat în jos.

– Te rog, draga mea, i-am șoptit, când se opri din urlat suficient ca să mă audă, trebuie să ajuți. În momentul ăsta, bebelușul tău se luptă să trăiască și să iasă afară.

Ochii ei sălbatici, înnebuniți de durere și de frică făceau un efort să se concentreze asupra realității.

– Mor! țipă ea înainte să închidă strâns ochii, să tragă aer adânc în piept și apoi, cu mâinile mele care apăsau, să împingă cu mai multă hotărâre.

– Te descurci bine, Melodie, o încurajă Chris. Acum împinge încă o dată și o să putem vedea vârful capului copilului tău.

Toată lac de apă, ținându-mă strâns de mână și închizând ochii și mai strâns, Melodie făcu un ultim efort.

– Bine... te descurci bine! Pot vedea vârful capului copilului, spuse Chris pe un ton mai vesel, aruncându-mi o privire plină de mândrie.

În momentul acela, capul lui Melodie căzu pe spate și ochii ei se închiseră.

Leșinase din nou.

– E în ordine, spuse Chris, uitându-se la fața ei. S-a descurcat bine, acum îmi pot face treaba. Credeam că o să trebuiască să folosesc forcepsul, dar nu va fi nevoie.

Cu mâini sigure, blânde, își strecură brațul în canalul de naștere și, cumva, scoase un bebeluș foarte mic, pe care mi-l întinse mie. Am ținut în brațe copilașul plăpând, murdar, cu pielea roșie, și am privit cu venerație la fiul lui Jory. Ah, era perfect! Era perfect acest băiețel firav, care bătea aerul cu pumnii lui mititei, și dădea din niște piciorușe incredibil de mici, și își încrunta fața, de mărimea unui măr, într-un mod supărat, pregătindu-se să dea drumul unui urlet, în timp ce Chris îi lega și tăia cordonul ombilical. Mă trecură fiori reci pe șira spinării. Din unirea fiului meu cu soția lui ieșise acest mic nepot perfect, care deja îmi furase inima chiar înainte de a striga. Cu lacrimi în ochi, inima mea bătând de bucurie pentru Jory, care avea să fie atât de fericit, am aruncat o privire la Chris care se ocupa de Melodie, eliminând ceea ce trebuia să fi fost placenta.

M-am uitat din nou în jos, spre bebelușul murdar și plângăreț, de dimensiunea unei păpuși, care părea să nu cântărească nici două kilograme. Un copil zămislit din pasiunea și frumusețea lumii baletului... născut pe melodia care trebuie să fi cântat când fusese conceput. Am strâns copilul la piept, gândindu-mă că era cel mai de preț miracol al lui Dumnezeu, mai frumos decât un copac, mai durabil decât un trandafir, un om născut după chipul și asemănarea Lui. Lacrimile îmi curgeau

pe obraji, pentru că, la fel ca şi fiul lui Dumnezeu, acest copil se născuse aproape în ziua de Crăciun. Nepotul meu!

– Chris, e atât de mic. O să trăiască?

– Cu siguranţă, spuse el pe un ton distrat, preocupat, în timp ce continua să se ocupe de Melodie, încruntându-se, vag nedumerit. Ce-ai zice să foloseşti cântarul pentru scrisori şi să-l cântăreşti? Apoi, dacă vrei, fă-i o baie cu apă călduţă. Va începe să se simtă mult mai bine după aceea. Foloseşte soluţia pe care am amestecat-o şi pune-o într-un bol albastru ca să-i speli ochii, şi foloseşte soluţia din bolul roz ca să-i cureţi gura şi urechile. Ar trebui să fie nişte scutece şi păturici pe aici pe undeva. Trebuie să îl ţinem la căldură.

– În valiza ei, am strigat eu în timp ce mă grăbeam spre baia de alături şi ţineam copilul pe un braţ, ca într-un leagăn; am început să umplu un lighean roz de plastic cu apă. De săptămâni întregi şi-a împachetat şi pregătit lucruşoare pentru copil.

Eram emoţionată, mă simţeam exaltată, dorindu-mi acum să mă fi dus la Jory şi să-i fi dat şansa de a-şi vedea copilul născându-se. Am oftat apoi, gândindu-mă că acesta avea să fie singurul şi unicul său copil. Erau şanse foarte slabe să mai poată fi din nou tată. Cât de norocos era să fie binecuvântat cu acest băieţel.

Bebeluşul pe care îl ţineam eu în braţe era atât de delicat, cu doar un puf de păr blond care făcea ca vârful capului mic să pară acoperit cu un văl subţire. Dădea energic din mâinile şi picioarele incredibil de mici. Gura lui, ca un boboc de trandafir, se mişca, vrând să sugă, şi încerca să-şi deschidă ochii care păreau să aibă pleoapele lipite. În ciuda mizeriei provocate de naştere, care îi mânjea pielea roşie, mi-a furat pe loc inima.

Copilaş frumos. Dragul, iubitul băieţel care avea să-l facă fericit pe Jory al meu. Voiam să-i văd culoarea ochilor, dar îi ţinea strâns închişi.

Eram neliniştită, ca şi cum n-aş mai fi ţinut un nou-născut în braţe, şi, într-un fel, nu o făcusem. Copilul acesta era atât de mic, arăta atât de fragil. Cei doi fii ai mei fuseseră amândoi

născuți la termen și dați în grija unor asistente medicale cu experiență imediat după naștere.

Înfașă-l strâns, îmi reaminti Chris din cealaltă cameră. Nu uita să dai cu degetul prin gura lui ca să elimini orice cheag de sânge sau mucus pe care îl găsești. Nou-născuții se pot îneca cu astea.

Plânsetele bebelușului îi arătau disconfortul de a fi părăsit fluidul cald, familiar al uterului, dar de îndată ce l-am lăsat ușor în apa călduță, se opri din plâns și păru că adoarme. Bebelușul acesta era atât de mic, arăta ca și cum ar fi numai carne vie, încât îmi era milă să-l spăl. Chiar așa adormit cum era, mâinile lui micuțe, ca de păpușă, se întindeau să o caute pe mama lui și sânii ei. Penisul lui micuț se ridică în sus în timp ce-i turnam apă pe organele genitale. Apoi, spre uimirea mea, am auzit un alt copil plângând!

Înfășându-mi rapid nepoțelul îmbăiat într-un prosop alb, gros, m-am grăbit să intru în dormitor, unde l-am văzut pe Chris uitându-se în jos la un al doilea copil.

Chris privi în sus cu cea mai ciudată expresie în ochi.

– O fetiță, spuse el blând. Păr blond, ochi albaștri. Am vorbit chiar eu cu ginecologul ei, și nu mi-a spus nimic despre două bătăi de inimă. Uneori, asta se întâmplă pentru că feții sunt așezați față în față... dar ce ciudat că nici măcar o dată... Se întrerupse ca să schimbe subiectul și continuă: De obicei, gemenii sunt mai mici decât alți copii, iar dimensiunea lor mică, plus greutatea celui de-al doilea copil care apasă și el, ajută ca primul copil să vină mai repede decât în cazul unei nașteri simple – de obicei. Melodie a avut noroc de data asta...

– Ahhh, am răsuflat eu, luând fetița pe brațul meu liber și uitându-mă în jos la ea. Am știut imediat cine erau. Carrie și Cory, născuți a doua oară!

Chris, cât de fantastic, cât de minunat! am râs eu, apoi m-am întristat gândindu-mă la iubiții mei frățiori, gemeni, morți de atâta vreme.

Încă îi puteam vedea în fața ochilor, alergând prin curtea din spate în Gladstone; alergând prin groaznic de mica grădină din mansardă, cu flori și animale de hârtie.

– Aceiași gemeni. Dubluri.

Chris își ridică privirea, având mâinile în niște mănuși chirurgicale pline de sânge.

– Nu, Cathy, spuse el cu fermitate, nu dubluri. Aceștia nu sunt aceiași gemeni, născuți din nou. Să nu uiți niciodată asta. Carrie a fost atunci prima; de data asta e băiatul. Aceștia doi nu sunt o pereche de copii nenorocoși, blestemați. Aceștia doi vor avea doar ce e mai bun pe lume. Acum, vrei te rog să nu te mai zgâiești și să faci ceva? Și ea are nevoie de o baie. Și pune-i un scutec băiatului înainte să împroaște peste tot pe aici.

Să te descurci cu niște bebeluși așa de mici nu era deloc o treabă ușoară. Cu toate astea, m-am descurcat, simțindu-mă copleșită de atâta fericire. În ciuda vorbelor lui Chris, știam cine erau cei doi gemeni – Cory și Carrie, născuți din nou ca să trăiască viețile acelea minunate, care le erau sortite, viețile fericite care le fuseseră furate de lăcomie și egoism.

– Nu vă faceți griji, le-am șoptit în timp ce sărutam fiecare obrăjor roșu și apoi mânuțele și picioruțele lor drăgălașe. Bunica voastră o să aibă grijă să fiți fericiți. Indiferent ce va trebui să fac, voi doi veți avea tot ce n-au avut Carrie și Cory.

Am privit peste umăr spre dormitorul unde Melodie zăcea istovită, abia revenindu-și din leșin.

Chris mă strigă să-mi spună că Melodie avea nevoie de o baie bună, apoi intră cu pași mari în baie și îmi luă amândoi bebelușii. Mă trimise să am grijă de proaspăta mămică, pentru ca între timp să le facă gemenilor nou-născuți un examen mai amănunțit.

În vreme ce o îmbăiam pe Melodie și îi puneam o cămașă de noapte curată, roz, ea își reveni și mă fixă cu niște ochi goi, lipsiți de orice interes.

– S-a terminat? mă întrebă cu o voce slabă, epuizată.

Am luat peria şi m-am căznit să-i descurc părul jilav, sârmos.

– Da, draga mea, s-a terminat. Ai născut.

– Ce e? Băiat?

Vedeam speranţa din ochii ei, pentru prima dată după foarte multe zile.

– Da, draga mea, un băiat... şi o fată. Tocmai ai dat naştere unor gemeni frumoşi, perfecţi.

Ochii ei se dilatară până deveniră imenşi, întunecaţi, încărcaţi de atâta spaimă încât părea că avea să leşine din nou.

– *Sunt* perfecţi.

Se uită lung la mine, până mi-am dat seama şi am dat fuga să-i aduc gemenii. Ea se uită la ei cu o uimire fără margini, apoi zâmbi slab.

– Ah, sunt drăguţi... dar eu credeam că vor avea pielea închisă la culoare, ca Jory.

I-am pus cei doi bebeluşi în braţe. Ea se uită la ei de parcă totul era complet ireal.

– Doi, şopti ea fără putere, repetând iar şi iar, doi! Ochii ei fixau un punct undeva, în spaţiu. *Doi*. Mereu îi spuneam lui Jory că ne vom opri după doi copii. Voiam un băiat şi o fată... dar nu gemeni. Acum trebuie să fiu şi mamă, şi tată pentru doi copii. Gemeni! Nu e corect, nu e corect!

I-am netezit cu grijă părul pe spate.

– Draga mea, în felul ăsta Dumnezeu v-a binecuvântat pe tine şi pe Jory. Ţi-a dăruit familia completă pe care o doreai, şi nu va mai trebui să treci vreodată prin asta. Plus că nu eşti singură; noi vom face tot ce putem ca să te ajutăm. Vom angaja doici, menajere, tot ce e mai bun. Nici tu, nici ei nu veţi duce lipsă de nimic.

Speranţa îi reveni în ochi, apoi îi închise.

– Sunt obosită, Cathy, atât de obosită. Cred că e drăguţ să avem şi băiat, şi fată, acum că Jory nu mai poate face alţii. Sper doar că asta va compensa puţin ceea ce a pierdut... şi că va fi mulţumit.

Cu aceste cuvinte, căzu într-un somn adânc, chiar când încă îi periam părul. Odinioară, părul ei fusese atât de fermecător; acum era lipsit de strălucire, de viață. Trebuia să o spăl pe cap înainte să o vadă Jory. Când Jory avea să o vadă din nou, avea să vadă fata drăguță cu care se căsătorise.

Pentru că aveam de gând să reunesc perechea aceasta, chiar dacă era ultimul lucru pe care îl făceam.

Chris veni lângă mine și-i luă pe gemeni din brațele ei.

– Du-te acum, Cathy. E extenuată și are nevoie de multă odihnă. E destul timp pentru spălat pe cap mâine.

– Am spus asta cu voce tare? Era doar un gând.

El râse.

– E adevărat, dar totodată îți și treceai degetele prin părul ei, și gândurile îți străluceau limpezi în ochi. Știu ce părere ai despre părul curat – remediul pentru orice depresie.

Sărutându-l și strângându-l tare în brațe, l-am lăsat cu Melodie, apoi am mers să-l scutur pe Jory până se trezi. Reveni din lumea viselor lui, se frecă la ochi și se uită la mine cu ei pe jumătate închiși.

– Ce mai e acum? Altă problemă?

– Nici o problemă de data asta, dragul meu.

Am stat acolo în picioare și am zâmbit la el până când probabil crezu că mi-am pierdut mințile. Arăta atât de nedumerit pe când se ridica în coate.

– Am câteva cadouri de Crăciun întârziate, pentru tine, Jory, dragostea mea.

El își scutură capul și mai confuz.

– Mami, cadoul ăla nu putea să aștepte până mâine?

– Nu, nu ăsta. Ești tată, Jory! Am râs și l-am îmbrățișat din nou. Ah, Jory, Dumnezeu e bun! Îți aduci aminte când tu și Mel v-ați planificat familia? Tu ai spus că vrei doi copii, întâi un băiat, apoi o fată. Ei bine, drept cadou special, trimis direct din ceruri, ai gemeni! Un băiat și o fată!

Lacrimile îi inundară ochii.

– Cum e Mel? reuși el să îngaime.

– Chris e acolo cu ea, îi acordă toate îngrijirile. Vezi tu, de la primele ore ale dimineții de ieri, Melodie a fost în travaliu, și nu a spus nici un cuvânt.

– De ce? se jelui el, acoperindu-și fața cu mâinile. De ce, când tati a fost aici tot timpul și putea să o ajute?

– Nu știu, fiule, dar hai să nu ne gândim acum la asta. Va fi bine, foarte bine. Chris spune că nici nu are nevoie să meargă la spital, deși vrea să ducă gemenii la un control, doar ca să fie sigur. Bebeluși atât de mici au nevoie de mai multă îngrijire decât copiii născuți la termen. Și a mai spus că nu ar strica nici dacă Melodie ar fi văzută de un obstetrician. A trebuit să o incizeze, să facă o epiziotomie, cum a numit-o el. Fără incizia asta, s-ar fi rupt. A cusut-o bine, dar are dureri, Jory, până se absorb firele. Cu siguranță îi va aduce înapoi și pe ea, și pe bebeluși în aceeași zi.

– Dumnezeu *este* bun, mamă! șopti el cu glas răgușit, ștergându-și lacrimile și încercând să zâmbească. Abia aștept să-i văd. O să-mi ia o veșnicie să mă ridic și să mă duc la ei... ești bună să mi-i aduci aici?

Mai întâi, a trebuit să se ridice în capul oaselor ca să fie pregătit să-i primească pe gemeni în brațele sale. M-am întors în dreptul ușii să-l privesc, gândindu-mă că nu mai văzusem un bărbat mai fericit.

În absența mea, Chris încropise două pătuțuri pentru copii, din două sertare pe care le scosese și le căptușise cu pături moi. Vru să știe de îndată cum primise Jory vestea de la mine și zâmbi aflând cât de încântat se arătase. Îmi puse amândoi copiii în brațe, cu tandrețe.

– Mergi cu grijă, dragostea mea, îmi șopti înainte să mă sărute.

M-am grăbit înapoi la fiul meu cel mai mare, cu întâii lui născuți. El îi primi ca pe două daruri delicate, pe care să le iubească și să le îngrijească pentru totdeauna, uitându-se cu mândrie și dragoste la copiii pe care îi zămislise.

– Seamănă atât de mult cu Cory şi Carrie, am spus încet, în lucirea caldă a camerei lui slab luminate. Atât de frumoşi, chiar dacă sunt foarte mici. Te-ai gândit la nume?

El se înroşi şi continuă să-şi admire copiii din braţe.

– Bineînţeles, am numele gata pregătite, deşi Mel nu mi-a spus că exista şansa de a avea gemeni. Asta e o răsplată, o compensaţie pentru atât de multe lucruri. Privi în sus cu ochii strălucind de speranţă. Mami, tot timpul ai spus că Mel se va schimba după ce se va naşte copilul. De-abia aştept să o văd, să o ţin din nou în braţe. Făcu o pauză şi se înroşi. Ei bine, putem măcar să dormim împreună, dacă nu altceva.

– Jory, vei găsi o cale...

El continuă ca şi cum n-ar fi auzit.

– Ne-am construit vieţile după un plan, gândindu-ne că vom dansa până ce eu voi avea patruzeci de ani, apoi fie ne apucam de predat lecţii de dans, fie de coregrafie. Nu am luat în considerare ipoteza accidentelor, sau a tragediilor subite, aşa cum nu au făcut-o nici părinţii tăi, şi, în general, cred că soţia mea a făcut faţă destul de bine.

Era îngăduitor, peste măsură de generos! Melodie fusese amanta fratelui său, dar poate că el nu voia să creadă asta.

Sau, mai degrabă, îi înţelegea nevoia şi o iertase deja nu doar pe Melodie, ci şi pe Bart. Cu părere de rău, Jory îmi dădu voie să-i iau gemenii.

În camera lui Melodie, Chris îmi spuse:

– Îi duc pe Melodie şi pe gemeni la spital. Mă voi întoarce cât de curând posibil. Aş vrea ca un alt doctor să o examineze pe Melodie, şi, bineînţeles, gemenii trebuie puşi în incubator până ce vor cântări peste două kilograme. Acum, băiatul are un kilogram şi patru sute de grame, iar fata un kilogram şi trei sute de grame... dar, chiar şi aşa, sunt nişte copii drăguţi şi sănătoşi. Le vei face loc noilor gemeni în inima ta şi-i vei iubi la fel de mult cum i-ai iubit pe Cory şi pe Carrie.

Cum de ştia că de fiecare dată când mă uitam la copilaşii aceia, mă bântuiau viziuni ale gemenilor „noştri"?

*

Radiind de fericire, Jory era la micul dejun, așezat la masă lângă Bart, atunci când am intrat în camera însorită, rezervată dimineților speciale. Farfuriile de un roșu aprins erau așezate pe o față de masă albă, iar în mijlocul mesei trona un bol cu laur proaspăt tăiat. Ghivece cu crăciunițe erau pretutindeni, atât cu flori roșii, cât și cu flori albe.

– Bună dimineața, mami! spuse Jory când mă văzu. Astăzi sunt un bărbat foarte fericit... și nu i-am spus lui Bart, am păstrat veștile pentru momentul când erați aici tu, Cindy și tati.

Jory nu își mai încăpea în piele de fericit. Ochii lui luminoși mă implorau să nu mai fiu mânioasă, și odată ce Cindy năvăli și ea în încăpere, somnoroasă și cu părul răvășit, Jory anunță cu mândrie că devenise tată de gemeni, un băiat și o fată pe care el și Melodie hotărâseră să-i boteze Darren și Deirdre.

– Cândva, au existat niște gemeni ale căror nume începeau cu litera C. Continuăm puțin tradiția, urmând literele alfabetului.

Căutătura încruntată de pe fața lui Bart arăta invidie, și chiar dispreț.

– Gemeni, o grijă de două ori mai mare decât pentru unul. Biata Melodie, nu e de mirare că s-a făcut uriașă. Ce necaz – de parcă nu avea și așa destule probleme!

Cindy lăsă să-i scape un icnet de încântare.

– Gemeni? Într-adevăr? Pot să-i văd? Pot să-i țin în brațe?

Dar Jory era încă supărat din cauza remarcii crude a lui Bart.

– Nu mă scoate din ecuație, Bart, doar pentru că sunt la pământ. Eu și Mel nu avem probleme pe care să nu le putem rezolva – odată ce vom pleca din locul ăsta.

Bart se ridică de la masă fără să-și mănânce micul dejun.

Jory și Melodie voiau să plece și să ia gemenii cu ei? M-am întristat. Îmi frământam neliniștită mâinile în poală.

N-am văzut mâna care o luă pe a mea și îmi apăsă degetele.

– Mami, nu fi atât de tristă. Niciodată nu v-am scoate pe tine și pe tati din viețile noastre. Oriunde mergi tu, vom merge

și noi – doar că nu putem sta aici, dacă Bart nu își schimbă comportamentul. Când vei dori să-ți vezi nepoții, tot ce va trebui să faci va fi să strigi – sau să șoptești.

Pe la ora zece, Chris veni acasă cu Melodie, care fu imediat pusă în pat.

– E în regulă acum, Jory. Am fi vrut să o mai ținem câteva zile în spital, dar a făcut atâta tărăboi, încât a trebuit să o aduc înapoi. I-am lăsat pe gemeni în secția de pediatrie; sunt puși în incubatoare separate până mai iau în greutate.

Chris se aplecă să mă sărute pe obraz, iar fața i se lumină.

– Vezi, Cathy. Ți-am spus că totul va fi bine. Și chiar îmi plac numele pe care le-ați ales tu și Melodie, Jory. Foarte frumoase.

Peste puțin timp, i-am dus o tavă cu mâncare lui Melodie, care se ridicase din pat și privea pe fereastră la zăpadă. Începu imediat să vorbească.

– Mă gândesc la perioada când eram copil și cât de mult îmi doream să văd zăpadă, spuse ea visătoare, ca și cum, dacă nu-i mai vedea pe copii, aceștia îi ieșiseră complet din minte. Întotdeauna mi-am dorit un Crăciun alb, departe de New York. Acum, am un Crăciun alb, și nimic nu s-a schimbat. Nici o magie care să-i redea picioarele lui Jory.

Continuă în felul acela straniu, visător, care mă înspăimânta.

– Cum o să mă descurc cu doi copii? Câte unul, pe rând, așa planificasem. Și Jory n-o să mă poată ajuta...

– Nu ți-am promis că o să te ajutăm? am spus cu o ușoară iritare, pentru că mi se părea hotărâtă să-și plângă de milă în orice condiții.

Apoi am înțeles, pentru că Bart stătea în dreptul ușii deschise. Nu zâmbea, iar chipul său era lipsit de orice expresie.

– Felicitări, Melodie! spuse el calm. Cindy m-a făcut s-o duc la spital să-ți vadă gemenii. Sunt foarte... foarte... Ezită și apoi termină – „mici".

Plecă.

Melodie rămase privind în gol spre locul unde stătuse el.

Mai târziu, Chris ne conduse la spital pe Jory, pe Cindy şi pe mine, ca să-i vedem din nou pe gemeni. Melodie rămase în patul ei, dormind adânc şi părând istovită. Cindy le aruncă încă o privire bebeluşilor micuţi în carcasele lor mici de sticlă.

- Ah, nu-i aşa că sunt adorabili? Jory, cât de mândru trebuie să fii! Am de gând să fiu cea mai bună mătuşă, aşteaptă şi-ai să vezi. De-abia aştept să-i ţin în braţe. Stătea în spatele scaunului cu rotile, aplecându-se în faţă ca să-l îmbrăţişeze. Ai fost întotdeauna un frate deosebit... îţi mulţumesc pentru asta!

În curând, eram din nou acasă, iar Melodie întrebă cu glas slab de copiii ei, apoi adormi de îndată ce află că erau bine. Ziua se scurse fără oaspeţi care să vină în vizită, fără telefoane din partea prietenilor care să-l felicite pe Jory pentru că devenise tată. Cât de singuri eram pe acest versant!

Umbrele dispar

Zile triste de iarnă trecură pe nesimțite, presărate cu o mulțime de detalii neînsemnate. Fusesem la o petrecere de Anul Nou, luându-i pe Cindy și pe Jory cu noi. Cindy avu în sfârșit ocazia de a-i întâlni pe toți tinerii din zonă. Avu un succes răsunător. Bart renunțase să ne însoțească, gândindu-se că avea să se distreze mai bine la un club exclusivist pentru bărbați, al cărui membru devenise.

– Nu e un club numai pentru bărbați, șopti Cindy, care credea că știe toate răspunsurile. Merge la vreun bordel.

– Nu mai spune niciodată așa ceva! am certat-o. Ce face Bart e problema lui personală. Unde auzi tu asemenea bârfe?

La petrecerea de Anul Nou participară o parte dintre oaspeții pe care Bart îi invitase la petrecerea lui, și nu mi-a luat mult timp să aflu, cu tact, dacă primiseră invitația lui Bart. Cu toții negară, deși se uitau la Chris și la mine, apoi la Jory aflat în scaunul lui, ca și cum nenumărate gânduri secrete le treceau prin cap, pe care nu le-ar fi dezvăluit niciodată.

– Mamă, nu te cred, îmi zise Bart cu răceală, când i-am spus că oaspeții pe care îi întâlnisem nu primiseră invitațiile lui. Îl urăști pe Joel, îl vezi în el numai pe Malcolm, și de-aia vrei să-mi zdruncini credința într-un bătrân bun și pios. Mi-a jurat că a trimis invitațiile alea, și îl cred.

– Iar pe mine nu mă crezi?

Ridică din umeri.

– Oamenii sunt înșelători. Poate că aceia cu care ai vorbit au vrut doar să pară politicoși.

Cindy plecă la școală în a doua zi a lunii ianuarie, dornică să scape de plictiseala a ceea ce considera a fi iadul pe pământ. Urma să termine liceul în primăvară și nu avea nici o intenție să meargă la facultate, așa cum încercase s-o convingă Chris.

– Până și o actriță are nevoie de studii.

Dar nu funcționase. Cindy a noastră era la fel de încăpățânată în felul ei de a fi pe cât fusese Carrie.

Melodie era tăcută, prost dispusă și melancolică, și groaznic de plictisitoare, astfel că toată lumea o evita. Nu-i plăcea câtuși de puțin să aibă grijă de bebelușii care, crezusem eu, aveau să îi ofere plăcere și o preocupare importantă. În curând, a trebuit să angajăm o dădacă. Melodie se implica, de asemenea, prea puțin pentru a-l ajuta pe Jory, așa că făceam eu pentru el ceea ce nu reușea el singur.

Chris avea munca lui, care îl făcea fericit și îl ținea departe până vinerea la ora patru, când intra pe ușă, cam ca și tatăl nostru care obișnuia să se întoarcă acasă vinerea. Istoria se repeta. Chris era în lumea lui plină de preocupări; noi, cei de pe versantul muntelui, rămâneam în lumea noastră. Chris venea și pleca, arătând odihnit, plin de viață și de încredere în sine, și nespus de încântat să-și petreacă cu noi weekendurile. Nu lua în considerare problemele, de parcă ar fi fost niște fleacuri care nu meritau băgate în seamă.

Noi, cei din conacul Foxworth, stăteam pe loc, nu mai mergeam nicăieri, acum că Jory nu voia să părăsească siguranța camerelor lui minunate.

În curând, avea să fie aniversarea de treizeci de ani a lui Jory. Trebuia să facem ceva special. Atunci, mi-a venit ideea. Aveam să îi invit la petrecerea lui pe toți membrii companiei de balet din care făcuse parte Jory. În primul rând, bineînțeles, trebuia să discut asta cu Bart.

El se răsuci în scaunul lui rotativ, îndepărtându-se de computer.

– Nu! Nu vreau un grup de dansatori în casa mea! N-o să mai fac niciodată o petrecere ca să-mi irosesc banii pe oameni pe care nici măcar nu vreau să-i cunosc. Fă altceva pentru el – dar nu-i invita pe ei.

– Dar, Bart, te-am auzit odată spunând că ţi-ar plăcea să ai compania lui de balet ca să-ţi întreţină petrecerile.

– Nu acum. M-am schimbat. În plus, niciodată nu m-am dat în vânt după dansatori. Niciodată n-am făcut-o, niciodată nu o voi face. Asta este casa Domnului... iar la primăvară aici va fi ridicat un templu de adoraţie, care să Îi celebreze stăpânirea asupra noastră, a tuturor.

– Ce vrei să spui cu „va fi ridicat un templu"?

El zâmbi cu superioritate şi îşi îndreptă atenţia spre computer.

– O capelă, atât de aproape, încât să nu te poţi feri de ea, mamă. Nu va fi drăguţ? În fiecare duminică ne vom trezi devreme ca să mergem la slujbă. Noi *toţi*.

– Şi cine va ţine toate predicile alea? Tu?

– Nu, mamă, nu eu. Încă nu m-am spălat de toate păcatele mele. Unchiul meu va fi preotul. El este un om sfânt, un om drept.

– Lui Chris îi place să doarmă târziu duminica, şi mie la fel, am spus, în ciuda hotărârii mele de a nu intra în polemici cu el. Ne place să ne luăm micul dejun în pat, iar vara, balconul de la dormitor e locul perfect pentru a începe o zi fericită. Cât despre Jory şi Melodie, ar trebui să discuţi subiectul ăsta cu ei.

– Am făcut-o deja. Ei vor face aşa cum spun eu.

– Bart... ziua de naştere a lui Jory e pe paisprezece. Adu-ţi aminte, s-a născut de sfântul Valentin.

El se uită din nou la mine.

– Nu e ciudat şi plin de semnificaţie faptul că aproape toţi copiii din familia noastră se nasc într-o zi de sărbătoare? Unchiul Joel spune că asta înseamnă ceva – ceva important.

– Fără nici o îndoială! i-am spus eu în replică. Dragul de Joel crede că totul plin de semnificaţie – şi ofensator în ochii Dumnezeului *lui*. E ca şi cum el l-ar avea în proprietate pe Dumnezeu, şi l-ar controla, totodată! M-am răsucit ca să-l înfrunt pe Joel, care nu era niciodată la mai mult de trei metri de Bart.

Am țipat, pentru că, dintr-un motiv oarecare, îmi era frică de el. Încetează să-i umpli capul fiului meu cu ideile tale nebunești, Joel!

– Nu am nevoie să-i umplu capul cu idei de genul ăsta, nepoată dragă. Tu i-ai statornicit modelul creierului cu mult înainte să se nască. Din ură s-a născut copilul. Și din nevoie vine îngerul salvării. Gândește-te la asta înainte să mă acuzi pe mine.

Într-o dimineață, titlurile ziarului local pomeneau despre o familie care dăduse faliment. Era o familie importantă, de care mama mea vorbise adesea. Am citit detaliile, am împăturit ziarul și am privit încremenită în gol. Avusese oare Bart vreo legătură cu dispariția subită a averii acelui bărbat? El fusese unul dintre oaspeții care nu veniseră la bal.

Într-o altă zi, ziarul relată povestea unui tată care își omorâse soția și cei doi copii pentru că își pusese cea mai mare parte din economii la bursa de mărfuri, iar prețul grâului scăzuse dramatic. Acesta era încă unul dintre dușmanii lui Bart – odinioară invitat la nefericitul bal de Crăciun. Dar dacă așa stăteau lucrurile, cum manipula Bart bursele, falimentele?

– Nu știu nimic de toate astea! se înfurie Bart când l-am întrebat. Oamenii ăia își sapă singuri groapa cu lăcomia lor. Cine crezi că sunt eu? Dumnezeu? Am spus o groază de lucruri în noaptea de Crăciun, dar nu sunt așa de nebun cum mă crezi. Nu am nici o intenție să-mi pun sufletul în primejdie. Proștii reușesc întotdeauna să se împiedice în propriile picioare.

Am sărbătorit ziua de naștere a lui Jory cu o petrecere în familie; Cindy veni acasă pentru două zile, fericită să-și petreacă timpul cu Jory. Valizele ei erau doldora de cadouri menite să-l țină ocupat.

– Când o să întâlnesc un bărbat așa ca tine, Jory, o să-l înhaț imediat! Aștept doar să văd dacă vreun alt bărbat e măcar pe jumătate atât de minunat ca tine. Deocamdată, Lance Spalding nu s-a dovedit a fi nici pe jumătate bărbatul care ești tu.

Şi de unde ştii asta? glumi Jory, care nu era la curent cu detaliile plecării inopinate a lui Lance. Îi aruncă soţiei lui o privire aspră în timp ce ea îl ţinea în braţe pe Darren, iar eu pe Deirdre. Amândouă ţineam câte un biberon cu lapte, aşa cum stăteam în faţa focului plăcut de buşteni. Bebeluşii ne dădeau motive să credem că viitorul se arăta promiţător. În puţinele ocazii în care îi ţinuse în braţe pentru câteva momente stânjenitoare, cred că până şi Bart era fascinat de ritmul rapid în care creşteau, de cât de drăgălaşi erau şi cât de bine se simţeau să fie dezmierdaţi. Se uitase atunci la mine cu o oarecare mândrie.

Melodie îl aşeză pe Darren în leagănul încăpător, pe care Chris îl găsise într-un magazin de antichităţi şi îl recondiţionase, aşa încât acum părea aproape nou. Legăna copilul cu un picior în timp ce se uita intens la Bart, ca apoi să privească din nou, gânditoare, la focul dogoritor din şemineu. Rareori scotea un cuvânt, şi nu manifesta nici un interes real pentru copiii ei. Îi ridica neglijent, parcă de dragul de-a o face, şi nu arăta nici o preocupare pentru vreunul dintre noi.

Jory cumpăra prin poştă tot felul de cadouri, care îi erau trimise aproape în fiecare zi, pentru a-i face ei surprize. Melodie deschidea fiecare cutie, abia dacă zâmbea şi spunea un mulţumesc lipsit de convingere, iar uneori chiar punea jos pachetul nedesfăcut, mulţumindu-i lui Jory, fără ca măcar să se uite la el. Mă durea să-l văd cum se cutremura, sau îşi lăsa capul în jos, ca să nu-i putem vedea expresia feţei. El încerca – ea de ce nu putea s-o facă?

Cu fiecare zi care trecea, Melodie se retrăgea nu numai faţă de soţul ei, ci, spre marea mea uimire, şi faţă de copiii ei. Dragostea ei era una nehotărâtă, fără un ataşament puternic, precum iubirea maternă. Eu eram cea care se trezea în miez de noapte ca să-i hrănească pe gemeni. Eu eram cea care alergam în stânga şi-n dreapta şi încercam să schimb două scutece în acelaşi timp, şi tot eu dădeam fuga la bucătărie ca să le prepar laptele şi apoi îi ţineam pe umăr ca să regurgiteze, după cum tot eu eram cea care îşi făcea timp să-i legene până adormeau, cântându-le cântece de leagăn, în timp ce ochişorii lor mă priveau

fascinați, până când pleoapele le cădeau grele de somn. Adesea, după surâsul lor mulțumit, îmi puteam da seama că încă ascultau. Inima mi se umplea de bucurie văzându-i crescând și semănând tot mai mult cu Cory și Carrie.

Chiar dacă trăiam izolați de societate, nu eram feriți de zvonurile răutăcioase pe care servitorii le aduceau acasă de prin magazinele locale. Uneori, îi auzeam șușotind în timp ce tăiau ceapă, ardei verde și făceau plăcinte și prăjituri și celelalte deserturi care ne plăceau nespus. Știam că menajerele zăboveau prea mult în holurile din spate, și în mod deliberat ne făceau paturile când noi eram încă sus. Crezând că suntem singuri, dezvăluiserăm multe secrete care să le alimenteze bârfele.

Multe lucruri pe marginea cărora făceau speculații erau dintre acelea care mă preocupau și pe mine. Bart era foarte rar pe acasă, și uneori îi eram recunoscătoare pentru asta. În lipsa lui, nu se iscau discuții în casă; Joel stătea în camera lui și se ruga, sau cel puțin așa credeam eu.

Într-o dimineață, mi-a venit ideea să încerc trucul servitorilor și să rămân mai mult pe lângă bucătărie... astfel, am aflat de la bucătăreasă și de la menajere informațiile culese de la cei din sat. Bart, potrivit bârfelor, avea numeroase aventuri cu cele mai frumoase și mai bogate doamne din societate, atât căsătorite, cât și necăsătorite. Deja distrusese o căsnicie, întâmplător a unuia dintre cuplurile de pe lista lui de invitați la petrecerea de Crăciun. Totodată, din câte am reușit să aud, Bart frecventa regulat un bordel aflat la doar trei kilometri distanță, în afara orașului.

Aveam dovezi că cel puțin unele dintre aceste povești erau adevărate. Adesea, îl vedeam întorcându-se acasă noaptea, beat și într-o dispoziție liniștită, fericită, care mă făcea să-mi doresc, cu regret, să fie tot timpul beat. Doar atunci putea râde fără rețineri.

– Ce faci în toate nopțile alea în care stai până la ore așa de târzii? l-am întrebat într-o zi.

Chicotea cu ușurință când depășea măsura la băutură, ceea ce făcu și acum.

– Unchiul Joel spune că cei mai vrednici evangheliști au fost cei mai mari păcătoși; el spune că trebuie să te zbați în mocirlă ca să știi ce înseamnă să fii curat și să poți fi mântuit.

– Și asta faci în toate nopțile astea, te zbați în mocirlă?

– Da, mamă dragă – pentru că al naibii să fiu dacă știu ce înseamnă să fii curat sau mântuit.

Primăvara se apropia timid. Vifornițele își mai pierdură din putere, simțindu-se adierile blânde dinspre sud. Cerul se colora într-o nuanță specială de albastru, care mă făcea să mă simt tânără și plină de speranță. Stăteam adesea în grădină, greblând frunzele sau scoțând buruieni pe care grădinarii nu le văzuseră.

De-abia așteptam să văd brândușele cum își croiesc drum din pământ, în păduri, de-abia așteptam să privesc lalelele și narcisele și să privesc mugurii de corn, roz și albi, cum explodează și ei. De-abia așteptam să văd peste tot azalee, care să-mi transforme viața într-un tărâm de basm cu nenumărate bucurii, pentru gemeni, pentru noi toți. Mă uitam și admiram copacii minunați, care nu păreau niciodată deprimați sau singuri. Natura – cât de multe puteam învăța de la ea, numai să vrem.

Îl luam pe Jory cu mine cât de departe putea ajunge cu scaunul lui electric rezistent, dotat cu roți uriașe de cauciuc, care urcau majoritatea pantelor.

– Acum trebuie să găsim o modalitate mai bună să ajungi mai departe în pădure, am spus eu gânditoare. Ce zici, dacă pavăm peste tot cu dale de piatră ar fi foarte drăguț, dar iarna vor crăpa din cauza înghețului, și scaunul s-ar putea agăța în ele și te-ar putea răsturna. Deși nu-mi place deloc, va trebui să folosim beton sau asfalt. Cumva, aș prefera asfaltul, ce zici?

El râse de stupiditatea celor spuse de mine.

– Cărămizi roșii, mami. Zidurile de cărămidă sunt atât de colorate, și, în plus, scaunul ăsta al meu e o adevărată minune.

Privi în jur, zâmbind cu plăcere, apoi își dădu capul pe spate ca să-l încălzească soarele. Mi-aș dori doar ca Mel să accepte ce mi s-a întâmplat și să arate mai mult interes față de gemeni.

Ce mai puteam spune, când deja de zeci de ori purtasem discuția asta cu Melodie! Şi din ce îi spuneam mai mult, sentimentul ei de antipatie creştea.

– Asta e viața MEA, Cathy! țipa ea. Viața MEA – nu a ta!

Urla la mine, afişând pe chip o mască roşie de furie.

Kinetoterapeutul îi arătă lui Jory cum să se dea jos şi să se aşeze pe pământ fără prea mult efort, apoi îl învăță cum să se urce înapoi în scaun, fără ajutor. Toate astea, pentru ca Jory să mă poată ajuta să sădesc tufe de trandafiri. Mâinile lui puternice manevrau mistria de grădinărit mult mai bine ca mine.

Grădinarii îl învățară cu plăcere pe Jory cum să tundă tufele, când să pună îngrăşământ, cum să îl acopere cu un strat protector. Împreună cu el am transformat grădinăritul nu doar într-o pasiune, ci într-un adevărat stil de viață, care să ne împiedice pe amândoi să o luăm razna. Sera a fost mărită ca să putem cultiva specii exotice de flori, iar acolo, înăuntru, aveam o lume numai a noastră, pe care o puteam controla, impregnată de propria emoție liniştitoare. Dar nu era suficient pentru Jory, care se hotărî să practice în continuare o formă de artă.

– Tati nu e singurul din familia asta care poate picta un cer ceţos, creându-ți senzația de umezeală, sau să pună un bob de rouă pe un trandafir pictat atât de realist, încât îți vine să-l miroşi, îmi zicea el cu un zâmbet larg. Mă dezvolt ca artist, mami.

În ciuda faptului că Melodie era în aceeaşi casă, Jory îşi clădea o viață fără ea. Îşi confecționă un fel de hamuri la scaunul său, pe care le ataşa de umeri, ca să îi poată lua pe gemeni cu el. Încântarea lui de a-i vedea zâmbind când îl zăreau venind spre ei îmi înmuia inima, iar pe Melodie o trimitea afară din camera copiilor.

– Mă iubesc acum, mami! Se vede în ochii lor!

Ei îl cunoşteau pe Jory mai bine decât pe mama lor. Ei îi ofereau zâmbete inexpresive, oarecum triste, pline de speranță, poate pentru că ea purta pe chip o expresie atât de pustie şi de gânditoare atunci când îi privea.

Da, copiii nu numai că îl iubeau şi ştiau cine e tatăl lor, dar aveau şi încredere în el. Când se apleca să-i ridice, nu se împotriveau şi nu le era teamă că îi scapă. Râdeau, de parcă ştiau că niciodată, absolut niciodată nu i-ar scăpa.

Am găsit-o pe Melodie plângându-şi de milă în camera ei, foarte slabă, cu părul ei, odinioară atât de frumos, acum lipsit de viaţă şi de strălucire.

– E nevoie de timp, Melodie, ca să-ţi dezvolţi instinctele materne, i-am spus în timp ce mă aşezam, neinvitată şi în mod evident nedorită. Ne laşi pe noi şi pe servitoare să avem prea mult grijă de ei. Ei nu te recunosc drept mama lor dacă stai departe de ei. În ziua în care vei vedea cum feţişoarele li se luminează când intri în cameră şi zâmbesc fericiţi că te văd, atunci vei găsi dragostea pe care o cauţi. Inima ta se va topi. Nevoile lor îţi vor oferi ceva ce nu-ţi poate oferi nimic altceva, şi niciodată nu vei mai simţi altceva în afară de o iubire copleşitoare pentru copiii tăi, atunci când tu îi iubeşti pe ei, iar ei te iubesc pe tine.

Pe chipul ei flutură un surâs amar, care se stinse într-o clipă.

– Când îmi dai şansa de a avea grijă de copiii mei, Cathy? Când mă trezesc noaptea, tu eşti deja acolo. Când mă scol dimineaţa devreme, tu deja i-ai îmbăiat şi îmbrăcat. Nu au nevoie de o mamă, când au o aşa bunică.

Eram şocată de atacul ei nedrept. De multe ori, rămâneam în pat şi-i auzeam pe gemeni plângând, şi tot plângând, apoi mă ridicam să văd de ce au nevoie. Aşteptam, suferind, ca Melodie să se ducă la ei. Ce ar fi trebuit să fac? Să le ignor plânsetele? Îi dădeam suficient timp. Camera ei era vizavi de a lor, iar a mea era într-o altă aripă.

Se pare că ea îmi ghici gândurile, pentru că vocea ei deveni aproape ca sâsâitul unui şarpe veninos.

– Întotdeauna ieşi învingătoare, nu-i aşa, mamă-soacră? Întotdeauna obţii ceea ce vrei, dar există un lucru pe care nu-l vei avea niciodată, şi acela e iubirea şi respectul lui Bart. Când mă iubea – *şi odată m-a iubit* –, mi-a spus că te urăşte, că te

disprețuiește cu adevărat. Mi-a fost milă de el atunci, și de tine. Acum înțeleg de ce se simte așa. Cu o mamă ca tine, Jory nu are nevoie de o soție ca mine.

A doua zi era joi. Îmi simțeam inima grea, gândindu-mă la toate cuvintele răutăcioase pe care Melodie mi le aruncase în față cu o zi înainte. Am oftat, m-am ridicat în capul oaselor și mi-am aruncat picioarele peste marginea patului, băgându-mi-le în papucii de satin. Mă aștepta o zi plină, pentru că era ziua în care toți servitorii noștri, cu excepția lui Trevor, aveau liber. Joia procedam întocmai ca mama mea, pregătindu-mă pentru vineri, revenind cu totul la viață numai când bărbatul iubit pășea pe ușă.

Jory plângea în tăcere atunci când am intrat în camera lui, ținând gemenii proaspăt îmbăiați și cu scutecele schimbate, câte unul pe fiecare braț. În mâini avea o foaie lungă, crem, de hârtie.

– Citește asta, se înecă el, punând foaia pe masa de lângă scaunul lui, înainte să se întindă după copii. Când îi avu pe amândoi în brațe, își lăsă capul peste părul moale al fiului său, apoi pe cel al fiicei lui.

Am ridicat foaia de hârtie de culoarea untului; întotdeauna, veștile rele pe hârtie crem veneau de la conacul Foxworth.

Dragul meu drag, Jory,

Sunt o lașă. Am știut asta întotdeauna, și am sperat că tu nu vei afla niciodată. Tu ai fost întotdeauna cel puternic. Te iubesc și, negreșit, te voi iubi de-a pururi, dar nu pot trăi cu un bărbat care nu va mai face niciodată dragoste cu mine.

Mă uit la tine în scaunul acela oribil, pe care tu te-ai obișnuit să-l accepți, în timp ce eu nu-l pot accepta, cum nu pot accepta nici handicapul tău. Părinții tăi au venit în camera mea, m-au certat și m-au rugat să vin să-ți spun în față ceea ce simt. Nu pot face asta, pentru că, dacă aș face-o, tu ai putea spune sau face ceva care m-ar determina să mă răzgândesc, iar eu trebuie să plec, altfel îmi pierd mințile.

Vezi tu, dragostea mea, deja mă simt pe jumătate nebună în casa asta, casa asta oribilă, care musteşte de ură, dincolo de frumuseţea ei înşelătoare. Stau întinsă pe pat şi visez la balet. Aud cântând muzica chiar şi atunci când e linişte. Trebuie să mă întorc acolo unde o pot auzi cu adevărat, şi dacă asta e urât şi egoist, aşa cum ştiu că e, iartă-mă, dacă vei putea.

Spune-le copiilor mei lucruri bune despre mine, când vor fi destul de mari ca să întrebe de mama lor. Spune-le cuvintele acelea drăguţe, chiar dacă nu sunt adevărate, pentru că ştiu că i-am abandonat şi pe ei, aşa cum te-am abandonat pe tine. Ţi-am dat toate motivele să mă urăşti, dar te rog nu mă uri. Adu-ţi aminte de mine aşa cum eram în tinereţea noastră mai fragedă, deţinând pe deplin controlul vieţilor noastre.

Nu te învinui pentru nimic, şi nici nu căuta alţi vinovaţi pentru ceea ce trebuie să fac. Totul este numai din vina mea. Vezi tu, eu nu sunt reală, nu am fost niciodată, şi nici nu voi fi. Nu pot face faţă acestei realităţi crude, care distruge vieţi şi lasă în urmă visuri destrămate. Şi, mai mult decât atât, aminteşte-ţi un lucru: sunt fantezia la a cărei creaţie ai contribuit, din dorinţa ta şi a mea.

Aşadar, adio, dragostea mea, prima şi cea mai dulce dragoste, şi, din păcate, probabil singura mea dragoste adevărată. Găseşte pe cineva extraordinar, ca mama ta, care să-mi ia locul. Ea e singura care ţi-a dat puterea de a înfrunta realitatea, indiferent cât e de crudă şi nedreaptă.

Dumnezeu ar fi fost milostiv dacă mi-ar fi dăruit şi mie o mamă ca a ta.

A ta, cu regret,

Mel

Scrisoarea căzu din mâinile mele, agitându-se patetic în căderea ei de neoprit spre covor. Şi Jory, şi eu ne-am uitat lung la ea, cum zăcea acolo, atât de tristă – şi atât de decisivă.

– S-a terminat, mami, spuse el fără nici o inflexiune a vocii. Ceea ce a început atunci când eu aveam doisprezece ani, iar ea unsprezece, s-a terminat. Mi-am construit viaţa în jurul ei,

gândindu-mă că ea va fi acolo până când vom fi bătrâni. I-am dat tot ce-am avut mai bun, și tot n-a fost suficient, odată ce mirajul s-a spulberat.

Cum puteam să-i spun că relația cu Melodie n-ar fi durat nici dacă el dansa în continuare pe scenă. Ceva din ființa ei respingea forța lui, puterea lui înnăscută de a înfrunta situații care depășeau puterea ei de înțelegere.

Am scuturat din cap. Nu. Nu eram corectă.

– Îmi pare rău, Jory, teribil de rău.

Nu am spus *poate că îți va fi mai bine fără ea.*

– Și mie îmi pare rău, șopti el, refuzând să mă privească în ochi. Ce femeie mă va mai vrea acum?

Poate că Jory nu avea să mai întrețină niciodată relații sexuale normale, și știam că avea nevoie de cineva alături de el în pat în toate nopțile acelea lungi, de singurătate. Îmi dădeam seama, după chipul lui, că nopțile erau cele mai grele momente din viața lui, făcându-l să se simtă izolat, vulnerabil emoțional, pe lângă dizabilitatea fizică. Îmi semăna; ca și mine, avea nevoie de brațe să îl țină în siguranță în întuneric, de sărutări care să îl adoarmă, care să îl trezească, care să-l țină în cochilia sigură a iubirii.

– Noaptea trecută am auzit cum bate vântul, mi se confesă el, în timp ce gemenii stăteau în scăunele lor speciale și își mozoleau fața cu terciul cald. M-am trezit. Am crezut c-o aud pe Mel respirând lângă mine, dar nu era nimeni acolo. Am văzut păsările construindu-și fericite cuibul, le-am auzit ciripind ca să întâmpine o nouă zi, apoi am văzut biletul ei. Am știut ce era înăuntru, fără să-l citesc, și am continuat să mă gândesc la păsări, și toate trilurile lor de dragoste s-au transformat brusc în simple sunete prin care își revendicau teritoriul. Vocea lui se frânse din nou și își lăsă capul în jos ca să-și ascundă fața. Am auzit că lebedele se împerechează cu un singur partener toată viața; și o tot văd pe Melodie ca pe o lebădă, întotdeauna credincioasă, indiferent de încercări.

– Dragul meu, ştiu, ştiu, l-am alinat, mângâindu-l pe şuviţele cârlionţate. Dar dragostea poate veni din nou, trebuie să crezi asta – şi nu eşti singur.

El încuviinţă din cap.

– Îţi mulţumesc că eşti întotdeauna aici când am nevoie de tine. Mulţumeşte-i şi tatei din partea mea...

Dintr-odată, temându-mă să nu încep şi eu să plâng, mi-am pus braţele în jurul lui.

– Jory, Melodie a plecat, dar ţi-a lăsat un fiu şi o fiică, fii recunoscător pentru asta. Pentru că ea te-a părăsit, ei sunt acum numai ai tăi. A plecat departe nu doar de tine, ci şi de proprii copii. Poţi divorţa de ea şi-ţi poţi canaliza energia pentru a-i ajuta pe copiii tăi să-şi dezvolte aceeaşi rezistenţă psihică şi aceeaşi tărie de caracter. Te vei descurca fără ea, Jory, iar atât timp cât vei avea nevoie de noi, ai ajutorul necondiţionat al părinţilor tăi.

În tot acest timp, mă gândeam că Melodie se îndepărtase în mod intenţionat de copiii ei, ca să facă despărţirea mai uşoară; nu îşi îngăduise să-i iubească, nici lor nu le îngăduise să o iubească pe ea. Cadoul ei de rămas-bun pentru iubitul ei din copilărie fuseseră proprii lui copii.

Jory îşi şterse lacrimile din ochi şi încercă să zâmbească. Un zâmbet plin de ironie.

Vara lui Cindy

Dintr-odată, Bart făcea călătorii de afaceri, pleca cu avionul ca să se întoarcă peste câteva zile; niciodată nu stătea plecat mai mult de două sau trei zile, ca și cum se temea că, în absența lui, în timp ce el învârtea diverse afaceri, noi am putea fugi cu averea lui.

– Trebuie să știu tot ce se întâmplă, spunea chiar el. Nu pot avea încredere în altcineva mai mult decât în mine.

Întâmplarea făcuse ca Bart să nu fie acasă în ziua în care Melodie se furișase din conacul Foxworth și îi lăsase biletul acela jalnic lui Jory, să-l găsească pe noptieră. Expresia feței lui Bart nu se schimbă când veni acasă și găsi gol scaunul lui Melodie de la masa de seară.

– E sus, bocește iar? întrebă indiferent, arătând spre scaunul ei, care era o amintire constantă a absenței ei.

– Nu, Bart, am răspuns eu, când Jory refuză să se uite măcar în direcția lui sau să-i răspundă. Melodie a hotărât că vrea să-și reia cariera și a plecat, lăsându-i un bilet lui Jory.

Sprâncenele lui se ridicară într-o expresie cinică; apoi îi aruncă scurt o privire lui Jory, dar nu spuse nici o vorbă prin care să-și exprime regretul pentru plecarea ei; nici nu îi adresă fratelui său vreun cuvânt de consolare.

Mai târziu, când Jory era sus, iar eu schimbam scutece, Bart veni și rămase în picioare lângă mine.

– Păcat că eram la New York. Mi-ar fi plăcut să-i văd fața lui Jory când citea biletul de la ea. Apropo, unde e? Aș vrea să citesc și eu ce a avut de spus.

M-am întors să-l privesc drept în ochi. Pentru prima dată, mi-a trecut prin cap că Melodie ar fi putut aranja să se vadă cu el în New York.

– Nu, Bart, nu vei citi niciodată biletul ăla... și sper din tot sufletul că n-ai avut nici un amestec în privința hotărârii ei de a pleca.

Se făcu roșu de mânie.

– Am mers într-o călătorie de afaceri. Nu i-am adresat două cuvinte lui Melodie de la Crăciun. Și, cât despre mine, ducă-se învârtindu-se!

Într-un anume fel, era mai bine fără Melodie care stătea veșnic ursuză lângă noi, întunecând camerele cu depresia ei cruntă. Mi-am făcut obiceiul să-l vizitez pe Jory chiar înainte de culcare, aranjându-i cuverturile, învelindu-l, deschizându-i fereastra, stingând luminile și asigurându-mă că avea o cană cu apă la îndemână. Sărutul meu pe obrazul lui încerca să înlocuiască sărutul unei soții.

Acum, că Melodie plecase, am aflat curând că se implicase cât de cât, trezindu-se uneori mai devreme ca să-i schimbe și să-i hrănească pe micuți. Se preocupase chiar să le schimbe scutecele de câteva ori pe zi.

Bart venea adesea în camera copiilor, de parcă simțea o atracție irezistibilă, și îi privea intens pe micuții gemeni, care învățaseră să zâmbească și aflaseră, spre marea lor încântare, că umbrele acelea mișcătoare erau propriile lor piciorușe și propriile lor mânuțe. Se întindeau după jucăriile zornăitoare cu păsări drăguțe, viu colorate, sforțându-se să le tragă și să le bage în gură.

– Sunt destul de drăgălași, comentă Bart, rămas puțin pe gânduri, lucru care mă bucură.

Apoi chiar îmi dădu o mână de ajutor, aducându-mi uleiul și pudra de talc. Din nefericire, chiar când gemenii erau pe cale să-l cucerească complet, Joel intră în cameră și se uită urât

la copiii aceia frumoși, astfel că toată blândețea și admirația care creșteau în inima lui Bart dispărură complet, făcându-l să stea în picioare lângă mine cu o umbră de vinovăție pe chip.

Joel le aruncă gemenilor o privire plină de ură, înainte să-și întoarcă ochii ofensați.

– Exact ca primii gemeni, cei răi, mormăi Joel. Același păr blond și aceiași ochi albaștri... nimic bun nu va ieși nici din ăștia.

– Ce vrei să spui? am izbucnit eu. Cory și Carrie n-au făcut nici un rău nimănui! Ei au fost cei cărora li s-a făcut rău. Ei au îndurat consecințele faptelor propriei tale surori, ale propriei tale mame și ale propriului tău tată, Joel. Să nu care cumva să uiți asta.

Joel nu rosti un cuvânt și plecă din cameră, luându-l pe Bart cu el.

La jumătatea lunii iunie, Cindy zbură acasă ca să rămână peste vară. Făcu eforturi susținute să-și păstreze camerele mai ordonate, punându-și hainele pe umerașe, deși înainte obișnuia să le arunce pe jos. Mă ajuta să-i schimb pe gemeni și le ținea biberoanele în timp ce îi legăna să adoarmă. Era drăguț să o vezi stând în balansoar, cu câte un copil pe fiecare braț, străduindu-se să țină două biberoane în același timp, îmbrăcată cu pijama de copii, cu picioarele ei adorabil de lungi desculțe și strânse sub ea. Părea ea însăși un copil. Făcea baie și dușuri atât de des, încât mă gândeam că în curând avea să arate ca o prună deshidratată.

Într-o seară, veni din baia ei luxoasă și din dressingul ei, radiind de prospețime și de vioiciune, mirosind ca o grădină de flori exotice.

– Iubesc amurgul, mărturisi ea, învârtindu-se fără oprire. Pur și simplu, ador să mă plimb prin păduri când abia se ițește luna.

În timpul acela, noi eram cu toții așezați pe terasa noastră favorită, sorbind din băuturi. Bart își ciuli urechile și se uită cu severitate la ea.

– Cine te așteaptă în pădure?

– Nu cine, dragă frate, ci ce. Întoarse capul ca să-i zâmbească într-un fel inocent, fermecător. Voi fi drăguță cu tine, Bart, oricât de răutăcios ești cu mine. Am decis că nu pot să-mi fac prieteni aruncând cuvinte obraznice sau răutăcioase.

El o privi suspicios.

– Eu tot cred că te întâlnești prin pădure cu vreun băiat.

– Mulțumesc, frate Bart, pentru faptul că doar crezi că mă pedepsești cu bănuieli răutăcioase. E un băiat în Carolina de Sud, de care m-am îndrăgostit nebunește, și el iubește natura. M-a învățat să apreciez toate lucrurile pe care banii nu le pot cumpăra. Ador răsăriturile și apusurile. Când iepurii aleargă, eu îi urmez. Prindem împreună fluturi rari, și el îi pune în insectar. Facem picnicuri în pădure, înotăm în lac. Pentru că nu am voie să am un iubit aici, am de gând să stau singură în vârful dealul și să încerc să alerg la vale. E distractiv să te lupți cu gravitația și să încerci să nu alergi pierzându-ți suflul și controlul.

– Cu ce nume strigi gravitația? Bill, John, Mark sau Lance?

– N-o să-ți permit să mă enervezi de data asta, spuse ea cu aroganță. Îmi place să privesc cerul, să număr stelele, să găsesc constelații, să urmăresc luna jucându-se de-a v-ați ascunselea. Uneori omul din lună îmi face cu ochiul, și eu îi răspund. Dennis m-a învățat să stau perfect nemișcată și să absorb noaptea ca pe un sentiment. Ce-aș putea spune, văd minuni care nici n-am știut că există, pentru că sunt îndrăgostită – pasional, prostesc, nebunesc de îndrăgostită!

Invidia fulgeră în ochii întunecați ai lui Bart înainte ca el să mârâie.

– Și Lance Spalding? Credeam că simți așa ceva pentru el. Sau i-am făcut praf fața lui frumușică, și acum nu mai suporți să te uiți la el?

Cindy păli.

– Spre deosebire de tine, Bart Foxworth, Lance e frumos și în interior, și în exterior, ca tati, și încă îl iubesc, și îl iubesc și pe Dennis.

Căutătura lui Bart deveni și mai încruntată.

– Știu totul despre iubirea ta de natură! Vrei să te lungești pe spate și să-ți desfaci picioarele pentru cine știe ce idiot din sat – și eu n-o să permit asta!

– Ce se petrece aici? întrebă Chris, părând nedumerit să se întoarcă de la telefon și să descopere că toată liniștea și pacea se spulberaseră.

Cindy sări în picioare, luă poziție ofensivă și își puse mâinile în șolduri. Se uită intens în jos la chipul lui Bart, străduindu-se din răsputeri să-și mențină controlul de om matur pe care era hotărâtă să-l manifeste în relația cu el.

– De ce presupui întotdeauna ce e mai rău despre mine? Vreau doar să mă plimb sub clar de lună, iar satul e la șaisprezece kilometri depărtare. Ce păcat că nu înțelegi ce înseamnă să fii om!

Răspunsul și privirea ei păreau să-l înfurie și mai mult.

– Tu nu ești sora mea, doar o cățea cu gura mare și în călduri – exact ca mama ta!

De data asta, Chris fu cel care sări de la masă și îl pălmui tare pe Bart. Acesta se dădu mai în spate și își ridică pumnul, ca și cum se pregătea să-l lovească pe Chris în falcă – atunci am sărit *eu* în picioare și m-am așezat în fața lui Chris.

– Nu, nici să nu îndrăznești să-l lovești pe bărbatul care a încercat să-ți fie cel mai bun tată cu putință! Dacă faci asta, Bart, ai terminat-o cu mine pentru totdeauna!

Asta fu suficient ca să-l facă să-și întoarcă ochii întunecați, mânioși asupra mea, atât de furioși, precum niște tăciuni aprinși.

– De ce nu o vezi așa cum e – o mică târfă? Amândoi vedeți tot ce e rău în mine, dar închideți ochii la păcatele favoritei voastre! Nu e nimic altceva decât o afurisită de stricată, o târâtură blestemată.

Încremeni, cu ochi mari, uimiți.

Luase numele Domnului în deșert. Se uită în jur să-l caute pe Joel, care, întâmplător, nici nu se vedea, nici nu se auzea.

– Vezi ce-mi face, mamă? Mă corupe – și asta în propria mea casă.

Uitându-se dezaprobator la Bart, Chris se așeză din nou. Cindy dispăru în casă. M-am uitat cu tristețe în urma ei, în timp ce Chris vorbea cu severitate, înfruntându-l pe Bart.

– Nu vezi că Cindy face tot posibilul ca să-ți intre în voie? De când a venit, a tot încercat să-ți facă pe plac, dar tu nu o lași. Cum poți vedea într-o simplă plimbare prin pădurile astea izolate altceva decât cel mai inocent lucru? De acum înainte, vreau să o tratezi cu respect – pentru că, altfel, ai putea s-o determini să facă ceva necugetat. Pierderea lui Melodie e deja destul pentru vara asta.

Era totuna dacă Chris nu avea voce sau Bart nu avea urechi, pentru că toate acele cuvinte rămaseră fără efect. Chris încheie aruncându-i lui Bart o privire și mai severă, plus alte cuvinte de dojană, ca apoi să se ridice și să dispară în casă. Bănuiam că avea să se ducă sus după Cindy și avea să facă tot posibilul să-i ofere alinare.

Singură cu fiul meu cel mic, am încercat să port o discuție rațională cu el, ca întotdeauna.

– Bart, de ce vorbești atât de urât cu Cindy? am început eu. E la o vârstă foarte vulnerabilă și e o fată cuviincioasă, care are nevoie să fie apreciată. Nu e o târfă, o stricată sau o târâtură. E o tânără fermecătoare, foarte încântată că e așa de frumoasă și că primește atât de multă atenție din partea băieților. Asta nu înseamnă că li se oferă tuturor. Are scrupule, are onoare. Episodul acela accidental cu Lance Spalding nu a stricat-o.

– Mamă, ea a fost stricată cu mult timp în urmă, doar că tu nu vrei să crezi asta. Lance Spalding nu a fost primul.

– Cum îndrăznești să spui asta? l-am întrebat, furioasă de-a binelea. Ce fel de om ești tu, de fapt? Tu te culci cu oricine poftești, faci tot ce dorești, în schimb ea ar trebui să fie un înger cu cerculeț deasupra capului și aripi pe spate. Acum, du-te sus și cere-ți scuze de la Cindy!

– Nu va primi niciodată scuze de la mine. Se așeză la loc la masă ca să termine de mâncat. Servitorii vorbesc despre Cindy. Tu nu-i auzi, pentru că ești prea ocupată cu copiii ăia doi pe care nu-i poți lăsa în pace. Dar eu îi aud în timp ce fac curățenie și

şterg praful. Cindy a ta e un număr de linie fierbinte. Problema e că tu o crezi un înger. Şi crezi asta doar pentru că arată ca un înger.

M-am lăsat în jos şi mi-am sprijinit coatele grele pe masa albă de fier forjat, acoperită cu blat de sticlă, simţindu-mă extenuată, la fel ca şi Jory, care nu spusese nici un cuvânt în apărarea sau împotriva lui Cindy. Convieţuirea alături de Bart, pentru o perioadă mai scurtă sau mai lungă de timp, era extenuantă; tensiunea de a nu spune cumva ceva greşit îţi dădea o stare de agitaţie nervoasă.

Ochii mei se îndreptară spre trandafirii, de un roşu aprins, aşezaţi în această seară în mijlocul mesei.

– Bart, ţi-a trecut măcar prin cap că Cindy s-ar putea simţi lipsită de puritate şi că de aceea nu-i pasă? Iar tu, cu siguranţă, nu-i dai vreun motiv ca să-şi valorizeze respectul de sine.

– E o târfă stricată şi destrăbălată.

Rosti aceste cuvinte cu o convingere absolută.

Vocea mea deveni la fel de intransigentă ca a lui.

– După câte se pare, potrivit bârfelor servitorilor, tu eşti atras tocmai de genul ăsta de femeie pe care o condamni.

Ridicându-se în picioare, îşi aruncă şervetul şi intră apăsat şi hotărât în casă.

– Îi voi da afară pe toţi cei care mă bârfesc!

Am oftat. În curând, nu aveam să fim în stare să mai angajăm vreun servitor, dacă el îi tot dădea afară.

– Mamă, o să mă duc să mă întind pe pat, spuse Jory. Masa asta plăcută de seară, pe terasă, s-a terminat exact aşa cum mi-aş fi putut imagina.

În aceeaşi seară, Bart îi concedie pe toţi servitorii, cu excepţia lui Trevor, care rareori îi adresa cuiva vreun cuvânt, cu excepţia mea sau a lui Chris. Dacă Trevor ar fi plecat de fiecare dată când Bart îl dădea afară, n-ar mai fi fost aici de multă vreme. Avea un anume fel de a şti cu certitudine când să creadă că Bart vorbea serios. Niciodată, dar niciodată, nu îl contrazicea pe Bart şi nici nu se uita drept în ochii lui. Poate de aceea

credea Bart că Trevor îi e supus. Mă gândeam că Trevor îl ierta pe Bart, pentru că îl înțelegea și îi era milă de el.

M-am îndreptat spre camera lui Cindy, întâlnindu-mă cu Chris, care cobora.

– E foarte supărată. Încearcă să o calmezi, Cathy. Spune că o să plece de aici și nu se mai întoarce niciodată.

Cindy era întinsă cu fața în jos pe pat. Numai gemete și suspine se auzeau din gâtul ei.

– Distruge totul, se văită ea. Niciodată nu mi-am cunoscut părinții – iar Bart vrea să mă gonească departe de tine și de tati, plânse ea în timp ce eu mă cocoțam pe marginea patului ei. Acum e hotărât să-mi strice vara, să mă alunge de aici, așa cum a făcut cu Melodie.

I-am ținut trupul firav în brațe și am alinat-o cât de bine m-am priceput, gândindu-mă că trebuia să o trimit de aici ca să o protejez de a fi iar rănită de Bart. Unde puteam s-o trimit pe Cindy și să nu-i fie lezate sentimentele, care nu mai aveau nevoie de încă o lovitură crudă? M-am dus la culcare, gândindu-mă la asta, în timp ce Cindy fugi din casă pentru a se întâlni cu un băiat din sat.

Aveam să aud despre asta mai târziu.

Așa cum prevăzuse Bart, iubirea de natură a lui Cindy avea un nume. Victor Wade. Iar în timp ce eu stăteam întinsă pe pat, iar Chris dormea lângă mine, gândindu-mă ce să fac cu Cindy și în același timp să păstrez dragostea ei, și cum să-l împiedic pe Bart să scoată la lumină cea mai rea latură a lui, Cindy a noastră se strecură afară din casă și merse cu Victor Wade în Charlottesville.

În Charlottesville, Cindy se distră de minune, dansând cu Victor Wade până își găuri tălpile subțiri ale sandalelor ei elegante, sclipitoare, cu tocuri de zece centimetri. Apoi, după cum promisese, Victor o conduse pe Cindy înapoi la conacul Fox worth. În apropierea unuia dintre drumurile care duceau spre dealul nostru, parcă și o luă pe Cindy în brațe.

– M-am îndrăgostit, îi şopti el cu vocea înecată, acoperind-o cu săruturi de bărbat experimentat pe faţă, în spatele urechilor, coborând pe gât în jos ca să ajungă la un sân pe care îl dezgoli. Niciodată n-am întâlnit o fată care să fie nici pe jumătate aşa de simpatică. Şi ai dreptate. În Texas nu sunt mai frumoase...

Pe jumătate ameţită de la prea mult vin, precum şi de priceperea lui în preludiul sexual, eforturile lui Cindy de a-i rezista fură slabe, ineficiente. În curând, firea ei pasională ieşi la lumină, şi, nerăbdătoare, îl ajută să se dezbrace, în timp ce el îi desfăcu fermoarul de la rochie şi i-o scoase, şi tot ce mai avea pe ea. Se năpusti asupra ei – şi atunci apăru Bart.

Mugind ca un taur înfuriat, Bart se năpusti asupra maşinii parcate, prinzându-i pe Cindy şi pe Victor în toiul actului sexual.

Văzându-le trupurile goale, cu braţele şi picioarele încolăcite pe bancheta din spate, îi confirmă toate suspiciunile şi îl înfurie şi mai rău. Bart deschise uşa cu putere şi îl prinse pe Victor de glezne, trăgându-l cu putere de pe Cindy, aşa că el căzu cu faţa în jos pe pietrişul dur de la marginea drumului.

Fără a-i da băiatului o şansă să-şi revină, Bart atacă, folosindu-şi pumnii cu brutalitate.

Strigându-şi furia, fără să-i pese de goliciunea ei, Cindy îşi aruncă rochia drept în faţa lui Bart, orbindu-l pentru o clipă. Asta îi dădu ocazia lui Victor să sară în picioare şi să-i dea şi el o lovitură, care îl opri pe Bart doar o clipă, dar deja nasul lui Victor sângera, iar ochiul îi era vânăt.

În lumina lunii, goliciunea lui îi părea albastră lui Cindy.

– Iar Bart era aşa de nemilos, mami! Atât de groaznic! Părea nebun – mai ales când Victor a reuşit să-i dea o directă fix în falcă. Apoi, a încercat să-l lovească pe Bart în vintre. L-a lovit, dar nu destul de tare. Bart s-a încovoiat, a ţipat, apoi s-a năpustit asupra lui Victor cu atâta furie, încât mi-era teamă că o să-l omoare! A trecut peste durere atât de repede, mami, atât de repede – şi am auzit că asta lasă întotdeauna un bărbat lat.

Cindy plângea cu capul în poala mea.

– Era ca un diavol venit direct din iad; îl înjura şi îl insulta pe Victor, proferând toate cuvintele obscene pe care nu vrea

niciodată să le spun eu. L-a pus la pământ pe Victor, apoi l-a bătut până l-a lăsat inconștient. După aceea, a venit spre mine! Eram îngrozită că o să-mi distrugă fața și o să-mi rupă nasul, cum m-a amenințat întotdeauna. Am reușit cumva să-mi trag rochia pe mine, dar fermoarul era larg deschis la spate. M-a prins de umeri și m-a scuturat așa de tare, încât rochia mi-a căzut la pământ și eram goală – dar el nu s-a uitat să vadă nimic. Și-a ținut ochii ațintiți pe fața mea și m-a pălmuit pe un obraz, apoi pe celălalt, și capul meu s-a dus întâi într-o parte și apoi în alta, până ce am simțit că amețesc și leșin. Capul mi se clătina când el m-a ridicat ca pe un sac, m-a aruncat pe umăr și a luat-o prin pădure, lăsându-l pe Victor să zacă acolo, la pământ.

– A fost groaznic, mami, atât de umilitor! Să fiu cărată așa, de parcă eram un animal! Am țipat tot drumul, rugându-l pe Bart să cheme o ambulanță în caz că Victor era rănit grav... dar el nu mă asculta. L-am rugat să mă pună jos și să mă lase să mă acopăr cu ceva, dar el mi-a ordonat să tac din gură, altfel făcea ceva teribil. Apoi m-a dus la...

Își înghiți cuvintele, uitându-se fix în fața ei, ca hipnotizată de frică.

– Unde te-a dus, Cindy? am întrebat, făcându-mi-se rău, ca și cum umilința ei era a mea, și simțind atâta furie față de Bart, părându-mi rău pentru experiența ei traumatizantă. În același timp, eram extrem de mâhnită că și-o făcuse cu mâna ei, pentru că nu ascultase și nu ținuse cont de nimic din ceea ce încercasem să o învăț.

Cu o voce slabă, vlăguită, cu capul aplecat, astfel că părul lung îi ascundea fața, ea încheie.

– Doar acasă, mami... doar acasă.

Nu era doar atât, dar ea refuza să-mi mai spună altceva. Voiam să o cert, să o pedepsesc, să-i amintesc că știa deja totul despre Bart și despre temperamentul lui exploziv, dar era prea traumatizată ca să mai asculte ceva.

M-am ridicat să plec din cameră.

– Îți iau toate privilegiile, Cindy. O să trimit o servitoare să-ți ia telefonul, ca să nu mai poți să-l suni pe vreunul dintre iubiții tăi ca să te ajute să evadezi. Am auzit varianta ta acum, iar Bart mi-a spus-o pe a lui dis-de-dimineață. Nu sunt de acord cu metoda lui de a te pedepsi pe tine sau pe băiatul acela. A fost mult prea brutal, și îmi cer scuze pentru asta. Cu toate astea, se pare că ești foarte ușuratică. Nu mai poți nega asta, pentru că te-am văzut cu ochii mei când băiatul acela, Lance, a fost aici. Mă doare să știu că nu ai ascultat deloc ce am încercat să te învăț. Îmi dau seama că e greu să fii tânăr și diferit de prietenii tăi, și, totuși, am sperat că vei aștepta până când vei fi în stare să te descurci cu relațiile intime. Eu n-aș putea suporta ca un bărbat necunoscut să pună mâna pe mine – cu atât mai puțin să mă aibă cu totul –, iar tu abia îl cunoscuseși pe băiatul ăla, Cindy! Un necunoscut care ți-ar fi putut face rău!

Chipul ei drăgălaș, care acum îți stârnea mila, se ridică.

– Mami, ajută-mă!

– Nu am făcut tot ce-am putut ca să te ajut, toată viața ta? Ascultă-mă, Cindy, măcar o dată ascultă-mă bine. Cel mai bun lucru când iubești este să înveți să cunoști un om, dându-i și lui ocazia să te cunoască pe tine ca persoană, înainte să începi să te gândești la sex – nu alegi primul bărbat care-ți iese în cale!

Ea ripostă cu amărăciune.

– Mami, toate cărțile scriu despre sex. Nu vorbesc despre iubire. Majoritatea psihiatrilor spun că iubirea nici nu există. Niciodată nu mi-ai explicat exact ce e iubirea. Nici măcar nu știu dacă există cu adevărat. Cred că sexul e la fel de necesar la vârsta mea ca apa și mâncarea, iar iubirea nu e nimic mai mult decât emoție; e sângele care se înfierbântă; pulsul care ți se mărește, inima care îți bate mai tare, respirația care devine mai rapidă, mai grea, iar în final e vorba de o nevoie naturală, cu nimic mai rea decât nevoia de somn. Așa că, în ciuda a ceea ce-mi spui și a ideilor tale de modă veche, cedez atunci când un băiat pe care îl plac vrea să o facem. Victor Wade mă dorea... și eu îl doream pe el. Acum, nu te mai uita așa la mine!

Nu m-a forţat. Nu m-a violat – eu l-am lăsat! Am vrut să-mi facă ce mi-a făcut!

Ochii ei albaştri se răzvrăteau împotriva mea, iar ea sări în sus şi se uită drept în ochii mei.

– Acum, hai, spune-mi că sunt o păcătoasă, cum a făcut Bart! Ţipă şi urlă şi spune-mi că voi merge în iad, dar nu te cred pe tine mai mult decât îl cred pe el! Dacă ar fi aşa, nouăzeci şi nouă la sută din populaţia lumii ar fi păcătoasă – inclusiv tu şi fratele tău!

Uimită, profund rănită, m-am întors şi am plecat.

Zilele frumoase de vară se târau una după alta, în timp ce Cindy stătea ursuză în camera ei, furioasă pe Bart, pe mine, chiar şi pe Chris. Refuza să mănânce la masă, dacă Bart sau Joel era acolo. Nu mai făcea duş de două sau trei ori pe zi şi-şi lăsă părul să devină la fel de slinos şi de lipsit de strălucire ca al lui Melodie, ca pentru a ne dovedi că era pe cale să ne abandoneze, aşa cum făcuse Melodie, şi încerca să copieze stilul acesteia, pe cât posibil. Cu toate astea, chiar aşa ursuză cum era, avea sclipiri de foc în ochi, izbutind să arate drăguţă chiar şi când era neîngrijită.

– Nu realizezi nimic dacă te faci nefericită pe tine însăţi, i-am spus când am văzut-o stingând rapid televizorul pe care îl avea în cameră, ca şi cum voia să mă facă să cred că nu mai avea nici o plăcere de care să se bucure, când, de fapt, din camera ei nu lipsea nici un obiect de lux – cu excepţia telefonului, pe care îl dezinstalasem ca să nu-şi poată aranja întâlniri secrete cu Victor Wade sau cu oricine altcineva.

Ea se aşeză pe pat, privindu-mă cu duşmănie.

– Lasă-mă să plec, mami. Du-te şi spune-i lui Bart să mă lase să plec, şi nu-l voi mai deranja niciodată. Nu voi mai veni în casa asta niciodată. NICIODATĂ!

– Unde vei merge şi ce vei face, Cindy? am întrebat îngrijorată, cu teama că într-o noapte se putea strecura afară din casă şi n-am mai auzi niciodată de ea.

Știam că nu are destui bani economisiți ca să-i ajungă mai mult de două săptămâni.

– O SĂ FAC CE TREBUIE SĂ FAC! țipă ea, lacrimile șiroindu-i pe fața palidă, care își pierdea deja bronzul trandafiriu. Tu și tati mi-ați dat destui bani, așa că nu va trebui să-mi vând corpul, dacă la asta te gândești. Doar dacă voi vrea să o fac. În momentul ăsta, vreau să fiu orice nu vrea Bart să fiu, și asta o să-i arate lui, chiar o să-i arate.

– Atunci, vei sta în camera asta până când vei vrea să fii ceea ce vreau *eu* să fii. Când o să-mi vorbești cu respect, fără să țipi, și o să exprimi o decizie matură în legătură cu ceea ce intenționezi să faci cu viața ta, o să te ajut să scapi din casa asta.

– Mami! se văită ea. Nu mă urî! N-am ce face dacă îmi plac băieții, și ei mă plac pe mine! Mi-ar plăcea să mă păstrez pentru bărbatul ideal, dar n-am întâlnit pe nimeni așa de special. Când îi refuz, se duc direct la altă fată care nu îi respinge. Cum ai reușit tu, mami? Cum i-ai făcut pe toți acei bărbați să te iubească pe tine, și numai pe tine?

Toți acei bărbați? Nu știam cum să răspund.

În schimb, ca orice părinte aflat în dificultate, am evitat să-i dau un răspuns direct, pe care oricum nu-l aveam.

– Cindy, eu și tatăl tău te iubim foarte mult, ar trebui să știi asta. Jory te iubește. Iar gemenii zâmbesc doar când te văd. Înainte să te hotărăști să faci ceva necugetat, haide să stăm de vorbă împreună cu tatăl tău, cu Jory, apoi spune ce ai de zis și ce-ți dorești pentru tine. Iar dacă e ceva absolut rezonabil, vom face tot ce ne stă în putință ca să ne asigurăm că-ți vei atinge obiectivele.

– Nu-l vei implica pe Bart în asta? întrebă ea suspicioasă.

– Nu, draga mea. Bart a dovedit că nu e rațional când e vorba de tine. Te-a detestat din ziua în care ai intrat în familia noastră, și acum se pare că e prea târziu ca oricare dintre noi să mai poată face ceva în legătură cu asta. Cât despre Joel, nici eu nu-l plac, și nu are ce căuta în discuțiile noastre de familie referitoare la viitorul tău.

Deodată, își aruncă brațele în jurul gâtului meu.

Ah, mami, mi-e atât de rușine că am spus atâtea lucruri urâte. Voiam să te rănesc data trecută, pentru că Bart mă făcuse de râs atât de rău. Salvează-mă de Bart, mami! Găsește o cale, te rog, te rog!

După ce Chris, Jory, Cindy și cu mine am discutat, am găsit o modalitate să o salvăm pe Cindy nu numai de Bart, ci și de ea însăși. Am încercat să-l calmez pe Bart, care voia să o pedepsească mai drastic.

– Tot ce face e să pună paie pe focul care arde deja în sat, strigă el când am intrat la el în birou. Încerc să duc o viață decentă, cu frică de Dumnezeu – acum nu țipa la mine și nu-mi spune că ai auzit altceva. Recunosc că m-am tăvălit în mocirlă o vreme, dar lucrurile s-au schimbat. Nu am găsit desfătare cu femeile alea. Melodie a fost singura care mi-a dat ceva ce măcar semăna a dragoste.

Am încercat să-mi ascund dezaprobarea. Cât de ușor o dăduse la o parte de îndată ce a știut sigur că avusese iubirea ei...

Uitându-mă în jur, la toate lucrurile valoroase din biroul lui, m-am întrebat din nou dacă nu cumva Bart iubea lucrurile mai mult decât oamenii; am privit lung la covoarele orientale vechi, pe care le cumpărase la licitații și care îl costaseră sute de mii de dolari. Mobila lui o făcea să pălească pe cea de la Casa Albă. *Avea să fie* cel mai bogat om din lume în cazul în care continua să-și dubleze cei cinci sute de mii pe an la fiecare câteva luni, cum părea să reușească în prezent. Chiar înainte să-și intre pe deplin „în drepturi", va fi făcut primul miliard, sau pe aproape. Era deștept, rapid, genial. Ce păcat că nu putea să însemne mai mult pentru omenire, în afară de încă un milionar lacom, egoist!

– Pleacă acum, mamă. Îmi irosești timpul. Își întoarse scaunul și se uită spre grădinile splendide, acum pline de flori. Trimite-o pe Cindy de aici – oriunde. Ia-o de pe capul meu.

– Cindy ne-a spus aseară că ar vrea să-și petreacă restul vacanței la o școală de teatru din Noua Anglie. Avea numele și adresa celei pe care o preferă. Chris a sunat ca să-i verifice, și par de încredere și au o reputație bună. Așa că pleacă în trei zile,

– Ducă-se învârtindu-se, spuse el indiferent.

În picioare, i-am aruncat o privire plină de milă.

– Înainte s-o condamni pe Cindy atât de dur, Bart, gândește-te la tine însuți. A făcut ea vreun rău mai mare decât ai făcut tu?

El începu să lucreze la computer, fără să-mi răspundă.

Am trântit ușa în urma mea.

Trei zile mai târziu, o ajutam pe Cindy să termine cu împachetatul. Fuseserăm la cumpărături, așa că avea suficiente haine de stradă, șase perechi de pantofi noi și două noi costume de baie. Îl sărută pe Jory de rămas-bun, apoi zăbovi mai mult alături de gemenii cuibăriți în brațele ei.

– Dragi copilași, le fredonă ea, mă voi întoarce. Mă voi strecura în casă și apoi înapoi afară, și nu-l voi lăsa pe Bart nici măcar să mă vadă. Jory, ar trebui să scapi și tu de-aici. Mami, tu și tati mergeți cu el.

Cu părere de rău, puse copiii înapoi în țarcul lor de joacă și veni să mă îmbrățișeze și să mă sărute. Plângeam deja. Îmi pierdeam fiica. Știam, după felul în care mă privea, că lucrurile nu aveau să mai fie niciodată la fel între noi.

Totuși, veni la mine și mă îmbrățișă.

– Tati o să mă conducă la aeroport, spuse ea, lăsându-și capul pe umărul meu. Poți veni și tu, dacă nu plângi și nu-ți pare rău pentru mine, pentru că sunt fericită și liberă ca pasărea cerului, fiindcă scap de casa asta blestemată. Și ia-mă în serios de data asta – luați-l pe Jory și eliberați-vă și voi de casa asta. E o casă nefastă, și acum îi urăsc spiritul la fel de mult pe cât odată i-am iubit frumusețea.

Am mers cu mașina la aeroport fără ca Cindy să-și fi luat rămas-bun de la Bart sau de la Joel.

Fără vreun alt cuvânt pentru mine, expresia ei distantă spunea totul. Față de Chris manifestă mai multă afecțiune, sărutându-l de rămas-bun. Mie mi-a făcut doar cu mâna în timp ce fugea spre poarta de îmbarcare.

– Nu mai stați pe aici să așteptați să zboare avionul. Mă urc în el bucuroasă.

– Ne vei scrie? întrebă Chris.

– Desigur, când găsesc timp.

– Cindy, am strigat eu fără să vreau, pentru că îmi doream să o protejez din nou, scrie-ne cel puțin o dată pe săptămână. Ne pasă de ceea ce se întâmplă cu tine. Vom fi aici, să facem tot ce putem când vei avea nevoie de noi. Iar mai devreme sau mai târziu, Bart va găsi ceea ce caută. Se va schimba. Voi avea grijă să se schimbe. Voi face tot posibilul ca să fim din nou o familie.

– Nu-și va găsi sufletul, mami, strigă ea înapoi cu răceală, îndepărtându-se tot mai mult. S-a născut fără el.

Înainte ca avionul ei să decoleze, lacrimile mi-au secat, iar hotărârea mea a devenit de neclintit. *Cu adevărat, înainte să mor, aveam să-mi văd familia unită,* întreagă și sănătoasă – chiar dacă avea să-mi ia tot restul vieții.

Chris încercă de câteva ori să mă scoată din starea de deprimare, în timp ce conducea înapoi spre ceea ce trebuia să se numească „acasă".

– Cum se descurcă bona?

Grija mea pentru Cindy mă ținuse atât de preocupată, încât dădusem prea puțină atenție bonei frumoase, cu părul negru, pe care Chris o angajase recent ca să locuiască cu noi și să ajute cu gemenii și cu Jory. Era deja de câteva zile în casă, și abia dacă îi adresasem câteva cuvinte.

– Ce crede Jory despre Toni? întrebă el. M-am dat peste cap ca să găsesc bona potrivită. După părerea mea, e o comoară.

– Nici nu cred că s-a uitat la ea, Chris. E atât de ocupat cu pictatul și cu copiii. Tocmai au început să meargă de-a bușilea, fără nici un efort. Ba chiar l-am văzut ieri pe Cory – vreau să spun Darren – cum lua un gândac din iarbă și încerca să și-l bage în gură. Toni a fost cea care a alergat ca să-l împiedice. Nu-mi amintesc ca Jory să se fi uitat măcar la ea.

– O va face, mai devreme sau mai târziu. Și Cathy, trebuie să încetezi să te gândești la gemenii lui ca la Cory și Carrie.

Dacă Jory te aude strigându-i așa, va fi furios. Ei nu sunt gemenii *noștri* – sunt ai lui Jory.

Chris nu mai spuse nimic cât dură lungul drum până la conacul Foxworth, nici măcar când intră pe drumul nostru privat și apoi se îndreptă încet spre garaj.

– Ce se întâmplă în casa asta de nebuni? întrebă Jory de îndată ce am pășit pe terasă, unde ședea pe un covor de gimnastică, întins pe dalele de piatră. Gemenii erau cu el, jucându-se veseli în soare. Imediat după ce ați plecat să o conduceți pe Cindy la aeroport, o echipă de muncitori în construcții a venit și au început să bubuie și să pocnească în camera aia de la parter, unde îi place lui Joel să se roage. Nu l-am văzut pe Bart, și n-am vrut să vorbesc cu Joel. Și mai e ceva...

– Nu înțeleg...

– E blestemata aia de bonă pe care ați angajat-o tu și tata, mami. E minunată și își face bine treaba – când reușesc să dau de ea. Am chemat-o de zece minute, și ea nu răspunde. Gemenii au făcut pe ei, și ea nu a scos suficiente scutece ca să îi pot schimba din nou. Nu pot merge în casă să iau altele, fără să-i las singuri. Acum țipă dacă încerc să-i pun în hamuri. Vor să meargă pe picioarele lor. Mai ales Deirdre.

Le-am schimbat eu scutecele gemenilor și i-am așezat să doarmă puțin, apoi am plecat în căutarea celui mai nou membru al casei noastre.

Spre uimirea mea, am găsit-o în noua piscină, cu Bart, amândoi râzând și împroșcându-se cu apă unul pe celălalt.

– Bună, mamă! strigă Bart, arătând bronzat și sănătos, și mai fericit decât îl văzusem în ultima vreme, la fel de fericit ca atunci când credea că e îndrăgostit de Melodie. Toni joacă tenis foarte bine. E minunat că e aici. Eram amândoi atât de încinși după antrenament, că am hotărât să ne răcorim în piscină.

Privirea din ochii mei fu înțeleasă imediat de Antonia Winters. Ieși imediat din piscină și începu să se usuce. Își uscă părul închis la culoare, cârlionțat, apoi își puse același prosop alb peste bikinii roșii.

– Bart mi-a cerut să-i spun pe numele mic. Nu vă deranjează dacă fac asta, nu-i aşa, doamnă Sheffield?

M-am uitat la ea cu suspiciune, întrebându-mă dacă era suficient de responsabilă ca să aibă grijă de Jory şi de gemeni. Îmi plăcea părul ei închis la culoare, care se ridica imediat în valuri şi cârlionţi, încadrându-i faţa plăcută fără machiaj. Avea cam un metru şaptezeci şi cinci şi aceleaşi forme voluptuoase ca Cindy, forme pe care Bart le dispreţuise la sora lui. Dar, din felul în care se uita la asistentă, se pare că îi plăcea foarte mult de ea.

– Toni, am început eu calm, Jory, cel pentru care te-am angajat ca să-l ajuţi, a încercat să te cheme să-i mai aduci nişte scutece pentru gemeni. El era pe terasă cu copiii, şi tu ar fi trebuit să fii cu *el*, nu cu Bart. Te-am angajat în speranţa că vei avea grijă ca nici Jory şi nici copiii lui să nu fie neglijaţi.

Ruşinea îi îmbujoră faţa.

– Îmi pare rău, dar Bart... şi ezită, părând uşor tulburată în timp ce se uită la el.

– E în regulă, Toni. Accept învinuirea, spuse Bart. I-am spus că Jory e bine şi foarte capabil să aibă grijă de el şi de gemeni. Mi se pare că pune mare preţ pe independenţa lui.

– Ai grijă să nu se mai întâmple din nou, Toni, am spus eu, fără să-l bag în seamă pe Bart.

Afurisitul acela de om avea să ne înnebunească pe toţi! Apoi am avut o idee excelentă.

– Bart, tu şi Toni i-aţi fi făcut o mare favoare lui Jory dacă l-aţi fi inclus în partida voastră de înot. Îşi poate folosi pe deplin braţele. Şi ar trebui să-ţi aduci aminte, Bart, că e destul de periculos să ai o piscină ca asta fără un gard protector, când doi copii mici sunt prin preajmă. Aşa că, Toni, cu ajutorul lui Jory, aş vrea să începeţi amândoi să-i învăţaţi pe gemeni să înoate... pentru orice eventualitate.

Gânditor, Bart se uită lung la mine, încercând să desluşească expresia de pe chipul meu. Îi aruncă încă o privire Antoniei, care mergea cu paşi mari spre casă.

– Deci, o să rămâneţi aici – de ce?

– Nu vrei să rămânem?

Zâmbetul lui radie de farmecul tatălui său mort.

– Cum să nu, da, bineînţeles că vreau. Acum, că Toni a venit să-mi lumineze orele solitare.

– Las-o în pace, Bart!

Zâmbi la mine cu răutate şi începu să înoate, făcând o întoarcere pe spate care îl aduse lângă picioarele mele, prinzându-mi gleznele cu atâta putere încât mă duru. Pentru o clipă m-am temut că avea să mă tragă în piscină, stricându-mi rochia de mătase pe care o purtam.

M-am uitat în jos, în ochii lui întunecaţi, dintr-odată ameninţători, care nu mai clipeau.

– Dă-mi drumul la glezne. Mi-am făcut deja partida de înot de dimineaţă.

– De ce nu înoţi cu mine uneori?

Văzu pe chipul meu ceva ce îi alungă ameninţarea din priviri şi aduse tristeţea; cu ochi visători se întinse să-mi sărute degetele de la picioare, cu unghiile lor roz care ieşeau din sandale. Apoi mi-a frânt inima, vorbind exact pe tonul răposatului său tată.

– Cred că nu voi mai vedea în veci pe cineva atât de fermecător ca tine... Privi în sus. Vezi, mamă, am şi eu o fărâmă de talent artistic.

Acesta era momentul meu. Era vulnerabil, înduioşat de ceea ce văzuse pe chipul meu.

– Da, bineînţeles că ai, dar, Bart, nu-ţi pare măcar puţin rău că a plecat Cindy?

Ochii lui deveniră reci, pustii.

– Nu, nu-mi pare rău. Mă bucur că a plecat. Ţi-am dovedit ce e cu adevărat?

– Mi-ai dovedit doar cât de plin de ură poţi fi tu.

Ochii lui se întunecară şi mai rău. Privirea lui extrem de hotărâtă începu să mă înspăimânte. Se uită în treacăt spre casă, din direcţia căreia se auzea un sunet slab, ca un mers târşâit. M-am uitat într-acolo. Joel ieşise pe peluza cu gazon care înconjura piscina ovală.

Joel ne condamnă în tăcere, cu ochii lui de un albastru-deschis, cu mâinile lui osoase, cu degete lungi, așezate în formă de piramidă sub bărbie. Își dădu capul pe spate și privi spre ceruri. Vocea lui slabă, mieroasă ajunse tremurătoare până la noi.

– Îl ții pe Domnul să aștepte, Bart, în timp ce tu îți irosești timpul.

Fără să pot interveni, am privit neajutorată cum ochii lui Bart fură inundați de un sentiment de vinovăție, și el se grăbi să iasă din piscină. Preț de o clipă, stătu acolo în toată gloria bărbăției lui tinerești, cu picioarele lui lungi, foarte bronzate, cu abdomenul tare și plat, cu umerii largi, cu mușchii puternici încordându-se sub piele, cu părul cârlionțându-se pe piept, și, pentru o scurtă clipă, cât o bătaie de inimă, am crezut că își încorda mușchii, pregătindu-se, ca un leu gata să sară, pentru un salt care avea să îl arunce drept la gâtul lui Joel. Am devenit tensionată, întrebându-mă dacă lua măcar în considerare ideea de a-și lovi unchiul.

Un nor trecu peste fața soarelui. Cumva, reuși să facă felinarele stinse de pe marginea piscinei să arunce umbra unei cruci pe pământ. Bart privi cu încordare în jos.

– Vezi, Bart, spuse Joel cu o voce impunătoare, pe care nu i-o mai auzisem înainte, îți neglijezi îndatoririle, și soarele dispare. Dumnezeu îți trimite semnul crucii sale. El întotdeauna vede. El aude. El te cunoaște. Pentru că ai fost ales.

Ales pentru ce?

Ca hipnotizat, Bart îl urmă pe unchiul lui în casă, lăsându-mă acolo singură, lângă piscină. Am fugit să-i povestesc lui Chris despre Joel.

– Ce vrea să spună, Chris – când spune că Bart a fost ales?

Chris tocmai intrase în cameră, după ce îi vizitase pe Jory și pe gemeni. Mă sili să mă așez și să mă relaxez. Îmi puse chiar în mână un pahar cu cocktailul meu preferat, înainte să se așeze lângă mine în balconașul nostru, care oferea o priveliște asupra grădinilor și a munților dimprejur.

Am schimbat adineauri câteva cuvinte cu Joel. Se pare că Bart a angajat constructori care să facă o capelă în cămăruţa aia goală, în care îi place lui să se roage.

O capelă? am întrebat cu uimită. De ce avem nevoie de o capelă?

Nu cred că e pentru noi, e pentru Bart şi Joel. Un loc în care să se roage fără să fie nevoiţi să meargă în sat şi să înfrunte privirile tuturor sătenilor care îi dispreţuiesc pe cei din familia Foxworth. Iar dacă Bart crede că asta îl va ajuta să se regăsească pe sine, pentru numele lui Dumnezeu, nu te împotrivi. Cathy, nu cred că Joel e un om rău. Cred, mai mult decât orice, că încearcă să devină un candidat pentru sfinţenie.

– Un sfânt? Nu zău, asta ar fi ca şi cum ai pune o aură în jurul capului lui Malcolm!

Chris îşi pierdea răbdarea cu mine.

– Lasă-l pe Bart să facă ce vrea. Am hotărât că, în orice caz, e timpul să plecăm de aici. Nu pot vorbi cu tine în casa asta şi să primesc un răspuns de om raţional. Ne vom muta la Charlottesville şi-i vom lua cu noi pe Jory, pe gemeni şi pe Toni, de îndată ce voi găsi casa potrivită.

Fără să-mi dau seama, Jory se deplasase cu scaunul în apartamentul nostru şi mă luă prin surprindere când începu să vorbească.

– Mami, s-ar putea ca tati să aibă dreptate. S-ar putea ca Joel chiar să fie sfântul blajin, aşa cum pretinde. Uneori, cred că amândoi suntem exagerat de suspicioşi, dar pe de altă parte, tu ai de atâtea ori dreptate. Îl urmăresc pe Joel când crede că nu îl vede nimeni. Cred că în felul lui el încearcă să nu fie ceea ce ne îngrijorează pe noi cel mai mult – o copie a bunicului pe care amândoi l-aţi urât.

– Cred că toate astea sunt ridicole! Bineînţeles că Joel nu e ca tatăl lui, altfel nu l-ar fi urât atât de mult.

Chris izbucni cu o mânie neobişnuită, iritat şi pierzându-şi complet răbdarea, nu doar cu mine, ci şi cu Jory.

– Toată discuția asta despre suflete renăscute în generațiile următoare e un nonsens absolut. Nu avem nevoie de alte complicații în viețile noastre, și așa suficient de complicate.

Lunea următoare, Chris luă din nou mașina și plecă înapoi la slujba pe care o iubea acum la fel de mult cum îi plăcuse să fie medic specialist. Am rămas în picioare, uitându-mă după mașina lui, simțind că rivala mea era pasiunea lui care înflorea pentru biochimie.

Masa de seară păru stingheră fără Chris sau Cindy, iar Toni era sus, culcându-i pe gemeni, ceea ce îl deranjă nespus pe Bart. Îi spuse lui Jory câteva lucruri despre Toni, menite să-i dea de înțeles că fata era deja îndrăgostită nebunește de el. Informația aceasta nu-l afectă pe Jory în nici un fel; era adânc cufundat în propriile gânduri. Nu scoase două vorbe cât durà cina, nici măcar atunci când Toni ni se alătură în cele din urmă.

O nouă zi de vineri sosi, și odată cu ea se întoarse și Chris, așa cum tăticul venea acasă în fiecare vineri. Într-un fel, mă deranjau similaritățile dintre viața noastră și cea a părinților noștri. Cea mai mare parte a zilei de sâmbătă ne-am petrecut-o la piscină, cu Jory și cu gemenii; eu și Toni îi susțineam pe copii în timp ce Chris îl ajuta pe Jory, care în realitate nu avea mare nevoie de ajutor. Porni înot dintr-o parte în alta, dovedind o deosebită pricepere, brațele lui puternice compensând lipsa picioarelor, care se târau moi în urma lui. În piscină, cu picioarele sub apă, era atât de mult el însuși, încât asta se vedea pe fața lui fericită.

– Hei, e super! Hai să nu ne mutăm încă de aici. Nu sunt multe case în Charlottesville cu așa o piscină. Și am nevoie de coridoarele largi și de lift. Și m-am obișnuit cu Bart, și chiar și cu Joel.

– S-ar putea ca eu să nu vin weekendul următor. Chris nu se uită în ochii mei când îmi dădu vestea aceasta surprinzătoare duminică, la masa de prânz. Continuă, refuzând cu hotărâre să se uite în direcția mea sau a oricui altcuiva: E un congres al biochimiștilor în Chicago și aș vrea să plec cu avionul acolo.

Voi sta două săptămâni. Dacă vrei să vii cu mine, Cathy, ți-aș fi recunoscător.

Bart își încordă auzul în direcția mea, înfigându-și lingura în pepenele copt. Ochii lui întunecați aveau o sclipire tăcută, de așteptare, ca și cum viața lui depindea de răspunsul meu. Voiam să merg cu Chris. Cel mai mult îmi doream să scap de casa aceasta, de problemele ei, și să fiu singură cu bărbatul pe care îl iubeam. Voiam să fiu cu el, dar trebuia să-l refuz și să fac acest ultim efort de a-l salva pe Bart.

– Mi-ar plăcea foarte mult să merg cu tine, Chris. Dar lui Jory îi e rușine să-i ceară lui Toni să îl ajute cu anumite lucruri intime. Are nevoie de mine aici.

– Pentru numele lui Dumnezeu! De-asta am angajat-o! E asistentă medicală!

– Chris, sub acoperișul meu nu vei lua numele Domnului în deșert.

Uitându-se crunt la Bart pentru vorbele acestea, Chris se ridică în picioare.

– Mi-am pierdut pofta de mâncare. O să iau micul dejun în oraș, dacă o să-mi mai fie poftă de ceva.

Îmi aruncă o privire plină de reproș, se uită furios la Bart, își puse în treacăt mâna pe umărul lui Jory, apoi dispăru.

Fusese un lucru bun că îl rugasem să caute o infirmieră înainte să se întâmple toate acestea. Acum era mai probabil să-și astupe urechile auzind ce voiam să fac pentru cei doi fii ai noștri care, într-un fel sau altul, erau un obstacol între noi. Și, totuși, încă nu-l puteam lăsa singur pe Jory, câtă vreme nu eram sigură că Toni avea suficientă grijă de el, nu încă.

Toni ni se alătură la masa de prânz purtând o uniformă albă, curată. Noi, cei trei de la masă, vorbeam despre vreme și despre alte fleacuri, în timp ce ea stătea cu ochii ațintiți asupra lui Bart. Ochi cenușii, blânzi, frumoși și strălucitori, plini de admirație – și pasiune. Era atât de evident, încât îmi doream s-o pot avertiza să se uite la Jory, să-l vadă pe el, și nu pe bărbatul care cel mai probabil avea s-o distrugă.

Simţindu-i admiraţia, Bart îşi îndreptă întreg farmecul spre ea, râzând şi povestindu-i nişte întâmplări prosteşti, în care îl făcea de râs pe băieţelul care fusese odinioară. Fiecare cuvânt pe care îl spunea el o atrăgea şi mai mult, în timp ce Jory şedea neobservat în scaunul lui odios, prefăcându-se că citeşte ziarul de dimineaţă.

Cu fiecare zi care trecea, puteam vedea cum pasiunea lui Toni pentru Bart creştea, chiar în timp ce avea grijă cu drag de gemeni sau îşi îndeplinea răbdătoare toate îndatoririle faţă de Jory. Fiul meu cel mare era veşnic prost dispus, aşteptând mereu să sune telefonul şi sperând că e Melodie, aşteptând scrisori care nu soseau, aşteptând pe cineva care să-l ajute cu lucrurile pe care obişnuise să le facă el însuşi şi pe care acum nu le mai putea face. Simţeam cum devine nerăbdător când servitorilor le lua prea mult timp ca să facă patul, să-i deretice camerele, să dispară din calea lui şi să-l lase în pace.

Se lupta mereu cu sine însuşi, angajă un profesor de arte plastice care să vină de trei ori pe săptămână şi să-l înveţe diferite tehnici. Muncă, muncă, muncă... se străduia să devină cel mai bun artist posibil, aşa cum odinioară se dedicase practicării exerciţiilor de balet dimineaţa, la prânz şi seara.

Cei patru D, care guvernau lumea baletului, nu piereau niciodată pentru unii dintre noi. Direcţie, Dedicaţie, Dorinţă, Determinare.

– Crezi că Toni e o bonă potrivită pentru gemeni? l-am întrebat într-o seară, în timp ce ea porni pe drum, împingându-i pe gemeni într-un cărucior dublu.

De-abia aşteptau să meargă afară. Doar văzând căruciorul, scoteau mici strigăte de plăcere şi entuziasm. Abia rostisem acele cuvinte, că eu şi Jory l-am văzut pe Bart cum alerga să o prindă din urmă pe asistentă. Apoi, amândoi împingeau căruciorul cu copiii lui Jory.

Neliniştită, am aşteptat răspunsul lui Jory. El nu spuse nimic. I-am aruncat în treacăt o privire, observând expresia plină de amărăciune de pe faţa lui în timp ce se uita după Bart, care avea acum grijă de copiii lui, şi după asistenta pe care

o angajasem pentru el. Era ca și cum i-aș fi citit gândurile. Nu avea nici o șansă cu nici o femeie, acum că se afla în scaunul acela. Acum, că picioarele lui nu mai dansau și nici măcar nu mai umblau. Şi, totuşi, doctorii lui ne spuseseră, mie și lui Chris, că mulți bărbați cu dizabilități se căsătoreau și trăiau vieți mai mult sau mai puțin normale. Procentul căsătoriilor era mult mai mare în cazul bărbaților infirmi decât al femeilor invalide. „Femeile au mai multă compasiune decât bărbații. Cei mai mulți bărbați normali se gândesc mai mult la propriile nevoi. E nevoie de un bărbat înzestrat cu o compasiune extraordinară și cu înțelegere pentru a se căsători cu o femeie cu handicap fizic."

– Jory, încă îți lipsește Melodie?

Se uită îngândurat înainte, întorcându-și în mod intenționat ochii de la Toni și Bart, care se opriseră să stea pe o buturugă și, aparent, purtau o discuție.

– Încerc să nu mă gândesc aproape deloc la asta. E o modalitate bună de a nu-mi face griji pentru anii care mă așteaptă, și despre felul în care o să mă descurc atunci. În cele din urmă, voi rămâne singur, și mi-e teamă de ziua aceea, iar teama e mai mult decât pot suporta.

– Eu și Chris vom fi întotdeauna cu tine, atâta vreme cât vei avea nevoie de noi, atât timp cât noi vom trăi; dar cu mult înainte ca oricare din noi doi să moară, tu îți vei fi găsit pe altcineva. Știu că se va întâmpla asta.

– Cum poți ști asta? Eu nu sunt nici măcar sigur că vreau pe cineva. Mi-ar fi rușine acum să am o soție. Încerc să găsesc ceva care să-mi umple golul rămas, acum că dansul nu mai e, și deocamdată n-am reușit. Cel mai bun lucru din viața mea de acum sunt gemenii mei și părinții.

Mi-am aruncat din nou privirea spre perechea de pe buturugă, chiar la timp ca să-l văd pe Bart cum ridică gemenii din cărucior și apoi se joacă cu ei pe iarbă. Copiii iubeau pe toată lumea și încercau să-l farmece chiar și pe Joel, care nu-i atingea niciodată și nu le vorbea, așa cum făceam noi. Puteam auzi slab râsul băiețelului și al fetiței, care se făceau mai drăgălași pe zi

ce trecea. Bart arăta şi se purta ca un om fericit. Mi-am spus în sinea mea că şi Bart avea nevoie de cineva, la fel de mult pe cât avea Jory. Într-un fel, Bart avea nevoie de cineva chiar mai mult decât Jory. Jory avea să-şi găsească în cele din urmă calea, cu sau fără o soţie.

Am stat acolo o vreme, observând perechea care se juca cu gemenii. Răsări luna, o lună plină, care părea excesiv de mare şi de aurie în lumina amurgului. O pasăre, pe lacul aflat nu departe, scoase un ţipăt ascuţit, singuratic.

– Ce pasăre e aia? am întrebat, stând cu spatele mai drept. Nu am mai auzit o pasăre ca asta pe aici până acum.

– E un cufundar, spuse Jory, uitându-se în direcţia lacului. Uneori, furtuna îi azvârle prin părţile astea. Eu şi Mel obişnuiam să închiriem o cabană pe insula Mount Desert, şi auzeam strigătele cufundarilor, care ni se păreau romantice. Mă întreb de ce credeam asta. Acum, ţipătul ăla mi se pare trist, chiar sinistru.

Din întunecimea tufelor, se auzi vocea lui Joel.

– Unii spun că sufletele pierdute locuiesc în corpurile cufundarilor.

– Ce e ăla un suflet *pierdut*, Joel? am întrebat tăios, întorcându-mă spre el.

Vocea lui blajină spuse încet:

– Aceia care nu-şi găsesc liniştea în mormintele lor, Cathy. Aceia care pendulează între rai şi iad, uitându-se în urmă la ceea ce au lăsat pe pământ, ca să vadă ce a rămas neterminat. Uitându-se înapoi, sunt prinşi în capcană pentru totdeauna, sau cel puţin până când lucrarea vieţii lor e încheiată.

M-am cutremurat, de parcă un vânt rece bătea dinspre cimitir.

– Nu încerca să înţelegi, mami, spuse Jory cu nerăbdare. Îmi doresc să fi putut folosi unele dintre calificativele pe care cei de vârsta lui Cindy le rostesc cu atâta naturaleţe şi nu se simt vulgari. Ciudat, adăugă el căzând pe gânduri, acum că Joel dispăruse iar în întuneric, când eram în New York şi nu-mi plăcea ceva, fie că eram nerăbdător sau furios, foloseam şi eu

un limbaj deșănțat. Acum, chiar și când mă gândesc să rostesc cuvintele acelea, ceva mă împiedică.

Nu trebuia să-mi explice mai mult. Știam exact la ce se referea. Era peste tot în jurul nostru, în atmosferă, în limpezimea aerului de munte, în apropierea stelelor... prezența unui Dumnezeu strict și exigent. Pretutindeni.

Noii amanţi

Se întâlneau în umbre. Se sărutau pe holuri. Bântuiau grădinile însorite, spaţioase, hălăduiau pe acolo şi sub lumina lunii. Înotau împreună, jucau tenis, se plimbau mână în mână pe malul lacurilor; se plimbau şi alergau prin păduri; mergeau la dans, la restaurante, apoi la teatru şi la film.

Trăiau în propria lor lume, în timp ce noi păream să fim invizibili, nevăzuţi şi neauziţi de ei, câtă vreme se puteau uita unul la altul, peste masa din sufragerie, cu ochi fascinaţi, ca şi cum toată lumea era a lor şi nu aveau de gând s-o lase din mână. În ciuda voinţei mele, eram prinsă în povestea lor de dragoste, încântată să fiu în preajma unor îndrăgostiţi atât de luminoşi, de frumoşi, o pereche potrivită, amândoi având părul cam de aceeaşi nuanţă închisă. Eram fericită şi nefericită, încântată, dar şi atât de tristă că nu Jory fusese cel care să-şi găsească o altă femeie pe care să o iubească. Voiam să o avertizez pe Toni că stătea pe un teren nesigur, că nu putea avea încredere în Bart, dar apoi mă uitam la chipul radios al lui Bart, eliberat de vină şi de ruşine. De data asta, nu fura nimic din ceea ce îi aparţinea fratelui său. Mi-am înghiţit cuvintele dojenitoare. Cine eram eu să-i spun pe cine să iubească? Eu, dintre toţi oamenii, trebuia să tac şi să-l las să profite de şansa pe care o avea. Acum situaţia era diferită faţă de cea cu Melodie; Toni nu-i aparţinea lui Jory.

Bart își manifesta fericirea devenind mai încrezător, iar în siguranța noii iubiri descoperite uită de toate obiceiurile lui ciudate și de obsesiva preocupare pentru ordine, și își permise să se relaxeze în haine sport. Până atunci, un costum de o mie de dolari, purtat cu cămăși și cravate scumpe din mătase, fusese simbolul statutului lui; acum nu-i mai păsa de asta, pentru că Toni îi dăduse sentimentul propriei valori. Puteam vedea cum, pentru prima oară în viață, părea să fi găsit un teren sigur pe care să stea.

Îmi zâmbi și mă sărută de câteva ori pe obraz.

– Știu ce voiai să se întâmple, știu! Știu! Dar mă iubește pe mine, mamă! *Pe mine!* Toni vede ceva minunat și nobil *în mine*! Îți dai seama cum mă face să mă simt? Și Melodie îmi spunea că vede calitățile astea în mine, dar nu mă simțeam nobil și minunat când știam cât rău îi fac lui Jory. Acum e diferit. Toni nu a fost căsătorită niciodată, nu a mai avut un iubit până acum, deși a avut o mulțime de prieteni. Mamă, gândește-te la asta! Sunt primul ei iubit! Mă face să mă simt așa de special, să fiu cel pe care l-a așteptat. Mamă, între noi e ceva minunat, special. Ea vede la mine lucrurile pe care *tu le vezi* la Jory.

– Cred că e minunat, Bart. Sunt fericită pentru amândoi.

– Chiar ești, cu adevărat?

Ochii lui întunecați deveniră serioși, încercând să cerceteze sinceritatea declarației mele. Înainte să apuc să-i răspund, Joel vorbi din dreptul ușii deschise a camerei de lucru a lui Bart.

– Nebun prost! Crezi că asistenta aia te vrea *pe tine*? Femeia aia vede minunăția banilor tăi! Contul tău din bancă e cel pe care il vrea, Bart Foxworth! N-ai observat felul în care se plimbă prin casă, cu ochii pe jumătate închiși, ca și cum s-ar preface că e deja stăpână aici! Nu te iubește! Te folosește doar, ca să obțină ceea ce vrea orice femeie – bani, control, putere și apoi mai mulți bani – și după ce te vei căsători cu ea, e aranjată pe viață, chiar dacă mai târziu o să divorțezi de ea.

– Taci din gură! se răsti Bart, întorcându-se să-i arunce bătrânului o privire plină de ură. Ești gelos pentru că nu mai am

timp să stau cu tine. Asta e cea mai curată, cea mai pură iubire a vieţii mele – şi nu am de gând să te las să o pângăreşti!

Joel îşi lăsă capul în jos, cu umilinţă, părând descurajat în timp ce-şi împreună mâinile sub bărbie şi se strecură de-a lungul holului, evident în direcţia acelei cămăruţe speciale, pe care Bart o transformase într-o capelă de familie, deşi numai Joel şi Bart se rugau acolo. Eu nu mă deranjasem nici măcar să arunc o privire înăuntru.

M-am ridicat pe vârfuri ca să-i sărut obrazul lui Bart, să-l îmbrăţişez şi să-i doresc mult noroc.

– Sunt fericită pentru tine, Bart. Sincer fericită. Recunosc că, într-adevăr, am sperat că Toni s-ar putea îndrăgosti de Jory şi l-ar face să uite de pierderea lui Melodie. Voiam ca gemenii să aibă o mamă cât încă sunt mici. Ea ar avea şansa să înveţe să-i iubească ca şi cum ar fi ai ei, iar ei nu şi-ar aminti altă mamă în afară de ea. Dar, de vreme ce nu s-a întâmplat aşa, văzând fericirea ta şi a ei, asta mă face să mă simt bine şi fericită în sinea mea.

Mă scruta cu privirea, cu ochii aceia întunecaţi, care încercau să-mi citească sufletul.

– Te vei căsători cu ea? am simţit nevoia să întreb.

Mâinile lui se lăsară uşor pe umerii mei.

– Da, o voi cere în curând, după ce mă asigur că nu mă înşeală. Am pus deja la cale o metodă ca s-o testez.

– Bart, nu e corect. Când iubeşti trebuie să ai încredere.

– Să ai încredere oarbă în oricine altcineva în afară de Dumnezeu e o idioţenie.

Cât de bine îmi aminteam ce îmi spunea întotdeauna Chris! *Caută şi vei găsi.* Ştiam asta destul de bine. Întotdeauna fusesem bănuitoare cu tot binele pe care mi-l dăduse viaţa, şi curând după aceea binele dispăruse.

– Mamă, începu el, cu o candoare surprinzătoare, dacă Jory şi-ar fi păstrat picioarele de dansator, ştiu acum că Melodie nu m-ar fi lăsat niciodată să o ating. Pe el l-a iubit, nu pe mine. Poate că s-a prefăcut chiar că eram el, pentru că uneori văd o oarecare

asemănare între noi. Mai cred că Melodie a văzut ce voia ca să vadă, și s-a îndreptat spre mine pentru că el nu-i mai putea satisface nevoile. Am fost un înlocuitor al fratelui meu, așa cum am ieșit întotdeauna pe locul doi în competiție cu Jory. Doar cu Toni am fost primul.

– Ai dreptate de data asta, Bart. Jory e aici, și Toni nu îl vede. Te vede pe tine, doar pe tine.

Buzele lui schițară un zâmbet ironic.

– Mda... dar nu spui că eu stau pe picioarele mele, iar Jory e la pământ. Eu am cei mai mulți bani, iar el doar niște firimituri în comparație cu mine. Și el e deja împovărat cu doi copii care nu vor fi ai ei. Trei lovituri contra lui Jory... așa că eu câștig.

Acum îmi doream ca el să câștige; avea nevoie de Toni de zece ori mai mult decât Jory. Jory al meu era puternic chiar și atunci când era la pământ; în schimb, Bart era atât de vulnerabil și de nesigur chiar și așa, perfect sănătos cum era.

– Bart, dacă nu te poți iubi pe tine însuți pentru ceea ce ești, cum poți să te aștepți ca altcineva s-o facă? Trebuie să începi să crezi că și fără banii tăi, Toni tot te-ar iubi.

– Vom afla în curând asta, spuse el cu un glas egal, ceva în ochii lui amintindu-mi de Joel. Se întoarse să-mi ceară să plec. Am de lucru, mamă. Ne vedem mai târziu... și îmi zâmbi cu mai multă dragoste decât îmi arătase vreodată, de când avea nouă ani.

Încăpățânat, complicat, uluitor bărbatul acesta în care se transformase micul meu Bart cel tulburat...

Cindy ne scrisese ca să ne povestească cât de fabulos se scurgeau zilele ei de vară la cursurile de teatru din Noua Anglie. „Jucăm în spectacole adevărate, mami, în hambare adevărate, transformate provizoriu în teatre. Îmi place, iubesc cu adevărat fiecare aspect din industria spectacolului."

I-am simțit adesea lipsa lui Cindy, pe măsură ce zilele de vară treceau. Înotam cu toții în lac sau în piscină, arătându-le toate minunățiile naturii gemenilor care creșteau rapid. Le dăduseră dințișorii și mergeau amândoi de-a bușilea cu viteză

oriîncotro voiau să ajungă, adică peste tot. Nimic nu era în siguranță în fața mânuțelor, care apucau tot și considerau că orice obiect era bun de mâncat. Părul lor blond ca spicul se răsucea în inele pe căpșoarele lor, buzele rozalii li se făcură trandafirii de la soare, iar obrajii lor erau veșnic îmbujorați, plini de culoare, în timp ce ochii lor mari, albaștri, inocenți sorbeau toate fețele, absorbind de îndată primele impresii.

Am lăsat în urmă minunatele zile toride de vară, așa cum lași din mână un album de fotografii, care nu vor îngădui niciodată să dispară cu adevărat zilele și clipele fericite. Clic clic clic făceau trei aparate de fotografiat diferite, în timp ce Chris, Jory și cu mine le făceam minunaților noștri gemeni poze după poze. Le plăcea nespus să fie în natură, mirosind florile, încercând cu degetele scoarța copacilor, urmărind păsările, veverițele, iepurii, ratonii, rațele și gâștele care ne invadau adesea piscina, doar ca să fie repede gonite de adulți.

Vara trecu pe nesimțite și se instală din nou toamna. Anul acesta, Jory putea să se bucure de anotimpul acesta splendid în munți. Copacii care alcătuiau pădurile de pe versant se învăpăiau în culori spectaculoase.

– Anul trecut pe vremea asta eram în iad, spuse Jory, privind copacii și munții și uitându-se în jos la mâna lui stângă, care nu mai purta verigheta de aur. Au sosit hârtiile de divorț, și știi ceva, n-am simțit nimic, eram ca amorțit. Mi-am pierdut soția în ziua în care mi-am pierdut picioarele, și totuși sunt încă în viață și descopăr că viața merge înainte și că poate fi bună, chiar dacă o trăiești într-un scaun cu rotile.

Brațele mele se încolăciră în jurul lui.

– Pentru că ai forța ta interioară, Jory, și tărie de caracter. Îi ai pe copiii tăi, așa că mariajul tău a avut răsplata lui. Nu ți-ai pierdut încă statutul de celebritate, nu uita asta, și, dacă vrei, poți să începi să predai lecții de balet.

– Da' de unde, nu-mi pot neglija fiul și fiica, acum când nu au o mamă. Apoi, își lăsă capul pe spate ca să zâmbească. Nu că tu n-ai fi o mamă minunată, dar vreau ca tu și tati să vă trăiți

propriile vieți, nu să fiți împovărați cu niște copii mici, care v-ar putea da peste cap stilul de viață.

Râzând, i-am ciufulit părul creț, închis la culoare.

– Ce stil de viață, Jory? Eu și Chris suntem fericiți aici unde suntem, cu fiii și cu nepoții noștri.

Zilele luminoase de toamnă se răcoriră treptat, aducând cu ele mirosul înțepător al focurilor de lemne. De-abia așteptam să ies din casă dimineața devreme, cu Jory și cu gemenii. Copiii se căzneau să stea în picioare, ținându-se de mâinile cuiva sau de mobilă. Deirdre făcuse chiar câțiva pași nesiguri, cu piciorușele ei crăcănate, cu funduleţul ei dolofan în scutece și chiloței de plastic, peste care avea niște pantalonași drăguți, care păreau să-i placă nespus. Darren părea mai satisfăcut de rapiditatea cu care mergea de-a bușilea oriunde voia să ajungă – adică peste tot. Îl prinsesem chiar luând-o în jos pe scările înalte din față, cu Deirdre după el.

Într-o zi frumoasă de început de octombrie, Deirdre ședea în poală la Jory, trăncănind pe limba ei, în timp ce eu îl căram pe un Darren, mai liniștit, pe noile cărări bătătorite pe care Bart fusese foarte drăguț să le niveleze, pentru ca Jory să se poată deplasa cu scaunul prin pădure. Rădăcini, care ar fi putut să-l răstoarne cu scaunul, fuseseră îndepărtate cu cheltuieli considerabile. Acum, că Bart avea o dragoste a lui, îl trata pe fratele lui cu mult mai multă considerație și respect.

– Mami, Bart și Toni sunt amanți, nu-i așa? întrebă Jory pe neașteptate.

– Da, am recunoscut eu fără prea mare tragere de inimă.

Spuse apoi ceva care mă contrarie.

– Nu e ciudat cum ne naștem într-o familie și trebuie să acceptăm ce ni se oferă? Nu ne cerem unii pe ceilalți, dar suntem legați pe viață de oameni cu care niciodată n-am vorbi a doua oară, dacă n-am fi rude de sânge.

– Jory, nu-l detești atât de mult pe Bart, nu-i așa?

– Nu vorbesc de Bart, mami. El a fost chiar în regulă în ultima vreme. E vorba de bătrânul ăla care pretinde că e unchiul tău, pe el îl detest. Cu cât îl văd mai mult, cu atât îl urăsc mai mult. Când a apărut, la început, mi-a fost milă de el. Acum mă uit la Joel și văd ceva rău în spatele ochilor ălora spălăciți, albaștri. Într-un fel sau altul, îmi aduce aminte de John Amos Jackson. Cred că se folosește de noi, mamă. Nu doar din rațiuni practice, cum ar fi nevoia de o casă și de mâncare... are altceva în minte. Chiar azi, l-am auzit întâmplător pe Joel șoptindu-i ceva lui Bart în holul din spate. Cred, din câte am auzit, că Bart o să-i mărturisească lui Toni tot adevărul despre trecutul lui – problemele lui psihologice – și despre faptul că, dacă e vreodată închis într-o instituție, își va pierde averea. Joel îl bate la cap să facă asta. Mami, n-ar trebui să-i spună! Dacă Toni îl iubește cu adevărat, va accepta faptul că a avut și el problemele lui. Din câte văd acum, e normal, și foarte priceput în a-și spori averea.

Mi-am plecat capul.

– Da, Jory. Chiar Bart mi-a spus asta, dar tot amână momentul mărturisirii, de parcă până și el crede că ea nu umblă decât după banii lui.

Jory încuviință din cap, ținând-o strâns pe Deirdre, care încerca să se dea jos din poală și să exploreze de una singură. Văzând-o pe sora lui că face asta, Darren deveni și el dornic să se elibereze.

– A spus vreodată Joel ceva prin care să sugereze că ar putea ataca testamentul surorii lui și să își însușească banii pe care Bart se așteaptă să-i moștenească atunci când va avea treizeci și cinci de ani?

Jory râse scurt, sec.

– Mamă, bătrânul ăla nu spune decât lucruri cu dublu înțeles. Nu-i place de mine și mă evită pe cât posibil. Nu e de acord cu faptul că odinioară am fost dansator și am purtat costume sumare. Nu e de acord cu tine. Îl văd cum te privește cu ochi mijiți și își mormăie în barbă: „Ca mama ei... doar că mai rău,

mult mai rău". Îmi pare rău să îți spun asta, dar e înspăimântător, mami, un bătrân cu adevărat sinistru. Se uită la tati cu ură. Și umblă prin casă noaptea. De când sunt infirm, urechile mele au devenit foarte agere. Aud scârțâind scândurile din podea, în holul din fața ușii mele, și uneori ușa mea se crapă foarte puțin. E Joel, știu că e el.

– Dar de ce te-ar spiona pe tine?

– Nu știu.

Mi-am mușcat buza de jos, imitând ticul nervos al lui Bart.

– Acum mă înspăimânți, Jory. Am și eu motive să cred că ne vrea tuturor răul. Cred că Joel a fost cel care a distrus corabia pe care ai construit-o pentru Bart, și sunt sigură că Joel nu a trimis prin poștă nici o invitație de Crăciun. Voia ca Bart să fie jignit, așa că a luat plicurile la el în cameră, a scos invitațiile, le-a semnat ca și când ar fi fost acceptate și apoi i le-a trimis prin poștă lui Bart. E singura explicație pentru faptul că nu a venit nimeni.

– Mami... de ce nu mi-ai spus asta până acum?

Cum aș fi putut să-i mărturisesc toate bănuielile mele în privința lui Joel, fără ca el să reacționeze precum Chris? Chris respinsese complet presupunerile mele cum că Joel ar fi plănuit să-l rănească pe Bart. Câteodată, până și eu credeam că am prea multă imaginație și pun prea multe pe seama lui Joel, făcându-l mai diabolic decât era în realitate.

– În plus, Jory, cred că Joel a fost cel care i-a auzit pe servitori vorbind despre Cindy și întâlnirea ei cu băiatul ăla, Victor Wade, și i-a pasat imediat informația lui Bart. Altfel, de unde ar fi putut să știe Bart? Pentru Bart, servitorii sunt ca modelele de pe tapet, nedemni de atenția lui – Joel e cel care trage cu urechea și apoi îi raportează lui Bart bârfele lor.

– Mami... cred că ai dreptate în legătură cu corabia, cu invitațiile și cu Cindy. Joel are ceva în minte, un plan pentru noi toți, și mă tem că nu e spre binele nostru.

Eram adâncită în gânduri, astfel că Jory a trebuit să-mi spună de două ori să i-l pun pe fiul lui în poală, să stea pe celălalt picior, pentru că în felul acesta ne-am deplasa mai ușor prin

pădure. Chiar și un singur copil era prea greu pe o distanță lungă, așa că am fost mai mult decât bucuroasă să-l pun pe Darren la tatăl lui în poală. Deirdre scoase un țipăt de bucurie și îl îmbrățișă pe frățiorul ei.

– Mami, cred că dacă Toni îl iubește cu adevărat pe Bart, va rămâne, indiferent de trecutul lui – sau de averea pe care o va moșteni.

– Jory... exact asta încearcă el să dovedească.

Pe la miezul nopții, când eram aproape adormită, se auzi o bătaie ușoară în ușa mea. Era Toni.

Intră în cameră, îmbrăcată într-o cămașă de noapte trandafirie, foarte drăguță, cu părul ei lung despletit, cu picioarele ei lungi pe care le-am văzut când se apropie de pat.

– Sper că nu vă deranjez, doamnă Sheffield... Am așteptat o noapte când soțul dumneavoastră nu e aici.

– Spune-mi Cathy, i-am cerut eu, ridicându-mă în capul oaselor și întinzându-mă după halatul meu. Nu dorm. Stau doar așa întinsă, gândindu-mă, și mă bucur să stau de vorbă cu o altă femeie.

Ea începu să se plimbe de colo colo prin dormitorul meu mare.

– Trebuie să vorbesc cu o femeie, cineva care poate înțelege mai bine decât un bărbat, de aceea sunt aici.

– Stai jos. Sunt gata să te ascult.

Se așeză nehotărâtă pe o mică sofa, învârtindu-și pe deget o șuviță din părul ei negru, câteodată trăgând de ea și punând-o între buze.

– Sunt extrem de confuză... Cathy. Bart mi-a mărturisit azi niște lucruri foarte îngrijorătoare. Mi-a spus și că tu știi deja despre noi, că el mă iubește și că eu îl iubesc. Cred că ne-ai surprins de câteva ori, într-o cameră sau alta, în momente mai degrabă intime. Și îți mulțumesc că te-ai prefăcut că nu observi ca eu să nu fiu stânjenită. Am tot felul de idei pe care majoritatea oamenilor le consideră demodate.

Îmi aruncă un zâmbet nervos, căutând aprobarea mea.

– M-am îndrăgostit din clipa în care l-am văzut pe Bart. E ceva magnetic în ochii lui negri, atât de fascinant și de irezistibil. Apoi, în seara asta, m-a luat în biroul lui, s-a așezat în spatele biroului și mi-a povestit o istorie lungă despre el însuși, ca un străin rece și distant. M-am simțit ca un client într-o discuție de afaceri, căruia îi e urmărită fiecare reacție. Nu știu ce a crezut el că îi voi arăta. Mi-a trecut prin cap că se aștepta să mă arăt șocată sau dezgustată, și în același timp ochii lui mă implorau. Te iubește, Cathy... te iubește aproape obsesiv, spuse ea, făcându-mă să îmi țin spatele mai drept, paralizată de ideea ei nebunească. Nici măcar nu cred că-și dă seama cât de mult te adoră. El crede că te urăște din cauza relației pe care o ai cu fratele tău. Ea roși și își plecă privirea. Îmi pare rău că trebuie să menționez până și asta, dar încerc să fiu sinceră.

– Continuă, am rugat-o.

– Pentru că Bart simte că ar trebui să te urască pentru asta, el încearcă s-o facă. Cu toate astea, ceva în tine, în el, îl împiedică să decidă vreodată care emoție ar trebui să prevaleze, dragostea sau ura. Vrea o femeie ca tine, doar că nu știe asta. Ea făcu o pauză, uitându-se în sus ca să-mi întâlnească ochii mari, îngrijorați. Cathy, i-am spus ce gândeam cu adevărat, că el caută o femeie ca mama lui. S-a făcut alb ca varul. Părea profund șocat de ideea asta.

Ea făcu o pauză ca să-mi vadă reacția.

– Toni, sigur te înșeli. Bart nu vrea o femeie ca mine, ci exact opusul ei.

– Cathy, am studiat psihologia, iar Bart are prea multe critici la adresa ta, așa că am încercat să-mi mențin mintea deschisă în timp ce ascultam. Bart a mai insistat și asupra faptului că niciodată nu a fost echilibrat mintal, și că în orice clipă și-ar putea pierde mințile și, odată cu asta, moștenirea. Ei bine, parcă voia să-l urăsc, să tai toate legăturile și să fug departe... așa că voi fugi, suspină ea, ținându-și capul în mâini, astfel

că lacrimile i se prelingeau printre degetele ei lungi, elegante. Indiferent cât de mult îl iubesc și cât am crezut că și el mă iubește pe mine, nu pot continua să iubesc și să mă culc cu un bărbat care are atât de puțină încredere în integritatea mea – și, chiar mai rău decât atât, în a lui.

M-am ridicat repede în picioare și am mers să o consolez.

– Nu pleca. Te rog, Toni, rămâi. Dă-i o nouă șansă lui Bart. Dă-i timp să se gândească bine la asta. Bart a fost dintotdeauna predispus la reacții impulsive. Îl mai are și pe unchiul lui, care îi spune că îl iubești doar pentru banii lui. Nu Bart e cel nebun, ci Joel, care îi spune lui Bart ce ar trebui să caute la viitoarea soție.

Ea se uită la mine plină de speranță, încercând să nu-și dea frâu liber lacrimilor. Am continuat, hotărâtă să-l ajut pe Bart să scape de sentimentul lipsei sale de valoare, moștenit din copilărie, și de influența nefastă a lui Joel.

– Toni, gemenii te adoră, iar eu nu pot face totul. Stai ca să-l ajuți pe Jory și să mă ajuți pe mine să-l țin ocupat. Are nevoie de ajutor profesionist, de asemenea, ca să-și mențină progresul fizic. Și, ține minte, Bart e imprevizibil, uneori irațional, dar te iubește. Mi-a spus de câteva ori cât de mult te iubește și te admiră. Îți testează dragostea pentru el, mărturisindu-ți adevărul. În copilărie *a fost* instabil din punct de vedere psihic, dar au existat motive serioase care au declanșat această tulburare mintală. Nu renunța la încrederea ta în el, și îl vei putea salva de el însuși și de unchiul lui.

Toni a rămas.

Viața își urmă cursul, ca de obicei.

Înainte de a împlini un an, Deirdre mergea în picioare, mergea oriunde dorea ea, sau unde o lăsam noi. Mică și drăgălașă, cu buclele ei aurii care îi săltau întruna, ne fermeca pe toți cu trăncănitul ei neîncetat, care se transformă curând în cuvinte simple, deschizându-i calea și lui Darren. Deși Darren a fost mai leneș în privința mersului în picioare, nu la fel era și când venea vorba de explorat locuri întunecate, înguste, care o speriau pe sora lui geamănă. Era un explorator neobosit,

care trebuia să pună mâna pe orice obiect și să-l examineze, așa că am fost nevoită să așez obiectele de artă scumpe și fragile pe rafturi la care el nu putea ajunge.

Sosi o scrisoare de la Cindy, în care spunea că îi e dor de familia ei și voia să vină acasă și să petreacă aici perioada dintre Ziua Recunoștinței și Crăciun, dar că era invitată la o petrecere fabuloasă de Anul Nou și avea să plece înapoi ca să onoreze invitația.

I-am dat scrisoarea lui Jory s-o citească. Zâmbind, se uită în sus.

– I-ai spus despre Bart și povestea lui de dragoste cu Toni?

– Nu, am răspuns eu, pentru că aveam de gând s-o las să vadă cu ochii ei.

Bineînțeles, înainte să plece, Toni era aici de numai două zile, dar pe atunci Cindy era mult prea nemulțumită ca să-i dea atenție cuiva pe care-l considera doar încă un angajat în casă.

Veni ziua în care așteptam întoarcerea lui Cindy acasă, o zi extrem rece. Eu și Chris eram la aeroport când ea ieși pe poartă, îmbrăcată în roșu aprins, arătând atât de frumoasă, încât toți oamenii din aeroport întorceau capetele după ea.

– Mami! Tati! strigă ea fericită, aruncându-se întâi în brațele mele și apoi în cele ale lui Chris. Sunt așa de fericită să vă revăd. Și înainte să mă avertizezi, îți promit că n-o să fac și n-o să zic nimic care să-l scoată din pepeni pe Bart. Crăciunul ăsta o să fiu exact îngerașul dulce și perfect care vrea el să fiu... și cu siguranță că tot o să găsească el ceva de criticat, dar nu-mi pasă.

Apoi ne întrebă de Jory, de gemeni și dacă mai auziserăm ceva de Melodie. Și cum era noua asistentă. Și dacă aveam același bucătar. Și dacă Trevor era la fel de drăguț ca întotdeauna.

Într-un fel sau altul, Cindy îmi dădea sentimentul că eram, la urma urmei, o familie adevărată... și asta era suficient ca să mă facă fericită. Odată ce ajunse în vestibulul imens, Toni și Bart, împreună cu Jory care îi ținea pe gemeni în poală, așteptau cu toții să-i ureze bun venit. Doar Joel rămase deoparte,

refuzând să o întâmpine pe fiica noastră. Bart îi strânse mâna cu căldură, și asta mă făcu să mă relaxez și îmi făcu plăcere. Cindy râse.

– Într-o bună zi, frate Bart, vei fi cu adevărat încântat nevoie mare să mă vezi, și atunci poate vei catadicsi să-ți atingi buzele tale caste de obrazul meu profan.

El roși și îi aruncă o privire jenată lui Toni.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, Toni. În trecut, eu și Cindy nu ne-am înțeles întotdeauna.

– E un fel de-a spune, interveni Cindy. Dar stai liniștit, Bart. Nu am venit aici ca să creez necazuri. N-am adus nici un iubit. Am de gând să mă comport cuviincios. Am venit pentru că îmi iubesc familia și nu pot suporta să stau departe de sărbători.

Sărbătorile din anul acela nu puteau să fie mai fericite, decât dacă dădeam ceasul înapoi și îl regăseam pe Jory întreg și i-o dădeam înapoi pe Melodie.

În câteva zile, Cindy și Toni deveniră prietene bune. Toni veni cu noi la cumpărături, în timp ce Jory avea grijă de gemeni cu ajutorul unei menajere. Timpul zbura mai repede ca niciodată când Cindy nu era în preajmă. Diferența de patru ani dintre ea și Toni nu avea importanță. Generoasă, Cindy îi împrumută lui Toni una dintre cele mai frumoase rochii ale ei, pentru excursia din ajunul Crăciunului la Charlottesville, unde ea putu să danseze cu unul dintre fiii doctorului, pe care îl întâlnise în urmă cu un an. Jory ne însoți și el, dar stătu într-un loc, privindu-l nefericit pe Bart care dansa cu Toni.

– Mami, șopti Cindy când se întoarse la masa noastră, cred că Bart s-a schimbat. E o persoană mult mai caldă. Ei bine, încep chiar să cred că ar putea fi uman.

Zâmbind, am încuviințat din cap, dar tot nu mă puteam opri să nu mă gândesc la Joel și la felul în care el și Bart petreceau atât de mult timp în cămăruța aceea pe care o transformaseră într-o capelă. De ce? Erau biserici peste tot în jur.

Veni ajunul Anului Nou, iar Bart și Toni hotărâră să zboare la New York împreună cu Cindy și să sărbătorească acolo

Lăsându-ne pe Chris, pe Jory și pe mine să ne descurcăm cum puteam fără ei. Am profitat de ocazie ca să-i invit pe câțiva dintre colegii lui Chris, împreună cu soțiile lor, știind că Joel avea să îi raporteze asta lui Bart când se întorcea. Dar tot nu-mi păsa.

Am dat peste Joel în seara aceea, pe când ieșeam din camera copiilor. Zâmbitoare, l-am privit în ochi.

– Ei bine, Joel, se pare că fiul meu nu va mai fi așa dependent de tine după ce se va căsători cu Toni.

– Nu se va căsători niciodată cu ea, spuse Joel în felul lui aspru, prevestitor de rău. E ca toți tinerii îndrăgostiți, un prost care nu vede adevărul. Ea vrea banii lui, nu pe el, și el va afla asta curând.

– Joel, i-am zis eu pe un ton blajin. Bart e un tânăr foarte chipeș, și pasional, și chiar dacă ar săpa șanțuri, fetele tot s-ar îndrăgosti de el. Când renunță la hotărârea lui de a arăta lumii cât e de genial, e un tânăr foarte plăcut. Lasă-l în pace. Încetează să-l modelezi în ceva care ție îți va face plăcere, dar poate că lui nu i s-ar potrivi. Lasă-l să-și găsească singur calea... pentru că aceea va fi ceea ce e bine pentru el, chiar dacă nu e lucrul la care te gândești tu.

Mă privi cu dispreț din cap până-n picioare.

– Ce știi tu despre bine și rău, nepoată? N-ai dovedit deja că nu ai nici un simț al moralei? Bart nu se va găsi niciodată pe sine fără ajutorul meu. Nu a căutat deja toată viața lui și a eșuat? L-ai ajutat tu atunci – îl ajuți acum? Dumnezeu va avea grijă de Bart, Catherine, în timp ce tu continui să îl împovărezi pe Bart cu păcatele tale.

Îmi întoarse spatele și își târî picioarele de-a lungul holului.

În timp ce Bart era în New York cu Toni și cu Cindy, Jory termină cea mai impresionantă lucrare în acuarelă a lui, care înfățișa conacul Foxworth. Colorase cărămizile trandafirii într-un ton întunecat, un roz cenușiu, prăfuit și amenințător; grădinile imaculate erau năpădite de buruieni; cimitirul fu mutat mai aproape, așa că pietrele funerare din stânga aruncau

umbre lungi, care prindeau în mrejele lor casa. Conacul Foxworth arăta vechi de două mii de ani și bântuit de fantome.

– Pune chestia aia deoparte, Jory, și încearcă un subiect mai vesel, am spus, simțindu-mă ciudat.

Cred că a fost singura acuarelă pictată de Jory care nu mi-a plăcut.

Bart și Toni se întoarseră de la New York, și am observat imediat schimbarea. Nu se priveau și nu-și vorbeau, ci merseră tăcuți spre camerele lor, fără să povestească aventurile fericite prilejuite de distracția de care avuseseră parte. Când am încercat să deschid subiectul, amândoi refuzară să-mi dea detalii.

– Lasă-mă în pace! avu Bart un acces de furie. La urma urmei, e doar o femeie ca toate celelalte.

– Nu pot să-ți spun, Cathy, plânse Toni. Nu mă iubește, asta e tot!

Ianuarie trecu pe nesimțite, apoi veni februarie, când am sărbătorit cea de-a treizeci și una aniversare a lui Jory. I-am făcut un tort imens în formă de inimă, acoperit cu glazură roșie care să reprezinte cadoul de Sfântul Valentin care fusese nașterea lui; numele lui era scris cu glazură albă și decorat cu trandafiri roșii. Gemenii erau încântați, chiuind când îl văzură că suflă în lumânări. Amândoi stăteau în scaune înalte, de o parte și de alta a lui, și, înainte ca Jory să poată tăia o felie, Deirdre și Darren întinseră în același timp mânuțele și înșfăcară bucăți mari din tortul moale, proaspăt. Am rămas toți cu ochii la dezastrul în care transformaseră o operă de artă, în timp ce ei își îndesau tortul în gură și își mânjeau fețele cu roșu.

– Ce a mai rămas e tot comestibil, spuse Jory râzând.

În tăcere, Toni se ridică să spele mâinile și fețele celor doi copii foarte murdari. Bart îi urmărea mișcările cu ochi triști, melancolici.

Eram izolați, cu toții, în vifornițele iernii, prinși într-un timp înghețat, mulțumindu-ne unul cu altul, cu toate că și altcineva ar fi fost bine-venit, iar unii dintre noi continuam să iubim persoana greșită.

Sosi ziua în care ninsoarea se opri şi Chris putu să se întoarcă la echipa lui de cercetare a cancerului, care lucra fără încetare şi nu ajungea niciodată la concluzii definitive.

Un alt viscol îl ţinu pe Chris în Charlottesville, şi două săptămâni trecură anevoie, târându-se încet, deşi vorbeam la telefon în fiecare zi, când liniile nu erau căzute – dar nu erau conversaţii plăcute. Întotdeauna aveam senzaţia că mai era cineva pe fir, care asculta la un alt telefon.

Chris sună joia următoare să anunţe că avea să vină acasă, să avem focurile aprinse, friptura rumenită, salata proaspătă, „... şi să porţi cămaşa aia de noapte albă pe care ţi-am dat-o de Crăciun".

Am aşteptat cu nerăbdare la o fereastră de la etaj, ca să-l văd pe Chris venind pe drum, şi când l-am văzut, am dat fuga pe scări spre garaj, ca să fiu acolo când avea să iasă din maşină. Ne-am îmbrăţişat ca doi îndrăgostiţi despărţiţi vreme îndelungată, care nu mai aveau altă ocazie să se sărute şi să se îmbrăţişeze. Dar abia când am ajuns în siguranţa camerelor noastre, cu uşile închise, mi-am încolăcit din nou braţele în jurul gâtului lui.

– Eşti încă rece. Aşa că, doar ca să te încălzeşti, o să asculţi toate lucrurile plicticoase care se întâmplă aici – şi încă în cele mai mici detalii. Seara trecută, l-am auzit pe Joel spunându-i din nou lui Bart că Toni vrea doar banii lui.

– Asta vrea? întrebă el, muşcându-mă uşor de ureche.

– Nu cred, Chris. Cred că îl iubeşte sincer, dar nu sunt sigură cât timp va mai dura dragostea ei sau a lui. Se pare că atunci când au mers cu Cindy la New York, de Anul Nou, Bart a mustrat-o din nou aspru pe Cindy, umilind-o într-un club de noapte, iar, în scrisoarea ei, Cindy mai spune că apoi s-a luat de Toni, pentru că dansase cu alt bărbat. A şocat-o atât de rău pe Toni cu acuzaţiile lui brutale, încât de atunci nu a mai fost aceeaşi fată. Cred că se teme de gelozia lui.

El ridică o sprânceană, întrebător, deşi nu spuse nimic ca să îmi amintească faptul că el era „Bart al meu".

– Şi Jory, cum e Jory?

– Se descurcă de minune, dar e singur şi trist, şi aşteaptă scrisori de la Melodie. Se trezeşte noaptea şi îi strigă numele. Câteodată, îmi spune Mel, din greşeală. Am găsit un scurt articol despre Melodie în *Variety*. S-a întors la vechea lor companie de balet şi are un nou partener. I-am arătat lui Jory asta chiar azi, gândindu-mă că ar trebui să ştie. Ochii lui au devenit goi. Şi-a pus deoparte acuarelele, tocmai când pictase cel mai frumos cer hibernal, şi a refuzat să termine tabloul. În orice caz, l-am pus într-un loc sigur, gândindu-mă că îl poate termina mai târziu.

– Da... totul se va rezolva.

Şi cu asta ne-am abandonat unul în braţele celuilalt, uitând de probleme în extazul pe care ştiam atât de bine să-l creăm.

Timpul zbura, consumat pe lucruri mărunte, lipsite de importanţă. Certuri zilnice între Bart şi Toni în legătură cu atitudinea lui faţă de Cindy, pe care Toni o plăcea mult, precum şi suspiciunile lui privind loialitatea ei faţă de el şi numai faţă de el. „N-ar fi trebuit să dansezi cu bărbatul ăla pe care abia l-ai cunoscut!" şi tot aşa. Zilnic, purtau discuţii în contradictoriu despre gemeni şi despre felul în care ar trebui să fie trataţi, astfel că, în curând, fisura dintre ei se prefăcu într-o genune.

Ne călcam unul pe altul pe nervi. Faptul că ne vedeam mereu, că ne auzeam tot timpul, intimitatea exagerată din pricina traiului împreună, toate acestea îşi spuneau cuvântul.

N-am luat nici o poziţie faţă de toată această situaţie, în timp ce Bart şi Toni erau prinşi într-o luptă continuă. Simţeam că ei trebuiau să-şi rezolve diferendele, şi că eu doar aş fi complicat lucrurile. Bart reîncepu să frecventeze barurile locale, rămânând adeseori peste noapte. Bănuiam că-şi petrecea destule nopţi în bordeluri, sau că îşi găsise pe cineva în oraş. Toni petrecea mai mult timp cu gemenii, şi, pentru că Jory încerca să îi înveţe să danseze şi să vorbească mai corect, în mod firesc ea petrecea mai mult timp şi cu el.

Sosi luna martie, cu ploile ei torenţiale şi cu vânturi puternice, dar şi cu aşteptatele semne, încă timide, prevestitoare ale primăverii. O urmăream cu atenţie pe Toni, căutând indicii că începea să-l vadă pe Jory ca bărbat, şi nu ca pacient. Ochii lui o urmăreau oriunde mergea. Câteva săptămâni în anul acela am căzut la pat cu o răceală zdravănă, iar ea preluă toate îndatoririle, inclusiv să-l spele pe Jory pe spate, să-i maseze picioarele lungi care îşi pierdeau puţin câte puţin forma lor frumoasă. Uram să-i văd picioarele frumoase transformându-se în nişte beţe subţiri. I-am sugerat lui Toni să i le maseze de câteva ori pe zi.

– A fost întotdeauna atât de mândru de picioarele lui, Toni. L-au servit atât de bine, şi arătau excelent în costumul de balerin. Aşa că, deşi nu mai merg sau dansează, nici măcar nu se mişcă, fă tot ce poţi ca picioarele lui să nu-şi piardă de tot forma. În felul ăsta îi va rămâne şi lui o fărâmă de mândrie.

– Cathy, picioarele lui sunt încă frumoase; subţiri, dar cu o formă atrăgătoare. E un bărbat minunat, atât de blând şi de înţelegător, şi are o veselie naturală. După cum ştii, vreme îndelungată nu am avut ochi pentru nimeni altcineva în afară de Bart.

– Te gândeşti la Bart ca la un bărbat frumos?

Expresia feţei ei se schimbă şi se înăspri.

– Obişnuiam s-o fac. Acum, văd că e foarte chipeş, dar nu e frumos în felul în care e Jory. Cândva, am crezut că e perfect, dar în timpul şederii noastre la New York a dovedit atâta urăţenie faţă de mine şi de Cindy, încât am început să-l privesc altfel. A fost răutăcios şi crud cu amândouă. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, m-a făcut de ruşine într-un club, criticându-mi rochia, care era foarte drăguţă. Poate că era puţin decoltată, dar toate fetele poartă rochii de felul ăsta. M-am întors din călătoria aia cu o oarecare teamă faţă de el. Şi în fiecare zi frica mea faţă de el creşte; pare prea aspru în legătură cu întâmplări nevinovate şi crede că toată lumea e stricată. Cred că îşi face singur rău cu gândurile lui şi uită că frumuseţea

vine din suflet. Noaptea trecută, m-a acuzat că încerc să [illegible] pe fratele lui. N-ar putea să-mi vorbească aşa dacă m-ar iubi cu adevărat. Cathy, el nu mă va iubi niciodată aşa cum îmi doresc şi am nevoie să fiu iubită. M-am trezit în dimineaţa asta cu un mare gol în suflet, şi mi-am dat seama că tot ce am simţit pentru Bart s-a terminat. A distrus tot ce era între noi, arătându-mi ce aş trăi dacă m-aş căsători cu el, continuă ea cu vocea stinsă. Are un model invizibil al femeii perfecte, iar eu nu sunt perfectă. Crede că singurul tău defect e iubirea ta pentru Chris... şi dacă găseşte vreodată o femeie pe care la început o crede perfectă, sunt sigur că va căuta încontinuu până va găsi la ea ceva ce poate urî. Aşa că am renunţat la Bart.

Mă simţeam stânjenită să întreb, dar trebuia să ştiu.

– Dar... tu şi Bart mai sunteţi amanţi, în ciuda neînţelegerilor voastre?

Ea scutură din cap cu furie.

– NU! Bineînţeles că nu! În fiecare zi se schimbă tot mai mult într-o persoană pe care nici măcar nu o plac. Se refugiază în religie, Cathy, şi, aşa cum spune el, religia va fi salvarea lui. În fiecare zi, îmi spune că ar trebui să mă rog mai mult, să merg la biserică... şi să stau departe de Jory. Dacă va continua aşa, s-ar putea să ajung să-l urăsc, şi nu vreau să se întâmple asta. A fost ceva atât de frumos între noi, la început. Vreau să păstrez perioada aceea specială ca pe o floare, pe care să o pot presa între paginile amintirilor mele.

Se ridică să plece, ştergându-şi lacrimile cu batista mototolită, trăgându-şi în jos fusta albă, strâmtă şi încercând să zâmbească.

– Dacă vrei să demisionez ca să poţi angaja o altă asistentă pentru Jory şi copiii lui, o voi face.

– Nu, Toni, rămâi aici, am răspuns repede, temându-mă să nu plece.

Nu voiam să plece, acum că ştiam fără nici o îndoială că nu-l mai iubea pe Bart, iar Jory renunţase la orice speranţă că Melodie avea să se întoarcă la el. Şi, pierzându-şi această din

urmă speranță, Jory își îndreptase în cele din urmă privirea spre femeia pe care o credea amanta fratelui său.

De îndată ce aveam ocazia, aveam de gând să-i infirm presupunerile. Dar... chiar după ce Toni plecă din cameră, am rămas pe loc, gândindu-mă la Bart și la cât de trist era pentru că nu era capabil să păstreze o iubire odată ce o avea. Oare distrugea el iubirea în mod intenționat, de teamă să nu îl subjuge, așa cum mă acuza adesea că am procedat cu Chris, propriul meu frate?

Zilele nesfârșite se târau una după alta. Ochii lui Toni nu-l mai urmăreau nostalgici pe Bart, nu mai purtau în ei rugăminți mute să o iubească din nou, așa cum făcuseră inițial. Am început să admir felul în care nu se pierdea deloc cu firea, în ciuda unora dintre aluziile ofensatoare pe care Bart le făcea în timpul meselor. Nu făcea altceva decât să întoarcă împotriva lui Toni vechea ei iubire pentru el, creând impresia că ea era o stricată, o femeie depravată, imorală, și că el fusese cel înșelat și sedus.

Cină după cină, stăteam acolo și îi priveam pe cei doi cum se îndepărtau tot mai mult unul de celălalt, din pricina tuturor vorbelor urâte pe care Bart le rostea cu atâta ușurință.

Toni îmi luă locul și juca jocurile cu care obișnuiam să-l întrețin pe Jory... doar că ea putea face mult mai mult ca să-i aducă lumina în ochi și să-l facă să se simtă din nou bărbat.

Treptat, vremea se îmblânzi, începu să se încălzească, iarba uscată își iți vârfurile de un verde reavăn, răsăriră brândușele în pădure, narcisele înfloreau, lalele păreau niște văpăi, iar anemonele grecești, pe care eu și Jory le plantaserăm peste tot pe unde nu creștea iarba, transformau dealurile în niște așternuturi mânjite de culoare. Eu și Chris ședeam din nou în balcon, urmărind gâștele, care se întorceau spre nord, în timp ce noi priveam în sus la vechea noastră prietenă, și uneori vrăjmașă, luna. Nu puteam să-mi iau ochii de la stolurile înaripate care dispăreau dincolo de dealuri.

Viața deveni mai bună cu sosirea verii, când zăpada nu-l mai putea ține pe Chris departe în weekenduri. Tensiunile

se mai estompară, acum că aveam spațiile largi în care să ne refugiem.

În iunie, gemenii aveau un an și jumătate și puteau alerga liberi oriunde îi lăsam. Le-am făcut leagăne din care nu puteau cădea, agățate de crengile copacilor. Cât de fericiți erau să se legene la înălțime... sau la o înălțime care lor li se părea suficient de mare ca să fie periculos. Rupeau bobocii celor mai frumoase flori, dar nu-mi păsa – erau mii care înfloreau, destule ca să umplem în fiecare zi toate camerele cu buchete proaspete.

Acum, Bart insista să asiste la slujbă nu doar gemenii, ci și eu și Chris, Jory și Toni. Părea un lucru destul de lipsit de importanță. În fiecare duminică, stăteam în primul rând în strană și priveam la vitraliul frumos din spatele amvonului. Gemenii stăteau întotdeauna între mine și Jory. Joel își punea o haină neagră și predica cu patimă. Bart ședea lângă mine, ținându-mă atât de strâns de mână, încât trebuia să ascult, ori aveam oasele rupte. Lângă Toni, care ținea cu tot dinadinsul să stea la distanță de fiul meu cel mic, ședea Chris. Știam că predicile acelea ne erau destinate nouă, ca să ne salveze de flăcările iadului. Gemenii erau neastâmpărați, ca toți copiii de vârsta lor, și nu le plăcea strana, spațiul închis, plictiseala slujbei prea lungi. Doar atunci când ne ridicam ca să cântăm imnuri, abia își ridicau ochii la noi, părând fascinați.

– Cântați, cântați, îi încuraja Bart, aplecându-se ca să le ciupească mânuțele sau să îi tragă de buclele aurii.

– Ia-ți mâna de pe copiii mei! se răstea Jory. Vor cânta sau nu vor cânta, e alegerea lor.

Războiul dintre frați se declanșase din nou.

Din nou toamnă, apoi Halloween, când eu și Chris i-am luat pe gemeni de mânuțe și i-am dus la singurul vecin pe care îl consideram destul de „sigur" încât să nu ne reproșeze ceva nouă sau copiilor noștri. Micii noștri neastâmpărați primiră sfioși primele lor dulciuri căpătate cu ocazia colindatului, apoi țipară și strigară tot drumul spre casă încântați să aibă două ciocolate Hershey și două pachete de gumă de mestecat, doar ale lor.

Se instală iarna, iar Crăciunul și Anul Nou trecură fără vreun eveniment special, pentru că în acest an Cindy nu veni acasă. Era prea ocupată cu cariera ei aflată la început de drum, ca să facă mai mult decât să dea câteva telefoane interurbane sau să scrie scrisori scurte, dar pline de informații.

Bart și Toni făceau parte acum din lumi diferite.

Poate că nu eram singura care ghicise că Jory se îndrăgostise profund de Toni, acum că eșuase orice încercare a sa de a restabili cu Bart o relație ca între frați. Nu puteam să-l învinovățesc pe Jory, câtă vreme Bart o gonise pe Melodie de aici, și acum încerca să o recâștige pe Toni, doar pentru că sesizase interesul sporit al lui Jory. Doar ca să-l împiedice pe Jory să o aibă, el se întorcea din nou spre Toni...

Iubirea pentru Toni îi dădu lui Jory motive noi de a trăi. Se vedea în ochii lui, în entuziasmul lui nou de a se trezi devreme dimineața și de a începe toate exercițiile acelea dificile, stând în picioare pentru prima dată, folosind barele paralele pe care le instalaserăm în camera lui. De îndată ce apa fu suficient de caldă, începu să înoate în imensa noastră piscină ovală, făcând câte trei lungimi, dimineața devreme și seara târziu.

Poate că Toni îl aștepta încă pe Bart să o facă soția lui, deși nega asta.

- Nu, Cathy, nu-l iubesc acum. Îmi e doar milă de el pentru că nu știe cine sau ce este, și, mai important, ce vrea pentru propria persoană – în afară de bani, tot mai mulți bani.

Îmi trecu prin cap că, în mod inexplicabil, Toni prinsese rădăcini aici la fel ca oricare dintre noi.

Slujbele de duminică dimineața mă enervau și mă oboseau. Cuvintele tari țipate din plămânii slabi ai unui bătrân îmi aduceau aminte de imaginea terifiantă a altui bătrân, pe care îl văzusem o singură dată. *Odrasla satanei. Odrasla diavolului.* Sămânță rea sădită în pământ greșit. Chiar și gândurile rele erau judecate la fel ca faptele rele – și ce nu era păcătos, imoral pentru Joel? Nimic. Absolut nimic.

- Nu vom mai merge la slujbele lui, i-am spus hotărâtă lui Chris, și am fost niște proști încercând măcar să-i facem pe

plac lui Bart. Nu-mi plac ideile pe care Joel le sădeşte în mintea inocentă a gemenilor.

Cum şi Chris fu de acord, amândoi am refuzat să mai mergem la slujbele de la „biserică", nici nu le-am mai dat voie gemenilor să asculte toate ţipetele acelea despre iad şi pedepsele lui.

Joel veni la locul de joacă din grădină, sub copaci, acolo unde erau o groapă cu nisip, leagăne, un tobogan şi un carusel în care gemenilor le plăcea nespus să se joace. Era o zi frumoasă, însorită de iulie, şi el părea destul de înduioşător şi drăguţ, aşa cum stătea acolo între gemeni şi-i învăţa să joace jocul cu aţa, răsucind firele pe degete şi făcându-i curioşi pe gemeni. Abandonară groapa cu nisip, protejată de razele soarelui cu un paravan de pânză, şi se aşezară lângă el, privindu-l cu speranţa luminoasă de a-şi face un nou prieten dintr-un vechi duşman.

– Un om bătrân are multe deprinderi neînsemnate, ca să-i distreze pe copiii mici. Ştiţi că pot face avioane şi bărci din hârtie? Iar bărcile vor pluti pe apă.

Ochii lor rotunzi de uimire îmi displăceau. M-am încruntat. Oricine putea face asta.

– Păstrează-ţi energia pentru a scrie noi predici, Joel, am spus eu, uitându-mă în ochii lui supuşi, spălăciţi. M-am săturat de cele vechi. Unde e Noul Testament în predicile tale? Învaţă-l pe Bart despre asta. Hristos *s-a născut*. El a spus predica de pe Munte. Spune-i lui Bart predica *aceea, unchiule*. Vorbeşte-ne despre iertare, despre a-i face altuia ce ai vrea să ţi se facă ţie. Povesteşte-ne despre pâinea aruncată în oceanul iertării ca să ni se întoarcă înzecit.

– Iartă-mă dacă l-am neglijat pe singurul născut al Domnului nostru, spuse el cu umilinţă.

– Haideţi, Cory, Carrie, am spus eu, ridicându-mă să plec. Haideţi să vedem ce face tati.

Capul plecat al lui Joel se mişcă spasmodic în sus. Ochii lui albaştri, spălăciţi căpătară nuanţa mai închisă a cerului. Mi-am

mușcat limba, observând zâmbetul schițat de Joel în colțul gurii. Încuviință din cap cu înțelepciune.

– Da, știu. Pentru tine ei sunt „ceilalți gemeni" – aceia născuți din sământă rea sădită în pământ greșit.

– Cum îndrăznești să-mi spui asta! am izbucnit eu.

Nu mi-am dat seama atunci că, strigându-i din când în când pe gemenii lui Jory cu numele iubiților mei gemeni morți, doar puneam paie pe foc – un foc care deja, fără să știu, trimitea în aer scântei roșii de pucioasă.

Ziua cea întunecată

O furtună asedia cu nori negri, amenințători ziua de vară atât de frumoasă, încât era perfectă, forțându-mă să ies repede afară și să tai florile cât încă mai erau proaspete de rouă. M-am oprit brusc când am văzut-o pe Toni rupând margarete albe și galbene, pe care i le aduse lui Jory într-o mică vază de sticlă opacă. Le puse lângă masa la care Jory lucra la o altă acuarelă, înfățișând o femeie fermecătoare, cu părul negru, care îi semăna foarte mult lui Toni culegând flori. Eram ascunsă în tufele dese și puteam să arunc din când în când câte o privire, fără ca vreunul din ei să mă vadă. Din vreun motiv ciudat, intuiția mă avertiză să stau liniștită și să nu spun nimic.

Jory îi mulțumi politicos lui Toni, îi zâmbi scurt, își înmuie pensula în apa curată, o scufundă în amestecul de albastru și adăugă câteva tușe ici-colo.

– Niciodată nu pot să obțin culoarea exactă a cerului, murmură el ca pentru sine însuși. Cerul se schimbă mereu... ah, ce n-aș da ca să-l am profesor pe Turner...

Ea stătea în picioare, privind cum razele soarelui se jucau în părul vălurit, negru-albăstrui al lui Jory. Nu se bărbierise, și asta îl făcea să arate de două ori mai viril, chiar dacă nu la fel de proaspăt. Dintr-odată, el își ridică ochii și observă privirea ei lungă.

– Îmi cer scuze pentru felul în care arăt, Toni, spuse el, ca și cum se simțea stânjenit. Am fost foarte nerăbdător să mă

trezesc și să fac ceva în dimineața asta, înainte să vină ploaia și să-mi strice încă o zi. Urăsc zilele când nu pot sta afară.

Dar ea tot nu spunea nimic, doar stătea acolo în picioare, în razele soarelui care apăreau și dispăreau, punându-i în evidență pielea frumos bronzată. Ochii lui se opriră pe fața ei curată, proaspătă, înainte să-și coboare ochii și să o privească cu totul.

– Mulțumesc pentru margarete. Se spune că păstrează secrete. Care e secretul?

Aplecându-se la pământ, ea ridică niște schițe pe care el le aruncase în coșul de gunoi și nu îl nimerise. Înainte să le arunce în coș, le privi cu atenție, iar fața ei drăguță se împurpură.

– M-ai desenat pe mine! spuse ea încet.

– Aruncă-le! spuse el cu asprime. Nu sunt bune de nimic. Pot picta flori și dealuri, și peisaje acceptabile, dar portretele sunt ale naibii de dificile. Niciodată nu poți surprinde esența.

– Cred că sunt foarte bune, obiectă ea, studiindu-le din nou. Nu ar trebui să-ți arunci schițele. Pot să le păstrez?

Cu grijă, încercă să le netezească încrețiturile, apoi le așeză pe o masă și puse câteva cărți grele peste.

– Am fost angajată să am grijă de tine și de gemeni. Dar tu nu-mi ceri să fac nimic pentru tine. Iar mamei tale îi place să se joace cu gemenii dimineața, așa că asta îmi dă timp liber suficient ca să fac orice pentru tine. Ce pot face?

Pensula din care se scurgea griul coloră marginile norilor înainte ca el să facă o pauză și să-și întoarcă scaunul ca să o poată privi. Un zâmbet crispat îi curbă gura.

– Odată, m-aș fi putut gândi la ceva. Acum îți sugerez să mă lași în pace. Bărbații infirmi nu sunt capabili de jocuri foarte incitante, îmi pare rău s-o spun.

Arătând obosită, frântă, ea se prăbuși pe un șezlong confortabil.

– Acum îmi spui același lucru pe care Bart mi-l spune tot timpul – „Pleacă", strigă el, „Lasă-mă în pace", urlă. N-aș fi crezut că tu ești la fel.

– De ce nu? întrebă el, cu amărăciune. Suntem fraţi, fraţi vitregi. Amândoi avem momentele noastre nesuferite – şi atunci e mai bine să ne laşi singuri.

– Credeam că e cel mai minunat bărbat din lume, spuse ea cu tristeţe. Dar cred că nu mai pot avea încredere în propria judecată. Am crezut că Bart vrea să se căsătorească cu mine – acum urlă şi îmi ordonă să plec. Apoi mă cheamă înapoi şi-şi cere iertare. Vreau să plec din casa asta şi să nu mă mai întorc niciodată – dar ceva mă ţine aici, şoptindu-mi că încă nu e timpul să plec...

– Da, spuse Jory, începând din nou să picteze, cu tuşe lungi, atente, înclinând foaia de carton, pentru ca acuarelele să se scurgă şi să creeze amestecuri „accidentale" care uneori se potriveau perfect. Ăsta e conacul Foxworth. Odată ce intri pe uşa lui, nu mai eşti văzut vreodată.

– Soţia ta a evadat.

– Aşa a făcut; bravo ei, o merită, mai mult decât am crezut eu atunci când s-a întâmplat.

– Pari atât de amărât.

– Nu sunt amărât, sunt morocănos, o acritură de om. Îmi place viaţa mea. Sunt prins între rai şi iad, într-un soi de purgatoriu în care fantomele trecutului bântuie noaptea coridoarele. Pot auzi zăngănitul lanţurilor care te ţin în frâu, şi le sunt recunoscător că nu apar niciodată, sau poate că mersul silenţios al roţilor mele cu margini de cauciuc le goneşte.

– De ce stai aici dacă simţi asta?

Jory se trase de la masa de pictură, apoi îşi aţinti ochii negri asupra ei.

– Ce dracu' faci aici? Du-te la amantul tău. Se pare că îţi place felul în care te tratează, altfel, *tu* ai putea cu uşurinţă să pleci. Tu nu eşti înlănţuită aici de amintiri, de speranţe sau visuri care nu se împlinesc. Tu nu eşti o Foxworth sau o Sheffield. Casa asta nu are nici un lanţ cu care să te lege pe tine.

– De ce îl urăşti?

– Tu de ce *nu*-l urăşti?

– Câteodată o fac.

– Ai încredere în judecata ta și pleacă. Pleacă înainte să devii, prin osmoză, una de-a noastră.

– Și ce ești tu?

Jory își îndreptă scaunul spre marginea dalelor de piatră, acolo de unde începeau straturile de flori, și privi în zare spre munți.

– Odată, am fost dansator, și niciodată nu m-am gândit mai departe de atât. Acum că nu mai pot dansa, trebuie să presupun că nu mai prezint nici o importanță pentru nimeni. Așa că rămân, gândindu-mă că aparțin acestui loc mai mult decât oricărui altuia.

– Cum poți spune asta? Nu crezi că ești important pentru părinții tăi, pentru sora ta și, mai presus de toate, pentru copiii tăi?

– Ei nu au cu adevărat nevoie de mine, nu-i așa? Iar părinții mei se au unul pe celălalt. Copiii mei îi au pe ei. Bart te are pe tine. Cindy are cariera ei. Asta mă face să mă simt în plus.

Toni se ridică în picioare, păși în spatele scaunului și începu să-i maseze cu degete pricepute gâtul.

– Te mai doare spatele noaptea?

– Nu, spuse el cu o voce răgușită.

Dar îl durea, știam că îl durea. Am continuat să tai trandafirii, simțind că ei nu aveau cunoștință de prezența mea acolo.

– Dacă vreodată te mai doare spatele, cheamă-mă, și îți voi face un masaj care să-ți alunge durerea.

Învârtindu-și scaunul la o sută optzeci de grade, Jory o înfruntă cu furie. Ea trebui să sară din calea lui, altfel ar fi doborât-o.

– Așa deci, se pare că dacă nu poți avea un frate, o să te mulțumești cu celălalt – infirmul care nu are cum să reziste farmecelor tale. Mulțumesc, dar trebuie să spun nu. Mama mea îmi va masa spatele dureros.

Ea se îndepărtă încetișor, întorcându-se de două ori ca să se uite înapoi la el. Nu știa că îl lăsase privind lung la ea, toate sentimentele citindu-i-se în ochi. Închise încet o ușă franțuzească în urma ei. M-am oprit din culesul trandafirilor pentru

masa de dimineață și m-am așezat pe iarbă. În spatele meu, gemenii se jucau „de-a biserica".

Urmând instrucțiunile lui Chris, făceam tot ce puteam ca să le îmbogățim în fiecare zi vocabularul, și lecțiile noastre păreau să facă minuni.

– Iar Domnul i-a zis Evei, mergeți din locul acesta.

Vocea de copil a lui Darren era numai chicoteli. M-am întors să mă uit.

Amândoi copiii își dăduseră jos pantalonașii de plajă și se descălțaseră de sândăluțele albe. Deirdre pusese o frunză pe penisul micuț al fratelui ei, apoi se uită în jos la propria zonă intimă. Se încruntă.

– Dare... ce e păcatul?

– Ca alergatul, îi răspunse fratele ei. Nu e bine când ești desculț.

Chicotiră amândoi și săriră în sus să alerge spre mine. I-am prins în brațe și le-am ținut trupurile moi, calde, goale lipite de mine, acoperindu-le fața cu sărutări.

– V-ați mâncat micul dejun?

– Da, buni. Toni ne-a dat grepfrut, care nu ne place. Am mâncat tot, în afară de ouă. Nu ne plac ouăle.

Asta era Deirdre, care vorbea de obicei și pentru Darren, exact așa cum Carrie fusese, în cea mai mare parte a timpului, vocea lui Cory.

– Mamă, de când ești aici? mă strigă Jory.

Părea deranjat, puțin stânjenit.

Ridicându-mă, am luat gemenii goi în brațe și m-am îndreptat spre Jory.

– Am găsit-o pe Toni în piscină, învățându-i pe gemeni să înoate, așa că i-am preluat eu și am rugat-o să se ocupe puțin de tine. Se descurcă foarte bine în apă acum, dau din mâini și din picioare cu încredere. De ce nu ai venit și tu cu noi azi-dimineață?

– De ce te-ai ascuns?

– Doar tăiam trandafirii pentru dimineață, Jory. Știi că fac asta în fiecare zi. E singurul lucru care face casa asta plăcută,

florile tăiate pe care le pun în fiecare cameră la primele ore ale dimineții.

Jucăușă, i-am pus un trandafir roșu după ureche. Îl smulse de îndată și îl îndesă alături de margaretele pe care i le adusese Toni.

– Ne-ai auzit pe Toni și pe mine, nu-i așa?

– Jory, când sunt afară, în luna august, știind că septembrie nu e prea departe, pur și simplu mă bucur de fiecare clipă și o prețuiesc pentru ceea ce e. Mirosul de trandafiri îmi desfată simțurile, făcându-mă să cred că sunt în paradis sau în grădina lui Paul. El avea cele mai frumoase grădini. De toate felurile. Le împărțea în secțiuni: englezești, japoneze, italiene...

– Am mai auzit toate astea! spuse el nerăbdător. Te-am întrebat dacă ne-ai auzit.

– Dacă e vorba pe-așa, trebuie să spun că am auzit fiecare vorbă fascinantă și, când am prins ocazia, m-am ridicat pe vârfuri peste trandafiri ca să vă urmăresc.

Se încruntă, aproape în același stil al lui Bart, în timp ce eu m-am aplecat să-i las pe gemeni în picioare, dându-le în glumă câte o palmă pe funduleţele goale și îndemnându-i să o caute pe Toni, care avea să îi ajute să se îmbrace. O zbughiră, ca niște păpușele dezbrăcate.

M-am așezat ca să-i zâmbesc lui Jory, care îmi arunca din ochi săgeți pline de reproș. Semăna și mai mult cu Bart când era furios.

– Serios, Jory. N-am vrut să trag cu urechea. Am fost aici înainte ca oricare dintre voi să iasă afară. Am făcut o pauză și m-am uitat la chipul lui încruntat. O iubești pe Toni, nu-i așa?

– *Nu* o iubesc! E a lui Bart! Al naibii să fiu dacă o să adun iar resturile lui Bart!

– Iar?

– Serios, mami. Știi la fel de bine ca mine adevăratul motiv pentru care Mel a plecat din casa asta. El a zis-o destul de răspicat, și la fel și ea, în dimineața aia de Crăciun, când corabia cu pânze a fost distrusă în mod misterios. Ar fi rămas aici pentru totdeauna dacă Bart și-ar fi jucat în continuare rolul de

de înlocuitor al meu. Cred că s-a îndrăgostit de el fără să vrea, în timp ce încerca să-şi satisfacă nevoia de mine şi de sexul de care ne bucuram. O auzeam plângând noaptea. Stăteam întins pe pat, dorindu-mi să merg la ea, dar incapabil să mă mişc, fiindu-mi milă de ea, părându-mi şi mai rău pentru mine. Trăiam iadul atunci. Trăiesc iadul şi acum. Un alt fel de iad.

– Jory, ce pot face ca să ajut?

El se apleca în faţă, uitându-se în ochii mei atât de intens încât îmi amintea de Julian şi de numeroasele feluri în care eu îi pusesem piedici.

– Mamă, în ciuda a tot ce reprezintă casa asta pentru tine, pentru mine a devenit acasă. Holurile şi uşile sunt largi. Există un lift care să mă urce şi să mă coboare. Există o piscină, terasele, grădinile şi pădurile. Practic, un fel de rai pe pământ – cu câteva neajunsuri. Acum nu vreau să plec, şi nici nu vreau să te îngrijorez mai mult decât eşti deja, dar trebuie să vorbesc.

Am aşteptat cu groază să aud „neajunsurile" acelea.

– Când eram copil, credeam că lumea e plină de nenumărate minunăţii, că miracolele se mai puteau întâmpla, că orbii vor vedea într-o zi, că ologii vor merge, şi tot aşa. Gândind în felul ăsta, toată nedreptatea pe care o vedeam în jur, toată urâţenia, era mai suportabilă. Cred că baletul m-a împiedicat să mă maturizez cu adevărat, aşa că nu am renunţat la ideea că miracolele s-ar putea întâmpla cu adevărat, cu condiţia să crezi suficient de mult în ele – cum spune cântecul: „Când vezi o stea căzătoare şi îţi pui o dorinţă, visele tale se împlinesc". Iar în balet miracolele chiar se întâmplă tot timpul, aşa că am rămas cu gândirea de copil chiar şi după ce am devenit adult. Credeam că în lumea exterioară, în lumea reală, toate se vor rezolva pe termen lung dacă aveam doar suficientă încredere. Eu şi Mel aveam asta în comun. Baletul are ceva care te ţine neprihănit, ca să zic aşa. Nu vezi răul, nu auzi răul, deşi nu voi menţiona că nici nu vorbeşti de rău. Ştii ce vreau să spun, sunt sigur, pentru că asta a fost şi lumea ta.

Făcu o pauză şi privi în sus spre cerul ameninţător.

– În lumea aceea aveam o soție care mă iubea. În lumea din afară, în lumea reală, și-a găsit imediat un amant care să mă înlocuiască. L-am urât pe Bart pentru că mi-a luat-o când aveam mai mare nevoie de ea. Apoi am urât-o pe Mel, pentru că i-a dat voie să o folosească ca pe o altă modalitate de a se răzbuna pe mine. Încă o face, mamă. Și nu te-aș necăji cu ceea ce se întâmplă dacă nu mi-ar fi uneori teamă pentru viața mea. Pentru copiii mei.

Îl ascultam, încercând să nu mă arăt șocată, în timp ce-mi mărturisea lucruri pe care nu mi le mai împărtășise niciodată.

– Îți amintești barele alea paralele la care fac exerciții, ca să pot folosi protezele de spate și de picioare? Ei bine, cineva a scrijelit metalul, așa că, atunci când îmi alunecă mâinile de-a lungul barelor, îmi intră schije de metal în palme. Tati mi le-a scos și mi-a cerut să promit că nu-ți spun nimic.

M-am cutremurat.

– Continuă, Jory. Asta nu e tot, îmi dau seama după cum arăți.

– Nimic prea important, mami. Doar lucruri mărunte, care să-mi facă viața mizerabilă, cum ar fi insecte în cafea, în ceai sau în lapte. Zaharnița umplută cu sare, și solnița cu zahăr... farse prostești, glume copilărești, care ar putea fi periculoase. Mă trezesc cu piuneze în pat, pe șezutul scaunului... ah, pentru mine în casa asta e tot timpul Halloween. Câteodată, îmi vine să râd, atât e de prostesc totul. Dar când încalț un pantof și îmi intră un cui în degetul pe care nu îl simt, și fac infecție pentru că circulația sângelui în picior nu e foarte bună, asta nu mai e de râs. M-ar putea costa un picior. Pierd atât timp verificând orice lucru înainte să îl folosesc, ca de exemplu mașina de ras cu lame noi, care brusc sunt, în mod inexplicabil, ruginite.

Se uită în jur ca să vadă dacă Joel sau Bart nu erau cumva prin preajmă, și, deși nu observă nimic, după cum nici eu, vocea lui se reduse totuși la o șoaptă.

– Ieri a fost foarte cald, îți aduci aminte. Chiar tu ai deschis trei ferestre ca să pătrundă o briză proaspătă, răcoroasă – apoi vântul s-a schimbat și a bătut dinspre nord, și s-a făcut extrem de rece. Ai venit în fugă să-mi închizi ferestrele și să

mă inveleşti cu încă o pătură. O jumătate de oră mai târziu, m-am trezit dintr-un vis în care se făcea că eram la Polul Nord. Ferestrele – toate şase – erau larg deschise. Ploaia bătea în casă şi-mi udase patul. Dar asta nu a fost partea cea mai nasoală. Cineva îmi luase păturile. M-am întors să sun pe cineva, să cer ajutor. Soneria nu mai era. M-am ridicat în capul oaselor şi m-am întins după scaun. Nu era acolo unde îl pun de obicei, chiar lângă pat. Apoi, pentru că acum am braţe mai puternice, m-am lăsat la podea şi mi-am folosit braţele ca să mă ridic pe un scaun normal, pe care îl puteam împinge spre geamuri. Odată ce mă aşezam pe scaun, puteam închide geamurile cu uşurinţă. Dar primul a refuzat să se clintească. Am deplasat scaunul spre altă fereastră, şi nici asta nu s-a mişcat mai mult decât prima. Nu mai avea pe ea vopseaua nouă, aplicată acum câteva săptămâni. Am ştiut atunci că e inutil să le încerc şi pe celelalte patru şi să înfrunt toată ploaia groaznic de rece şi vântul, pentru că nu stăteam într-o poziţie prea bună, chiar dacă braţele mele sunt puternice. Dar, temerar, aşa cum îmi spui tu adesea că sunt, am insistat. Fără succes. Atunci m-am aşezat din nou pe podea şi mi-am croit drum până la uşă. Era încuiată. M-am târât pe jos, trăgând de picioarele mobilei, până ce am ajuns la dulap, şi acolo am tras jos o haină de iarnă, m-am acoperit bine şi am adormit.

Ce se întâmplase cu faţa mea? Mă simţeam atât de amorţită, încât nu-mi puteam mişca buzele ca să vorbesc, şi nu eram nici măcar în stare să-mi arăt uluirea. Jory mă privi aspru.

– Mami, mă asculţi? Înţelegi? Acum... nu încerca să faci vreun comentariu până nu termin povestea. Cum spuneam, am adormit în dulap, pe jos, ud până la piele. Când m-am trezit, eram înapoi în pat. Un pat *uscat*, cearşaful şi păturile mă acopereau complet, iar eu aveam pe mine o pijama curată.

Făcu o pauză pentru a spori efectul dramatic şi mă privi în ochi îngroziţi.

– Mami... dacă cineva în casa asta voia să fac pneumonie şi să mor, acel cineva m-ar mai fi pus înapoi în pat şi m-ar fi

învelit? Tata nu era acasă ca să mă ridice și să mă ducă în pat, iar tu cu siguranță nu ai forță să faci asta.

– Dar, am șoptit eu, Bart nu te urăște așa de mult. Nu te urăște deloc...

– Poate că Trevor a fost cel care m-a găsit, nu Bart. Dar cumva nu cred că Trevor e suficient de tânăr și de puternic ca să mă ridice. Totuși, cineva aici mă urăște, spuse Jory cu fermitate. Cineva care mă vrea mort. M-am gândit foarte mult la asta și am ajuns la concluzia că Bart trebuie să mă fi găsit în dulap și m-a așezat din nou în pat. Te-ai gândit cumva la asta: dacă tu, tati, eu și gemenii nu-i mai stăm în cale, Bart ar avea și banii noștri, pe lângă ai lui?

– Dar e deja putred de bogat! Nu mai are nevoie de alți bani!

Jory își întoarse scaunul ca să fie cu fața spre est, uitându-se spre soarele care dispărea.

– Nu mi-a fost niciodată cu adevărat frică de Bart, până acum. Întotdeauna mi-a fost milă de el și am vrut să-l ajut. Mă gândesc să iau gemenii și să vă las pe tine și pe tati... dar asta e hotărârea unui laș. Dacă Bart a deschis geamurile alea ca să lase să intre ploaia și vântul, mai târziu s-a răzgândit și s-a întors ca să mă salveze. Mă gândesc la corabia cu pânze și la felul în care a fost distrusă, și n-ar fi putut fi Bart vinovat, câtă vreme și-a dorit-o atât de mult. Și mă gândesc la Joel, pe care tu îl socotești responsabil de asta – și mă gândesc iar la cine îl influențează pe Bart mai mult decât oricine altcineva. Cineva îi sucește mințile lui Bart și dă ceasul înapoi, așa că el e din nou copilul de zece ani, chinuit, care voia ca tu și bunica lui să muriți în flăcări și să fiți mântuite...

– Te rog, Jory, ai spus că nu vei mai pomeni de perioada aceea din viața noastră.

Se așternu tăcerea, tot mai grea și mai lungă, până când el vorbi din nou.

– Peștii din acvariul meu au murit noaptea trecută. Filtrul de aer era oprit. Termometrul spart. Făcu din nou o pauză, privindu-mi atent fața. Crezi măcar ceva din ce ți-am spus?

Mi-am ațintit privirea asupra munților învăluiți în cețuri albăstrii, cu piscurile lor domoale, rotunjite, care îmi păreau niște fecioare de demult, uriașe, moarte, dispuse în șiruri zimțate, din ele rămânând doar piepturile îndreptate în sus, acoperite cu mușchi de copaci. Mi-am ridicat ochii spre cerul de un albastru întunecat, spre norii prevestitori de furtună, care semănau cu niște aripi ieșite de sub penelul unui pictor, având în spate alți nori care luceau în nuanțe aurii, vestitori ai unei zile mai bune.

Sub un cer ca acesta, înconjurați de aceiași munți, eu, Chris, Cory și Carrie am înfruntat teroarea, în timp ce Dumnezeu privea. Degetele mele rupeau nervoase pânzele acelea invizibile de păianjen, iar eu încercam să găsesc cuvintele potrivite.

– Mami, oricât de mult urăsc să spun asta, cred că trebuie să renunțăm la Bart. Nu mai putem avea încredere în dragostea lui schimbătoare pentru noi. Are nevoie din nou de ajutor de specialitate. Ca să fiu sincer, am crezut întotdeauna că are în suflet foarte multă iubire, pe care nu știe să și-o exteriorizeze și să o exprime. Și iată-mă aici, gândindu-mă că nu mai poate fi salvat. Nu-l putem alunga din propria lui casă – decât dacă vrem să-l declarăm nebun și să-l închidem într-un azil. Știu că tu nu vrei să se întâmple asta, și nici eu nu vreau. Așa că tot ce putem face este să plecăm. Și nu e hilar? În momentul ăsta, nu vreau să plec, chiar dacă mi-e amenințată viața. M-am obișnuit cu casa asta; îmi place aici, așa că îmi risc viața, viețile noastre ale tuturor. Sunt curios în legătură cu ce s-ar mai putea întâmpla și astfel nu mă plictisesc niciodată. Mami, plictiseala e cel mai groaznic lucru din viața mea.

Abia dacă îl mai ascultam.

Ochii mei se măriră când i-am văzut pe Deirdre și pe Darren urmându-i pe Joel și pe Bart în capelă, dotată cu propria ușă laterală, la care se putea ajunge dinspre grădini. Dispărură înăuntru, iar ușa se închise.

Am uitat de coșul cu trandafiri tăiați și am sărit în picioare. Unde era Toni? De ce nu îi proteja pe gemeni de Bart și de Joel? Apoi m-am simțit ridicol – de ce ar fi trebuit să simtă ea că

Bart sau Joel ar fi o amenințare pentru doi copii atât de mici, atât de inocenți? Totuși, mi-am luat rapid la revedere de la Jory, i-am spus să nu-și facă griji, pentru că aveam să mă întorc în câteva minute cu Darren și cu Deirdre ca să putem lua prânzul împreună.

– Jory, o să fii în regulă dacă te las singur câteva momente?

– Sigur, mami. Du-te după copiii mei. Am vorbit de dimineață cu Trevor, și mi-a dat o stație care merge cu baterii. Putem avea deplină încredere în Trevor.

Crezând cu toată inima în loialitatea majordomului nostru, am fugit după cei patru, care erau deja în capelă.

Câteva minute mai târziu, m-am strecurat pe ușa joasă de la parter și am intrat în capela despre care Joel îi spusese lui Bart că era absolut necesară pentru ca fiul meu să-și mântuiască sufletul de păcate. Era o cămăruță care încerca să copieze asemenea lăcașuri de închinăciune pentru familie existente în multe castele și palate vechi. Bart stătea în genunchi în primul rând de bănci, cu Darren de o parte și Deirdre de cealaltă parte. Joel stătea în spatele amvonului, cu capul lui cenușiu aplecat în rugăciune. M-am apropiat pe furiș și m-am ascuns în umbra unui stâlp de arcadă.

– Nu ne place aici, i se plânse Deirdre lui Bart, într-o șoaptă care se auzi tare.

– Stai cuminte. Aici e locul lui Dumnezeu, o avertiză Bart.

– Aud cum plânge pisica mea, zise slab Darren, trăgându-se de lângă Bart.

– Nu ai cum să-ți auzi pisica, și nici o altă pisică, cum plânge, de la așa o distanță. În plus, nu e pisica ta. E pisoiul lui Trevor, și el îți dă voie numai să te joci cu el.

Gemenii începură să se smiorcăie, încercând să nu se pună pe țipat. Amândoi adorau pisoii, cățeii, păsările, tot ce era mic și drăgălaș.

– LINIȘTE! tună Bart. Nu aud nimic de afară, dar dacă ascultați cu atenție, Dumnezeu vă va vorbi și vă va spune cum să supraviețuiți.

– Ce înseamnă supravieţuiţi?

– Darren, de ce o laşi pe sora ta să pună toate întrebările?

– Ei îi plac mai mult întrebările.

– De ce e aşa de întuneric aici, unchiule Bart?

– Deirdre, ca toate femeile, vorbeşti prea mult.

Ea începu să se vaite mai tare.

– Nu-i adevărat. Lui buni îi place cum vorbesc...

– Lui buni a ta îi place cum vorbeşte toată lumea, cu condiţia să nu fiu eu acela, răspunse Bart cu amărăciune, ciupind-o pe Deirdre de braţul ei micuţ, ca s-o facă să stea liniştită.

Zeci de lumânări ardeau pe platforma unde Joel îşi ridică acum capul. Arhitecţii aranjaseră spoturile din tavan astfel încât să se concentreze pe ceea ce se afla în spatele amvonului, aşa că Joel stătea acum în centrul unei cruci mistice, artificiale, de lumină.

Cu o voce clară şi puternică, spuse:

– Ne vom ridica şi vom aduce laudă Domnului înainte să înceapă predica de azi.

Vocea lui era răsunătoare, sigură pe ea şi plină de autoritate.

Mă aşezasem mai bine în timpul acesta, luând loc în spatele unei coloane de susţinere, de unde puteam vedea fără a fi observată. Ca doi roboţei, gemenii, care se vedea că fuseseră aici de multe ori fără tatăl lor, Chris, eu sau Toni, erau bine instruiţi şi intimidaţi. Se ridicară ascultători, unul de fiecare parte a lui Bart, care îşi ţinea mâinile strâns pe umerii lor, şi începură să cânte, împreună cu el, imnurile. Vocile lor erau slabe, şovăitoare şi nu puteau ţine bine ritmul. Dar făceau eforturi uriaşe să ţină pasul cu Bart, care mă uimi cu vocea lui de bariton, surprinzător de bună.

De ce nu cântase aşa Bart atunci când veneam şi noi la slujbe? Oare eu, Chris şi Jory îl intimidam atât de mult încât îşi ascundea ceea ce nu putea să fie decât un dar de la Dumnezeu? Când o lăudasem pe Cindy pentru vocea ei de solistă, Bart se încruntase şi nu spusese nimic despre faptul că şi el avea o voce minunată. Ah, complexitatea personalităţii lui Bart mă scotea din minţi.

în alte împrejurări, mai puţin sinistre, aş fi fost în culmea fericirii să aud vocea lui Bart, care se înălţa cu atâta bucurie şi în care îşi pusese tot sufletul. Câteva raze de soare care pătrundeau prin geamul vitraliului îi luminau faţa cu nuanţe de violet, roz şi verde. Cât de frumos arăta, aşa cum cânta, cu ochii luminoşi, ca şi cum avea cu adevărat harul Duhului Sfânt!

Am fost impresionată de credinţa lui în Dumnezeu. Lacrimi îmi inundară ochii, iar un sentiment de uşurare îmi cuprinse inima şi mă purifică.

Ah, Bart, nu ai cum să fii complet diabolic dacă eşti în stare să cânţi şi să arăţi în felul ăsta. Nu e prea târziu să fii salvat, nu poate fi prea târziu.

Nu era de mirare că Melodie îl iubise. Nu era de mirare că Toni nu putea să-i întoarcă spatele şi să părăsească un asemenea bărbat.

„O, cântaţi cântecul acesta... cântecul acesta de dragoste pentru Tine,

Avem credinţă în Dumnezeu, avem credinţă în Dumnezeu...“

Vocea lui se înălţă, acoperind cu totul vocile slabe ale gemenilor. Sufletul meu se ridică din trup, dorindu-şi să creadă în puterea lui Dumnezeu. Am căzut în genunchi, plecându-mi capul.

– Îţi mulţumesc, Doamne! am şoptit. Îţi mulţumesc pentru că îl salvezi pe fiul meu.

Apoi l-am privit din nou, atinsă de Duhul Sfânt şi dorindu-mi să cred în tot ce făcea el. Cuvinte care mă întoarseră în trecut. Bart fusese cu noi atunci. „Trebuie să avem grijă cu Jory“, avertiza Chris. „Imunitatea lui e slăbită. Nu putem să-l lăsăm să contracteze vreo răceală, care i-ar putea umple plămânii cu lichid...“

Şi, totuşi, eram încă în genunchi, transfigurată. Acum nu puteam crede că Bart era altceva decât un tânăr extrem de tulburat, care încerca cu disperare să afle ce e bine pentru el.

Vocea puternică a lui Bart ajunse la sfârşitul imnului. Ah, dacă Cindy l-ar fi putut auzi. Măcar dacă ei doi ar putea cânta împreună, ei doi, prieteni în cele din urmă, legaţi de talentul lor egal. Nu era nimeni aici care să aplaude când imnul ajunse la capăt. Erau doar liniştea şi bătăile inimii mele.

Gemenii se uitară în sus la Bart, cu ochii lor mari, inocenţi, albaştri.

– Cântă din nou, unchiule Bart, îl rugă Deirdre. Cântă despre stânca...

Acum ştiam de ce veneau în capelă – ca să-l asculte pe unchiul lor cântând, ca să simtă ce simţeam şi eu, o prezenţă nevăzută, caldă şi mângâietoare.

Fără vreun acompaniament, Bart cântă „Stânca veacurilor". Deja eram secătuită de orice emoţie. Cu aşa o voce, putea avea lumea la picioare, iar el îşi încuia talentul într-un birou.

– Destul, nepoate, spuse Joel când se termină al doilea cântec. Toată lumea se va aşeza şi vom începe predica de azi.

Supus, Bart se aşeză şi trase gemenii în jos după el. Îşi ţinea braţele în jurul fiecăruia, protector, şi asta mă mişcă până la lacrimi. Îi iubea pe gemenii lui Jory? În tot timpul acesta, se prefăcuse doar că îi detestă, invocând asemănarea lor cu gemenii *diabolici* de odinioară?

– Să ne plecăm capetele şi să ne rugăm, îi instrui Joel.

Şi capul meu se plecă.

Am ascultat rugăciunea lui cu neîncredere. Părea atât de dedicat, atât de preocupat de cei care nu avuseseră bucuria de a fi „mântuiţi" şi de a-i aparţine în întregime lui Dumnezeu.

– Când îţi deschizi inima şi îl laşi pe Hristos să pătrundă în ea, el te umple de dragoste. Când îl iubeşti pe Domnul, îl iubeşti pe fiul care a murit pentru tine, şi crezi în căile lui Dumnezeu cele drepte şi desăvârşite, atunci simţi pacea împlinirii tale, care ţi-a scăpat întotdeauna. Leapădă-te de păcate, de sabie, de scut, de iubirea pentru putere şi bani. Lasă deoparte dorinţele lumeşti, care tânjesc după plăcerile carnale. Leapădă-te de toate poftele pământeşti care nu pot fi niciodată satisfăcute, şi crede, crede! Urmează-l pe Hristos. Mergi acolo unde te trimite el,

crede în învățăturile lui, și vei fi mântuit. Mântuit de toate relele acestei lumi de păcat, și de poftă trupească, și de putere. Salvați-vă, înainte să fie prea târziu!

Înflăcărarea lui de fanatic era înspăimântătoare. De ce nu puteam crede în predica lui pătimașă așa cum credeam în vocea minunată de bariton a lui Bart? De ce viziunile vântului și ale ploii căzând peste Jory mă spălau de oratoria evanghelică a lui Joel? Simțeam că îl trădasem pe Jory crezând pentru o clipă că Joel era ceea ce părea a fi în momentul acela.

Predica nu se încheiase. Am fost uimită de tonul normal, conversațional pe care îl adoptă acum, de parcă îi vorbea direct lui Bart.

– Gura satului s-a mai potolit acum, pentru că am construit în acest mare conac de pe munte un mic templu dedicat adorării lui Dumnezeu. Muncitorii care au construit acest lăcaș de închinăciune și au creat ornamentele lui complicate le-au povestit ce am făcut aici, iar alții împrăștie vestea că cei din familia Foxworth încearcă să-și mântuiască sufletele. Ei nu mai vorbesc de răzbunare împotriva celor din familia Foxworth, care au domnit peste ei mai bine de două sute de ani. Poartă încă adânc în inimile lor ranchiuna pentru faptele rele săvârșite în trecut de strămoșii noștri meschini și egoiști. Ei nu au uitat și nu au iertat păcatele lui Corrine Foxworth, care s-a căsătorit cu unchiul ei vitreg, și nici pe cele ale mamei tale, Bart, și ale fratelui pe care ea îl iubește. Sub acest acoperiș ea îi oferă încă plăcerea de a se desfăta cu trupul ei, iar ea își face plăcerile cu el... și sub cerul albastru al lui Dumnezeu, zac amândoi dezgoliți în soare, înainte să se împreuneze. Sunt dependenți unul de celălalt, ca și cum ar fi dependenți de unul dintre numeroasele droguri care umplu azi lumea asta imorală, încăpățânată, egoistă și nepăsătoare.

El, doctorul, propriul ei frate, își răscumpără păcatele într-o oarecare măsură, prin eforturile lui de a salva omenirea, dedicându-și viața profesională medicinei și științei. Așa că el poate fi iertat mai ușor decât femeia păcătoasă, mama ta, care nu oferă nimic lumii în afară de o fiică perversă, care probabil va

fi chiar mai rea decât ea, şi un fiu, întâiul născut, care a dansat în mod indecent, pentru bani! Pentru glorificarea corpului! Iar pentru acel păcat el a plătit, şi a plătit scump, pierzându-şi folosinţa picioarelor; iar pierzându-şi picioarele, şi-a pierdut corpul, şi pierzându-şi corpul, şi-a pierdut soţia. În infinita ei înţelepciune, soarta decide pe cine să pedepsească şi pe cine să ajute.

Făcu o pauză, ca pentru a crea un efect dramatic, înainte să-şi fixeze ochii pătrunzători de fanatic asupra lui Bart, ca şi cum voia să-i impregneze în creier voinţa lui, prin forţă pură.

– Acum, fiul meu, ştiu că-ţi iubeşti mama şi uneori i-ai ierta totul... greşit, greşit – pentru că Dumnezeu ar ierta-o? Nu, nu cred că ar face-o. Mântuieşte-o, pentru că altfel cum ar putea Dumnezeu să o ierte pe *ea*, care e responsabilă pentru că l-a ispitit pe propriul ei frate în braţele ei?

Făcu o altă pauză, ochii lui palizi, aprinşi de zel religios aşteptând răspunsul lui Bart.

– Mi-e foame! se văită dintr-odată Deirdre.

– Şi mie, plânse Darren.

– Veţi sta aici şi veţi face ce trebuie să faceţi, sau veţi suferi consecinţele! strigă Joel de la amvon.

Imediat, gemenii se strânseră în nişte cochilii micuţe, privindu-l pe Joel cu ochi imenşi, temători. Ce făcuse Joel ca să bage frica aceasta în ei? O, Doamne, oare le dădusem lui Joel şi lui Bart ocazia să-i rănească în vreun fel?

Se scurseră câteva minute lungi, ca şi cum Joel îi testa în mod deliberat. Voiam să sar şi să ţip, şi să-l opresc pe Joel să inoculeze idei bolnave în minţile unor copilaşi inocenţi. Dar Bart era acolo, ca şi cum nici nu-l auzea pe Joel. Ochii lui negri erau aţintiţi asupra magnificului vitraliu din spatele amvonului, care îl înfăţişa pe Iisus cu copiii la picioarele lui, aplecaţi pe genunchii lui, uitându-se cu adoraţie la chipul lui. Aceeaşi adoraţie era şi pe chipul lui Bart. Nu-l asculta pe unchiul lui. Se umplea de spiritul acela pe care până şi eu îl puteam simţi în locul acesta.

Dumnezeu chiar există, a existat dintotdeauna, chiar şi atunci când eu refuzasem s-o cred.

Vorbele lui Hristos aveau semnificație pentru lumea de azi – și cumva învățăturile lui ajunseseră în inima lui Bart și-și găsiseră loc în mintea lui tulburată.

– Bart, nepotul și nepoata ta adorm! răcni Joel furios. Îți neglijezi îndatoririle! Trezește-i! Imediat!

– Lasă copilașii, unchiule Joel, spuse Bart. Predicile tale sunt prea lungi, și atunci se plictisesc și devin neastâmpărați. Ei nu sunt răi sau impuri. S-au născut în interiorul legămintelor sacre ale căsătoriei. Ei nu sunt primii gemeni, gemenii care aveau același sânge, unchiule – nu sunt gemenii *diabolici*...

Chiar în timp ce-l vedeam pe Bart ridicându-i pe Darren și Deirdre în brațe, ținându-i protector, am simțit teamă amestecată cu speranță. Bart se dovedea a fi la fel de bun și de nobil ca tatăl lui. Abia îmi trecuse asta prin cap, că am auzit niște cuvinte care mi-au înghețat sângele în vine. Am încremenit acolo în umbră.

Bart se ridicase cu gemenii în brațe.

– Pune-i jos, ordonă Joel.

Își încheiase predica, și vocea lui puternică era slăbită până la o șoaptă. I se terminase rezerva de energie și acum era sfârșit? Mă rugam să fie așa.

– Acum, voi, copii care nu ați învățat să vă controlați corpul, repetați lecția pe care am încercat să vă învăț. Vorbiți și spuneți-mi, Darren, Deirdre! Spuneți cuvintele pe care trebuie să le țineți mereu în minte și în suflet. Vorbiți, și Dumnezeu va auzi.

Ei aveau niște voci așa de subțirele, de copilărești, și rar spuneau mai mult de câteva cuvinte odată. Uneori, făceau greșeli de sintaxă... dar de data asta intonară la fel de corect și de serios ca niște adulți.

Bart asculta cu atenție, de parcă ajutase la instruirea lor.

– Suntem copii născuți din sământă rea. Suntem odraslele satanei, odraslele diavolului. Am moștenit toate genele care duc la relații inces... cestuoase.

Mulțumiți de ei înșiși, își zâmbiră unul altuia pentru că repetaseră corect, neînțelegând nici un cuvânt din ceea ce tocmai

spuseseră. Apoi gemenii își întoarseră ochii albaștri, serioși spre bătrânul amenințător din spatele amvonului.

– Vom continua lecțiile mâine.

Spunând asta, Joel închise uriașa Biblie neagră.

Bart îi ridică pe gemeni în brațe, îi sărută pe obraji și le spuse că puteau să-și pună acum pantaloni uscați, curați, să ia prânzul, să facă baie și să doarmă puțin, după care aveau să vină din nou la slujba din capelă.

În acest moment m-am ridicat și am pășit ca să mă vadă.

– Bart, ce încerci să faci cu copiii lui Jory?

Fiul meu se uită la mine, fața lui bronzată de soare pălind puternic.

– Mamă, nu trebuie să vii aici decât duminica...

– De ce? Speri să mă ții deoparte ca să-i modelezi pe gemeni în ființe umane deformate, pe care să le poți pedepsi mai târziu? Ăsta e scopul tău?

– Cine te-a deformat pe tine în ceea ce ești acum? întrebă Joel cu răceală.

Într-un acces de furie nestăvilită, m-am întors să-l înfrunt.

– Părinții tăi! am țipat. Sora ta, Joel, ne-a încuiat acolo sus și ne-a ținut acolo, trăind an după an cu promisiuni, în timp ce eu și Chris ne transformam în adulți care nu aveau pe cine să iubească în afară de unul pe celălalt. Așa că învinuiește-i pe cei care ne-au transformat pe Chris și pe mine în ceea ce suntem acum. Dar înainte să mai spui vreun cuvânt, o să vorbesc eu. Îl iubesc pe Chris, și *nu mi-e rușine*. Crezi că nu am oferit nimic important lumii, dar iată că aici stă nepotul tău, ținându-i în brațe pe nepoții mei, iar acolo, pe terasă, e un alt fiu al meu. Ei nu sunt odraslele satanei, sau fiii diavolului – și să nu îndrăznești, câte zile vei mai avea, să mai spui cuvintele astea cuiva dintre cei care sunt ai mei, sau voi avea grijă să fii închis undeva și să fii declarat senil!

Culoarea reveni pe chipul lui Bart, în același timp în care pielea bolnăvicioasă, și așa palidă, a lui Joel se albi de tot. Ochii lui albaștri, spălăciți, disperați îi căutară pe cei ai lui Bart, dar Bart se uita la mine de parcă mă vedea pentru prima oară.

– Mamă, spuse el cu glas slab; și ar fi continuat, dar gemenii se eliberară din brațele lui și fugiră înspre mine.

– Foame, buni, foame...

Ochii mei îi întâlniră pe ai lui Bart.

– Ai cea mai frumoasă voce pe care am auzit-o vreodată la cineva, i-am spus, îndepărtându-mă și luându-i pe gemeni cu mine. Fii propriul tău stăpân, Bart! Nu ai nevoie de Joel. Ți-ai găsit talentul, acum folosește-l.

El rămase acolo în picioare, paralizat, ca și cum ar fi avut atâtea de spus, dar Joel îl trăgea de mânecă, rugător, iar gemenilor le era foame.

Raiul nu mai poate aştepta

Jory căzu la pat câteva zile mai târziu, cu o răceală gravă care nu mai trecea. Ploaia rece şi vântul erau cauza stării lui. Stătea întins pe pat, cu febră tot mai mare, cu fruntea lucind de broboane de sudoare, zvârcolindu-se şi întorcându-şi capul într-o parte şi în alta, gemând, suspinând şi chemând-o încontinuu pe Melodie. O vedeam pe Toni cum tresărea de fiecare dată când el făcea asta, deşi îşi dădea toată silinţa ca să-l îngrijească.

Urmărind-o cum se poartă cu el, am constatat că ţinea cu adevărat la Jory; era limpede în fiecare lucru pe care îl făcea cu grijă, în ochii ei blânzi, plini de compasiune, în buzele ei care îi atingeau uşor faţa, de fiecare dată când credea că eu nu mă uit.

Se întoarse ca să-mi arate un zâmbet curajos.

– Încearcă să nu-ţi mai faci atâtea griji, Cathy, mă rugă ea, ştergând pieptul gol al lui Jory cu apă rece. Cei mai mulţi oameni nu-şi dau seama că febra e de fapt foarte utilă în combaterea virusurilor. Ca soţie de doctor, sunt sigură că deja ştii asta şi eşti îngrijorată doar că ar putea face pneumonie. Nu va face. Sunt sigură că nu va face.

– Să ne rugăm pentru asta...

Totuşi, eram îngrijorată; ea era doar o asistentă medicală fără experienţa medicală a lui Chris. Îl sunam din oră în oră încercând să dau de el în laboratorul acela imens al universităţii. De ce nu-mi răspundea Chris la apelurile urgente? Începeam

să fiu nu doar îngrijorată, ci și furioasă din cauză că nu puteam da de Chris. Nu promisese el să fie întotdeauna aici când era nevoie de el?

Trecuseră două zile de la predica lui Joel, și Chris nu sunase încă acasă.

Vremea umedă, sufocantă, ploile intermitente și furtunile cu descărcări electrice nu făceau decât să-mi creeze și mai multă suferință și să se joace cu mintea mea. Tunetele bubuiau deasupra capetelor noastre. Fulgerele scăpărau, luminând pentru o clipă cerurile întunecate, amenințătoare. Gemenii se jucau la picioarele mele și șușoteau cum că ar fi vremea lecțiilor din capelă.

– Te rugăm, buni. Unchiul Joel spune că trebuie să venim.

– Deirdre, Darren. Vreau să mă ascultați cu atenție și să uitați de tot ce vă spun unchiul Joel și unchiul Bart. Tatăl vostru vrea să stați cu mine și cu Toni, aproape de el. Știți că tatăl vostru e bolnav, și ultimul lucru pe care l-ar vrea ar fi ca fiul și fiica lui să viziteze capela aceea unde... unde...

M-am blocat. Ce le puteam spune despre Joel, care să nu aibă repercusiuni mai târziu? El îi învăța ce credea el că e corect. De nu i-ar fi învățat cuvintele acelea... Odraslele satanei. Fiii diavolului.

Imediat, cei doi începură să se vaite într-un glas.

– Tati o să moară? strigară ei la unison.

– Nu, bineînțeles că nu o să moară. Ce știți voi despre moarte, apropo?

Am continuat să le explic că bunicul lor e un doctor minunat și că trebuia să ajungă acasă în orice clipă.

Ei mă priveau fără să mă înțeleagă, înainte să-mi dau seama că ei rosteau adesea cuvinte pe care le învățaseră pe de rost și că de fapt nu înțelegeau ce spuneau. Moartea – ce puteau ei ști despre asta?

Toni se întoarse ca să-mi arunce o privire stranie.

– Știi ceva? Când îi ajut pe ei doi să se îmbrace și să se dezbrace, și să facă baie, copiii pălăvrăgesc întruna. Sunt într-adevăr niște copii remarcabili, foarte inteligenți. Cred că, stând tot

timpul printre adulţi, au învăţat multe lucruri mai repede decât ar fi făcut-o jucându-se cu alţi copii. Cele mai multe lucruri pe care le spun în timp ce se joacă singuri sunt pur şi simplu o păsărească nostimă. Şi apoi, din toată joaca asta nevinovată, ies la iveală cuvinte serioase, de adult. Ochii li se măresc. Vorbesc în şoaptă. Se uită în jur şi par speriaţi. E ca şi cum ar aştepta pe cineva, sau ceva, şi se avertizează unul pe altul, pe ton scăzut, despre Dumnezeu şi mânia lui. Mă îngrijorează asta.

Se uită din nou la Jory.

– Toni, ascultă-mă cu atenţie. Niciodată nu-i scăpa pe gemeni din ochi. Ia-i cu tine peste tot în timpul zilei, doar dacă nu ştii sigur că sunt cu mine sau cu Jory, sau cu soţul meu. Când ai grijă de Jory şi eşti prea ocupată ca să stai cu ochii pe ei, cheamă-mă şi îi preiau eu. Cel mai important, nu-i lăsa să plece cu Joel; şi, oricât îmi displăcea asta, a trebuit să adaug şi numele lui Bart.

Îmi aruncă din nou o privire îngrijorată.

– Cathy, cred că nu a fost numai lucrul ăla care s-a întâmplat la New York cu Cindy, şi cu mine, dar mai ales ce i-a spus Joel când ne-am întors – asta l-a făcut pe Bart să mă privească de parcă aş fi fost cel mai rău soi de păcătoasă. Doare atât de mult să-l auzi pe bărbatul pe care crezi că-l iubeşti aruncând asemenea acuzaţii groaznice.

Îi şterse din nou braţele şi pieptul lui Jory.

– Jory nu ar spune niciodată asemenea lucruri urâte, indiferent ce aş face. Uneori, pare groaznic de furios, dar chiar şi atunci are grijă să nu-mi spună nimic care să-mi lezeze orgoliul. Niciodată n-am cunoscut un bărbat atât de grijuliu şi de plin de compasiune.

– Îmi spui acum că îl iubeşti pe Jory? am întrebat-o, dorindu-mi să fie aşa, dar fiindu-mi teamă că din pricina dezamăgirii suferite făcea din Jory un surogat de iubit.

Ea roşi şi îşi lăsă capul în jos.

– Sunt în casa asta de aproape doi ani, şi am văzut şi am auzit multe. În casa asta am găsit satisfacţie sexuală cu Bart,

dar nu a fost romantic sau plăcut, doar excitant. Abia acum încep să înțeleg poezia iubirii unui bărbat care încearcă să mă înțeleagă și să îmi dea ceea ce am nevoie. Ochii lui nu condamnă niciodată. Niciodată buzele lui nu strigă grozăvii, când eu n-am făcut nici un rău teribil. Dragostea mea pentru Bart a fost o vâlvătaie, un foc încins, care s-a transformat într-un incendiu în prima zi în care ne-am întâlnit, în timp ce picioarele mele stăteau pe nisipuri mișcătoare, neștiind niciodată ce dorea, sau de ce avea nevoie, cu excepția faptului că voia pe cineva ca tine...

– Mi-aș dori să nu mai spui asta, Toni, am protestat stânjenită.

Bart încă se detesta pe sine atât de mult, încât se temea că orice femeie l-ar părăsi și, pentru a împiedica asta, o înlăturase pe Melodie înainte ca ea să aibă ocazia să se întoarcă împotriva lui. Mai târziu, își îndreptă ura de sine spre Toni, înainte ca ea să-l poată urî și să-l părăsească. Am oftat din nou.

Toni fu de acord să nu mai discute cu mine despre Bart, apoi începu, ajutată de mine, să-i pună o cămașă de pijama curată lui Jory. Am lucrat împreună, ca o echipă, în timp ce gemenii se jucau pe jos, trăgând și împingând într-o parte și-n alta mașinuțe și camioane, așa cum făcuseră și Cory cu Carrie.

– Fii doar sigură pe care din frați îl iubești, înainte să îi rănești pe amândoi. Voi vorbi din nou cu soțul meu și cu Jory, și o să fac tot posibilul să văd cum ne putem muta din casa asta de îndată ce Jory se însănătoșește. Poți veni cu noi, dacă alegi asta.

Ochii ei frumoși, cenușii se dilatară. Se uită din nou la Jory, care se întorsese pe o parte și murmura incoerent în delirul lui.

– Mel... e timpul să intrăm noi? cred că spunea.

– Nu, sunt Toni, asistenta ta, spuse ea cu blândețe, mângâindu-l pe păr și dându-i o șuviță de pe fruntea îmbrobonată. Ai răcit foarte rău... dar în curând vei fi bine.

Jory se uită lung la ea, dezorientat, ca și cum încerca să facă diferența dintre femeia aceasta și cea pe care o visa în fiecare

noapte. În timpul zilei, avea ochi numai pentru Toni, dar, noaptea, Melodie se întorcea să-l bântuie. Ce anume din ființa umană ne făcea să nu ne îndepărtăm de tragedie și să renunțăm cu atâta ușurință la fericirea pe care o puteam obține doar întinzând mâna?

Jory avu un acces violent de tuse, înecându-se și scuipând cheaguri întregi de spută. Toni îi ținu capul sus, cu tandrețe, apoi aruncă șervețelele murdare.

Tot ce făcea pentru el făcea cu tandrețe, fie că era vorba de aerisitul pernelor, de masajul spatelui, de exerciții pentru picioare ca să le mențină suple, chiar dacă nu le mai putea folosi. Nu puteam decât să fiu impresionată de tot ce făcea ca lui să-i fie bine.

M-am retras spre ușă, simțind că eram un intrus într-un moment intim, foarte important, atunci când ochii lui Jory se limpeziră suficient ca el să-i poată lua mâna și să o privească în față. Așa bolnav cum era, ceva în ochii lui îi vorbi lui Toni. Încet-încet, i-am luat de mână pe Darren și pe Deirdre.

– Trebuie să plecăm acum, le-am șoptit, privind-o pe Toni cum tremura, cu capul plecat.

Spre surprinderea mea, chiar înainte să închid ușa, ea îi luă mâna și o duse la buze, sărutându-i fiecare deget.

– Profit de tine, șopti ea, într-un moment în care nu poți riposta, dar trebuie să-ți spun cât de proastă am fost. Tu erai aici tot timpul, și eu nici nu te-am văzut. Nu te-am văzut deloc atunci când Bart ne stătea în cale.

Jory răspunse cu glas slab, ochii lui calzi îmbătându-se cu sinceritatea vorbelor ei și, mai ales, cu expresia chipului ei cald, iubitor.

– Cred că e destul de ușor să nu observi un bărbat într-un scaun cu rotile, și poate că doar asta a fost suficient ca să te orbească. Dar eu eram aici, așteptând, sperând...

– Ah, Jory, nu mi-o lua în nume de rău că l-am lăsat pe Bart să mă cucerească cu farmecul lui. Am fost copleșită și cumva ca lovită de fulger, știind că el mă găsea atrăgătoare. M-a făcut să-mi pierd mințile pentru el. Cred că fiecare femeie își dorește

în sinea ei un bărbat care nu acceptă un refuz și care o urmărește necontenit până când e nevoită să cedeze. Iartă-mă că am fost o proastă și o pradă ușoară.

– E în regulă, e în regulă, șopti el, apoi închise ochii. Doar nu lăsa ca sentimentele tale pentru mine să fie milă – pentru că voi ști asta.

– Tu ești tot ce voiam să fie Bart! strigă ea, în timp ce buzele ei se apropiau de ale lui.

De data asta, am închis ușa.

Înapoi în camerele mele, m-am așezat lângă telefon, așteptându-l pe Chris să sune drept răspuns la numeroasele mele mesaje urgente. Aproape când eram pe punctul de a adormi, cu gemenii înveliți cu grijă lângă mine, pentru somnul lor obișnuit, telefonul sună. Am ridicat receptorul și am spus bună ziua. O voce profundă, răgușită, ceru cu doamna Sheffield, și m-am prezentat.

– Nu vă vrem aici pe voi cei de teapa voastră, spuse vocea gravă, înspăimântătoare. Știm ce se întâmplă acolo sus. Capela aia pe care ați construit-o nu ne păcălește pe nici unul. E o înșelătorie în spatele căreia vă ascundeți, în timp ce încălcați rânduielile de bunăcuviință stabilite de Dumnezeu. Plecați de aici – înainte să luăm voința lui Dumnezeu în mâinile noastre și să vă gonim până la ultimul din munții *noștri*.

Incapabilă să găsesc o replică inteligentă, am rămas înmărmurită până când respectiva persoană închise. Preț de câteva momente am rămas așa, cu receptorul în mână. Soarele străpunse pătura de nori și îmi încălzi fața... și abia atunci am pus și eu receptorul în furcă. M-am uitat în jurul meu, la camerele pe care le decorasem după gustul meu, și am descoperit, spre marea mea surpriză, că apartamentul acesta nu-mi mai amintea de mama mea și de cel de-al doilea soț al ei. Erau aici doar acele rămășițe ale trecutului de care voiam să-mi amintesc.

Pozele care îi înfățișau pe Cory și pe Carrie bebeluși, în rame de argint, pe masa de toaletă, alături de cele ale lui Darren și Deirdre. Semănau unii cu alții, dar când îi cunoșteai mai bine, îți dădeai seama că nu erau aceiași. Ochii mei se mutară spre

următoarea ramă de argint, şi acolo era Paul care îmi zâmbea, iar în alta era Henny. Julian privea gânditor, într-o atitudine pe care el o considera sexy, dintr-o ramă de aur, şi mai aveam câteva poze cu mama lui, madame Marisha, înrămate lângă cea a fiului ei. Dar nu aveam nicăieri o fotografie cu Bartholomew Winslow. Am privit intens o fotografie a tatălui meu, care murise când eu aveam doisprezece ani. Semăna atât de mult cu Chris, doar că acum Chris arăta mai bătrân. Te întorci doar o clipă, şi băiatul pe care îl ştiai atât de bine acum e bărbat. Anii zburau atât de repede; altădată, o zi păruse mai lungă decât era acum un an întreg.

M-am uitat din nou la cele două perechi de gemeni. Trebuia să-i cunoască cineva pe toţi patru ca să sesizeze micile diferenţe. Copiii lui Jory aveau ceva de la Melodie, semănau vag cu ea. Am privit lung la o altă fotografie, cu Chris şi cu mine, făcută pe când locuiam încă în Gladstone. Eu aveam zece ani, el abia împlinise treisprezece. Stăteam în zăpada de un metru, lângă un om de zăpadă pe care abia îl terminaserăm, zâmbindu-i tatei, care făcea fotografie după fotografie. O fotografie se îngălbenea, una pe care mama noastră o pusese în albumul ei albastru. Acum era albumul nostru albastru.

Mici frânturi din viaţa noastră erau imortalizate în bucăţile acelea pătrate sau dreptunghiulare de hârtie lucioasă. Îngheţată în timp, acea Catherine Doll care stătea pe pervazul unei ferestre în mansardă, îmbrăcată cu o cămaşă de noapte subţire, în timp ce Chris, undeva în umbră, făcea o fotografie cu înregistrare secvenţială. Cum de reuşisem să stau atât de nemişcată şi să-mi păstrez expresia feţei – cum? Prin cămaşa de noapte puteam vedea forma uşoară a sânilor tineri – iar în profilul acela de copilă, toată tristeţea şi dorul pe care le simţisem atunci.

Cât de fermecătoare era ea – fusesem eu. Am privit-o cu atenţie, pentru o bună bucată de timp. Fata aceea firavă, subţire dispăruse cu mult timp în urmă în femeia adultă care eram în prezent. Am oftat pentru pierderea ei. Am încercat să-mi desprind privirea de-acolo; în schimb, m-am ridicat să iau

fotografia pe care Chris o avusese cu el la colegiu și la facultatea de medicină. Și când era medic stagiar luase fotografia aceasta cu el. Oare bucata de hârtie din mâna mea îi păstrase dragostea pentru mine atât de puternică? Chipul acesta din mansardă al unei fete de cincisprezece ani, stând în lumina lunii? Dorul, întotdeauna dorul pentru o iubire care avea să dureze veșnic? Nu mai arătam ca fata aceasta pe care o țineam acum în mână. Arătam ca mama mea în noaptea în care a dat foc vechiului conac Foxworth.

Sunetele ascuțite ale telefonului mă făcură să tresar și să revin în prezent.

– Am avut o pană de cauciuc, spuse Chris când îmi auzi vocea șoptită. Plecasem la un alt laborator și am stat acolo câteva ore, așa că atunci când m-am întors am văzut toate mesajele de la tine în legătură cu Jory. Starea lui Jory nu s-a înrăutățit, nu-i așa?

– Nu, dragul meu, nu e mai rău.

– Cathy, ce s-a întâmplat?

– Îți spun când ajungi aici.

Chris ajunse acasă o oră mai târziu și se grăbi să mă îmbrățișeze înainte să fugă la Jory.

– Cum e fiul meu? întrebă el, așezându-se pe marginea patului lui Jory și luându-i pulsul. Am înțeles de la mama ta că cineva a deschis toate geamurile și te-a udat ploaia.

– Ah! strigă Toni. Cine putea să facă un lucru atât de groaznic? Îmi pare rău, domnule doctor Sheffield. Am obiceiul să-l verific pe Jory, vreau să spun pe domnul Marquet, de două sau de trei ori pe noapte, chiar dacă nu mă sună.

Jory zâmbi spre ea, fericit.

– Cred că poți înceta să-mi mai spui domnul Marquet, Toni. Vocea lui era foarte slabă și răgușită. Și asta s-a întâmplat în ziua ta liberă.

– O, spuse ea, trebuie să fi fost în dimineața în care am plecat cu mașina în oraș, ca să-mi vizitez prietena.

– E doar o răceală, Jory, spuse Chris, examinându-i din nou plămânii. Nu e nici urmă de lichid în plămâni, și, după

simptome, nu ai gripă. Aşa că ia-ţi medicamentul, bea lichidele pe care ţi le aduce Toni şi încetează să te mai frămânţi in legătură cu Melodie.

Mai târziu, tolănit in fotoliul lui preferat din camera noastră de zi, Chris ascultă tot ce aveam de zis.

– Ai recunoscut vocea?

– Chris, nu-l cunosc suficient pe nici unul dintre săteni. Mă străduiesc al naibii de tare să stau departe de ei.

– De unde ştii că era cineva din sat?

Asta nici că-mi trecuse prin cap. Pur şi simplu, aşa crezusem. În orice caz, de îndată ce Jory îşi revenea complet, eram hotărâţi amândoi să plecăm din casa aceasta.

– Dacă asta e ceea ce vrei, spuse Chris, uitându-se în jur cu o urmă de regret. Îmi place aici, trebuie să recunosc. Îmi place spaţiul din jurul nostru, îmi plac grădinile, servitorii care au grijă de noi, şi-mi va părea rău să plec. Dar hai să nu fugim prea departe. Nu vreau să-mi părăsesc munca de la universitate.

– Chris, nu-ţi face griji. Nu te voi despărţi de ea. Când plecăm de aici, vom merge în Charlottesville şi mă voi ruga la Dumnezeu să nu afle nimeni acolo că sunt sora ta.

– Cathy, soţia mea cea scumpă, soţia mea cea dragă, nu cred că le-ar păsa nici dacă ar şti. Şi, în plus, arăţi mai mult ca fiica mea decât ca soţia mea.

El era atât de minunat, de scump, încât putea spune asta cu sinceritate în privire. Am ştiut atunci că era orb când se uita la mine. Vedea ceea ce voia să vadă, căci asta era fata care fusesem odinioară.

El râse de expresia mea neîncrezătoare.

– O iubesc pe femeia care ai devenit. Aşa că nu te apuca să cauţi defecte când eu îţi ofer pe tavă sinceritatea mea necondiţionată. Îţi dau ce e mai bun: dragostea mea necondiţionată, care crede cu adevărat că eşti frumoasă în interior şi în exterior.

Cindy zbură acasă pentru una dintre vizitele ei vijelioase, turuind fără încetare, povestind fiecare detaliu din viaţa ei, de

când ne văzuse ultima oară. Părea incredibil că atâtea lucruri i se puteau întâmpla unei fete de nouăsprezece ani.

În momentul în care am ajuns în holul cel mare, o luă la fugă pe scări în sus, aruncându-se în brațele lui Jory cu atâta energie, încât m-am gândit că o să-i răstoarne scaunul.

– Pe bune acum, râse el, cântărești mai mult decât o pană, Cindy. O sărută, o măsură din cap până-n picioare, apoi izbucni în râs. Uau! Și ce fel de îmbrăcăminte mai e și asta?

- Îmbrăcămintea care cel mai probabil îl va face pe un anume căpcăun de frate, pe care îl cheamă Bart, să mă privească cu aversiune. Am ales-o dinadins ca să-i enervez pe el și pe dragul de unchi Joel.

Jory deveni serios.

– Cindy, dacă aș fi în locul tău, aș înceta să-l provoc intenționat pe Bart. Nu mai e un băiețel.

Fără s-o vadă Cindy, Toni intrase în cameră și aștepta răbdătoare să-i ia temperatura lui Jory.

– Ah, spuse Cindy, întorcându-se s-o privească pe Toni. Credeam că, după scena aia groaznică pe care a făcut-o Bart în New York, l-ai văzut așa cum e el în realitate și ai plecat din locul ăsta.

Privirea din ochii lui Toni o făcu pe Cindy să-i arunce din nou o căutătură lui Jory, apoi iar lui Toni, și în final izbucni în râs.

– Ei bine, *acum* e bine, asta da hotărâre înțeleaptă! Vi se citește în ochi. Sunteți îndrăgostiți. Ura!

Fugi să o îmbrățișeze și să o sărute pe Toni, înainte să se așeze pe jos lângă scaunul lui Jory și să-l privească cu adorație.

– M-am întâlnit cu Melodie în New York. A plâns mult când i-am povestit cât de drăguți sunt gemenii... dar a doua zi după divorțul vostru, s-a căsătorit cu un alt dansator. Jory, seamănă foarte bine cu tine, numai că nu e la fel de chipeș, și nici nu dansează la fel de bine.

Jory își păstră pe buze surâsul liniștit, ca și cum Melodie fusese așezată pe un raft și acolo avea să rămână. Întoarse capul ca să îi zâmbească lui Toni.

– Foarte bine, aşa se duce pensia mea alimentară. Ar fi putut cel puţin să mă anunţe.

Cindy o privea din nou pe Toni.

– Şi Bart?

– *Şi eu?* întrebă o voce de bariton din cadrul uşii deschise.

Doar atunci am observat cu toţii că Bart stătea acolo, sprijinindu-se arogant de cadrul uşii, ascultând tot ce spuneam, ca şi cum eram nişte exemplare din grădina lui zoologică personală de ciudăţenii de familie.

– Ei bine, vorbi el cu glas tărăgănat, să vezi şi să nu crezi. Mica noastră imitaţie Marilyn Monroe a venit să ne încânte cu prezenţa ei teatrală.

– Nu în felul ăsta mi-aş descrie eu sentimentele, acum că te revăd, spuse Cindy cu ochi scăpărători. Mă trec fiori de frig, nu de plăcere.

Bart o măsură din cap până-n picioare, luând seama la pantalonii ei mulaţi din piele aurie, la puloverul ei de bumbac tricotat, în dungi albe şi aurii. Dungile orizontale îi scoteau în evidenţă sânii, care săltau liberi de fiecare dată când se mişca, iar cizme aurii până la genunchi îi înfrumuseţau picioarele.

– Când pleci? întrebă Bart în timp ce se uita lung la Toni, care şedea pe marginea patului lui Jory şi îl ţinea de mână.

Chris şedea lângă mine pe o sofa îngustă, încercând să se uite prin scrisorile care-i fuseseră trimise acasă, şi nu la birou.

– Dragă frate, spune ce vrei, nu-mi pasă. Am venit să-mi văd părinţii şi restul familiei. Voi pleca destul de curând. Cu lanţuri de oţel să mă legi, şi tot nu m-ai putea ţine aici mai mult decât e necesar. Ea râse şi făcu câţiva paşi spre el, uitându-se drept în ochii lui. Nu trebuie să mă placi, nici măcar să mă aprobi. Şi chiar dacă deschizi din nou gura şi îmi adresezi o insultă, o să râd. Am găsit un bărbat care mă iubeşte şi care te face pe tine să arăţi ca pe ceva scos din Mlaştina Disperării!

– Cindy! spuse Chris aspru, lăsând jos scrisorile nedesfăcute. Cât timp eşti aici, te vei îmbrăca corespunzător şi îl vei trata pe Bart cu respect, aşa cum te va trata şi el pe tine. M-am săturat de certurile astea copilăreşti şi fără rost.

Cindy se uită la el cu o privire îndurerată, făcându-mă să-i spun în semn de scuză:

– Draga mea, e casa lui Bart. Și uneori aș vrea să te văd în haine care nu sunt prea scurte sau prea strâmte.

Ochii ei albaștri, de femeie se preschimbară în cei ai unui copil.

– Amândoi îi luați partea, se plânse ea, când știți prea bine că nu e nimic altceva decât un ciudat smintit, care vrea să ne facă pe toți nefericiți!

Toni fu neliniștită, până când Jory se aplecă să-i șoptească ceva la ureche, și atunci ea zâmbi.

– Nu înseamnă nimic, mi s-a părut că-l aud spunând cu glas scăzut. Cred că Bart și Cindy se distrează chinuindu-se unul pe altul.

Din nefericire, atenția lui Bart fu distrasă de la Cindy, și băgă de seamă brațul lui Jory în jurul umerilor lui Toni. Îi privi mânios, apoi îi făcu semn lui Toni.

– Vino cu mine! Vreau să-ți arăt interiorul capelei, cu noile îmbunătățiri.

– Capelă? De ce avem nevoie de o capelă? întrebă Cindy, care nu fusese informată de transformarea recentă a camerei.

– Cindy, Bart a dorit o capelă acasă.

– Ei bine, mamă, dacă era pe lumea asta cineva care chiar avea nevoie de o capelă la botul calului, ăsta e ciudatul de la conac.

Fiul meu cel mic nu scoase nici un cuvânt.

Toni refuză să meargă cu el. Invocă drept scuză faptul că trebuia să le facă baie gemenilor. Furia se aprinse în ochii lui Bart și pieri apoi, făcându-l să stea acolo, arătând ciudat de stingher.

M-am ridicat să-l iau de mână.

– Dragul meu, mi-ar plăcea să văd noile îmbunătățiri pe care le-ai adus capelei.

– Altădată, spuse el.

L-am privit pe ascuns în timpul mesei, pe când Cindy îl provoca pe Bart într-o manieră destul de ridicolă, care ne-ar

fi amuzat pe toţi, cu condiţia ca el să fi fost în stare să sesizeze umorul de care dădea ea dovadă. Cu toate astea, Bart nu fusese niciodată în stare să se autoironizeze, şi spun asta cu părere de rău. El lua totul în serios. Zâmbetul ei era triumfător.

– Vezi, Bart, îl tachină ea, eu mă pot dezbăra de slăbiciunile mele copilăreşti, chiar şi de cel fizice. Dar tu nu poţi lăsa deoparte nimic din ceea ce te macină în interior. Nu renunţi niciodată la răutatea şi mizeria pe care le-ai adunat în tine.

El rămase tăcut.

– Cindy, ridică vocea Chris, care tăcuse tot timpul mesei, cere-ţi scuze lui Bart.

– Nu.

– Atunci ridică-te şi părăseşte masa, şi mănâncă în camera ta până vei învăţa să vorbeşti cum trebuie.

Ochii ei aruncară săgeţi otrăvite, de data asta spre Chris.

– FOARTE BINE! Mă duc în camera mea – dar mâine plec din casa asta şi nu mă mai întorc niciodată! NICIODATĂ!

În cele din urmă, Bart vorbi.

– Cele mai bune veşti pe care le-am auzit de ani de zile.

Cindy izbucni în plâns să ajungă la uşa sufrageriei. De data asta, nu m-am ridicat să merg după ea. Am rămas la locul meu, pretinzând că nimic nu era nelalocul lui. În trecut, o protejasem mereu pe Cindy, îl certasem pe Bart, dar îl vedeam acum cu alţi ochi. Fiul pe care nu-l cunoscusem niciodată avea măşti care nu erau întotdeauna întunecate şi periculoase.

– De ce nu alergi după Cindy, cum făceai întotdeauna, mamă? întrebă Bart, ca şi cum încerca să mă provoace.

– Nu mi-am terminat cina, Bart. Iar Cindy trebuie să înveţe să respecte părerile celorlalţi.

El şedea acolo, privindu-mă lung, ca şi cum fusese complet luat prin surprindere.

În dimineaţa următoare, devreme, Cindy dădu buzna în camera noastră fără să bată la uşă, surprinzându-mă înfăşurată într-un prosop, abia ieşită din baie, iar pe Chris bărbierindu-se.

– Mami, tati, plec, spuse ea pe un ton oficial. Nu mă voi simți bine aici. Mă întreb de ce m-am mai deranjat să mă întorc. E clar că voi ați decis să-i luați partea lui Bart în orice situație, și, dacă așa stau lucrurile, eu am terminat cu povestea asta. Voi avea douăzeci de ani în aprilie viitor, iar la vârsta asta nu mai ai nevoie de o familie.

Ochii ei erau înroșiți de lacrimile care îi curgeau necontenit. Vocea i se frânse.

– Vreau să vă mulțumesc amândurora pentru că ați fost niște părinți minunați când eram mică și aveam nevoie de cineva ca voi doi. O să-mi fie dor de tine și de tati, și de Jory, și de Darren, și de Deirdre, dar de fiecare dată când vin aici, plec simțindu-mă rău. Dacă vă hotărâți vreodată să trăiți undeva, departe de Bart, poate că mă veți vedea din nou... poate.

– Ah, Cindy! am strigat, fugind s-o îmbrățișez. Nu pleca!

– Nu, mami, spuse ea cu hotărâre. Mă întorc la New York. Prietenii mei de acolo îmi vor organiza o petrecere, cea mai tare petrecere. Ei fac totul mai bine, în New York.

Dar lacrimile ei curgeau tot mai tare. Chris își șterse fața de spuma de ras și veni să o îmbrățișeze strâns.

– Înțeleg cum te simți, Cindy. Bart poate fi enervant, dar ieri-seară ai mers prea departe. Într-un fel, erai amuzantă, dar, din păcate, el nu înțelege. Trebuie să te gândești pe cine poți tachina și pe cine nu. Ești mai matură decât Bart, Cindy. Noi nu ne vom împotrivi dacă vei dori să pleci în curând. Dar, înainte să pleci, vrem să știi că eu și mama ta îi luăm pe Jory și pe copiii lui, și pe Toni, de asemenea, și ne mutăm în Charlottesville. Vom găsi o casă mare acolo și ne vom stabili în mijlocul oamenilor, așa că atunci când vei veni din nou pe la noi, nu te vei simți singură, iar Bart va fi tot aici, sus pe deal, departe de tine.

Suspinând, ea îl strânse tare în brațe.

– Îmi pare rău, tati. Am fost răutăcioasă cu el, dar îmi spune întotdeauna niște lucruri așa de răutăcioase, și trebuie să ripostez, altfel mă simt ca un preș pe care el își șterge picioarele, și nu-mi place asta – și în interior e putred, *serios*.

– Într-o zi, sper că-l vei vedea într-o altă lumină, spuse Chris cu blândețe, ridicându-i bărbia și sărutând-o ușor pe fața ei drăguță, pătată de lacrimi. Așa că sărut-o pe mama ta, ia-ți la revedere de la Jory, Toni, Darren și Deirdre… dar nu spune că nu vei mai veni niciodată să ne vezi. Asta ne-ar face pe amândoi foarte nefericiți. Tu ne dai foarte multă bucurie, și nimic nu trebuie să strice asta.

Am ajutat-o pe Cindy să împacheteze hainele pe care abia le despachetase. În timp ce făceam asta împreună, am văzut că era nehotărâtă și ar fi vrut să rămână, numai să o rog. Din nefericire, lăsasem ușa deschisă, și m-am uitat în jur, ca să-l văd pe Joel stând în dreptul ușii, privindu-ne.

Joel își îndreptă ochii spălăciți spre Cindy.

– De ce ai ochii roșii, fetițo?

– Nu sunt o fetiță! țipă ea. Își întoarse ochii plini de furie spre el. Ești în cârdășie cu el, nu-i așa? Tu îl faci să fie ceea ce e. Stai acolo și te bucuri că-mi fac bagajele, ai? Eu mă bucur că plec – dar înainte de asta, o să-ți zic vreo două și ție, boșorogule. Și nu-mi pasă dacă părinții mei o să mă certe că nu arăt respect față de vârstnici. Păși mai aproape de el, dominându-l cu ținuta ei dreaptă pe Joel, care bătu în retragere. Te urăsc, boșorogule! Te urăsc pentru că-l împiedici pe fratele meu să fie normal, și ar fi putut să fie fără tine! TE URĂSC!

Auzind asta, Chris, care ședea lângă fereastră, se înfurie.

– Cindy, de ce? Ai fi putut pleca fără să spui nimic.

Joel dispăruse între timp, lăsând-o pe Cindy să se uite cu ochi goi la Chris.

– Cindy, spuse Chris încet, întinzând mâna s-o mângâie pe păr. Joel e un om bătrân, pe moarte, bolnav de cancer. Nu va mai fi mult în preajma noastră.

– Ce vrei să spui? întrebă ea. Arată mai sănătos decât atunci când a venit.

– Poate că a recidivat. Refuză să consulte un doctor și nu mă lasă să-l examinez. Spune că s-a resemnat cu ideea că va muri curând. Așa că îl cred pe cuvânt.

– Presupun că acum vrei să-i cer scuze – ei bine, n-o s-o fac! Atunci, în New York, când Bart era aşa de fericit cu Toni, şi păreau atât de îndrăgostiţi, eram la o petrecere, când dintr-odată a apărut un bătrân care semăna foarte bine cu Joel – şi imediat Bart s-a schimbat. A început să fie răutăcios, plin de ură, ca şi cum fusese vrăjit; a început să-mi critice hainele, rochia drăguţă a lui Toni, despre care a spus că e neruşinată... şi doar cu câteva minute mai înainte, tot el o complimentase pentru felul în care arăta, în aceeaşi rochie. Aşa că nu-mi spune că Joel nu are extrem de mult de-a face cu comportamentul de ţicnit al lui Bart.

Imediat, am trecut de partea lui Cindy.

– Vezi, Chris, Cindy e de aceeaşi părere cu mine. Dacă Joel nu l-ar influenţa, Bart şi-ar reveni. Dă-l afară pe Joel, Chris, înainte să fie prea târziu.

– Da, tati, fă-l pe bătrânul ăla să plece. Plăteşte-l, scapă de el.

– Şi ce îi spun lui Bart? întrebă Chris. Nu vă daţi seama că el e cel care-l vede pe Joel drept ceea ce este? Nu-i putem spune că Joel nu are o influenţă benefică. Bart trebuie să descopere asta singur.

Curând după aceea, am mers cu maşina la Richmond s-o conducem pe Cindy ca să prindă un avion pentru New York. Peste o săptămână, se muta la Hollywood, ca să încerce să înceapă o carieră în film.

– Nu voi mai veni la conacul Foxworth, mami, repetă ea. Te iubesc pe tine, îl iubesc pe tati, chiar dacă el e acum furios pe mine pentru că am spus ceea ce gândesc. Spune-i din nou lui Jory că îl iubesc, pe el şi pe copiii lui. Dar numai ură şi gânduri urâte îmi trec prin cap de îndată ce intru în casa aia. Pleacă de acolo, mami. Tati. Plecaţi înainte să fie prea târziu.

Am încuviinţat din cap indiferentă.

– Mami, îţi aminteşti noaptea în care Bart l-a cotonogit pe Victor Wade? M-a adus acasă goală – şi m-a dus în camera lui Joel. M-a ţinut ca Joel să mă privească din cap până-n picioare, şi bătrânul ăla m-a scuipat, m-a blestemat. Nu ţi-am putut

spune atunci. Amândoi mă sperie când sunt împreună. Singur, Bart are o şansă să se îndrepte. Cu Joel acolo, ca să-l influenţeze, poate fi periculos.

Se urcă peste puţin timp în avion, iar noi am rămas la sol, privind-o cum pleacă din nou.

Zbura spre lumină. Noi mergeam acasă spre întuneric.

Situaţia aceasta nu mai putea continua. Ca să ne salvăm pe mine, pe Jory, pe Chris şi pe gemeni, trebuia să plecăm, chiar dacă asta însemna să nu-l mai vedem niciodată pe Bart.

Grădina din cer

Sărmana Cindy, mă gândeam, cum avea să se descurce ea la Hollywood? Am oftat, apoi am început să mă uit în jur după gemeni. Amândoi stăteau solemni în groapa cu nisip cu paravanul de pânză de deasupra colorat în toate culorile curcubeului, deşi la începutul lui septembrie vremea începea, încet, dar sigur, să se răcească. Stăteau fără să îndese nisip în găleţuşele nostime, fără să construiască castele de nisip. Fără să facă nimic.

– Ascultăm doar vântul cum bate, spuse Deirdre.

– Nu place vântul, adăugă Darren.

Înainte să pot spune ceva, Chris se îndrepta spre noi cu paşi mari, iar eu am început să-i povestesc.

– Cindy tocmai a telefonat de la Hollywood. Spune că şi-a făcut deja o mulţime de prieteni acolo. Nu ştiu dacă e aşa. Dar are suficienţi bani. Deja l-am sunat pe unul dintre prietenii mei, care va sta cu ochii pe ea.

– E mai bine aşa, spuse el, oftând cu îngrijorare. Se pare că nimic nu merge pentru Cindy aici. Nu se poate înţelege cu Bart, şi acum a început să se lege şi de Joel. De fapt, pare să creadă că Joel e mai rău decât Bart.

– Este, Chris! Nu ştii deja asta?

Îşi pierdea răbdarea cu mine, chiar şi atunci când mă gândeam că îl convinsesem.

– Ai prejudecăţi în privinţa lui pentru că e fiul lui Malcolm, asta e tot. Pentru o vreme, când şi Cindy îl acuza, aproape că m-aţi convins amândouă, dar Joel nu face absolut nimic care să-l influenţeze pe Bart. Din câte aud, Bart e ca un armăsar de prăsilă în călduri şi se distrează de minune, numai că tu nu ştii asta. Iar Joel nu mai are prea mult de trăit. Cancerul îl răpune pe zi ce trece, chiar dacă îşi păstrează greutatea. Nu poate, în nici un caz, să trăiască mai mult de o lună-două.

Nu eram afectată de vestea asta. Nici măcar nu mă simţeam vinovată sau ruşinată. Mi-am spus cu sinceritate că Joel primea de la viaţă exact ce merita.

– De unde ştii că e bolnav de cancer? l-am întrebat.

– Mi-a spus că ăsta e motivul pentru care s-a întors, ca să moară acasă, ca să zic aşa. Vrea să fie îngropat în cimitirul familiei.

– Chris, după cum spune Cindy, arată mai bine acum decât atunci când a venit.

– Pentru că e bine hrănit şi bine îngrijit. A trăit în sărăcie în mănăstirea aia. Tu îl vezi într-un fel, eu îl văd în altul. Are încredere în mine, Catherine, mi se confesează, şi îmi spune cât de tare s-a străduit să te câştige de partea lui. Îi vin lacrimi în ochi. „Şi seamănă atât de mult cu mama ei dragă, draga mea soră", repetă asta întruna.

Nici măcar o clipă, după ce asistasem la scena lui Joel din capelă, nu aveam să mai cred în bătrânul acela diabolic. Chiar şi atunci când i-am povestit lui Chris, în detaliu, incidentul din capelă, n-a crezut că era ceva îngrozitor, până nu am menţionat ce fuseseră învăţaţi gemenii.

– Ai auzit asta? I-ai auzit pe copilaşii ăia spunând că sunt fiii diavolului?

Neîncrederea i se citea în ochi.

– Nu-ţi aduce aminte de ceva? Nu-i vezi pe Cory şi pe Carrie în genunchi lângă patul lor, rugându-se la Dumnezeu să-i ierte pentru că au fost născuţi ca fiii diavolului? Când ei nici măcar nu ştiau ce înseamnă asta? Ştie cineva mai bine decât mine şi decât tine cât de dăunătoare pot fi astfel de idei inoculate în

minți așa de fragede! Chris, trebuie să plecăm cât mai repede! Nu după ce moare Joel, ci cât mai curând posibil!

El spuse exact ce mă temeam eu că avea să zică. Trebuia să ne gândim la Jory, care avea nevoie de o locuință specială, de echipamente speciale.

– Va trebui să aibă un lift. Ușile vor trebui lărgite. Și mai trebuie să luăm în considerare un lucru – Jory s-ar putea căsători cu Toni. M-a întrebat ce părere am despre asta, vrând să știe dacă are vreo șansă să o facă fericită pe Toni. I-am spus că da, bineînțeles că o va face. Pot vedea dragostea dintre ei cum crește cu fiecare zi. Îmi place felul în care îl tratează ea, ca și cum n-ar vedea scaunul cu rotile sau lucrurile pe care nu le poate face – doar pe cele pe care le poate face.

– Și, Cathy, între Toni și Bart nu a fost iubire. A fost pasiune, o chimie – sau spune-i cum vrei, dar nu a fost iubire. Nu genul nostru de iubire, care nu moare niciodată.

– Nu... am murmurat eu, nu genul de iubire care durează pentru totdeauna...

Două zile mai târziu, Chris mă sună din Charlottesville, spunându-mi că găsise o casă.

– Exact câte camere?

– Unsprezece. Ni se va părea mică în comparație cu conacul Foxworth. Dar sunt camere mari, aerisite, vesele. Are patru băi și o toaletă pentru femei, cinci dormitoare, o cameră de oaspeți și încă o baie deasupra garajului, iar la etajul doi mai e o cameră imensă pe care o putem transforma în atelier pentru Jory, și unul dintre dormitoare poate fi biroul meu de acasă. O să iubim casa asta.

Mă îndoiam de asta, o găsise mult prea repede, deși tocmai asta îl rugasem să facă. Părea atât de fericit, și fericirea lui îmi dădu și mie speranțe. El râse, și apoi îmi dădu mai multe detalii.

– E frumoasă, Cathy, exact genul de casă pe care te-am auzit întotdeauna spunând că ți-ai dori-o. Nici prea mare, nici prea mică, cu destulă intimitate. Mai bine de un hectar de pământ, cu straturi de flori peste tot.

Era stabilit.

De îndată ce puteam împacheta lucrurile și numeroasele obiecte personale pe care le adunaserăm în anii petrecuți în conacul Foxworth, ne puteam muta.

Mă simțeam tristă într-un fel, în timp ce mă plimbam prin camerele grandioase pe care le făcusem încet-încet plăcute și confortabile, cu ideile mele de decorații. Bart se plânsese de nenumărate ori că schimbam ceea ce nu trebuia niciodată schimbat. Dar chiar și el, văzând cum îmbunătățirile transformau conacul într-o casă, în loc de un muzeu, fusese în cele din urmă de acord să mă lase să fac ce vreau.

Chris veni la mine vineri seară, privindu-mă cu ochi blânzi.

– Așadar, frumoasa mea, mai rezistă câteva zile și lasă-mă să merg înapoi la Charlottesville și să verific cu mai mare atenție casa, înainte să facem o ofertă. Am găsit un apartament drăguț pe care îl putem închiria până când semnăm contractul. Și mai am câteva lucruri de încheiat la laborator, ca să-mi pot lua câteva zile libere și să dau o mână de ajutor la mutat. Cum ți-am spus la telefon, cred că sunt suficiente două săptămâni de lucru, după semnarea contractului, și noua noastră casă va fi gata pentru noi – cu rampe, cu lift, cu tot.

Fu suficient de diplomat ca să nu pomenească de toți anii în care locuise cu Bart, știind că era ca și cum ai trăi cu un exploziv ascuns pe undeva, programat să sară în aer mai devreme sau mai târziu. Nici un cuvânt de reproș la adresa mea că-i dădusem un fiu insolent, lipsit de respect, care refuza să-i pese de dragostea pe care o primea.

Ah, cât suferise din cauza lui Bart, și totuși nu-mi spunea nici un cuvânt care să mă condamne că umblasem cu intenții clare după cel de-al doilea soț al mamei mele. Mi-am prins capul în mâini, simțind durerea aceea adâncă cum mă macină din nou.

Christopher al meu plecă dimineață devreme, lăsându-mă să mă chinui, având în față o altă zi plină de neliniști. De-a lungul anilor, devenisem din ce în ce mai dependentă de el, eu care odată mă mândrisem cu independența mea, cu faptul că eram capabilă să merg pe drumul meu și să nu am nevoie de

nimeni atât de mult cum aveau ceilalți nevoie de mine. Cât de egoist privisem viața când eram tânără! Nevoile mele erau pe primul plan. Acum, pe primul plan erau nevoile celorlalți.

Fără odihnă, cutreieram prin casă, uitându-mă după toți cei pe care-i iubeam, privindu-l lung pe Bart când venea acasă, dorindu-mi să-i arunc tot felul de acuzații în față, și totuși simțind atâta milă pentru el. Stătea în spatele biroului său, era imaginea perfectă a unui tânăr director. Fără urmă de vinovăție. Fără rușine în timp ce tranzacționa, manipula, negocia, făcând tot mai mulți bani doar vorbind la telefon, sau comunicând cu computerul lui. Își ridică ochii spre mine și zâmbi. Un zâmbet adevărat de bun venit.

– Când Joel mi-a spus că Cindy s-a hotărât să plece, mi-a înveselit toată ziua, și încă mă simt așa.

Atunci ce era sclipirea aceea stranie din ochii lui negri? De ce mă privea de parcă era pe punctul de a izbucni în plâns?

– Bart, dacă vreodată vrei să-mi mărturisești...

– Nu am nimic de mărturisit, mamă.

Vocea lui era calmă. Prea calmă – ca și cum vorbea cu cineva care în curând nu va mai fi, plecat pentru totdeauna.

– Poate că nu știi, Bart, dar bărbatul pe care tu îl urăști atât de mult, fratele meu și unchiul tău, a făcut tot ce a putut ca să-ți fie un tată cât mai bun.

Scutură din cap.

– Dacă făcea tot ce putea, atunci renunța la relația cu tine, sora lui, dar el nu a făcut asta. L-aș fi putut iubi dacă rămânea unchiul meu. Ar fi trebuit să știi asta prea bine, nu să încerci să mă păcălești. Ar trebui să știi de acum că toți copiii cresc ca să pună întrebări și își amintesc bine scene pe care tu crezi că le vor uita curând, dar copiii aceia nu uită. Ei iau acele amintiri și le îngroapă adânc în mintea lor, ca să le scoată la iveală mai târziu, când le vor înțelege. Și tot ce îmi amintesc îmi spune că voi doi sunteți uniți prin legături care nu pot fi distruse decât de moarte.

Inima mea începu să bată mai tare. Pe acoperișul de la conacul Foxworth, sub soare și sub stele, eu și Chris făcuserăm

anumite legăminte care să ne unească de-a pururi. Cât de tineri și de nesocotiți, să ne creăm propriile capcane...

Vărsam lacrimi atât de ușor în ultima vreme.

– Bart, cum aș putea trăi fără *el?*

– Ah, mamă, ai putea! Știi că ai putea. *Lasă-l să plece, mamă.* Dă-mi-o înapoi pe mama aceea decentă, cu frică de Dumnezeu, de care am avut întotdeauna nevoie ca să-mi păstrez mintea întreagă.

– Și dacă nu-i pot spune adio lui Chris, atunci ce, Bart?

Capul lui brunet se plecă.

– Dumnezeu să te ajute, mamă! Eu nu voi putea s-o fac. Dumnezeu să mă ajute și pe mine. Chiar și așa, trebuie să mă gândesc la propriul meu suflet nemuritor.

Am plecat.

Toată noaptea am visat foc, numai grozăvii și m-am trezit, fără să-mi amintesc ceva clar în afară de foc, și totuși mai era ceva acolo, un lucru înspăimântător, de care îmi amintisem și pe care continuam să-l împing în spate, tot mai în spate în mintea mea. Ce? Ce? Incapabilă să-mi depășesc inexplicabila oboseală pe care o simțeam, m-a luat din nou somnul, și coșmarul a continuat; i-am văzut pe gemenii lui Jory ca pe Cory și Carrie, luați pe sus ca să fie devorați. Pentru a doua oară, m-am luptat să mă trezesc. M-am luptat să mă ridic din pat, deși aveam o durere de cap teribilă.

Mă simțeam complet amețită în timp ce m-am apucat de îndeletnicirile mele zilnice. Gemenii se țineau după mine, punând o mie și una de întrebări, mai ales Deirdre. Ea îmi amintea atât de mult de Carrie cu noianul ei de întrebări: de ce?, unde?, a cui e asta?, cum de e a lui sau a ei? Flecăreală continuă, pălăvrăgeală neîntreruptă, fără încetare, în timp ce Darren își băga nasul în dulapuri, trăgea de sertare, se uita prin plicuri, frunzărea reviste, făcându-le astfel imposibil de citit; eu le mai atrăgeam atenția: „Cory, lasă-le jos! Sunt ale bunicului tău și lui îi place să citească scrisul, chiar dacă ție nu-ți place altceva în afară de poze. Carrie, vrei să fii liniștită doar cinci minute!

Doar cinci?" Asta, desigur, născu o altă întrebare: cine erau Cory și Carrie și de ce îi strigam întotdeauna pe numele acestea nostime?

În cele din urmă Toni veni să mă elibereze de copiii mult prea iscoditori.

– Îmi pare rău, Cathy, dar Jory a vrut să-i pozez azi în grădină, înainte să moară toți trandafirii...

Înainte să moară toți trandafirii? M-am uitat fix la ea, apoi am scuturat din cap, gândindu-mă că puneam prea mult preț pe niște simple vorbe. Trandafirii aveau să trăiască până avea să vină un îngheț strașnic, și până să se instaleze iarna mai erau câteva luni.

Pe la ora două după-amiaza, telefonul din camera mea sună. Tocmai mă întinsesem să mă odihnesc. Era Chris.

– Draga mea, sunt îngrijorat de ceea ce s-ar putea întâmpla. Cred că temerile tale mi se transmit și mie. Ai răbdare. Ne vedem într-o oră. Ești bine?

– De ce n-aș fi bine?

– Verificam doar. Am avut un sentiment ciudat. Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Gemenii erau agitați, nu voiau să se joace în groapa cu nisip, nu voiau să facă nimic din ce le sugeram.

– Di-di nu place să sară coarda, spuse Deirdre, care nu-și putea pronunța corect numele, și, de altfel, nici nu voia s-o facă.

Cu cât încercam să o învățăm pronunția corectă, cu atât vorbea mai peltic. Avea încăpățânarea lui Carrie. La fel cum Darren era mai mult decât dornic să o urmeze oriunde pe sora lui, și vorbea și el peltic după ea. Și ce diferență era dacă un băiețel de vârsta lui se juca de-a mama și de-a tata?

I-am așezat pe gemeni în pătuțurile lor, ca să doarmă. Protestară zgomotos și nu se liniștiră până când nu veni Toni să le citească povestea pe care le-o promisese – deși tocmai le citise aceeași afurisită de poveste de trei ori! Curând, adormiră în camera lor drăguță, cu draperiile trase. Cât de drăgălași arătau,

întorcându-se pe o parte ca să fie cu fața unul la celălalt, exact așa cum făcuseră și Cory cu Carrie!

În camera mea, după ce am trecut pe la Jory, care era ocupat cu lectura unei cărți despre cum să-și întărească anumiți mușchi pelvieni, m-am întors la jurnalul meu neglijat și l-am adus la zi. Când m-am simțit obosită, înnebunită de liniștea absolută din casă, m-am dus să-i trezesc pe gemeni.

Nu erau în pătuțurile!

Jory și Toni erau pe terasă, întinși pe o parte pe salteaua matlasată pentru exerciții fizice. Se îmbrățișau, sărutându-se prelung și pasional.

– Îmi pare rău să vă întrerup, am spus eu, simțindu-mă jenată că trebuia să le tulbur intimitatea și să distrug ceea ce trebuia să fie o experiență minunată pentru Jory – și pentru ea. Unde sunt gemenii?

– Noi credeam că sunt cu tine, spuse Jory, făcându-mi cu ochiul înainte să se întoarcă iar spre Toni. Fugi să-i găsești, mami... eu sunt ocupat cu lecția de azi.

Am luat-o pe cel mai scurt drum până la capelă. M-am grăbit prin grădini, aruncând câte o privire neliniștită spre pădurile care ascundeau cimitirul. Umbrele copacilor începeau să se întindă pe pământ și să se încrucișeze unele cu altele pe măsură ce mă apropiam de ușa capelei. Un miros ciudat era purtat de briza caldă a verii. Tămâie. Am alergat înainte, ajungând la capelă aproape fără suflare, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Fusese instalată o orgă de când nu mai fusesem acolo. M-am strecurat în capelă cât mai în liniște posibil.

Joel era așezat la orgă, cântând minunat, dovedind că odinioară fusese un muzician adevărat, cu abilități remarcabile. Bart se ridică să cânte. M-am liniștit când i-am văzut pe gemeni în primul rând de scaune, arătând mulțumiți, în timp ce se holbau la unchiul lor, care cânta atât de bine, încât aproape că îmi alungă teama din suflet, redându-mi pacea.

Imnul se sfârși. Imediat, gemenii se lăsară în genunchi și își puseră mânuțele sub bărbie. Semănau cu niște îngerași – sau cu niște miei pregătiți pentru tăiere.

De ce gândeam așa? Acesta era un lăcaș sfânt.

– Și iată, chiar de-ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău... rosti Bart, care era acum în genunchi. Repetați după mine, Darren, Deirdre.

– Și iată, chiar de-ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, zise Deirdre supusă, vocea ei ascuțită, de copil, netezindu-i calea și lui Darren.

– Căci tu ești cu mine..., continuă Bart.

– Căci tu ești cu mine...

– Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.

– Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie.

Am pășit în față.

– Bart, ce naiba faci? Nu e duminică, și nici nu a murit nimeni.

Capul lui plecat se ridică. Ochii lui negri, nespus de triști, îi întâlniră pe ai mei.

– Pleacă, mamă, te rog.

Am alergat spre copii, care săriră în picioare. I-am strâns în brațe.

– Noi nu place aici, șopti Deirdre. Urâm aici.

Joel se ridicase în picioare. Stătea înalt și slab în umbră, culorile vitraliului revărsându-se pe fața lui prelungă, numai piele și os. Nu rosti nici un cuvânt, doar mă măsură cu privirea – nimicitor.

– Du-te înapoi în camerele tale, mamă, te rog, te rog.

– Nu ai nici un drept să-i înveți pe acești copii frica de Dumnezeu. Când predai religie, Bart, vorbești de iubirea lui Dumnezeu, nu de mânia lui.

– *Lor* nu le e frică de Dumnezeu, mamă. Vorbești de propria ta frică.

Am început să mă retrag, trăgându-i pe gemeni după mine.

– Într-o zi, vei înțelege ceva despre iubire, Bart. Vei afla că nu vine pentru că vrei sau pentru că ai nevoie de ea. E a ta numai când o meriți. Vine când te aștepți mai puțin, intră pe ușă și o închide încet, iar când e timpul potrivit, rămâne. Nu trebuie să urzești planuri ca s-o găsești. Sau să seduci, ca să încerci

s-o faci să se întâmple. Trebuie să fii demn de ea, altfel nu vei avea niciodată pe cineva care să stea mai mult lângă tine.

Ochii lui negri păreau pustii şi reci. Se ridică în picioare, cel mai înalt dintre noi, dominându-ne; apoi înaintă, făcând trei paşi.

– Plecăm cu toţii, Bart. Asta ar trebui să te încânte. Nici unul dintre noi nu se va mai întoarce ca să te deranjeze. Jory şi Toni vor veni cu noi. Îţi vei fi *intrat în drepturi*. Fiecare cameră din mausoleul ăsta solitar de conac Foxworth va fi a ta. Dacă doreşti, Chris îi va încredinţa calitatea de tutore lui Joel, până când vei împlini treizeci şi cinci de ani.

Pentru o clipă, o clipă scurtă, decisivă, pe faţa lui Bart se citi frica, în acelaşi timp în care triumful lumină ochii spălăciţi ai lui Joel.

– Spune-i lui Chris să transfere calitatea de tutore avocatului meu, vorbi Bart iute.

– Desigur, dacă asta vrei.

I-am zâmbit lui Joel, a cărui faţă îşi schimbă culoarea. Îi aruncă lui Bart o căutătură piezişă plină de dezamăgire, confirmându-mi suspiciunile – era furios pentru că Bart primea ceea ce ar fi putut fi al lui...

– Mâine-dimineaţă vom fi plecat cu toţii, am şoptit cu glas răguşit.

– Da, mamă. Vă doresc drum bun şi noroc.

M-am uitat fix la fiul meu cel mic, care stătea la un metru de mine. Când mai auzisem cuvintele astea? Ah, ah... atât de demult. Conductorul înalt din trenul de noapte care ne adusese aici pe când eram copii. Stătuse pe treptele vagonului de dormit şi ne strigase aceste cuvinte, iar trenul scosese un şuierat lugubru de rămas bun.

Îmi trecu prin cap, în timp ce întâlneam privirea îngândurată a lui Bart, că ar trebui să spun acum cuvintele de despărţire şi să uit de planul de a spune ceva a doua zi, când era mai probabil să plâng.

El vorbi cel dintâi.

– Mamele întotdeauna par să fugă și să-și lase fiii să sufere. *De ce mă părăsești?*

Tonul vocii lui gâtuite, pline de durere, mă umplu de suferință. Cu toate astea, am spus ce aveam de spus.

– Pentru că tu m-ai părăsit cu ani în urmă, i-am răspuns cu inima frântă. Te iubesc, Bart! Te-am iubit întotdeauna, deși tu nu vrei să crezi asta. Chris te iubește. Dar tu nu vrei dragostea lui. Îți spui în fiecare zi că tatăl tău natural ar fi fost un tată mai bun – dar nu știi dacă ar fi fost așa. El nu i-a fost credincios soției lui, mama mea – și eu n-am fost prima lui escapadă amoroasă. Nu vreau să vorbesc fără respect despre un bărbat pe care l-am iubit foarte mult la vremea aceea, dar nu era genul de om care e Chris. Nu ți-ar fi oferit atât de multă afecțiune.

Soarele care pătrundea prin ferestre îi coloră fața lui Bart în roșu. Capul lui se mișca dintr-o parte în alta. Din nou chinuit, din nou tulburat. De o parte și de alta a corpului, mâinile lui se încleștară.

– Nu mai spune nici un cuvânt! strigă el. El e tatăl pe care îl vreau, pe care l-am vrut întotdeauna! Chris nu mi-a dat decât rușine și ocară. Ieși afară! Mă bucur că pleci! Ia-ți mizeria cu tine și uită că exist!

Orele treceau, iar Chris nu apărea. Am sunat la laboratorul universității. Secretara lui mi-a spus că plecase cu trei ore în urmă.

– Ar fi trebuit să ajungă deja, doamnă Sheffield.

Imediat, gânduri despre tatăl meu începură să mă chinuie. Un accident pe autostradă. Repetam noi oare întâmplările din viața mamei mele, fugind de la conacul Foxworth, și nu spre el? Tic-tac sunau ceasurile. Bum-bum-bum, bătăile inimii mele. Povești de adormit copii, pe care a trebuit să le citesc, ca gemenii să adoarmă și să înceteze cu întrebările. Micule Tommy Tucker, cântă dacă vrei să mănânci... Când vezi o stea căzătoare și îți pui o dorință... dansând în întuneric... toată viața noastră, dansând în întuneric...

– Mamă, te rog nu te mai tot învârti, îmi ceru Jory. Mă calci pe nervi. De ce toată graba asta cu mutatul? Spune-mi de ce, te rog, spune ceva.

Joel și Bart intrară ca să ni se alăture.

– Nu ai fost la cină, mamă. Îi voi cere bucătarului să pregătească o tavă. O privi pieziș pe Toni. TU poți rămâne.

– Nu, mulțumesc, Bart. Jory mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Bărbia ei se ridică sfidătoare. Mă iubește așa cum tu nu poți s-o faci.

Bart își întoarse ochii de victimă, plini de suferință, spre fratele lui.

– Nu te poți căsători. Ce fel de soț poți fi tu acum?

– Soțul pe care îl vreau eu! strigă Toni, venind să stea lângă scaunul lui Jory, punându-și mâna pe umărul lui.

– Dacă vrei bani, el nu are nici unu la sută din cât am eu.

– Nu mi-ar păsa nici dacă n-ar avea nimic, răspunse ea cu mândrie, privind drept în ochii lui negri, amenințători. Îl iubesc cum nu am mai iubit pe nimeni niciodată.

– Ți-e milă de el, afirmă Bart sigur pe el.

Jory tresări, dar nu scoase un cuvânt. Părea să știe că Toni trebuia să poarte discuția aceasta cu Bart.

– Odată, mi-a fost milă de el, recunoscu ea cu sinceritate. Mi-am zis că e mare păcat ca un om cu așa un talent să fie handicapat. Acum, nu-l văd ca pe un handicapat. Bart, cu toții suntem infirmi într-un fel sau altul. Infirmitatea lui Jory e foarte vizibilă. A ta e ascunsă – și bolnavă. Ești atât de bolnav, și, într-adevăr, milă e ceea ce simt – PENTRU TINE.

Emoții puternice îi schimonoseau fața lui Bart. Fără motiv, i-am aruncat o privire lui Joel și l-am surprins privindu-l intens pe Bart, ca și cum îi ordona să rămână tăcut.

Întorcându-se pe călcâie, Bart se răsti la mine.

– De ce sunteți adunați cu toții în camera asta? De ce nu mergeți să vă culcați? E târziu.

– Îl așteptăm pe Chris să se întoarcă acasă.

– A fost un accident pe autostradă, ridică vocea Joel. Am auzit știrea la radio. Un bărbat a murit.

Părea încântat să-mi dea vestea aceasta.

Inima mi se sfâșie – încă un Foxworth ucis într-un accident? Nu Chris, nu Christopher Doll al meu. Nu, nu încă, nu încă. În depărtare, am auzit vag ușa de la bucătărie deschizându-se și închizându-se. Bucătarul, care pleca spre apartamentul lui de deasupra garajului, m-am gândit – sau poate Chris. M-am întors plină de speranță spre garaj. Nu am găsit acolo ochii albaștri strălucitori, zâmbetul care să mă întâmpine și brațele deschise care să mă strângă. Nimeni nu intră pe ușă.

Minutele se scurseră în timp ce ne uitam unii la alții, neliniștiți. Inima începu să îmi bată dureros; era timpul să fi ajuns acasă. Timp suficient.

Joel mă privea fix, cu buzele strâmbate într-un rictus ciudat, plin de ură, ca și cum știa mai multe decât spusese. M-am întors spre Jory, am îngenuncheat lângă scaunul lui și i-am dat voie să mă țină strâns.

– Mi-e frică, Jory, am suspinat eu. Ar fi trebuit să ajungă acasă. Nu avea cum să-i ia trei ore nici iarna, cu drumurile înghețate.

Nimeni nu spuse nimic. Nici Jory, care mă strângea în brațe. Nici Toni. Nici Bart și nici măcar Joel. Simplul fapt că noi eram împreună cu toții, așteptând, îmi aduse mult prea clar în memorie scena petrecerii pentru aniversarea de treizeci și șase de ani a tatălui meu și pe cei doi polițiști care veniseră să ne anunțe că fusese ucis.

Am simțit un țipăt în gât, gata să fie eliberat, când am văzut mașina albă urcând pe drumul nostru privat, o lumină roșie învârtindu-se neîncetat deasupra ei.

Timpul se întorsese.

NU! NU! NU! Iar și iar, mintea mea țipa, în timp ce ei ne dădeau toate detaliile despre accident, despre doctorul care sărise din mașină ca să-i ajute pe răniții și muribunzii întinși pe marginea drumului, iar, cum traversase în fugă autostrada, fusese lovit de un șofer care fugise ulterior de la locul accidentului.

Îi așezară cu respect lucrurile pe o masă, așa cum aruncaseră posesiunile tatălui meu pe o altă masă, în Gladstone. De data

asta, priveam toate obiectele pe care le purta de obicei Chris în buzunare. Toate acestea nu erau reale, era doar un alt coşmar din care urma să mă trezesc – nu fotografia mea în portofelul lui, nu ceasul de mână al lui Chris al meu şi inelul cu safir pe care i-l dăruisem de Crăciun. Nu Christopher Doll al meu, nu, nu, nu.

Obiectele deveniră ceţoase, întunecate. Întunecimea crepusculului îmi cuprinse întreaga fiinţă, lăsându-mă niciunde, niciunde. Poliţiştii se micşorară. Jory şi Bart păreau atât de departe. Pe Toni o vedeam uriaşă când veni să mă ajute să mă ridic.

– Cathy, îmi pare atât de rău... atât de groaznic de rău...

Cred că mai spuse ceva. Dar m-am smuls din braţele ei şi am fugit, am fugit ca şi cum toate coşmarurile pe care le avusesem vreodată mă fugăreau, ca să mă prindă din urmă. *Caută pata şi-o vei găsi.*

Am alergat iar şi iar, încercând să fug de adevăr, am alergat până ce am ajuns la capelă, unde m-am aruncat jos în faţa amvonului şi am început să mă rog aşa cum nu mă rugasem niciodată.

– Te rog, Doamne, nu-mi poţi face asta mie sau lui Chris! Nu e pe lumea asta un bărbat mai bun decât Chris... trebuie să ştii asta...

Apoi am plâns în hohote. Pentru că tatăl meu fusese un om minunat, şi asta nu contase. Soarta nu-i alegea pe cei neiubiţi, pe cei părăsiţi, pe cei de care nu avea nimeni nevoie sau pe care nu-i dorea nimeni. Soarta era o creatură fără trup, cu o mână nemiloasă, care se întindea la întâmplare, fără să îi pese, şi înşfăca cu cruzime.

Au îngropat trupul lui Christopher Doll al meu, nu în parcela familiei Foxworth, ci în cimitirul în care Paul, mama mea, tatăl lui Bart şi Julian se odihneau cu toţii în pământ. Nu departe, era micul mormânt al lui Carrie.

Deja dădusem ordinul ca oasele tatălui meu să fie mutate din pământul acela rece, tare, însingurat din Gladstone

Pennsylvania, ca şi el să poată fi alături de toți ceilalți ai noştri. M-am gândit că i-ar plăcea asta, dacă ar şti.

Eram cea de pe urmă dintre păpuşile de porțelan din Dresda. Numai eu... iar eu nu voiam să fiu aici.

Soarele era arzător şi strălucitor. O zi pentru pescuit, pentru înot, pentru tenis şi pentru distracție, iar ei îl depuseră pe Christopher al meu în pământ.

Am încercat să nu mă uit la el acolo, cu ochii lui albaştri închişi pentru totdeauna. M-am uitat la Bart, care rosti necrologul cu lacrimi în ochi. I-am auzit vocea ca de la mare distanță, spunând toate cuvintele pe care ar fi trebuit să le spună când Chris era în viață şi s-ar fi bucurat atât de mult să audă vorbele acelea calde, pline de dragoste.

– Se spune în Biblie, începu Bart cu vocea aceea frumoasă, convingătoare, pe care o folosea atunci când dorea, că nu e niciodată prea târziu ca să-ți ceri iertare. Mă rog şi sper că e adevărat, pentru că îl voi ruga pe bărbatul acesta, care stă întins în fața mea, ca sufletul lui să se uite în jos din ceruri şi să mă ierte că nu am fost fiul iubitor, plin de înțelegere, care aş fi putut fi şi ar fi trebuit să fiu. Tatăl acesta, pe care niciodată nu l-am acceptat ca tată, mi-a salvat de multe ori viața, iar eu stau aici, săgetat drept în inimă de vina şi ruşinea unei copilării şi a unei tinereți irosite, care i-ar fi putut face viața mai fericită.

Capul lui brunet se plecă în față, iar soarele făcea ca părul şi lacrimile de pe obraji să-i strălucească.

– Te iubesc, Christopher Sheffield Foxworth! Sper că mă auzi. Sper şi mă rog să mă ierți pentru că am fost orb şi nu am văzut ce erai.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Vocea lui deveni răguşită. Oamenii începură să plângă.

Numai eu aveam ochii uscați, inima uscată.

– Doctorul Christopher Sheffield şi-a renegat numele de Foxworth, continuă el când îşi regăsi vocea. Ştiu acum că a trebuit s-o facă. A fost medic până în ultima sa clipă, devotat muncii sale de a face tot ce putea pentru a uşura suferința oamenilor, în timp ce eu, fiul lui, îi negam dreptul de a-mi fi tată.

Cu umilință, cu remușcare și cu rușine, îmi plec capul și spun această rugăciune...

Și continuă în felul acesta, în timp ce eu mi-am astupat urechile și mi-am închis ochii, paralizată de durere.

– Nu-i așa că a fost un omagiu minunat, mami? mă întrebă Jory într-o zi întunecată. Am plâns, nu m-am putut abține. Bart s-a smerit, mami, și încă în fața mulțimii ăleia imense. Nu l-am mai văzut smerit până atunci. E de apreciat..

Ochii lui albaștri-închis mă implorau.

– Mami, trebuie să plângi și tu. Nu e bine pentru tine să stai doar așa și să privești în gol. Au trecut două săptămâni. Nu ești singură. Ne ai pe noi. Joel a plecat înapoi la mănăstirea lui, ca să moară acolo, bolnav de cancerul pe care spune că-l are. Nu-l vom mai vedea niciodată. Și-a scris deja ultimele dorințe, spunând că nu vrea să fie îngropat în pământul Foxworth. Mă ai pe mine, îi ai pe Toni, pe Bart, pe Cindy și pe nepoții tăi. Te iubim și avem nevoie de tine. Gemenii se întreabă de ce nu te joci cu ei. Nu ne da la o parte. Întotdeauna ți-ai revenit după o tragedie. Întoarce-te și de data asta. Revino-ți pentru noi toți – dar mai ales pentru Bart, pentru că, dacă îți îngădui să jelești până la moarte, îl vei distruge.

De dragul lui Bart am rămas la conacul Foxworth, încercând să-mi găsesc locul într-o lume care nu mai avea cu adevărat nevoie de mine.

Se scurseră nouă luni pline de singurătate. În fiecare petic de cer albastru vedeam ochii albaștri ai lui Chris. În orice lucru auriu vedeam culoarea părului lui. Mă opream pe stradă ca să mă uit la băieți tineri care semănau cu Chris pe vremea când era de vârsta lor; mă uitam la tineri bărbați care îmi aminteau de el la vârsta lor; priveam cu dor la spatele unor bărbați înalți, puternici, cu părul blond care încărunțea, dorindu-mi cu tristețe să se întoarcă și să-l văd din nou zâmbind pe Chris. Întorceau capul uneori, de parcă simțeau flacăra arzătoare din ochii mei, și atunci îmi feream privirea, pentru că ei nu erau el, niciodată nu erau el.

Cutreieram pădurile, dealurile, simțindu-l mereu lângă mine, doar cât să nu-l pot atinge, dar totuși mereu lângă mine.

Pe măsură ce umblam necontenit, singură, doar cu spiritul lui Chris, mi-a venit ideea că în viețile noastre exista un tipar, și nimic din ce se întâmplase nu era o coincidență.

Bart încerca în toate modurile posibile să mă redea pe mine mie însemi, iar eu zâmbeam, mă străduiam să râd, și, făcând asta, îi dădeam pacea și încrederea de care avusese întotdeauna nevoie pentru a-i da sentimentul propriei valori.

Și totuși, și totuși, cine și ce eram eu, acum că Bart se regăsise pe sine? Sentimentul acela de conștientizare a existenței unui tipar deveni tot mai pregnant pe când ședeam adesea singură în eleganța grandioasă a conacului Foxworth.

După tot întunericul, după toată disperarea, după toate tragediile aparent nefericite, am înțeles până la urmă. De ce nici unul dintre psihiatrii lui Bart nu și-a dat seama, când el era mic, că el testa mereu, căuta, încerca să-și afle rolul care i se potrivea cel mai bine? În toată suferința aceea a copilăriei, a tinereții, el își șlefuise fără milă defectele, fugind de urâțenia care credea el că îi pângărește sufletul, fără să abdice nici o clipă de la credința că binele avea să învingă învinge răul. Iar în ochii lui, eu și Chris fuseserăm răul.

În cele din urmă, aproape în ultima clipă, Bart își găsi un refugiu. Tot ce aveam de făcut era să deschid televizorul, în orice duminică dimineața, și uneori chiar în timpul săptămânii, și îl puteam vedea și auzi pe fiul meu cel mic cântând, predicând, recunoscut și respectat drept cel mai charismatic predicator din lume. Tăioase ca lama de cuțit, vorbele lui intrau în conștiința fiecăruia, iar banii curgeau cu milioanele în cuferele lui. Folosea banii pentru a-și răspândi mesajul.

Apoi, într-o duminică dimineață, am avut surpriza de a o vedea pe Cindy ridicându-se și alăturându-i-se lui Bart pe podium. Stând lângă el, ea îl luă de braț. Bart zâmbi cu mândrie înainte de a anunța:

– Eu și sora mea îi dedicăm acest cântec mamei noastre. Mamă, dacă te uiți, vei ști exact cât de mult înseamnă acest cântec nu numai pentru noi doi, ci și pentru tine.

împreună, frate şi soră, ei cântară imnul meu religios preferat... iar eu renunţasem de atâta vreme la religie, gândindu-mă că nu era pentru mine, atunci când atât de multe dintre învăţămintele ei erau intolerante, fanatice şi crude.

Totuşi, lacrimile îmi şiroiau pe faţă... şi plângeam. După toate lunile care trecuseră de când Chris fusese doborât pe autostradă, plângeam; plângeam până avea să sece fântâna aceea fără fund a lacrimilor.

Bart se dezisese de Malcolm, reţinând doar ce era bun. Ca să-l creeze pe el, florile de hârtie înfloriseră în mansarda prăfuită.

Ca să-l creeze pe el, flăcările mistuiseră case, mama noastră murise, la fel ca tatăl nostru... doar ca să-l creeze pe liderul care avea să întoarcă omenirea din calea ei spre pieire.

Am închis televizorul când se încheie emisiunea lui Bart. Era singura pe care o urmăream. Nu foarte departe, se construia un centru comemorativ imens în onoarea lui Christopher al meu.

CENTRUL COMEMORATIV CHRISTOPHER SHEFFIELD DE CERCETARE A CANCERULUI, aşa urma să se cheme.

În Greenglena, Carolina de Sud, Bart era iniţiatorul unui fond de susţinere pentru tinerii avocaţi cu probleme, numit BURSA BARTHOLOMEW WINSLOW PENTRU JURIŞTI.

Ştiam că Bart încerca să plătească cu bine pentru tot răul pe care-l făcuse când îl respingea pe bărbatul care făcuse tot posibilul ca să-i fie tată. De o sută de ori îl asiguram că Chris ar fi mulţumit, foarte mulţumit.

Toni se căsătorise cu Jory. Gemenii o adorau. Cindy avea un contract pentru un film şi era o stea în devenire. Părea ciudat ca, după o viaţă în care oferisem neîncetat, mai întâi gemenilor mamei mele, apoi soţilor mei, să nu aibă nimeni nevoie de mine, să nu am un loc al meu. Acum eu eram cea în plus.

– Mami! îmi spuse într-o zi Jory. Toni e însărcinată. Nici nu ştii ce înseamnă asta pentru mine. Dacă avem un băiat,

îl botezăm Christopher. Dacă avem o fată, Catherine. Acum, să nu spui că nu putem face asta, pentru că oricum o vom face.

M-am rugat să aibă un băiat precum Christopher al meu, sau ca Jory al meu, iar într-o bună zi, m-am rugat ca Bart să-și găsească o femeie potrivită, care să-l facă fericit. Abia atunci mi-am dat seama că Toni avusese dreptate, el căuta o femeie ca mine, dar fără slăbiciunile mele, dorindu-și ca ea să aibă numai puterea și tăria mea; iar câtă vreme trăiam eu, nu avea să o găsească vreodată.

– Și încă ceva, mami, continuase Jory conversația aceea, am obținut primul meu premiu, la secția acuarelă... așa că sunt pe drumul unei noi cariere de succes.

– Exact așa cum a prezis tatăl tău, i-am răspuns.

Toate acestea îmi treceau prin minte, făcându-mă întru câtva fericită pentru Jory și Toni, pentru Bart și Cindy, în timp ce urcam spre scara dublă în spirală care mă ducea sus, sus de tot.

Ascultasem, cu o seară în urmă, vântul suflând dinspre munți, strigându-mă, spunându-mi că venise vremea să plec, și m-am trezit, știind ce trebuia să fac.

Odată ce am ajuns în cămăruța aceea rece, întunecată, fără mobilă sau covoare, doar o căsuță de păpuși care nu mai era așa de frumoasă precum ce originală, am deschis ușa înaltă și îngustă a debaralei și am purces să urc pe treptele abrupte și strâmte.

În drum spre mansardă.

În drum spre locul unde aveam să îl regăsesc pe Christopher al meu...

Epilog

Trevor fu cel care o găsi pe mama mea acolo sus, așezată pe pervazul a ceea ce ar fi putut fi fereastra sălii de clasă pe care o pomenea atât de des în poveștile ei despre perioada în care fusese închisă în conacul Forxworth. Părul ei frumos era lăsat liber și-i curgea pe umeri. Ochii ei erau larg deschiși și priveau cerul fără să-l vadă.

Mă sună să-mi dea toate detaliile, cu o voce plină de o profundă tristețe, în timp ce îi făceam semn lui Toni să vină mai aproape ca să poată asculta și ea. Păcat că Bart era plecat într-un turneu în jurul lumii, pentru că ar fi zburat acasă într-o clipă dacă ar fi bănuit măcar că ea avea nevoie de el.

Trevor continuă.

– Nu se simțise bine de câteva zile, vedeam limpede asta. Era foarte contemplativă, de parcă încerca să-și analizeze viața. Avea așa o tristețe teribilă în ochi, un dor nespus, care îmi rupea inima când o vedeam. Am pornit în căutarea ei, și în cele din urmă am încercat al doilea rând de scări înguste, abrupte, care duc spre mansardă. M-am uitat în jur. M-am mirat când am văzut că trebuie să-i fi luat ceva vreme ca să decoreze mansarda cu flori de hârtie...

Se opri, gâtuit de lacrimi, chinuit de regretul de a nu fi făcut îndeajuns ca să o facă să se simtă mai dorită și necesară. Trevor continuă cu vocea lui profundă, pe un ton atât de straniu.

– Trebuie să-ți spun ceva ciudat. Mama ta, stând acolo pe pervaz, arăta așa de tânără, de subțire și de delicată – iar chipul

ei, chiar și în moarte, avea o expresie de imensă bucurie, și fericire.

Trevor îmi dădu și alte detalii. Ca și cum știa că urma să moară curând, mama mea lipise flori de hârtie pe pereții mansardei, și chiar și un melc puțin ciudat, portocaliu, și un vierme mov. Scrisese un bilet care fu găsit, ținut strâns în mâna ei înțepenită de moarte.

Există o grădină în cer, care mă așteaptă. E o grădină pe care eu și Chris ne-am imaginat-o cu ani în urmă, în timp ce stăteam întinși pe acoperișul tare de ardezie neagră și priveam în sus la soare și la stele.

El e acolo sus, șoptindu-i vântului să-mi spună că acolo crește iarba de purpură. Sunt cu toții acolo sus, așteptându-mă pe mine.

Așa că iartă-mă pentru că mă simt obosită, prea obosită ca să mai rămân. Am trăit îndeajuns, și pot spune că viața mea a fost plină de fericire, ca și de tristețe. Deși s-ar putea ca unii să nu vadă lucrurile la fel ca mine.

Vă iubesc pe toți, pe fiecare la fel. Îi iubesc pe Darren și pe Deirdre și le doresc noroc în viață; la fel îi doresc copilului care va veni, Jory.

Epopeea familiei Dollanganger s-a sfârșit.

Vei găsi ultimul meu manuscris în seiful meu. Fă cu el ce crezi de cuviință.

Așa a fost să fie. Nu mai am unde să mă duc, decât acolo. Nimeni nu are mai multă nevoie de mine decât Chris.

Dar te rog să nu spui că am eșuat în realizarea celui mai important țel din viața mea. Poate că nu am fost prim-balerina care mi-am propus să fiu. Nu am fost nici soția sau mama perfectă – dar am reușit să conving pe cineva, în ultima clipă, că a avut tatăl potrivit.

Și nu a fost prea târziu, Bart.

Niciodată nu e prea târziu.